ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΙΤΣΙΚΗΣ

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΠΡΟΤΥΠΟ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΣΟΠΤΡΟΝ

Ἡ Ἱστορία μᾶς διδάσκει ὅτι τό βάρος μιᾶς χώρας, στήν παγκόσμια κονίστρα, ἐξαρτᾶται ἀπό τήν δυνατότητα πού ἔχει νά προτείνη ἕνα πρωτότυπο μοντέλο διακυβερνήσεως τό ὁποῖο δύναται νά καταστῆ φάρος πρός φωτισμόν καί ἄλλων χωρῶν. Ὁ ἑλληνορθόδοξος πολιτισμός ἔχει στά συρτάρια του τό βυζαντινό πρότυπο που ἐπεβλήθη στήν Ἐνδιάμεση Περιοχή για χίλια χρόνια καί πού προσαρμοζόμενο, δύναται νά ἐπαναφέρη τήν Ἑλλάδα στό κέντρο. Μία τέτοια ὅμως ἀλλαγή πολιτεύματος προϋποθέτει τό κατεδάφισμα τοῦ σημερινοῦ ἀστικοφιλελευθέρου κοινοβουλευτικοῦ συστήματος μέ ἐπαναστατική πράξη καί φυσικά ἀποκλείεται νά προέλθη ἀπό τά κόμματα. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, ἕνα φαινομενικά παραπλήσιο σύστημα, ἀλλά δυτικῆς προελεύσεως καί συνεπῶς ἀντιδιαλεκτικό, εἶναι ὁ φονταμενταλισμός (ἰδεολογικοποίηση τῆς θρησκείας) πού περιέχει ὅλα τά ἀρνητικά χαρακτηριστικά τῶν ἰδεολογιῶν καί δέν δύναται νά ἐξασφαλίσει χιλιετῆ ἐπικράτηση ὅπως αὐτό ἔγινε στό Βυζάντιο μέ τό καθεστώς τῆς συναλληλίας. Δηλαδή ὁ φονταμενταλισμός εἶναι ὑποχρεωτικά βραχύβιος...

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΠΡΟΤΥΠΟ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΥ

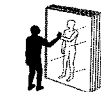
᾿Αφιερώνεται στούς Ἕλληνες
ἐκδότες οἱ ὁποῖοι, πλήν τοῦ
παρόντος, φοβισμένοι μέ τό
περιεχόμενο τοῦ βιβλίου, ἠρνήθησαν
νά ἀναλάβουν τήν ἔκδοσή του.

᾿Εγώ οὐκ ἀρνήσομαί σε,
φίλη ᾿Ορθοδοξία

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΙΤΣΙΚΗΣ

Καθηγητής ῾Ιστορίας τῶν Διεθνῶν Σχέσεων
τοῦ Πανεπιστημίου τῆς ᾿Οττάβας
Μέλος τῆς Καναδικῆς ᾿Ακαδημίας

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΠΡΟΤΥΠΟ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΥ

εσοπτρον
Ἀθήνα 2001

Προλογικό σχόλιο
π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ
καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Εκδόσεις ΕΣΟΠΤΡΟΝ
Αρμοδίου 14, Αθήνα 105 52
Τηλ.: 32.36.852
Fax: 32.10.472
E-mail:esoprton@mail.kapatel.gr

ISBN: 960-7228-82-0

Στο εξώφυλλο: Έργο της ζωγράφου Γεωργίας Καμπάνη, με τίτλο «Γένεση του φωτός» (τέμπερα σε χαρτί, 35x43 εκ., 1982)

Επιμέλεια κειμένου: Βάσω Ηλιοπούλου
Ατελιέ: ΑΛΦΑΒΗΤΟ Α.Ε.Β.Ε.

Σημείωμα του Εκδότη

Έχουμε εισέλθει ανεπιστρεπτί σε μια νέα φάση πλανητικής διαμόρφωσης, καθώς ο οδοστρωτήρας της Νέας Παγκόσμιας Τάξης επιβάλλει ως μοναδικό κοινό παρονομαστή κάθε ανθρώπινης δραστηριότητας το οικονομικό κέρδος. Αυτή η εκ των άνω ελαύνουσα ιδιότυπη *πανθρησκεία του χρήματος και της εκμετάλλευσης*, κάνει ήδη ορατό το μονοδιάστατο και αντιδιαλεκτικό της πρόσωπο, δομώντας μια παγκόσμια ολιγαρχία που τυλίγει ασφυκτικά ολόκληρο το φάσμα των πλανητικών θεσμών.

Σ' αυτά τα πλαίσια, είναι απόλυτα λογικό, να γεννιώνται ποικίλα και αξιοπρόσεκτα ρεύματα αμφισβήτησης της Νέας Τάξης, τα οποία μας καλούν να αναθεωρήσουμε τις όποιες κατεστημένες πεποιθήσεις μας, εξετάζοντας την Ιστορία, το παρελθόν και το μέλλον από "μηδενική βάση". Μια τέτοια πρότυπη προσπάθεια αποτελεί και η παρούσα εργασία τού διεθνώς καταξιωμένου καθηγητή Δημήτρη Κιτσίκη, η οποία αναδύοντας τα αδιέξοδα της σημερινής παγκόσμιας και εθνικής κονίστρας και συνεχίζοντας την παλαιά "ανατολική παράταξη", αντιτάσσει ως διέξοδο το "δοκιμασμένο επί μία χιλιετία Βυζαντινό Πρότυπο". Κύριος στόχος, ωστόσο, του βιβλίου, σύμφωνα με τα λόγια του ίδιου του συγγραφέα, είναι «να ξαναδώσουμε εμπιστοσύνη στο Ρωμηό, να απαλλαγεί από το σύμπλεγμα κατωτερότητας του γραικύλου».

Πρόκειται για ένα έργο το οποίο με τον πλούτο των ιστορικών στοιχείων και των στοχαστικών δομών που προσφέρει στον αναγνώστη, αμφισβητεί, καυτηριάζει και παράλληλα διευρύνει τα όρια της πολιτικοκοινωνικής μας αντίληψης, μας προκαλεί να δούμε τα ελληνικά πράγματα μέσα από ένα εντελώς νέο πρίσμα και προβληματίζει ακόμα και τον πιο φανατικό πολέμιο του "ορθόδοξου φονταμενταλισμού"...

Πραγματικά, έχει μικρή σημασία το αν κάποιος συμφωνεί ή διαφωνεί με τις συγκεκριμένες απόψεις του καθηγητή κ. Κιτσίκη. Κι αυτό, γιατί *το μείζον ζήτημα στις μέρες μας είναι η καταπολέμηση κάθε είδους μονολιθικότητας* - απ' όπου κι αν προωθείται - μέσω της συνειδητής ανοχής απέναντι στη διαφορετικότητα αλλά και της αβίαστης ανταλλαγής των ιδεών. Αυτός είναι και ο λόγος που το ΕΣΟΠΤΡΟΝ φιλοξενεί μέσω των βιβλίων του - χωρίς διακρίσεις - όλων των ειδών τις απόψεις, πόσο μάλλον όταν αυτές προέρχονται από έναν ερευνητή του αναστήματος του Δ. Κιτσίκη.

ΕΣΟΠΤΡΟΝ
Αύγουστος 2001

Πίνακας Περιεχομένων

Προλογικό σχόλιο 7
Πρόλογος 11
I - Ἡ Βασιλοκτονία 15
II - Ἡ Λαοκρατία ὡς ἄρνηση τῆς Δημοκρατίας 18
III - Ἡ ἀριστοκρατία ὡς ἄρνηση τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ 38
IV - Ἡ Μοναρχία ἐλέῳ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ὡς ἄρνηση τῆς μοναρχίας ἐλέῳ Θεοῦ 49
V - Τό τέλος τοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ: Ἡ ὑποβάθμιση τοῦ θεσμοῦ ἀπό τόν Παν. Κανελλόπουλο 62
VI - Ἡ δωσιλογία, ὡς γνώρισμα τῆς νεοελληνικῆς κοινωνίας 84
VII - Κολωνακιώτικη παρακμιακή πινακοθήκη 97
VIII - Ὁ Ὀρθοδοξισμός κατά τῆς Ὀρθοδοξίας: Γραικυλισμός καί Ἱερά Ἐξέταση 101
IX - Ὁ Ἑλληνικός Παγκοσμισμός ὡς ἄρνηση τοῦ παγκοσμισμοῦ τῆς ἀγορᾶς 134
X - Ἡ οἰκοδόμηση τῆς Ἑλληνικῆς Εὐρώπης 147
XI - Τό εὐρωφιλελεύθερο σχέδιο ἐξαφανίσεως τοῦ ἑλλαδικοῦ κράτους 161
XII - Ἑλληνισμός καί μετανάστευση 175
XIII - Ἑλληνικός αὐτοκρατορικός χῶρος 197
XIV - Ἡ ἀνάγκη γιά μιά ρωμαίϊκη ἐπανάσταση καί ὁ ρόλος τῆς Ὀρθοδοξίας 222
XV - Ἐπίλογος: Συμβουλές πρός ἐπιδόξους ἐπαναστάτες 242
Συγγράμματα 257

Προλογικό Σχόλιο

Τόν καθηγητή καί ἀκαδημαϊκό κ. Δημήτριο Ν. Κιτσίκη γνώρισα πρίν ἀπό χρόνια σέ μία συζήτηση γιά ἱστορικά θέματα καί ἀπό τήν πρώτη στιγμή μέ ἐντυπωσίασε ὁ πλοῦτος τῶν γνώσεών του, ἡ πολύπλευρη παιδεία του καί, πρό πάντων, ἡ προκλητικότητα πολλές φορές τῶν θέσεών του, ἀνταποκρινόμενη στό συνεχῶς προβαλλόμενο αἴτημα νά ξαναγραφεῖ ἡ ἱστορία τῶν τελευταίων αἰώνων. Μόνο πού ὁ κ. Κιτσίκης, ἀνατοποθετώντας διάφορα ἱστορικά προβλήματα, δέν ἐνεργεῖ πολιτικά δηλαδή αὐθαίρετα, ἀλλά ἐπανερμηνεύει, παραπέμποντας πάντα σέ πηγές καί γι' αὐτό προκαλεῖ δημιουργικά καί τήν ἑρμηνεία τῶν ὁμοτέχνων του γιά τήν εὕρεση καί κατοχύρωση τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας. Μέσα σ' αὐτό τό πλαίσιο ὀργανώθηκε ἡ συναδελφική σχέση μας, πού ὁλοκληρώθηκε σέ μιά εἰλικρινῆ καί ἀνιδιοτελῆ φιλία.

Ὅταν ὅμως μοῦ ἐζήτησε νά προλογίσω τό νέο βιβλίο του, δέν ἦταν ὁ νόμος τῆς φιλίας καί τῆς ἀλληλοεκτιμήσεως, πού μέ ἔκαμε νά ἀποδεχθῶ τήν πρότασή του, διότι —τό ὁμολογῶ— στήν ἀρχή ἐδίστασα. Τό παρόν βιβλίο εἶναι ἴσως τό τολμηρότερο ἀπ' ὅλα τά ἄλλα ἔργα του καί πολλά πράγματα λέγονται «ἔξω ἀπό τά δόντια», στό κλίμα μιᾶς ἀγωνίας ὅμως γιά τήν πορεία τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων καί τό ἀδιέξοδο, στό ὁποῖο ἔχει ἤδη εἰσέλθει ὁ πολιτειακός μας βίος. Ἡ θεολογική ὅμως ἰδιότητά μου, πού ἀποσυνδέει ἀπό κάθε ὑστεροβουλία, μέ ἔκαμε νά τολμήσω καί ἐγώ, ἀποδεχόμενος νά συντάξω αὐτό τό προλογικό σημείωμα καί νά καταθέσω τήν ταπεινή μου ἄποψη γιά τό βιβλίο. Δέν ἔχει σημασία ἄν, τήν στιγμή αὐτή, σέ κάποια σημεῖα διαφωνῶ μέ τόν συγγραφέα ἤ κάποια ἄλλα ἀσυζητητί τά ἀπορρίπτω, διότι ἡ δική μου ἔρευνα στόν ἴδιο ἐπιστημονικό χῶρο μέ ὁδηγεῖ σέ ἄλλα συμπεράσματα. Σημασία ἔχει, ὅτι στά περισσότερα

συμφωνῶ, διότι αὐτό ἐπιβάλλει ἡ ἔρευνα, καί κυρίως μέ τό πολιτειακό μοντέλο, πού προτείνει ὁ συγγραφέας, ἱστορικά δοκιμασμένο καί ἐπιτυχημένο, μολονότι ἡ ἀλλοτρίωσή μας τό κάνει νά φαίνεται οὐτοπικό καί ἀπόμακρο.

Σημαντικό προτέρημα τοῦ συγγραφέως εἶναι ἡ γνώση, πού ἔχει στόν χῶρο τῆς Ὀρθοδοξίας (τοῦ «ρωμαίϊκου»), διότι εἶναι ἀδύνατο νά ἀσχοληθεῖ κανείς μέ τήν «βυζαντινή» ἤ «μεταβυζαντινή» περίοδο, ἀγνοώντας τήν ὀρθοδοξοπατερική θεολογία, πού διαμορφώνει σύνολη τήν κοινωνικοπολιτισμική μας πραγματικότητα καί θεωρώντας τήν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολήν μέσα ἀπό τό πρῖσμα ἑνός γενικευμένου –δυτικίζοντος καλύτερα– «χριστιανισμοῦ», πού λειτουργεῖ στήν ἔρευνα ὡς παραμορφωτικό κάτοπτρο καί ὁδηγεῖ σέ λανθασμένες ἐκτιμήσεις. Ὁ κ. Κιτσίκης δείχνει ἐδῶ τόν βαρύ ὁπλισμό του, δεχόμενος τήν Ὀρθοδοξία ὡς ὑπέρβαση τῆς θρησκείας καί θεραπευτική τῆς προσωπικότητος. Εἶναι, βέβαια, εἰκονοκλάστης καί γι' αὐτό προκλητικός. Ἐκεῖ ὅμως τόν ὁδηγοῦν οἱ διακριβώσεις του, ὅταν βλέπει τό δυτικό καί ξένο στοιχεῖο νά διεισδύει στήν ἀνατολική πραγματικότητα καί νά ὑπερκαλύπτει τήν πατερική ὑποδομή της. Αὐτό δείχνει καί ἡ ὁρολογία του, ὄχι τόσο συμβατή μέ τήν ἀπαραίτητη νηφαλιότητα τοῦ ἱστορικοῦ: γραικύλοι, δωσίλογοι, εὐρωλιγούρηδες, πολιτικάντηδες, διανοούμενοι τοῦ κατεστημένου κ.λπ. Οἱ χαρακτηρισμοί, μάλιστα, αὐτοί, ἀποδιδόμενοι σέ πρόσωπα, πού διεδραμάτισαν κάποιο ρόλο στόν πρόσφατο πολιτειακό μας βίο ἤ παρατείνουν τήν στρεβλή μας πορεία, ξύνουν πληγές καί προκαλοῦν τίς συνειδήσεις. Ὁ συγγραφέας ὅμως λειτουργεῖ ὄχι μόνον ἐρευνητικά καί διαπιστωτικά, ἀλλά καί προφητικά, ἐλέγχοντας τά ἐγκυστώματα τοῦ κοινωνικοῦ χώρου ὄχι μόνον ὡς ἱστορικός, ἀλλά καί ὡς θεολόγος.

Μέσα ἀπό τό δικό του κριτήριο, πού τό συνθέτουν ἡ ἐκπληκτική, σέ βάθος καί εὐρύτητα, γνώση του, ἀλλά καί οἱ πλούσιες ἐμπειρίες του, ἀποκτημένες στό ὄχι τυχαῖο γονικό του περιβάλλον, ἐπισκοπεῖ καί ἀποτιμᾶ τήν ἱστορική μας πορεία μετά τήν ἵδρυση τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους καί κυρίως μετά τόν Β' παγκόσμιο πόλεμο. Τό κριτήριό του, ὄχι βέβαια ἀλάθητο, ἀλλά ὁπωσδήποτε πολύ εὐαίσθητο καί ἰσχυρό, τόν βοηθεῖ νά

ἀνακαλύπτει τίς δυσλειτουργίες καί παθογένειες τοῦ συλλογικοῦ μας βίου. Τό κύριο πρόβλημα τοῦ συγγραφέως εἶναι ἡ ΔΥΣΗ, σέ ὅλο της τό φάσμα, καί ἡ παρουσία της στήν καθ' ἡμᾶς ἀνατολή ἤ καλύτερα –γιά νά χρησιμοποιήσω τόν ὅρο πού ὁ καθηγητής Κιτσίκης ἐπέβαλε στήν ἔρευνα– «ἐνδιάμεση περιοχή». Ὁ ὅρος αὐτός, πού ἐκφράζει μιά συγκεκριμένη ἱστορικοπολιτισμική πραγματικότητα, μαζί μέ τόν ὅρο «ἀνατολική παράταξη», πού προϋποθέτει κάποια δυτική ἤ δυτικίζουσα, εἶναι σπουδαῖα ἑρμηνευτικά *κλειδιά*, πού εἰσήγαγε στήν ἱστορική ἔρευνα ὁ κ. Κιτσίκης.

Βέβαια, ἐξηγεῖ τόν ἀντιδυτικισμό του, ἀντιτασσόμενο στό διαρκές δυτικό «ψέμα», ὅπως ἐπίσης ἐξηγεῖ καί τήν πολυτονιζόμενη ἀπό τούς ἀντιπάλους του «τουρκοφιλία» του: «Εἶμαι καί θά εἶμαι τουρκόφιλος... ὑπό τήν ἔννοια πού ἦσαν τουρκόφιλοι οἱ ὀπαδοί τῆς ἀνατολικῆς ἀντιδυτικῆς παρατάξεως Ἴων Δραγούμης καί Ἀθανάσιος Σουλιώτης, οἱ ὁποῖοι ὠνειρεύοντο τήν ἵδρυση ἑλληνοτουρκικῆς συνομοσπονδίας». Εἶναι φυσικό αὐτά ὅλα νά ὑπερβαίνουν τήν προσληπτική ἱκανότητα καί δυνατότητα τῶν δυτικιστῶν παντός τύπου, πού μέ τό δόγμα «ἀνήκομεν εἰς τήν Δύσιν» –ἀνεξαρτήτως κομματικῆς παρατάξεως (δέν λέγω ἰδεολογικῆς, διότι ἰδεολογική διαφοροποίηση δέν ὑπάρχει· ἀκόμη καί τό ΚΚΕ δυτικῆς προελεύσεως εἶναι)– καί γι' αὐτό δέν περιμένω ἀπ' ὅλους αὐτούς πανηγυρική ἀποδοχή τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Κιτσίκη. Τούς παρακαλῶ ὅμως· ἄς μή τό ἀπορρίψουν, δυτικά, –a priori– ἐπειδή δέν ἐξυπηρετεῖ τήν ἰδεολογία τους. Ἄς προσπαθήσουν, ἀνατολικά, ρωμαίϊκα, νά διαλεχθοῦν μαζί του, δοκιμάζοντας τήν ἀντοχή τῶν ἐπιχειρημάτων τους στήν κριτική του. Ὅσο εὔκολα γίνεται ἡ ἀπόρριψη, τόσο φανερή γίνεται καί ἡ ἀδυναμία διαλόγου, τοῦ κύριου στοιχείου τῆς ἑλληνικῆς διαλεκτικῆς, κατά τόν συγγραφέα. Εἶναι ὅμως βέβαιο, ὅτι οἱ Ρωμηοί (Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι) μποροῦν νά κατανοήσουν τίς θέσεις τοῦ συγγραφέα. Ρωμηοσύνη ὅμως, δηλαδή ὀρθόδοξη ἑλληνικότητα, ὑπάρχει ἐκεῖ, ὅπου ἀπουσιάζει ὁ «ὀρθοδοξισμός», πού καταδικάζει ἀπερίφραστα καί ὁ συγγραφέας. Αὐτό εἶναι τελικά, τό σημεῖο τῆς ἀπόλυτης ταυτίσεώς μας.

† πρωτοπρ. Γεώργιος Δ. Μεταλληνός,
καθηγητής Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Πρόλογος

Πρώτη Νοεμβρίου 1947: Στό ἀεροδρόμιο τοῦ Ἑλληνικοῦ, ἕνα τετρακινητήριο ἀεροσκάφος τῆς Αἴρ Φράνς ἑτοιμάζεται νά ἀπογειωθῆ γιά τό Παρίσι. Ὁ ἀπολυμένος γιά τίς πολιτικές του πεποιθήσεις πρύτανις τοῦ Πολυτεχνείου, Νῖκος Κιτσίκης, ἀποχαιρετᾶ τόν δωδεκάχρονο υἱό του Δημήτρη, τόν ὁποῖον ὑποχρεοῦται νά στείλη νά σπουδάση στό Παρίσι γιά νά τόν σώση ἀπό τόν ἐμφύλιο, πού μερικές ἑβδομάδες ἀργότερα θά ὑπάρξη ἡ αἰτία νά φυλακισθῆ ἡ μάνα του Μπεάτα –ἡ Μάνα– καί νά καταδικασθῆ εἰς θάνατον ὡς κομμουνίστρια. Ὁ ἴδιος ὁ Νῖκος εἶχε γίνει μέλος τοῦ ΚΚΕ τό 1944. Ἀνοίγεται γιά ἔλεγχο ἡ βαλίτσα τοῦ νεαροῦ Δημήτρη καί ἀνάμεσα στά παιδικά του ροῦχα, δίπλα σέ μία φιάλη μπριγιαντίνης γιά νά ἀστράφτουν τά μαλλιά του ὡς «Βαλεντῖνος», ὁ ἀστυνομικός ξεθάβει μία φωτογραφία τοῦ γενικοῦ γραμματέως τοῦ ΚΚΕ, Νίκου Ζαχαριάδη.

Ὁ Ζαχαριάδης, στόν τελικό του λόγο στό Ζ' Συνέδριο τοῦ ΚΚΕ, στίς 4 Ὀκτωβρίου 1945, εἶχε δηλώσει γιά τήν Ἐκκλησία μας: «Τό κίνημα τῆς ἐθνικῆς ἀντίστασης παρουσίασε καί κάτι ἀκόμα πού δείχνει ὅτι πράγματι ἦταν ἕνας κατευθείαν συνεχιστής τῆς ἐπανάστασης τοῦ '21 καί τῶν ἐθνικῶν μας παραδόσεων, μέσα στίς σημερινές συνθῆκες. Εἶναι ἡ θέση μεγάλου μέρους τοῦ κλήρου στό κίνημα τῆς ἀντίστασης. Πρέπει τό Συνέδριο νά πάρη μία θέση. Εἶναι κάτι πού ἀφορᾶ τόν κλῆρο καί τήν ἐκκλησία γενικότερα. Αὐτό μιλᾶ ἄμεσα στήν ψυχή τοῦ λαοῦ κ' ἐμεῖς δέ μποροῦμε νά τό ἀφήσουμε ἀπαρατήρητο... Πρέπει νά πάρουμε θέση, πολύ περισσότερο πού τό κίνημά μας ἔχει ἀξιώσεις καί δικαιώματα μιά καί μεγάλο μέρος τοῦ κλήρου μέ ἐπικεφαλής ἱεράρχες, πῆραν μέρος, πρωτοστάτησαν, πάλαιψαν καί θυσιάστηκαν στόν ἀγώνα γιά τήν ἐθνική

ἀντίσταση. Ὁ ἑλληνικός λαός θέλει τήν ἐκκλησία του ἀντάξια τῶν καλυτέρων παραδόσεων τοῦ '21 καί τοῦ ἐθνικοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγώνα... Πρέπει ἡ ἐκκλησία μας, ξανασυνδέοντας τίς σχέσεις καί τούς δεσμούς της μέ τίς ἄλλες ὀρθοδόξες ἐκκλησίες τῶν Βαλκανίων καί τῆς Ρωσίας, νά μπεῖ στήν ὑπηρεσία τοῦ λαοῦ. Ἐμεῖς σεβόμαστε τήν ἑλληνική ἐκκλησία καί τό πατριαρχεῖο καί δέ θά βρεῖτε στήν ἱστορία μας οὔτε ἕνα παράδειγμα νά κουρέψουμε παπά [ὅπως ἐγένετο τότε κατά τῶν παλαιοημερολογιτῶν] τή στιγμή πού τέτοια ὄργια καί αἴσχη τά κάνουν οἱ δῆθεν ὑπέρμαχοι τῆς ἐκκλησίας κατά δεκάδες ἐνάντια σέ πρωτοπόρους ἀγωνιστές τοῦ ἑλληνικοῦ κλήρου. Θέλουμε τήν ἐκκλησία μας ὄργανο ἐξυπηρέτησης τῶν λαϊκῶν συμφερόντων καί πρωτοπόρο γιά τήν σύνδεση μέ ὅλες τίς ἀδελφές ὀρθόδοξες ἐκκλησίες. Ὅσο καί νά φαίνεται πρωτότυπο, ἔχουμε δικαίωμα νά ζητοῦμε αὐτό τό πρᾶγμα ἀφοῦ ἐκπροσωποῦμε μεγάλη μερίδα τοῦ λαοῦ, πού μᾶς ἀκολουθεῖ, πού πάει στήν ἐκκλησία καί θέλει νά τή νιώθει κοντά του» (*Νῖκος Ζαχαριάδης: Συλλογή ἔργων,* Ἔκδοση τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ, 1953, σ. 245 καί 246).

21 Ἰουνίου 2000: Ἡ πρώην ἀγροτιά πού ἐξεδιώχθη ἀπό τήν Ἑλλάδα μετά τόν Ἐμφύλιο γιά νά δυνηθῆ τό Κολωνάκι νά ἀναπτυχθῆ εὐρωπαϊκά στόν ὑποπληθυσμό, παρακολουθεῖ μέ ἄφθαστη συγκίνηση μπροστά στίς δορυφορικές τηλεοράσεις της, ἀπό τήν Ἀμερική ἕως τήν Αὐστραλία, τήν γιγαντιαία λαοσύναξη τῆς Ἐκκλησίας στήν πλατεῖα Συντάγματος, ἐνῶ παρεμβάλλονται χυδαῖα ἀντιχριστιανικά σχόλια πολιτικάντηδων καί διανοουμένων τοῦ κατεστημένου –καί ἰδίως τῶν συνασπιστηρίων τῆς ἑλληνικῆς σοσιαλδημοκρατίας– διότι ὁ λαοπρόβλητος ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἐτόλμησε νά σηκώση καί πάλι τό λάβαρο τοῦ '21. Μεταξύ τῶν θεατῶν, καθισμένος μπροστά στήν ὀθόνη τῆς οἰκίας του, στήν πρωτεύουσα τοῦ Καναδᾶ, ὁ 65άχρονος πλέον Δημήτρης Κιτσίκης, μέ δάκρυα στά μάτια. Σέ ἀντίθεση μέ τόν Σωκράτη Κόκκαλη –γεννημένο τό 1939, πού καί αὐτός γιά τούς λόγους τοῦ Ἐμφυλίου, εἶχε στήν παιδική του ἡλικία καταφύγει στήν Εὐρώπη, καί μάλιστα στίς ἀνατολικές χῶρες, ἀλλά ὁ ὁποῖος στήν ἐπιστροφή του στήν Ἑλλάδα συνετάχθη μέ τό κατεστημένο τοῦ Κολωνακίου– ὁ Δημήτρης εἶχε κρατήσει βαθειά μέσα

του τήν ἀπέχθεια γιά τήν παρασιτική παρέα πού συνέχιζε, πενῆντα χρόνια ἀργότερα, νά διοικῆ στούς πρόποδες τοῦ Λυκαβηττοῦ.

Θέλοντας νά μιμηθῆ τήν σιδηρά κυρία τῆς Ἀγγλίας, τήν πρώην μεγαλοφυῆ πρωθυπουργό Μαργαρίτα Θάτσερ, ἡ ὁποία, μή ὑπολογίζοντας τό πολιτικό κόστος, εἶχε συντρίψει μέ τόν πλέον ἀντιλαϊκό τρόπο, τό ἐργατικό συνδικαλιστικό κίνημα στήν Ἀγγλία, ὁ στενῶν ἀντιλήψεων οἰκονομιστής Ἕλλην πρωθυπουργός τῆς ὁδοῦ Ἀναγνωστοπούλου 10, ἐφαντάσθη ὅτι ἡ κατοικία του ἦτο ἀντίστοιχη τῆς 10 Ντάουνινγκ Στρῆτ, καί μή ὑπολογίζοντας τό πολιτικό κόστος ἀπεφάσισε νά συντρίψη τό ἐργατικό καί ἀγροτικό κίνημα στήν Ἑλλάδα καί ἐξωμοίωσε τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μέ συνδικᾶτο. Ἀρνούμενος νά συναντηθῆ μέ τόν πρόεδρο αὐτοῦ τοῦ συνδικάτου, τόν Μακαριώτατο Χριστόδουλο, ἄφησε τόν γελωτοποιό τῆς αὐλῆς του, τόν μεγάλο συγγραφέα τοῦ ἔργου *Μοῦ είς τήν νί,* νά προτείνη μέ φορτικότητα, ὡς ἴσος πρός ἴσον, συνάντηση καί διάλογο μέ τόν ἀρχηγό τῆς ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας. Μέ ἀφορμή τό ἀσήμαντο θέμα τῶν ταυτοτήτων, ὁ Κώστας Σημίτης ὑπέπεσε εἰς τό μοιραῖο λάθος καί ἤνοιξε τούς ἀσκούς τοῦ Αἰόλου. 1947-2000: 53 χρόνια μετά εἶχε ἀρχίσει ἡ ἀντίστροφη μέτρηση.

Μή σεβόμενος τό ἑλληνικό Σύνταγμα τοῦ 1975/86, ὁ ὑπουργός Δικαιοσύνης τοῦ Σημίτη καί διανοούμενος τοῦ κατεστημένου Μιχάλης Σταθόπουλος, γερμανοτραφής ὅπως ὁ Σημίτης, καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, σέ ἄρθρο του, στό τεῦχος Μαΐου 2000, τοῦ περιοδικοῦ *Ποινική Δικαιοσύνη* εἶχε προτείνει, μεταξύ ἄλλων, νά καταργηθοῦν καί νά διαγραφοῦν: α) Τό προοίμιο τοῦ Συντάγματος μέ τήν ἐπίκληση «εἰς τό ὄνομα τῆς Ἁγίας καί Ὁμοουσίου καί Ἀδιαιρέτου Τριάδος». β) Τό ἄρθρο 3 τοῦ Συντάγματος πού λέει ὅτι «ἐπικρατοῦσα θρησκεία ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας». γ) Τό τελευταῖο ἐδάφιο τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 13 πού λέει ὅτι «ὁ προσηλυτισμός ἀπαγορεύεται». δ) Ἡ φράση τοῦ ἄρθρου 16, παράγραφος 2, πού λέει: «Ἡ παιδεία... ἔχει ὡς σκοπόν τήν... ἀνάπτυξιν τῆς ἐθνικῆς καί θρησκευτικῆς συνειδήσεως». ε) Νά τροποποιηθῆ τό ἄρθρο 33, παράγραφος 2, πού προβλέπει θρησκευτικό ὅρκο, χριστιανικοῦ τύπου,

γιά τόν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας πρίν ἀπό τήν ἀνάληψη τῶν καθηκόντων του. Νά προστεθῆ ἐπίσης στό ἄρθρο 59 γιά τόν ὅρκο τῶν βουλευτῶν καί πολιτικός τύπος ὅρκου. Ἐπρότεινε ἐπίσης μέ προσθήκη νέων νόμων, νά προβλεφθῆ, ὅπως σέ ὅλα τά προηγμένα κράτη, κοσμικός τρόπος ἀποχαιρετισμοῦ τοῦ νεκροῦ μέ πολιτική ἤ κοσμική κηδεία καί νά προωθηθῆ τό νομοσχέδιο, πού ἤδη εἶχε κατατεθῆ στήν Βουλή, γιά τήν ἀποτέφρωση νεκρῶν, μέ διεύρυνση ὅμως τοῦ πεδίου ἐφαρμογῆς του σέ ὅλους πού προτιμοῦν τήν καύση ἀντί τῆς ταφῆς, δηλαδή ἡ δυνατότητα αὐτή νά δοθῆ καί στούς Ὀρθοδόξους χριστιανούς.

Οἱ πολιτικοί πού κατενόησαν τήν σημασία τῆς στροφῆς, πού ἐπετεύχθη τό ἔτος 2000 στήν ἱστορία τοῦ Ἔθνους μας μέ τήν παρουσία τοῦ Χριστοδούλου, ἐπεχείρησαν ἀμέσως νά ὁδηγήσουν τό λαϊκό αὐτό ρεῦμα στό αὐλάκι τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ, ἀκόμη καί μέ τήν ἵδρυση χριστιανοδημοκρατικοῦ κόμματος. Μία τέτοια προσπάθεια ὅμως ἦταν τελείως ἀπαράδεκτη γιά τήν Ὀρθοδοξία καί ὁ σκοπός αὐτοῦ τοῦ βιβλίου εἶναι νά ἐξηγήση ὅτι πρέπει νά πορευθοῦμε πρός τό τέλος τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ καί τήν ἐπιστροφή –μέ σύγχρονες προδιαγραφές– στό βυζαντινό πρότυπο διακυβερνήσεως, πού εἶναι τό μόνο συμβατό μέ τήν Ὀρθοδοξία.

I - Ἡ Βασιλοκτονία

Στούς ἀπογόνους τῆς φαραωνικῆς Αἰγύπτου, τούς Κόπτες, ἐπέζη ἀκόμη, πρό ἑκατό ἐτῶν, μία λαϊκή ἑορτή πού εἶχε ὡς ἑξῆς: Στίς 10 Σεπτεμβρίου, κάθε χρόνο, πρώτη ἡμέρα τοῦ κοπτικοῦ ἡλιακοῦ ἔτους, ὅταν ὁ Νεῖλος ἐφούσκωνε τά ὕδατά του στό ἔπακρον, ἡ κυβέρνηση τῆς χώρας κατηργεῖτο γιά τρεῖς ἡμέρες καί κάθε πόλη ἐπέλεγε τόν ἰδικό της ἡγεμόνα. Τόν ἐκάλυπταν μέ ἕναν ὑψηλό σκοῦφο καρναβαλιοῦ, ἐφόρει μία μακρά ψεύτικη γενειάδα καί ἕναν περίεργο μανδύα. Μέ τήν ράβδο τῆς ἐξουσίας στό χέρι καί βοηθούμενος ἀπό συνανθρώπους του, πού ἐπαρίσταναν τούς βασιλικούς συμβούλους, κατηυθύνετο στό κυβερνητικό μέγαρο. Ὁ κυβερνήτης ἀπεδέχετο τήν καθαίρεσή του καί ὁ ψευδοβασιλεύς ἐκάθητο ἐπί θρόνου, συνεκάλει δικαστήριο στό ὁποῖο ἔπρεπε νά ὑπακούσουν οἱ πάντες, συμπεριλαμβανομένου τοῦ κυβερνήτου καί τῶν ὑπαλλήλων του. Μετά ἀπό τρεῖς ἡμέρες ὁ ψευδοβασιλεύς ἐκατεδικάζετο σέ θάνατο. Ἔκαιγαν τό φέρετρό του καί ἀπό τίς στάχτες ἀνεδύετο ὁ ἀγρότης πού εἶχε παίξει τόν βασιλέα. Αὐτή ἡ τελετή ἐθύμιζε μιά ἀρχαία πρακτική, ὅταν ἔκαιγαν στήν ἀλήθεια ἕναν πραγματικό βασιλέα.

Ἤδη κατά τήν χιλιετία 3500-2500 π.Χ. οἱ βασιλεῖς, εἴτε στήν Ἀφρική εἴτε στήν Ἀσία εἶχαν ἕναν μυθικό ρόλο καί προσέφεραν τά σώματά τους πρός σφαγήν ἤ καί ἔσφαζαν οἱ ἴδιοι τόν ἑαυτό τους.

Πράγματι, ἐσφάζοντο τελετουργικῶς βασιλεῖς στήν Ἰνδία, μέχρι τόν ΙΣΤ' αἰῶνα μ.Χ. καί στήν Ἀφρική μέχρι πρό ἑκατό ἐτῶν. Στήν ἐποχή τοῦ ὀρειχάλκου, στήν κοιλάδα τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, ὑπῆρχε ἡ τελετουργική βασιλοκτονία, ὅπου ὁ βασιλεύς ἐταυτίζετο μέ τήν σελήνη, πού ἀπέθνησκε καί ἀνεσταίνετο. Στήν ἀρχαία Κίνα, ἡ ἰδέα τοῦ βασιλέως πού θυσιάζει τήν ἴδια τήν ζωή του γιά τόν λαό ἦταν παλαιοτάτη. Ὁ Γΰ πού ἵδρυσε τήν δυναστεία τῶν Χσία τό 2205 π.Χ. μετά τόν μεγάλο κινεζικό κατακλυσμό, πού παραλληλίζεται μέ τόν ἑλληνικό κατακλυσμό τοῦ Δευκαλίωνος, τόν ἑβραϊκό τοῦ Νῶε καί τόν μεσοποταμιακό τοῦ Γκιλγκαμές, ἦταν καί αὐτός κουτσός διότι ὅπως παρετήρησε ὁ Ροβέρτος Γκραίβς (Graves) στό βιβλίο του *Ἡ λευκή Θεά* (The White Goddess), στό ὁποῖο ἀφιερώνει ὁλόκληρο κεφάλαιο στόν μῦθο τοῦ κουτσοῦ βασιλέως (στήν Μέση Ἀνατολή, τήν Ἑλλάδα, τούς κελτικούς καί τούς γερμανικούς λαούς), αὐτή ἡ ἀναπηρία συμβολίζει τό γεγονός ὅτι ὁ βασιλεύς ἐσφάζετο οἰκειοθελῶς, θυσία στόν λαό του, πού ἀργότερα ἁπλῶς τόν ηὐνούχιζαν ἤ τόν ἐχώλαιναν. Ὁ Ἰωσήφ Κάμπβελ (Campbell) στήν τετραλογία του *Τά προσωπεῖα τοῦ Θεοῦ* (The Masks of God) θεωρεῖ τόν ἀκρωτηριασμένο βασιλέα, μία εἰκόνα τῆς ἀκρωτηριασμένης σελήνης ἡ ὁποία ἄλλωστε εἶναι τό ἀντίστοιχο στόν οὐρανό τοῦ θυσιαζομένου καί ἀναστημένου βασιλέως (μίνωος)-ταύρου μέ τήν ἡμισέληνο στήν κεφαλή του. Ὁ ἱδρυτής τῆς κινεζικῆς δυναστείας τῶν Σάνγκ τό 1766 (ἤ 1523) π.Χ., ὁ βασιλεύς Τάνγκ, ὅταν ὑπέστη ἡ χώρα του μία τρομακτική ξηρασία, κατηυθύνθη μόνος του στό ἄλσος τῶν ἱερῶν μορέων καί ἐκεῖ -ὅπως ὁ Χριστός, βασιλεύς τοῦ Ἰσραήλ, στόν κῆπο (ὄρος) τῶν ἐλαιῶν- προσευχόμενος στόν Θεό, προσέφερε εἰς θυσίαν τό ἴδιο του τό σῶμα. Ὅπως ὁ Τάνγκ ἦταν πρότυπο βασιλέως, δούλου τοῦ λαοῦ του, ἔτσι καί πρό αὐτοῦ ὁ Γΰ ἔλεγε:

«Ὅταν ἐνυμφεύθην παρέμεινα μόνον τέσσερις ἡμέρες μέ τήν γυναῖκα μου. Καί ὅταν ὁ υἱός μου ἔκλαιγε σπαρασσόμενος, δέν τόν ἐπρόσεχα ἀλλά ἐσυνέχιζα νά ἐργάζομαι μέ ὅλην μου τήν δύναμη» (Shu Ching, 2. 4. 1.).

Ἡ ἰδέα τῆς βασιλοκτονίας ὡς θυσίας στόν ἡγεμόνα-λαό , ἦταν τόσο οὐσιώδης ὥστε ἐπέζησε ἐπί αἰῶνες ἀκόμη καί στήν Δύση, στούς βασιλεῖς τῆς γαλλικῆς ἀπολύτου μοναρχίας. Ὁ θεωρητικός τῆς ἀπολύτου μοναρχίας τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', ὁ ἐπίσκοπος Ἰάκωβος Μποσσυέ (Bossuet, 1627-1704), ἔλεγε στό κήρυγμά του τό 1662: «Γιά νά καθιερώση αὐτήν τήν δύναμη πού ἀντιπροσωπεύει τήν ἰδική του, ὁ Θεός τοποθετεῖ στό μέτωπο τῶν ἡγεμόνων καί ἐπάνω εἰς τό πρόσωπό τους ἕνα σημεῖο θεότητος... Ὁ Θεός ἔκαμε τόν Πρίγκιπα ὡς θνητή εἰκόνα τῆς ἀθανάτου ἐξουσίας του. Εἶσθε θεοί -λέγει ὁ Δαβίδ- καί ὅλοι εἶσθε τέκνα τοῦ Ὑψίστου. Ἀλλά, ἐσεῖς οἱ θεοί σαρκός καί αἵματος, χώματος καί σκόνης, θά ἀποθάνετε ὡς ἄνθρωποι. Καί ὅμως εἶσθε θεοί ἄν καί θνήσκοντες καί ἡ ἐξουσία σας δέν ἀποθνήσκει. Τό πνεῦμα τῆς βασιλείας μεταφέρεται ὁλόκληρο στούς ἀπογόνους σας... Ὁ ἄνθρωπος ἀποθνήσκει βέβαια ἀλλά ὁ βασιλεύς, ὅπως λέμε, δέν πεθαίνει ποτέ: ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀθάνατη» (J. Truchet, *Politique de Bossuet*, Παρίσι, A. Colin, 1966, σ. 82). Καί ἕνας Γάλλος συγγραφεύς τιτλοφορεῖ τό δεύτερο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου του: «Αὐτό εἶναι τό σῶμα μου: ἡ ὁ βασιλεύς μέσῳ τῆς θείας εὐχαριστίας» καί παρομοιάζει τήν εἰκόνα του μέ τήν ὄστια, l'hostie royale. (Louis Marin, *Le portrait du roi*, Παρίσι, les Editions de Minuit, 1981, σ.147).

II - Ἡ Λαοκρατία ὡς ἄρνηση τῆς Δημοκρατίας

Τό κομμουνιστικό σύνθημα, τό 1944, ἦταν λαοκρατία, ἐν ἀντιθέσει πρός τήν μοναρχία ἤ (ἀστική) δημοκρατία. Ἦτο πλήρης ἡ σύγχυση ἐννοιῶν. Οἱ κομμουνιστές ὡς μαρξιστές, εἶχαν ὡς τελικό στόχο τήν ἐξαφάνιση τοῦ κράτους, οἱουδήποτε κράτους, διά μέσου τοῦ ὑπερκράτους τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου πού ἀπεκάλουν λαοκρατία, ἐνῷ οἱ λεγομένοι μοναρχοφασίστες δέν ἦσαν οὔτε μοναρχικοί οὔτε φασίστες, ἀλλά ὑπήκουαν στίς ἐπιθυμίες τοῦ Λονδίνου νά ἐπανέλθη στήν Ἑλλάδα τό πολίτευμα τῆς συνταγματικῆς βασιλείας, δηλαδή τό ἀκριβῶς ἀντίθετο τῆς μοναρχίας ἀλλά καί τοῦ φασισμοῦ.

Ἡ ἐξουσία εἶναι τιμωρία, εἶναι τό ὑπέρτατο κακό, τό δηλητηριασμένο μῆλο, ἡ ἁμαρτία πού ἐνεφανίσθη στόν ἄνθρωπο συνεπείᾳ τῆς πτώσεώς του ἀπό τόν παράδεισο. Διά τοῦτο ὁ ἀναρχισμός ὁ ὁποῖος ἀπορρίπτει τήν ἀρχή ἔχει θεωρητικῶς δίκαιο. Ἐφ᾽ ὅσον ὅμως ὁ πλανήτης εὑρίσκεται εἰς τήν μεταπτωτική του φάση, ἡ ἐξουσία εἶναι ἀναπόφευκτο κακό. Τό ζήτημα λοιπόν δέν εἶναι ἡ ὕπαρξη ἤ μή τῆς ἐξουσίας ἀλλά ἡ ἐπιλογή μιᾶς ἐξουσίας πού θά ὑπηρετῆ καλύτερα τόν ἐπιλεγμένο στόχο. Τρεῖς εἶναι οἱ πηγές ἐξουσίας: τό χρῆμα, τό ὅπλο, τό πνεῦμα. Ἡ ἀνθρώπινη ἱστορία μέχρι τήν ἐμφάνιση τοῦ καπιταλισμοῦ στήν Δύση, τόν ΙΕ' αἰῶνα μ.Χ., πάντοτε ἐθεώρει τό

χρῆμα ὡς τήν χειρότερη. Πορνεία ἐστί ὁ ὑποβιβασμός τοῦ σώματος (ὁρατοῦ καί ἀοράτου) σέ κορμί. Τό χρῆμα ἀπευθύνεται στό κορμί. Οἱ Ἀμερικανοί, ὡς οἱ πλέον ἐπιτυχημένοι ἐκπρόσωποι τοῦ καπιταλισμοῦ, ἰσχυρίζονται πώς δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος ἐπί τῆς γῆς πού νά μήν ἠμποροῦν νά ἐξαγοράσουν. Ἁπλῶς ἡ τιμή τῆς ἐξαγορᾶς διαφέρει. Γι᾽ αὐτό καί κάθε φορά πού ὁ ἰδεολόγος ὑποκύπτει στήν «πραγματικότητα» καί προδίδει τά ἰδανικά του, ἀντί νά θρηνοῦν γιά τήν ἧττα αὐτή τοῦ ἀνθρώπου, χαίρονται ἐπειδή δικαιώνονται.

Συνεπῶς ὁ καπιταλισμός ἐκπορνεύει τήν οἰκουμένη καί εἶναι τό κοινωνικό σύστημα τοῦ Ἑωσφόρου. Ὅλες οἱ κοινωνίες, πρίν ἀπό τήν ἐμφάνιση τοῦ καπιταλισμοῦ ἐτοποθέτησαν τόν ἔμπορο στό τελευταῖο σκαλοπάτι τῆς κοινωνικῆς κλίμακος, ἀναγνωρίζοντας συνάμα πώς θά ἦτο λάθος νά ἀπαγορευθῆ ἐφ᾽ ὅσον ἡ μεταπτωτική κοινωνία δέν δύναται νά ἐπιζήση χωρίς πορνεία, εἴτε αὐτή δρᾶ στό πεζοδρόμιο εἴτε σέ οἱασδήποτε ἄλλης μορφῆς ἐμπορίου.

Τήν πολιτική ἔκφραση τοῦ καπιταλισμοῦ ὀνομάζουμε στήν καθημερινή γλῶσσα ἁπλῶς δημοκρατία, δηλαδή ἀστική κοινοβουλευτική ἔμμεση δημοκρατία καί ἐφ᾽ ὅσον τό σύστημα αὐτό ὑπάρχει γιά νά ἐξυπηρετῆ τό χρῆμα, εἴτε αὐτό κερδίζεται μέ σουλατσάρισμα στό πεζοδρόμιο ἤ στήν θαλπωρή ἑνός ὑπερσύγχρονου γραφείου πολυεθνικῆς στόν τελευταῖο ὄροφο νεοϋορκέζικου οὐρανοξύστου, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νά υἱοθετήσουμε τούς χαρακτηρισμούς τοῦ Σωκράτη ἕως καί τοῦ Γεωργίου Παπανδρέου τοῦ «γέρου τῆς Δημοκρατίας» καί νά ἀποκαλέσουμε τούς λειτουργούς τοῦ συστήματος, βουλευτές καί ὑπουργούς, πόρνους καί πόρνη τήν ἴδια τούτη δημοκρατία. Σπεύδω ὅμως νά διευκρινίσω ὅτι αὐτός ὁ χαρακτηρισμός εἶναι ἐντελῶς οὐδέτερος καί δέν ὑποκρύπτει καμμία ὕβρη. Πολλοί ἔτυχε νά γνωρίσουν ἱερόδουλες μέ χρυσή καρδιά καί στέρεη ἠθική καί γνωρίζουμε πώς ἡ κατ᾽ ἐξοχήν

θρησκεία τοῦ καπιταλισμοῦ, ὁ προτεσταντισμός, ἐνῷ ἐξυμνεῖ τήν προσπάθεια τοῦ ἀστοῦ νά συσσωρεύση χρῆμα, τοῦ διδάσκει εὐσεβισμό καί ἠθικολογία. Προσθέτω δέ πώς ἡ ἀσχολία μέ τό χρῆμα, δέν ἀφαιρεῖ ἀπό τόν ἄνθρωπο τήν ἰδιότητά του ὡς τέκνο τοῦ Θεοῦ. Εἰδικά ὁ ἰνδουϊσμός προσαρμόζει τήν θρησκεία του σέ διάφορα ἐπίπεδα. Ἔτσι ὁ Ἰνδός ἔμπορος ζῆ τόν ἰνδουϊσμό σέ κατώτερο ἐπίπεδο τρώγοντας κρέας ἐνῶ ὁ βραχμάνος τόν ζῆ σέ ἀνώτερο ἐπίπεδο ὡς χορτοφάγος.

Ἡ Κίνα, ἡ Ἰνδία, ἡ Ἐνδιάμεση Περιοχή καί ἡ Δυτική Εὐρώπη εἶχαν κοινές κοινωνικές ἀξίες μέχρι τήν ἐμφάνιση τοῦ καπιταλισμοῦ στήν Ἰταλία τόν ΙΕ' αἰῶνα καί ὅλοι ἐτοποθέτουν τούς ἐμπόρους στό τελευταῖο κοινωνικό σκαλοπάτι. Ἐπίσης ὅλοι ἐβάσιζον τό πολιτικό τους σύστημα στήν μοναρχία. Ἡ συνταγματική βασιλεία ἐνεφανίσθη σταδιακά καί πρῶτα στήν πλέον καπιταλιστική κοινωνία, τήν Ἀγγλία, ὡς παραφθορά τοῦ μοναρχικοῦ θεσμοῦ, μέ τήν προσαρμογή του στό καθεστώς τῆς τάξεως τοῦ χρήματος τῶν ἀστῶν, σέ σημεῖο πού οἱ δύο ἔννοιες τῆς βασιλείας καί τοῦ συντάγματος νά εἶναι ἀντιφατικές. Ἔτσι στήν Γαλλία ἐμφανίζεται, γιά πρώτη φορά, ὁ Λουδοβῖκος-Φίλιππος Α' (1830-1848), μέ τόν ἀντιφατικό τίτλο τοῦ βασιλέως-ἀστοῦ, τόσο περίεργου πού ἠχεῖ ὡς ἀστεῖο, κάτι σάν βασιλιάς τῶν πειρατῶν. Τελικά, στίς ἀρχές τοῦ ΚΑ' αἰῶνος, ἔχουμε μιά βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας ἡ ὁποία παρομοιάζεται μέ εὐγενές διακοσμητικό ὁμιλοῦν ἔπιπλο, πού δέν τῆς ἐπιτρέπεται οὔτε κἄν νά διαβάση ἰδικό της κείμενο, καί πού φυσικά ἡ χρησιμότης της ἀμφισβητεῖται ἀπό αὐξανόμενο ἀριθμό ἀνθρώπων.

Ὁ τελευταῖος βασιλεύς τῆς Αἰγύπτου Φαρούκ (1937-1952), προέβλεπε μετά τήν πτώση του, πώς σέ λίγο θά παρέμεναν στόν κόσμο ὡς μόνοι βασιλεῖς, οἱ τέσσερις τῆς τράπουλας καί ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας. Ἔτσι ἐξέφραζε σωστά τήν πλήρη παρακμή τοῦ μοναρχικοῦ θεσμοῦ καί τήν γελοιοποίησή του μέ τήν μετατροπή του σέ συνταγματική βασιλεία.

Στό κινεζικό πρότυπο, πηγή τῆς ἐξουσίας εἶναι τό πνεῦμα πού στήν ἰδανική του μορφή πρέπει νά κυβερνᾶ ὡς Διογένης σέ πιθάρι, ὡς βραχμάνος, δηλαδή ὁ ἴδιος ὁ κυβερνήτης νά εἶναι φτωχός. Οἱ μανδαρῖνοι δέν ἔπρεπε κανονικά νά ἔχουν πολλά χρήματα ἀλλά «τιμές», γιά νά λειτουργοῦν ὡς τιμαρχία ὅπως ἀρχικά στήν Σπάρτη, κατά τήν ἔκφραση τοῦ Πλάτωνος. Σιγά σιγά ὅμως οἱ ἄριστοι τοῦ πνεύματος -πού κατά τόν Κονφούκιο δέν χρειάζονται ἀνταμοιβή σάν τόν σκύλο τήν ζάχαρη γιά νά πάρη τήν θέση του καί πού γιά τόν Σωκράτη ἠμπορεῖ νά εἶναι ἐξίσου γυναῖκες- οἱ ὁποῖοι ἤδη ἔκαμαν μιά πρώτη παραχώρηση ἐνδίδοντας σέ τιμές, θά φαγωθοῦν ἀπό τούς ἐμπόρους, ἀπό τούς ἀνθρώπους τοῦ χρήματος, τούς «πλουτοκράτες». Ὁ Σωκράτης ἔλεγε χαρακτηριστικά πώς οἱ σιδερένιοι καί ὀρειχάλκινοι ἄνθρωποι πού ἐργάζονται γιά τό χρῆμα («making good money» κατά τήν χυδαιότατη βορειοαμερικανική ἔκφραση) θά κατέπιναν τούς ἀσημένιους καί χρυσούς ἀνθρώπους πού ἐνδιεφέροντο μόνον γιά τήν τιμή τους. Διότι, προσέθετε, «τό χρῆμα καί ἡ ἀρετή εἶναι σάν δύο πλάστιγγες μιᾶς ζυγαριᾶς: ὅταν ἡ μία ἀνεβαίνει ἡ ἄλλη κατεβαίνει». Καί κατόπιν αὐτοῦ, ἔλεγε ὁ Σωκράτης, οἱ ἔμποροι -οἱ πιτσαδόροι ὅλων τῶν μεγεθῶν ὅπως θά τούς ἀποκαλούσαμε σήμερα- φτειάχνουν τούς νόμους καί οἰκοδομοῦν μίαν κοινωνία ὅπου τό κέρδος εἶναι τό μοναδικό κίνητρο διότι, ὅπως δηλώνει, «ἡ ἐπιθυμία γιά τό κέρδος τόν διέπει ὡσάν τόν Μέγα Βασιλέα μέσα του, λογική δέ καί πνεῦμα γίνονται δοῦλοι του, ἡ μία σκεπτόμενη μόνον πῶς νά μετατρέψη τά χρήματα σέ περισσότερα χρήματα, τό ἄλλο τιμῶντας μόνον τήν ἰδιοκτησία καί τούς ἰδιοκτῆτες».

Ἡ προσήλωση τοῦ ἐμπόρου στό χρῆμα πού τόν κάνει πρακτικό ἄνθρωπο, μέ τά δύο πόδια στήν γῆ, μή ἔχοντας καιρό νά ἀσχοληθῆ

-ὅπως οἱ φιλόσοφοι- μέ τό «περιττό», συνδυάζεται στήν περίοδο ἀνόδου του μέ προτεσταντικοῦ τύπου ἠθικολογία καί προσήλωση στήν ἐκκλησία του, τήν ὁποία οἰκοδομεῖ καί ὑπηρετεῖ μέ τά χρήματά του. Διά τοῦτο καί οἱ Ἰνδουϊστές θεωροῦν τήν τάξη τῶν ἐπιχειρηματιῶν, δηλαδή ἐμπόρων, ἀγροτῶν, βιομηχάνων καί τραπεζιτῶν (τῶν «βαϊσύα»), ἀπαραίτητη γιά τήν ἐπιβίωση τῆς κοινωνίας καί τήν ἀποκαλοῦν τό στομάχι τοῦ κοινωνικοῦ σώματος, ὡς τρίτη στήν σειρά τῶν τεσσάρων κοινωνικῶν τάξεων. Ἡ πρώτη εἶναι ἡ τάξη τῆς γνώσεως ἤ τοῦ πνεύματος (τῶν βραχμάνων) πού εἶναι οἱ γνήσιοι διανοούμενοι (διότι οἱ κουλτουριάρηδες ἀνήκουν στήν τάξη τῶν ἐμπόρων) καί πού ἀποκαλεῖται τό κεφάλι τοῦ κοινωνικοῦ σώματος καί ἡ δεύτερη εἶναι ἡ τάξη τοῦ ὅπλου καί οἱ διαχειριστές, τά λεγόμενα χέρια τοῦ κοινωνικοῦ σώματος (οἱ «κσατρίγια»). Τέλος ἡ τετάρτη καί τελευταία τάξη (τῶν «σούντρα») εἶναι οἱ ἐργάτες ἤ τά πόδια τοῦ κοινωνικοῦ σώματος.

Ὁ Σωκράτης, ὅπως ὁ Κονφούκιος στήν Κίνα, ὅπως καί οἱ Βέδες στήν Ἰνδία, δέν περιφρονεῖ τόν ἔμπορο, ὁ ὁποῖος, στήν περίοδο ἀνόδου του, εἶναι, ὅπως λέγει, «συνεσταλμένος καί ἐργατικός καί ἐπιτρέπει στόν ἑαυτό του μόνον τά ἀπαραίτητα». Οἱ δέ Βέδες συμπληρώνουν πώς εἶναι φυσικό ὁ φτωχός βραχμάνος, πνευματικός ἡγέτης τῆς κοινωνίας, νά δέχεται χρηματική βοήθεια ἀπό τόν ἔμπορο βαϊσύα καί ὁ διαχειριστής κσατρίγια νά παίρνη φόρους ἀπό τόν βαϊσύα ἐνῷ ὁ ἴδιος αὐτός ἔμπορος θά πληρώνη μισθό στόν ἐργάτη σούντρα. Ἔτσι εἶναι φυσικό ἡ ἑλληνική ἐκκλησία μιᾶς ἀμερικανικῆς πόλεως νά οἰκοδομεῖται μέ τά χρήματα τῶν Ἑλλήνων «πιτσαδόρων» τῆς πόλεως, οἱ ὁποῖοι καί πληρώνουν τόν παπά καί τούς δασκάλους τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου καί πρέπει νά βοηθοῦν καί τήν ἑλληνική πρεσβεία καί ὁ δίσκος τῆς ἐκκλησίας νά γεμίζη μέ τά χρήματά τους

καί ὄχι τῶν καθηγητῶν. Ὅταν ὅμως τό στομάχι αὐτό τῆς κοινωνίας ἀπαιτῆ νά γίνη τό κεφάλι, νά ἐλέγχη τούς βραχμάνους καί νά πληρώνη ὅλο καί λιγότερο φόρους στούς κσατρίγια ἐνῷ ἀφήνει ἀνέργους τούς σούντρα, τότε εἶναι σάν τό τοῦβλο, τό ὁποῖον ἐκτίσθη στήν βάση τοῦ κτιρίου γιά νά τό ὑποβαστάξη, νά θελήση νά μετακινηθῆ στήν στέγη, μέ ἀποτέλεσμα νά καταρρεύση ὅλο τό οἰκοδόμημα. Ὅταν αὐτό συμβῆ, ὅπως συνέβη στήν Δύση μετά τόν ΙΕ' αἰῶνα, τότε ὁ μονάρχης πού εἶναι ὁ κεντρικός λίθος τῆς ἁψίδος μετατρέπεται σέ συνταγματικό βασιλέα, ὁ ἐπιχειρηματίας πού διοικεῖ πλέον τήν κοινωνία ἀπαιτεῖ ὅλο καί ὀλιγότερο κράτος, νά πληρώνη ὅλο καί ὀλιγότερο φόρους, νά διατηρῆ ἐσκεμμένως κάποιο ποσοστό ἀνεργίας ἤ ὑποαπασχολήσεως, νά θυσιάζη τήν ἐπιστήμη πρός χάριν τῆς ἀποδοτικῆς τεχνολογίας, νά ζητᾶ ἀπό τόν παπά νά πάψη τίς πολλές θρησκοληψίες καί ἀπό τόν καθηγητή τίς κατ᾽ αὐτόν αερολογίες καί ὅλοι μαζί νά κάτσουν στόν ὑπολογιστή γιά τήν ὑπερτάτη οἰκονομική ἀπόδοση. Κι ἔτσι φθάνουμε στήν γνωστή πλέον τρισχιλιετία τῆς Ἀποκαλύψεως, ἐν ὀνόματι τῆς ἰσότητος, τῆς δημοκρατίας καί τῆς ἐλευθερίας ἁπάντων τῶν τούβλων τοῦ καταστραφέντος κοινωνικοῦ οἰκοδομήματος.

Ἡ κοινοβουλευτική δημοκρατία, ἀβασίλευτη ἤ μέ συνταγματική βασιλεία εἶναι τό χειρότερο καθεστώς πού ἐνεφανίσθη ποτέ στήν γῆ, ἐφ᾽ὅσον ἐκφράζει τόν οἰκονομικό φιλελευθερισμό τοῦ παγκοσμίου πολυεθνικοῦ πιτσαδορισμοῦ, πού ὑπεχρέωσε τόν ἀρχηγό τοῦ πλέον ἐκτεταμένου κράτους τῆς γῆς καί πρώην ἐχθροῦ του, τόν Μιχαήλ Γκορμπατσώφ, πρῶτα νά καταστρέψη παντελῶς τήν Σοβιετική Ἕνωση καί νά τήν παραδώση στήν μαφία πού φυσικά κόπτεται γιά Κοινοβούλιο, καί μετά νά διαφημίση, ὡς ἐλεύθερος πολίτης τῆς ἀστικῆς δημοκρατίας, ἕνα κομμάτι πίτσα τῆς ἑταιρείας

Pizza Hut! Ρῖγος συγκινήσεως διεπέρασε τά σωθικά τοῦ πρώην Ἕλληνος ἀγρότου τῆς Λακωνίας καί νῦν γραικύλου πιτσαδόρου βορείου Ἀμερικῆς στό θέαμα τοῦ τέως κραταιοῦ ἡγέτου νά δίδη ἐνώπιόν του τό θαύμασιο τοῦτο μάθημα δημοκρατικότητος καί ἀμέσως ἐσκέφθη ὅτι θά ἠμποροῦσε νά τοῦ προσφέρη ἴσως καί αὐτός κάτι παραπάνω γιά νά διαφημίση καί τήν ἰδική του πίτσα. Τό 1965, στά Ἰουλιανά, ὁ Γεώργιος Παπανδρέου ἐχαρακτήρισε τήν ἑλληνική βουλή οἶκο ἀνοχῆς, προσβάλλοντας ἄθελά του, αὐτός πού τόσο ἠγάπησε τίς γυναῖκες, τό πλέον παραδοσιακό ἐπάγγελμα τοῦ κόσμου πού ἀπαρτίζεται κατά πλειοψηφία ἀπό ἱερόδουλες μέ χρυσή καρδιά, τοῦ τύπου τοῦ κινηματογραφικοῦ ἔργου τῆς Μελίνας Μερκούρη «Ποτέ τήν Κυριακή», οἱ ὁποῖες λειτουργοῦνται τίς Κυριακές πολύ πιό συχνά ἀπό τούς ἐθνοπατέρες. Ὁ Κονφούκιος ἤ ὁ Σωκράτης ἐδέχοντο, ὡς μέρος τοῦ κοινωνικοῦ τους συστήματος, τίς ἱερόδουλες, οἱ ὁποῖες πάντοτε ἦσαν συνεσταλμένες καί δέν ἐπεζήτουν νά μεταφέρουν τό τοῦβλο τους στήν στέγη τῆς οἰκοδομῆς. Κατόπιν ὅμως τῆς δηλώσεως τοῦ Γεωργίου Παπανδρέου, ἔβγαλαν καί αὐτές τό τοῦβλο τους· Τσιτσιολίνες ἐξελέγησαν στήν Βουλή. Ἠθοποιοί στήν Εὐρώπη καί τήν Ἀμερική, σάν τόν Ρόναλντ Ρέϊγκαν, κατέλαβον τίς ὑψηλότερες θέσεις. Στό κρατίδιο τῶν Ἀθηνῶν, ἡ Μελίνα Μερκούρη πού τό ταλέντο της ἤρχισε νά ἀναδύεται ἤδη ἀπό τά χρόνια τῆς γερμανικῆς κατοχῆς καί ἐγνωστοποιήθη ἀργότερα στά γαλλικά βουλεβάρτα τῶν ἐπιθεωρήσεων τοῦ Marcel Achard (1899-1974), ἀφοῦ ἔπαιξε τόν γνωστό ρόλο στό «Ποτέ τήν Κυριακή», ἔγινε ἱέρεια τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ καί ὑπουργός Πολιτισμοῦ, ἐκηδεύθη ὡς ἐθνική ἡρωΐδα καί τό πορτραῖτο της ἐκόσμησε γραμματόσημο τῶν ἑλληνικῶν ταχυδρομείων. Στίς ἑλληνικές κοινοβουλευτικές ἐκλογές τῆς 9ης Ἀπριλίου 2000, ἐνετάθη τό ρεῦμα εἰσόδου στό κοινοβούλιο ἠθοποιῶν, ἀθλητῶν καί δημοσιογράφων τοῦ ἐμπορικοῦ θεάματος.

Ἐάν δέν εἶχε σκοτωθῆ ἡ πριγκίπισσα τῆς Οὐαλλίας Νταϊάνα, πού ἀπό τήν τάξη τῶν κσατρίγια κατέπεσε στήν τάξη τῶν βαϊσύα, ὡς χολιγουντιανή ἠθοποιός καί πού ὁ Τύπος ἐτόλμησε νά τήν συγκρίνη μέ τήν μητέρα Τερέζα τῆς τάξεως τῶν βραχμάνων, μᾶλλον τό οἰκονομικό κατεστημένο θά τήν εἶχε στείλει στό κοινοβούλιο, τό ὁποῖο ὅπως καί ἡ βασιλεία, ἔχει χάσει κάθε ἐξουσία, ἐκτός καί ἐάν τήν ἐπέλεγαν, κοντά στόν Γκορμπατσώφ, νά διαφημίση καί αὐτή πίτσα.

Τό πλέον χαρακτηριστικό γνώρισμα τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ εἶναι ὅτι ἐνῷ οἱ πάντες ἀναγνωρίζουν ὅτι ὁ βουλευτής εἶναι ἕρμαιο τῶν οἰκονομικῶν συμφερόντων καί ὅτι ὁ ἐκλογεύς δέν ἔχει τήν παραμικρή ἐπιλογή, ἐφ᾽ ὅσον, χωρίς καμμία ἐξαίρεση, ὅλοι οἱ πολιτικοί ὅταν ἀναλαμβάνουν τήν διακυβέρνηση τῆς χώρας, ἀθετοῦν τίς ὑποσχέσεις τους, σέ οἱοδήποτε κράτος τῆς γῆς, παρά ταῦτα οὐδείς πολίτης δέν δύναται νά μήν ψηφίση τούς ψεῦτες, ἐφ᾽ ὅσον τόν ὑποβάλλουν στό δίλημμα νά «ἐπιλέξη» τόν ὀλιγώτερο ψεύτη, προκειμένου νά μήν ἐκλεγῆ ὁ περισσότερο ψεύτης! Αὐτή δέ ἡ ἀπόλυτη ἀστική δικτατορία ὀνομάζεται δημοκρατία. Χωρίς τήν παραμικρή ὑπερβολή, προσθέτουμε πώς οὔτε ὁ δοῦλος τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας τῆς Ἀρχαιότητος δέν ἦτο σέ τέτοιο βαθμό ἀνελεύθερος ὅπως εἶναι ὁ σημερινός πολίτης τοῦ κρατιδίου τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡ Δημοκρατία, κατά τόν Σωκράτη εἶναι μία ἐκ τῶν τεσσάρων κακῶν μορφῶν πολιτεύματος. Κατ᾽ ἀρχάς τό χρῆμα ἐκπορνεύει τόν ἄνθρωπο. Ὁ Σωκράτης παρατηρεῖ πώς «στά νειάτα του ὁ ἄνθρωπος εἶναι πολέμιος τοῦ πλούτου ἀλλά ὅσο γερνᾶ τόσο περισσότερο τόν ἀγαπᾶ, ἐφ᾽ ὅσον ἡ ἀγάπη τοῦ χρήματος εἶναι μέσα στήν φύση του». α) Διακρίνει πρῶτα τήν *ἀστική δημοκρατία* τήν ὁποία ἀποκαλεῖ ὀλι-

γαρχία ἤ πλουτοκρατία καί λέγει πώς «τό χειρότερο ἀπ᾽ ὅλα σ᾽ ἕνα τέτοιο κράτος εἶναι ὁ μεγάλος ἀριθμός ἀνέργων πού παράγει, δηλαδή ἀνθρώπους πού ζοῦν μέσα στό κράτος χωρίς νά ἔχουν καμμία θέση», δηλαδή εἶναι ἀποκλεισμένοι. Καί προσθέτει: «Ὅταν βλέπης ζητιάνους σέ μιά κοινωνία ἠμπορεῖς νά εἶσαι βέβαιος πώς θά ὑπάρξουν ἐπίσης ἐγκλήματα ὅλων τῶν εἰδῶν». Ἀλλά τόν ἀστό πού ἐπλούτισε «ὁ μέτριος ἄνθρωπος τόν θαυμάζει», λέγει ὁ Σωκράτης, σάν τόν Ὠνάση, θά λέγαμε σήμερα. Ἡ καπιταλιστική κοινωνία ἔχει ἥρωές της τούς Ὠνάσηδες. β) Διακρίνει μετά τήν *λαϊκή δημοκρατία* πού βασίζεται στόν μῦθο τῆς ἐπαναστάσεως. Ὁ θυρωρός ἀνεβαίνει στόν τελευταῖο ὄροφο τῆς πολυκατοικίας, παίρνει τήν θέση τοῦ ἀφεντικοῦ του καί τόν στέλνει κάτω στό θυρωρεῖο. Τά τοῦβλα τῆς οἰκοδομῆς μετακινοῦνται καί ἡ οἰκοδομή σωριάζεται. Ὁ Σωκράτης παρατηρεῖ: «Ἕνας πατέρας συμπεριφέρεται σάν παιδί καί φοβᾶται τούς υἱούς του, ἐνῷ ἕνας υἱός παίζει τόν ρόλο τοῦ πατέρα καί δέν ἔχει πλέον σεβασμό καί φόβο τοῦ πατέρα του καί τῆς μητέρας του, αὐτά γιά νά ἀποδείξη ὅτι εἶναι ἐλεύθερος». Ὁ Σωκράτης γελοιοποιεῖ τό ψέμα τῆς ἐλευθερίας πού σάν καραμέλα πιπιλίζουμε. Δηλώνει, πώς στήν δημοκρατική ἐλεύθερη κοινωνία, ἀκόμη καί τά ζῶα «ξεχειλίζουν ἀπό ἐλευθερία» καί διά τοῦτο καλό εἶναι στήν μέση τοῦ δρόμου νά κάνης πέρα ὅταν ὁ γάϊδαρος ἐφορμᾶ, διότι δέν λογαριάζει κανέναν καί θά σέ πατήση.

Σέ μία καθαυτό δημοκρατική κοινωνία, λέγει ὁ Σωκράτης, ὑπάρχουν τρεῖς κατηγορίες πολιτῶν. Ἡ πρώτη κατηγορία εἶναι οἱ ζητιάνοι πού εἶχαν παραμερισθῆ στήν πλουτοκρατία. Αὐτοί οἱ ζητιάνοι καί ἄχρηστοι, στήν δημοκρατία γίνονται πολιτικοί. Ἡ δεύτερη κατηγορία εἶναι οἱ ἔμποροι (οἱ «πιτσαδόροι»), πού συντηροῦν τούς ζητιάνους-πολιτικούς, «διότι ἀπό αὐτούς πού κάμνουν χρήματα, οἱ

κηφῆνες παίρνουν τό μέλι τους». Καλή ὥρα ἕνας Σημίτης ἤ ἕνας Καραμανλῆς ὁ νεώτερος. Ποιός εἶπε ὅτι ἠμποροῦμε νά δίνωμε τό χέρι μας στούς πολιτικούς, χωρίς νά χάνουμε τήν ἀξιοπρέπειά μας; Καί πῶς ἐτόλμησε ὁ υἱός τοῦ κατοχικοῦ πρωθυπουργοῦ τοῦ 1943-1944 Ἰωάννου Ράλλη, ὁ ὑπουργός Ἀσφαλείας Γεώργιος Ράλλης πού τόν ἀνέτρεψε τό στρατιωτικό πραξικόπημα τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967, - αὐτός ὁ νέος Μανιαδάκης πού ἐφυλακίσθη ἀπό τούς στρατιωτικούς μέ βάση τούς νόμους πού εἶχε ὁ ἴδιος συντάξει κατά τῶν κομμουνιστῶν-, νά ἀναβαπτισθῆ ὡς πρότυπο μετριοπαθοῦς δημοκράτου καί τό 1971 νά δημοσιεύση τό βιβλίο του *Ἡ ἀλήθεια γιά τούς Ἕλληνες πολιτικούς*, ἐπειδή, ὅπως γράφει, «ἔγινε συνήθεια τά τελευταῖα χρόνια νά κατηγοροῦνται ὅλοι οἱ Ἕλληνες πολιτικοί ὡς φαῦλοι καί ἀνίκανοι»; Τήν συνήθεια νά λένε οἱ Ἕλληνες τά σῦκα σῦκα καί τούς πολιτικούς παράσιτα, τήν κρατᾶνε ἀπό τόν μεγαλύτερο φιλόσοφο ὅλων τῶν αἰώνων καί πρόγονό τους. Ἤ μήπως ὁ Σωκράτης εἶχε ἄδικο καί ὁ Ράλλης «ὁμιλῶν ἐκ τοῦ τάφου» (τίτλος τῆς ἀπολογίας τοῦ δωσιλόγου πατέρα του) δίκαιο;

Ἡ τρίτη κατηγορία, μετά τούς κηφῆνες-πολιτικούς καί τούς ἐπιχειρηματίες πού τούς χρηματίζουν, μᾶς λέγει ὁ Σωκράτης στήν *Πολιτεία* τοῦ Πλάτωνος, εἶναι «αὐτοί πού ἐργάζονται μέ τά χέρια τους, πού δέν ἔχουν σχέση μέ τήν πολιτική καί εἶναι κυρίως φτωχοί. Καί αὐτή ἡ τάξη σέ μία δημοκρατία εἶναι ἡ πολυπληθέστερη καί ἡ σημαντικώτερη ὅταν εἶναι ἑνωμένη». Γι᾽ αὐτόν τόν λαό, ἡ δημοκρατία εἶναι ξένο παιχνίδι πού δέν τόν ἀφορᾶ διότι δέν ἀντιπροσωπεύει τά συμφέροντά του. Τό σύστημα πού ὁ λαός ὑποστηρίζει, τό ὀνομάζει ὁ Σωκράτης τυραννία καί τό ἀποκαλεῖ «αὐτό τό εὐγενές πρᾶγμα». Ὁ τύραννος, ἐξηγεῖ ὁ Πλάτων μέσῳ τοῦ Σωκράτους, εἶναι «ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ λαοῦ» καί προέρχεται ἀπό τόν λαό. Τόν ἀντιπρό-

σωπο αὐτόν πού ἀκυρώνει τά δάνεια καί διανέμει τήν γῆ στόν λαό, ὁ λαός τόν μετατρέπει «σέ μεγάλο ἄνδρα». Ἀλλά αὐτός ἐκτρέπεται ἀπό τήν ἀποστολή του καί καταπιέζει τόν λαό. Μέ τό ὅπλο στό χέρι ἐπιδίδεται σέ συνεχεῖς πολέμους. Γι᾽ αὐτό καί ἡ τυραννία συγκαταλέγεται ἀπό τόν Σωκράτη μεταξύ τῶν τεσσάρων κακῶν μορφῶν πολιτεύματος, κοντά στήν τιμαρχία, τήν πλουτοκρατία καί τήν δημοκρατία, ἐφ᾽ὅσον ἡ προτίμησή του στρέφεται πρός τήν ἀριστοκρατία, τούς ἀρίστους τοῦ πνεύματος, τούς φιλοσόφους. Πάντως γι᾽ αὐτόν, ἀπό τίς τέσσερις κακές μορφές, ἡ χειρότερη εἶναι ἡ δημοκρατία, διότι βασίζεται στό πάθος γιά τό χρηματικό κέρδος.

Παρά τά ἔντονα ἀρνητικά σημεῖα του, ὁ τύραννος, ὡς Ναπολέων, ὡς λαός-ἡγεμών, ὡς ἀπόλυτος ἡγέτης ὁλοκληρωτικοῦ συστήματος, ἡρωοποιεῖ τόν λαό ὡς καθρέπτης τοῦ λαοῦ του, ὡς ἀντανάκλασή του. Τόν ἀνασύρει ἀπό τήν μιζέρια τῶν ἐμπόρων τοῦ χρήματος. Ἄν δέν τοῦ δίδει τό πνεῦμα, τουλάχιστον τόν παρασύρει στόν ρομαντισμό τῆς τιμῆς τῶν ὅπλων. Στό βιβλίο του *Περί Ἡρώων* τοῦ 1840, ὁ Thomas Carlyle, ἔγραφε: «Βρῆτε σέ οἱαδήποτε χώρα τόν ἱκανώτερο ἄνθρωπο πού ὑπάρχει ἐκεῖ. Ἀνυψῶστε τον στήν ὑπερτάτη θέση καί εὐλαβεῖτε τον πιστά. Ἔτσι θά ἔχετε μιά τέλεια κυβέρνηση γι᾽ αὐτήν τήν χώρα. Κάλπες, βουλευτική εὐγλωττία, ψηφοφορία, οἰκοδομή συντάγματος ἤ ἄλλοι μηχανισμοί, οὔτε κατά κεραία δέν ἠμποροῦν νά τήν βελτιώσουν. Εἶναι τό τέλειο κράτος, μιά ἰδανική χώρα».

Στήν *Πολιτεία* τοῦ Πλάτωνος τό καλύτερο σύστημα διακυβερνήσεως πού προτείνει ὁ Σωκράτης εἶναι αὐτό πού οἱ σοφοί τοῦ ἀρχαίου κόσμου, στήν Ἑλλάδα, τήν Ἰνδία καί τήν Κίνα, ἐπαρουσίαζον ὡς τό ἰδανικώτερο, αὐτό τοῦ βασιλέως-φιλοσόφου, δηλαδή τήν συνεργασία τῶν δύο πρώτων τάξεων τῆς κοινωνίας, τοῦ βραχμάνου καί τοῦ κσατρίγια, τοῦ καλογήρου καί τοῦ στρατιωτικοῦ.

Ἐπειδή σήμερα, στό ξεκίνημα τῆς τρίτης χιλιετηρίδος, κοινό εἶναι τό αἴσθημα ὅτι ὁ δυτικός καπιταλιστικός κόσμος μέ τήν ἐπιβολή τοῦ χειροτέρου πολιτικοῦ συστήματος πού ἐνεφανίσθη ποτέ ἐπί τῆς γῆς, τοῦ λεγομένου δημοκρατικοῦ συστήματος (μέ ἤ χωρίς συνταγματικό βασιλέα), εὐθύνεται γιά τόν καταποντισμό καί ἴσως τήν ὁλοκληρωτική ἐξαφάνιση τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ πλανήτου μας, καλό εἶναι νά ἀκούσωμε καί πάλι τήν φωνή τῶν σοφῶν τοῦ παρελθόντος. Ὁ Σωκράτης λοιπόν ἔλεγε τά ἑξῆς: «Ἕως ὅτου οἱ φιλόσοφοι γίνουν βασιλεῖς, ἤ αὐτοί πού σήμερα ὀνομάζονται βασιλεῖς καί ἡγεμόνες ἐπιδοθοῦν στήν φιλοσοφία πραγματικά καί σωστά, καί αὐτά τά δύο πράγματα -ἡ πολιτική ἰσχύς καί ἡ φιλοσοφική σκέψη- σμίξουν καί τά μυαλά τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, πού πρός τό παρόν ἐπιδιώκουν μονάχα τό ἕνα ἤ τό ἄλλο, παραμερισθοῦν βιαίως, οὔτε τά κράτη οὔτε ὁ ἄνθρωπος δέν πρόκειται νά ἡσυχάσουν ἀπό τά προβλήματά τους».

Στόν ΙΗ' αἰῶνα, ὁ Jean-Jacques Rousseau, θαυμαστής τοῦ Πλάτωνος καί τοῦ Κονφουκίου, στό κεφάλαιο τοῦ *Κοινωνικοῦ Συμβολαίου* πού τιτλοφορεῖ «Περί νομοθέτου», ἔγραφε: «Γιά νά ἀνακαλυφθοῦν οἱ καλύτεροι κανόνες τῆς κοινωνίας πού νά ἁρμόζουν στά ἔθνη, θά ἐχρειάζετο ἀνώτερος νοῦς... Θά ἐχρειάζοντο θεοί γιά νά δώσουν νόμους στούς ἀνθρώπους...Ἄν ἀληθεύη πώς ἕνας μεγάλος ἡγεμών εἶναι σπάνιο φαινόμενο, πόσο μᾶλλον ἕνας μεγάλος νομοθέτης. Ὁ πρῶτος δέν ἔχει παρά νά ἀκολουθήση τό πρότυπο πού ὁ ἄλλος πρέπει νά προτείνη». Καί στήν μελέτη του πού ἐπονομάζει *Πραγματεία περί Πολιτικῆς Οἰκονομίας*, προσθέτει: «Ψάχνω ὅσο τό δυνατόν καλύτερα παραδείγματα νά ἀκολουθήσω σ᾽ αὐτήν τήν περίπτωση. Στήν Κίνα ὁ ἡγεμών ἔχει ὡς πάγεια ἀρχή νά παίρνη θέση κατά τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων του σέ ὅλες τίς ἀντιδικίες τους μέ τόν λαό. Ὁ ἄρτος εἶναι ἀκριβός σέ κάποια ἐπαρχία; Ὁ ἔφορος φυλακί-

ζεται. Γίνεται ἐξέγερση σέ κάποια ἄλλη ἐπαρχία; Ὁ κυβερνήτης καθαιρεῖται καί ὁ κάθε μανδαρῖνος παίζει τό κεφάλι του γιά οἱοδήποτε κακό συμβῆ στόν τομέα του. Αὐτό δέν σημαίνει πώς δέν ἐξετάζεται κατόπιν ἡ ὑπόθεση σέ μία τακτική δίκη. Ἀλλά μία μακρά πεῖρα τοῦ ἐπιτρέπει νά προδικάζη τήν δικαστική ἀπόφαση. Σπάνια τυγχάνει νά χρειασθῆ νά ἐπανορθώση κάποια ἀδικία καί ὁ αὐτοκράτωρ, ἀπολύτως πεπεισμένος πώς ἡ λαϊκή κραυγή ποτέ δέν ἀκούγεται χωρίς λόγο, ἀναγνωρίζει πάντα εἰς τό μέσον τῶν φωνασκιῶν τῆς ἀνταρσίας πού τιμωρεῖ, δίκαια παράπονα πού ἱκανοποιεῖ». Διότι ἡ γενική θέληση ἐξασκεῖται σωστά μόνον ἀπό τόν πολιτικό ἥρωα, χωρίς ἔλεγχο ἐνδιαμέσων σωμάτων.

Ἡ Ὀρθοδοξία συνέχισε τόν ἀρχαῖο κόσμο, ὄχι μόνον στήν ἐξάσκηση τῆς διαλεκτικῆς σκέψεως, ἀλλά καί στήν ἐφαρμογή τοῦ πλατωνικοῦ-κονφουκιανικοῦ-βεδικοῦ συστήματος διακυβερνήσεως τῆς δυάδος φιλοσόφου-βασιλέως. Ὁ πατερικός χριστιανισμός δέν ἀπέρριψε τήν ἀρχαία σκέψη ἤ κοινωνία γενικά, παρά μόνον τήν θρησκεία, «ὅσον εἰς δαίμονας φέρει» κατά τόν Γρηγόριο τόν Θεολόγο. Τόν ρόλο τοῦ φιλοσόφου παίζει ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία *ἤ πιό συγκεκριμένα οἱ ἅγιοι*, καί τόν ρόλο τοῦ βασιλέως ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τό Βυζάντιο ἀντιπροσωπεύει τό ἰδανικό πολίτευμα τῆς ἀπολύτου μοναρχίας πού ἐγκαθιδρύθη, χάριν τῆς ἑλληνικῆς ἰδιοφυΐας, ἡ ὁποία προσήρμοσε τό σωκρατικό πρότυπο στήν χριστιανική κοινωνία, ἐπί δέκα ἕξι αἰῶνες, στό Βυζάντιο καί τήν Ὀθωμανική Αὐτοκρατορία, ἀπό τόν Δ' μέχρι καί τόν Κ' αἰῶνα. Ἡ εἰσαγωγή τοῦ κοινοβουλευτικοῦ συστήματος πού εἶχε ἐπινοηθῆ ἀπό τούς Ἄγγλους στόν ΙΓ' αἰῶνα μέ τήν Βουλή τῶν Λόρδων καί τήν Βουλή τῶν Κοινοτήτων καί πού ὁ Ρουσσώ εἶχε ἀπορρίψει ὡς ταξικό ἀντιλαϊκό σύστημα, ἐπεβλήθη στό κρατίδιο τῶν Ἀθηνῶν

τόν ΙΘ' αἰῶνα καί ἐπαρουσιάσθη ὡς ἡ ἑλληνική ἀρχαιοελληνική ἰδέα της δημοκρατίας! Ἔτσι ὁ Βενιζέλος ἔγινε Περικλῆς ἐνῶ ἦταν Lloyd George. Ὁ ἐξανδραποδισμός τῶν Ἑλλήνων μέσῳ δυτικοποιήσεως καί ὁ ὑποβιβασμός τους σέ γραικύλους, δέν ἔγινε μόνον μέ τήν ἐπιβολή τοῦ πολιτισμικοῦ, οἰκονομικοῦ καί κοινωνικοῦ μοντέλου τῆς Δύσεως, ἀλλά καί μέ τήν ἀντιγραφή τοῦ δυτικοῦ πολιτικοῦ συστήματος τῆς ἀστικῆς κοινοβουλευτικῆς δημοκρατίας.

Τό κοινωνικό συμβόλαιο τοῦ σωκρατικοῦ- κονφουκιανικοῦ - βεδικοῦ προτύπου βασίζεται σέ πέντε ἀρχές: 1) Ὁ ἡγεμών πρέπει ν' ἀνατραπῆ ἀπό τόν λαό ἐάν πάψη νά εἶναι καλός. 2) Ἡ λαϊκή ἐξέγερση ὅταν ἐπιβάλλεται, εἶναι ἀναφαίρετο δικαίωμα τοῦ λαοῦ. 3) Μόνη πηγή πολιτικῆς ἐξουσίας εἶναι ὁ λαός. 4) Ὁ βασιλεύς-αὐτοκράτωρ ὑπάρχει μόνον πρός ἐξυπηρέτηση τοῦ λαοῦ του. Δέν ἔχει κανένα δικαίωμα ἀλλά μόνον ὑποχρεώσεις. Ὡς ἀνώτερος ἄνθρωπος, πνευματικά καί ἠθικά, δέν χρειάζεται κανένα ὑλικό κίνητρο γιά νά ἐξασκήση τό λειτούργημά του, ἀντίθετα ἀπό τόν κόσμο πού μοιάζει μέ σκύλο στό τσίρκο, νά περιμένη τήν ζάχαρη γιά νά κάμη τό νούμερό του. 5) Ὅσο ὁ ἡγεμών εἶναι «σωστός», δηλαδή ἐνεργεῖ μέ τίς προδιαγραφές τοῦ φιλοσόφου, παραμένει ἀποδεκτός ἀπό τόν λαό καί κυβερνᾶ ὡς ἀπόλυτος μονάρχης.

Αὐτή ἡ ἄμεση μυστικιστική σχέση μεταξύ τοῦ σοφοῦ νομοθέτου πού δρᾶ μέσῳ τοῦ ἡγεμόνος, καί τοῦ λαοῦ, χωρίς ἐνδιαμέσους ἀντιπροσώπους, ὀνομάζεται ἄμεση δημοκρατία ἤ λαοκρατία, ἡ μόνη πραγματική καί τέλεια δημοκρατία, ἐφ' ὅσον ὁ λαός διοικεῖ ἄμεσα τόν ἑαυτό του διά τοῦ ἑαυτοῦ του, δηλαδή μέ τήν ἀντανάκλασή του στόν καθρέπτη πού εἶναι ὁ ἀπόλυτος ἡγεμών.

Ὁ Βυζαντινός βασιλεύς δέν ὑπῆρξε ποτέ κληρονομικός. Πηγή τῆς ἐξουσίας του ἦτο ὁ λαός. Ὁ βασιλεύς ἐξελέγετο, ἔστω καί τυπι-

κά, ἀπό τούς τρεῖς λαϊκούς φορεῖς: τόν στρατό, τήν σύγκλητο καί τούς δήμους. Ἀνηγορεύετο μέ τίς ἐπευφημίες τῶν τριῶν αὐτῶν παραγόντων. Συνεπῶς δέν ἦτο βασιλεύς ἐλέῳ Θεοῦ, ἀλλά ἐλέῳ λαοῦ, τοῦ «λαοῦ τοῦ Θεοῦ», τοῦ περιουσίου λαοῦ τοῦ νέου Ἰσραήλ τῶν Ρωμηῶν, μέ τήν ἔννοια τῆς ἀπολύτου ἑνότητος τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ πού δέν δύναται νά διαιρεθῆ σέ ἄρχοντες καί ἀρχομένους. Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος δέν εἶναι πλέον Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ ἀλλά ἕνας κατηχούμενος πιστός, καθαριζόμενος κοντά στόν γέροντά του, γι' αὐτό καί φέρει τόν τίτλο τοῦ ἰσαποστόλου, τοῦ ἐστεμμένου ἱεραποστόλου τῆς Ὀρθοδοξίας.

Αὐτό τό μοντέλο ἐκινδύνευσε νά καταποντισθῆ πλήρως ὅταν βασιλεῖς καί ἱεράρχες τοῦ Βυζαντίου ἐνέδωσαν στόν ἀδίστακτο παποκαισαρισμό τῶν Λατίνων. Ἐπανειλημμένως ὁ ρωμαίϊκος λαός προσεπάθησε νά ἀποτρέψη τούς παρηκμασμένους βυζαντινούς ἰθύνοντες νά ἐνδώσουν στήν προδοσία. Κατά τήν διάρκεια τοῦ ΙΕ' αἰῶνος πολλοί βυζαντινοί ἐπίσκοποι πού εἶχαν ἐνδώσει στήν οὐνία, δηλαδή στόν καθολικισμό, ἐξεδιώχθησαν ἀπό τόν λαό καί ἀπεδήμησαν στήν Ἰταλία. Στήν Σύνοδο τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας, τό 1438-1439, ὁ ἅγιος τῆς Ὀρθοδοξίας Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός, ἐπίσκοπος Ἐφέσου, ἔχοντας πίσω του σύσσωμο τόν ρωμαίϊκο λαό ἐπολέμησε μέχρι τέλους τόν παραπαίοντα βυζαντινό βασιλέα πού εἶχε παραδοθῆ στούς Φράγκους καί ἐπέτυχε νά καθαιρέση τούς δεχομένους τόν καθολικισμό Παλαιολόγους καί νά ἀνεχθῆ τήν ἀλεβηδική δυναστεία τῶν Ὀσμανιδῶν τοῦ κρυπτοχριστιανοῦ Μωάμεθ τοῦ Πορθητοῦ πού ἔσωσε τήν Ὀρθοδοξία ἀπό τήν φραγκική ἀφομοίωση (βλ. τό βιβλίο μου, *Ἱστορία τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας*, Γ' ἔκδοση ἐπηυξημένη, Βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἑστίας, 1996).

Ἡ λαϊκή ἐπανάσταση τῆς ὁποίας ἡγήθη ὁ Μᾶρκος καί ἡ ὁποία

ἐπέβαλε τήν ἀλλαγή δυναστείας ἀπό τούς Παλαιολόγους στούς Ὀσμανίδες, ἐβασίσθη στίς προαναφερθεῖσες πέντε ἀρχές τοῦ βυζαντινοῦ μοναρχικοῦ καθεστῶτος πού ἐπιβάλλει τήν λαϊκή ἐξέγερση κατά τοῦ βασιλέως ὅταν αὐτός προδίδει τήν Ὀρθοδοξία. Στίς 12 Δεκεμβρίου τοῦ 1452 ὁ Ἰσίδωρος, πού εἶχε ὑπογράψει ὡς Ὀρθόδοξος ἀρχιεπίσκοπος Κιέβου τήν προσχώρηση στόν καθολικισμό, στήν Σύνοδο τῆς Φλωρεντίας τοῦ 1439, ὡς καρδινάλιος πλέον τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἀνέγνωσε στήν πολιορκημένη Βασιλεύουσα, μέσα στήν Ἁγιά Σοφιά τό κείμενο τῆς ἐπισήμου προσχωρήσεως τῶν Παλαιολόγων στόν καθολικισμό καί μνημονεύοντας τόν Πάπα, ἔκανε καθολική (οὐνιτική) λειτουργία, ἐνώπιον τοῦ Κωνσταντίνου ΙΑ'. Ὁ ὀρθόδοξος λαός ἠρνήθη νά προσέλθη στήν καθολική πλέον Ἁγιά Σοφιά καί ἐνῶ ὁ Γεννάδιος κατηγοροῦσε τόν ἀσπασθέντα τόν καθολικισμό αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνο Παλαιολόγο ὅτι εἶχε ἀναθέσει τήν ἄμυνα τῆς Πόλης καί τῶν τειχῶν της στούς ξένους Ἰταλούς καθολικούς, στίς 28 Μαΐου 1453 στήν Ἁγιά Σοφιά ἐτελέσθη ἡ τελευταία λειτουργία ὡς καθολική λειτουργία! Ἡ ὑπερτάτη αὐτή προδοσία τῆς Ρωμηοσύνης ἐκαλύφθη μέ τόν φραγκοεμπνευσμένο μῦθο τοῦ μαρμαρωμένου (καθολικοῦ) βασιλιᾶ. Ὅμως, ὁ ἥρωας τῆς Ὀρθοδοξίας Γεννάδιος, τήν 1η Νοεμβρίου 1452, ἀναρτοῦσε ἔξω ἀπό τό κελλί του τά ἑξῆς λόγια: «Ὦ πτωχοί πολῖται, ὅλα ἐχάσατε... κακήν ἕνωσιν ποιεῖτε [παρά ταῦτα ἐγώ] οὐκ ἀρνήσομαί σε, φίλη Ὀρθοδοξία». Τελικά, ἡ Ὀρθοδοξία ἀπεκατεστάθη μέ τόν Γεννάδιο πατριάρχη, μόνον χάριν τῆς Ἁλώσεως.

Σήμερα ἡ ἑλληνοαλεβηδική συνομοσπονδία μέ τήν Τουρκία εἶναι ἐφικτή, χωρίς μέν ἔξοδο τῆς Ἑλλάδος ἀπό τήν Ἡνωμένη Εὐρώπη, ἀλλά μέ χαλάρωση τῶν δεσμῶν της μέ αὐτήν, ἐκτός ἐάν ἡ Εὐρώπη γίνη ἑλληνική. Ὁ ἑλληνοτουρκικός πόλεμος δέν εἶναι ἀπαραίτητος

ἐφ᾽ ὅσον μέ τήν περικύκλωση τῆς Τουρκίας καί τήν αὐξάνουσα πίεση γύρω ἀπό τά σύνορά της ἐπιτευχθεῖ ὁ αὐτοδιαμελισμός της, ὁ ὁποῖος εἶναι πρός τό ἴδιο της τό συμφέρον, διότι χάνοντας τά ἀνατολικά φυλετικῶς, κοινωνικῶς καί οἰκονομικῶς ἀνόμοια ἐδάφη της, θά δυνηθῆ νά ἰσχυροποιηθῆ ὡς ἀσθενής πού τοῦ ἀπεκόπη τό πληττώμενο ἀπό γάγγραινα πόδι καί νά ἀναγεννηθῆ μέσῳ τῆς ἑλληνοτουρκικῆς συνομοσπονδίας. Ἀλλά προϋπόθεση γιά μιά τέτοια πολιτική εἶναι ἡ καθεστωτική ἀλλαγή στήν Ἀθήνα πού θά θέση τέρμα στήν πολιτική παρακμή τῆς χώρας. Τό Α καί τό Ω τῆς ὅλης προσπαθείας εἶναι πώς τό Αἰγαῖο πρέπει νά εἶναι ἑνωμένο καί ὄχι διηρημένο καί νά ἐπιτευχθῆ μέ τήν σύμφωνη γνώμη τῶν Η.Π.Α. Ἀπό ἐμᾶς ἐξαρτᾶται νά πείσωμε τήν Ἀμερική, ὅπως τό ἔκανε ὁ Βενιζέλος τό 1919 μέ τήν Ἀγγλία, πώς εἴμεθα σέ θέση νά ἐπιβάλωμε στίς δύο ὄχθες τοῦ Αἰγαίου, μία Pax Hellenica.

Ἡ ὁλική συμφωνία μέ τήν Τουρκία πρέπει νά συμπεριλάβη τά ἑξῆς στοιχεῖα, μέσα στό γενικό πλαίσιο μιᾶς ἑλληνοτουρκικῆς (ἑλληνοαλεβηδικῆς) συνομοσπονδίας: α) Ὑποχρεωτική ἀνταλλαγή ὅλων τῶν Τούρκων τῆς Δυτικῆς Θράκης (χωρίς νά γίνει διαχωρισμός μεταξύ Πομάκων, Ἀθιγγάνων καί καθαυτό Τούρκων) μέ τούς ἤδη ἐκδιωχθέντες Ἕλληνες τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί τῶν νήσων Ἴμβρου καί Τενέδου. β) Ἡ λύση τοῦ Κυπριακοῦ δέν δύναται νά προκαθορισθῆ ἐφ᾽ ὅσον θά ἐξαρτηθῆ ἀπό τήν ἔκταση τοῦ περιορισμοῦ τῆς Τουρκίας. Τρεῖς εἶναι οἱ δυνατότητες: Οἱ Τοῦρκοι ἐκδιώκονται τελείως ἀπό τήν Κύπρο γιά νά ξεπλυθῆ ἡ ἁμαρτία τῆς εἰσβολῆς. -Διπλή ἕνωση: ἡ Βόρειος Κύπρος ἐνσωματώνεται στήν Τουρκία, ἡ Νότιος Κύπρος στήν Ἑλλάδα καί τά δύο κράτη ξανασμίγουν στό γενικό πλαίσιο τῆς ἑλληνοτουρκικῆς συνομοσπονδίας. -Ἱδρύεται ἑλληνοτουρκική κυπριακή συνομοσπονδία, προάγγελος καί πρότυπο τῆς ἐπερχομένης συνομοσπονδίας Ἀθηνῶν -Ἀγκύρας στήν ὁποία ἀργότερα θά ἐνσωματωθῆ καί ἔτσι θά ἐπανέλθουμε στήν διπλή ἕνωση. γ) Ἐπέκταση τῶν χωρικῶν ὑδάτων τῆς Ἑλλάδος στό Αἰγαῖο στά δώδεκα μίλια. δ) Συνεκμετάλλευση -καί ὄχι συγκυριαρχία- τῶν οἰκονομικῶν πόρων τοῦ Αἰγαίου ἀπό Ἑλλάδα καί Τουρκία. ε) Ἀναθεώρηση τῆς Συμβάσεως τοῦ Μοντρέ μέ τήν δημιουργία διεθνοῦς θαλασσίας διόδου ὑπό μορφήν στενοῦ διαδρόμου ἀπό τήν Μαύρη Θάλασσα μέσῳ τῶν Στενῶν καί τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου ἕως τήν Κρήτη. Ἡ δίοδος αὐτή θά εὑρίσκεται ὑπό τήν δικαιοδοσία ἑλληνοτουρκικῆς ἐπιτροπῆς πού θά ἑδρεύει στήν Πόλη. στ) Ἕδρα τῆς Συνομοσπονδίας θά εἶναι ἡ Κωνσταντινούπολη ὅπου θά ἑδρεύουν ὅλα τά *συμβουλευτικά* σώματα τῆς Συνομοσπονδίας -τό ἀντίστοιχο τῶν Βρυξελλῶν γιά τήν Εὐρωπαϊκή Ἕνωση, στήν πρώτη της συνομοσπονδιακή καί ὄχι ὁμοσπονδιακή φάση- ἐνῷ ἡ Ἀθήνα καί ἡ Ἄγκυρα θά συνεχίσουν νά εἶναι οἱ ἕδρες τῶν ἐθνικῶν κυβερνήσεων, ἐφ᾽ ὅσον Ἑλλάς καί Τουρκία παραμείνουν ἀνεξάρτητα κράτη ἐντεταγμένα σέ μία συνομοσπονδία -καί ὄχι ὁμοσπονδία. Στήν Πόλη θά παραμείνη τό Φανάρι -καί οἱ ἱεράρχες του θά δύνανται νά εἶναι Τοῦρκοι ἤ Ἕλληνες ὑπήκοοι- καί θά ἑδρεύη ὁ ἀνώτατος ἄρχων (μονάρχης) τῆς Συνομοσπονδίας. Αὐτός ὁ ἀνώτατος ἄρχων ἠμπορεῖ νά εἶναι ἐκ περιτροπῆς Ἕλλην ἤ Τοῦρκος.

Γιά νά ἀποφευχθῆ τό σύστημα τῆς ἐθνικῆς προεδρίας ἐκ περιτροπῆς, ἐφ᾽ ὅσον θά συνεχίση νά ὑπάρχη στήν Ἀθήνα καί τήν Ἄγκυρα, ὄχι μόνον πρωθυπουργός ἀλλά καί πρόεδρος, θά ἠμποροῦσε νά ἀναδειχθῆ αὐτοκράτωρ τῆς Συνομοσπονδίας ὁ Βασιλεύς τῶν Ἑλλήνων Κωνσταντῖνος Β', ἐφ᾽ ὅρου ζωῆς. Τό νέο καθεστώς στήν Ἑλλάδα θά ἠδύνατο νά προαναγγείλη τήν πρόθεσή του νά ἀναδείξη τόν Κωνσταντῖνο Β' μονάρχη τῆς μελλούσης Συνομοσπονδίας μέ

ἕδρα τήν Κωνσταντινούπολη. Οὕτως ἤ ἄλλως ὁ μονάρχης αὐτός, σέ μία πρώτη φάση, θά ἔχη συμβολική παρουσία. Βεβαίως ὁ Κωνσταντῖνος δέν ἐμπνέει ἐμπιστοσύνη στόν ἑλληνικό λαό ἐπειδή ἐπολιτεύθη, καθ᾽ ὅλην τήν περίοδο τῆς βασιλείας του ὡς ἐκπρόσωπος τῶν συμφερόντων τῶν Δυτικῶν Δυνάμεων καί δέν ἔχει ποτέ δείξει σημεῖα ἀνεξαρτητοποιήσεως ἀπό τίς δυτικές πρωτεύουσες. Ἀκριβῶς ὅμως ἐπειδή ἐντάσσεται ἀπό τούς Δυτικούς στά πλαίσια τῆς συνταγματικῆς βασιλείας καί δέν θεωρεῖται ἀπό τήν κοινή γνώμη ἀκραιφνής Ἕλλην καί λόγῳ τῆς ξενικῆς του καταγωγῆς καί τῆς συζύγου του, θά γίνη πιό εὔκολα ἀποδεκτός ἀπό τούς Τούρκους, ἤ τουλάχιστον ἕνας υἱός του. Μετά τόν θάνατό του (ἤ τοῦ υἱοῦ του), τό σύστημα τῆς διαδοχῆς θά ἠδύνατο νά βασισθῆ στό βυζαντινό πρότυπο τῆς ἀναδείξεως τοῦ Βασιλέως ἀπό τόν λαό, μέσῳ δημοψηφίσματος. Οἱ δύο ἐπίσημες θρησκεῖες τῆς Συνομοσπονδίας θά εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία καί ὁ Ἀλεβισμός καί οἱ δύο ἐπίσημες γλῶσσες τά ἑλληνικά καί τά τουρκικά. Ὁ μονάρχης θά δύναται νά εἶναι ὀρθόδοξος ἤ ἀλεβῆς. Χωρίς νά ὑποπέση κανείς στήν αἵρεση τοῦ συγκρητισμοῦ θά γίνη προσπάθεια οἱ δύο αὐτές θρησκεῖες νά συμβιώσουν ἐν ἁρμονίᾳ (ἐφ᾽ ὅσον ἄλλωστε εἶναι πολύ κοντά ἡ μία τῆς ἄλλης), μέ τήν δημιουργία δύο μιλλετίων, ὅπως καί στήν Ὀθωμανική Αὐτοκρατορία. Ἡ σταδιακή μεταμόρφωση τῆς Συνομοσπονδίας σέ Αὐτοκρατορία, θά προσδώση στόν ἄνακτα τά χαρακτηριστικά τοῦ ἀπολύτου μονάρχου βυζαντινοθωμανικοῦ τύπου. Ἤδη ἀπό ἐγκαθιδρύσεως τῆς Συνομοσπονδίας, θά συσταθῆ ἕνα συμβουλευτικό συνομοσπονδιακό ὑπουργεῖο Τρόπου Ζωῆς πού θά ἑδρεύη στήν Κωνσταντινούπολη γιά τήν τήρηση τῶν παραδόσεων καί τήν ἀποτροπή τῆς ἐξαπλώσεως τῶν ἀρνητικῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ δυτικοῦ τρόπου ζωῆς.

Ὁ μῦθος τοῦ μαρμαρωμένου βασιλιᾶ καί τῆς ἐπανόδου τῆς δυναστείας τῶν ἀλλαξοπιστησάντων καθολικῶν Παλαιολόγων στήν Κωνσταντινούπολη εἶναι προϊόν τοῦ δυτικοῦ ἐθνικισμοῦ (ἔστω καί μέσῳ τῆς Ρωσίας τοῦ δυτικιστοῦ Μεγάλου Πέτρου) πού ἐδημιουργήθη πολύ μετά τήν Ἅλωση καί πού θυμίζει ἀνάλογους δυτικούς θρύλους. Σαφῆ στόχο ἔχει τήν συνεχῆ ὑποδούλωση τῆς Ρωμανίας στά δυτικά ἰδεώδη. Τό Φανάρι πάντα ὑπεστήριξε τούς Ὀθωμανούς ὡς τήν νόμιμη δυναστεία τῆς Ρωμηοσύνης. Ἀπόδειξη δέ τῶν φραγκικῶν κατακτητικῶν βλέψεων, μέσῳ τοῦ μύθου αὐτοῦ, εἶναι ἡ προσπάθεια νά συνδεθῆ ἡ δυναστεία τῶν δανικῆς καταγωγῆς Γλύξμπουργκ μέ τούς Παλαιολόγους! Χαρακτηριστικό εἶναι ἕνα ἄρθρο τοῦ ἐπιτίμου εἰσαγγελέως ἐφετῶν Ἰωάννου Ζεγκίνη τῆς 24-12-1989 πού ἔλεγε: «Ὁ Κ. Παλαιολόγος ἐκ τῆς νομίμου συζύγου του Σοφίας, ἀπέκτησεν ἕναν καί μόνον υἱόν, τόν Ἰωάννη, ὅστις ἦτο διάδοχος τοῦ βυζαντινοῦ θρόνου. Μετά τήν ἅλωσιν ἡ αὐτοκράτειρα Σοφία παρέδωσεν αὐτόν εἰς τήν ἔμπιστον θαλαμηπόλον Εἰρήνην, διά νά τόν μεταφέρη μέ μικρόν ἱστιοφόρον εἰς τήν Ἰταλίαν. Εἰς τόν κόρφον του κατά τήν ἀναχώρησίν του ἔκρυψε πάπυρον, εἰς τόν ὁποῖον μέ τά ἴδια της τά χέρια ἔγραφεν: Ἰωάννης Χριστιανός, ἀντί Παλαιολόγος. Ὁ βασιλεύς τῆς Δανίας [Χριστιανός Α', 1448-1481] ἐπεσκέφθη τό Παρίσι καί εἰς μίαν δεξίωσιν ἐγνώρισεν τόν Ἰωάννην. Ὁ Ἰωάννης διηγεῖται πρός τόν βασιλέα τήν ζωήν του. Μετ᾽ ὀλίγας ἡμέρας ὁ βασιλεύς ἀνήγγειλεν εἰς τόν λαόν τούς γάμους τοῦ Ἰωάννου Χριστιανοῦ Παλαιολόγου μετά τῆς κόρης του Μαρίας καί τήν ἀνάρρησιν αὐτοῦ εἰς τόν Δανικόν θρόνον. Ἀπόγονος τοῦ Ἰωάννου Παλαιολόγου εἶναι ὁ βασιλεύς τῆς Ἑλλάδος Γεώργιος ὁ Α', δευτερότοκος υἱός τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας Χριστιανοῦ Θ', 1863-1906». Μόνον γραικύλος δύναται νά καταβροχθίση τέτοια παραμύθια, ἐπειδή νομίζει ὅτι τόν ἀνυψώνουν κάνοντας τούς βασιλεῖς του γνησίους Εὐρωπαίους.

III - Ἡ ἀριστοκρατία ὡς ἄρνηση τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ

Τό κομμουνιστικό σύνθημα τό 1944 ἦταν ἰσότης, ἐν ἀντιθέσει πρός τήν ἀστική ἀνισότητα. Ἦτο πλήρης ἡ σύγχυση ἐννοιῶν. Οἱ κομμουνιστές, ὡς μαρξιστές εἶχαν ὡς στόχο τήν ἐπιβολή στήν κορυφή τῆς κοινωνίας μίας νέας ἀριστοκρατίας, τήν ἀριστοκρατία τοῦ προλεταριάτου, μίας νέας τάξεως ἡ ὁποία ὅπως ἡ ἀριστοκρατία τοῦ Πλάτωνος, ἐβασίζετο στήν ἀνωτερότητα τοῦ ἤθους καί τοῦ πνεύματος, στήν δημιουργία ἑνός νέου ἀνωτέρου ἀνθρώπου, τοῦ κομμουνιστικοῦ ἀνθρώπου, πού ἐπαρουσιάσθη μέσα ἀπό τήν σοβιετική γλυπτική καί ζωγραφική τοῦ μεσοπολέμου ὑπό μορφήν ἡρωϊκή, σέ ὅλη του τήν ἀνώτερη πνευματική καί σωματική διάπλαση. Τό πρότυπο ἦταν ὁ βιομηχανικός ἐργάτης (ὁ «μεταλλό» στά γαλλικά) καί ἡ ταξική νοοτροπία τοῦ κομμουνισμοῦ ἐπέβαλε τίς ἀπορρέουσες ταξικές διακρίσεις. Ἔτσι ἡ εἴσοδος στό Πανεπιστήμιο ἦταν πολύ πιό εὔκολη γιά παιδί ἐργάτου παρά γιά παιδί ἀστοῦ.

Στήν λογοτεχνία, ὁ ἀνώτερος αὐτός ἄνθρωπος ἐσκιαγραφήθη στό θεατρικό ἔργο *Ὁ Κοριός* (1928), τοῦ Ρώσου μπολσεβίκου Βλαδίμηρου Μαϊακόβσκι (1893-1930) καί τό 1946 στό πολύτομο ἔργο *Οἱ Κομμουνιστές* τοῦ Γάλλου κομμουνιστοῦ συγγραφέως Λουδοβίκου Ἀραγκόν (1897-1982). Ἡ ἀριστοκρατία τοῦ πνεύματος, συνδεδεμένη μέ τήν ἰδέα τῆς λαοκρατικῆς ἀπολύτου μοναρχίας, ἐξειλίχθη σέ πολλά κομμουνιστικά κράτη, ὅπως στήν Ρουμανία καί τήν Βόρειο Κορέα σέ ἀνασύσταση μοναρχικοῦ τύπου δυναστειῶν ἐνῷ οἱ ἀστικές δημοκρατίες ἐβασίζοντο ὅλο καί περισσότερο στόν μέσο ἄνθρωπο, στήν μετριότητα τῶν πνευματικῶν ἐπιδιώξεων, στήν μετριοκρατία τοῦ ἀτομικιστικοῦ ἰσοτισμοῦ μέ μόνη διαφοροποίηση τό χρηματικό κέρδος. Ἡ ἐξέλιξη τῆς ἀστικῆς κοινωνίας πρός τόν μονόχνωτο ἰσοτισμό, τήν παγκόσμια ἰσοπεδωτική κουλτούρα τοῦ τζήν, τῆς κοκακόλας καί τοῦ μακντόναλντ, μέ μόνη διαφοροποίηση τήν ποσοτική συσσώρευση ἀγαθῶν, τήν διάλυση ὅλων τῶν οἰκογενειακῶν καί κοινωνικῶν δεσμῶν ἐπέφερε τόν θρίαμβο τῆς μοναδικῆς ὁλοκληρωτικῆς ἰδεολογίας πού ἐξεφράσθη καί στίς κομμουνιστικές καί φασιστικές αἱρέσεις τοῦ ὁλοκληρωτικοῦ κράτους μαοϊκοῦ τύπου.

Ἡ κινεζική ἱστορία ἐπί δυόμιση χιλιάδες χρόνια, ἀπό τόν Κονφούκιο στόν Μάο, ὑπῆρξε τό θέατρο διαμάχης μεταξύ ἀριστοκρατισμοῦ καί ὁλοκληρωτισμοῦ, δηλαδή σοφίας καί ρομαντισμοῦ, ὅπου τό περισσότερο χρονικό διάστημα ὑπερίσχυσε ὁ ἀριστοκρατισμός κι ἔτσι ἐπετράπη ἡ θεμελίωση τῆς καταπληκτικῆς ἀνωτερότητος καί σταθερότητος τοῦ κινεζικοῦ πολιτισμοῦ. Μόνον μέ τήν κατάργηση τῆς μοναρχίας πρό ἑκατό ἐτῶν, τό 1911, ἡ Κίνα εἰσῆλθε πρός στιγμήν στό χειρότερο σύστημα πού ἐφαντάσθη ποτέ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, ἤτοι τήν ἀστική κοινοβουλευτική δημοκρατία.

Ἀπό τούς πρώτους Κινέζους θεωρητικούς τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ ὑπῆρξε ὁ Μό-τί πού συνέγραψε τό *Μό-τζού*, στόν Ε' αἰῶνα π.Χ. Ἡ φιλοσοφία του ὀνομάζεται μοτισμός καί ἀντιτίθεται στόν ἀριστοκρατικό κονφουκιανισμό τοῦ Κούνγκ Φού-τζοῦ (Κονφουκίου, 551-479 π.Χ.). Ἡ μοτική σχολή τόν Δ' καί Γ' αἰῶνα π.Χ. εἶχε μεγαλύτερη ἐπιρροή ἀπό τήν κονφουκιανική. Ὅπως ὁ Κονφούκιος, ὁ Μό-τί

ἦτο ἕνας ἀριστοκράτης χωρίς περιουσία. Ἡ φρατρία τῶν μοτιστῶν εἶχε ὡς ἅγιο προστάτη τόν Μέγα Γϋ, τόν Κινέζο Δευκαλίωνα καί ὁ ὁλοκληρωτικός μαοϊσμός, δυόμισυ χιλιάδες χρόνια ἀργότερα εἶναι ἀπόρροια τοῦ μοτισμοῦ. Ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ ἀντίθεση τῶν μαοϊστῶν στόν κονφουκιανισμό κατά τήν πολιτιστική ἐπανάσταση τοῦ 1966.

Πρός τό τέλος τῆς κινεζικῆς μυθικῆς ἐποχῆς τῶν πέντε αὐτοκρατόρων, τήν τρίτη χιλιετία π.Χ., κατά τήν διάρκεια τῆς βασιλείας τοῦ τετάρτου μυθικοῦ αὐτοκράτορος Γιάο, ἡ κεντρική ἀρτηρία τοῦ βασιλείου, ὁ Κίτρινος Ποταμός ἐξεχείλισε καί ἔγινε ὁ μεγάλος κατακλυσμός. Μετά ἀπό 13 χρόνια τιτανικῶν προσπαθειῶν, ὁ μηχανικός τοῦ βασιλέως, ὁ Γϋ, ἐπέτυχε νά ἐπαναφέρῃ τά ὕδατα στήν κοίτη τοῦ ποταμοῦ. Ἀργότερα ὁ Γϋ ἔγινε ὁ ἴδιος αὐτοκράτωρ (τί) καί ἵδρυσε τήν δυναστεία τῶν Χσία ὡς Γϋ-τί. Ὁ ἀντιδιανοουμενισμός καί ἡ ἀσκητική διδασκαλία τοῦ Μάο πού ἔδιδε ἔμφαση στήν χειρονακτική δουλειά γιά ὅλους, μέ τήν ἀποστολή τῶν διανοουμένων στά χωράφια, ὅπου ἔσκαβαν μακρυά ἀπό τά βιβλία τους, φορώντας ὅλοι τήν ἁπλή σκοῦρα ἐνδυμασία-ράσο, ἦταν ἐμπνευσμένη ἀπό τήν μυθική ζωή τοῦ Γϋ καί τόν τρόπο ζωῆς τῶν μοτιστῶν, ὅπως καί ἡ ἔμφαση πού ἔδωσε ὁ Μάο στά μεγάλα ὑδραυλικά ἔργα ἐπί τῶν ποταμῶν τῆς χώρας. Ὁ μοτιστής πρέπει νά εἶναι ἐργατικός καί νά ὑπακούῃ στόν γενικό κανόνα. Δέν πρέπει νά εἶναι σπάταλος. Ἕνα ροῦχο γιά νά καλύπτῃ τό σῶμα του εἶναι ἀρκετό. Εἶναι ἀνήθικο νά προσθέτῃς στολίδια. Ὅλες οἱ ἐργασίες τῶν βιοτεχνῶν πρέπει νά ἐλέγχονται ἀπό τό Κράτος, μέ στόχο νά εἶναι χρήσιμες καί νά μήν ὑπάρχῃ ἀπώλεια χρόνου. Εἶναι ἀνήθικο νά εἶσαι ἄνεργος. Τά πολλά ἔξοδα γιά κηδεῖες ἀπαγορεύονται ὡς καί τό μακρόχρονο πένθος πού δέν πρέπει νά ξεπερνᾷ τούς τρεῖς μῆνες. Εἶναι λάθος νά ἀπαγορεύῃς στίς χῆρες νά ξαναπανδρεύονται πρίν περάσουν τρία χρόνια

πένθους. Δέν εἶναι καλό νά διασκεδάζῃς. Οἱ παραδόσεις, οἱ γιορτές, τά παιχνίδια, τά θεάματα ἔχουν τό ἀρνητικό ἀποτέλεσμα νά μειώνουν τό κοινό ταμεῖο πού εἶναι ἀπαραίτητο γιά τήν κοινωνική πρόνοια. Κάθε ἄνθρωπος πρέπει νά ἀφιερώνεται στό κοινό συμφέρον, ἀφοῦ προηγουμένως ἐξασφαλίσῃ τό ἐλάχιστο γιά τήν ἐπιβίωσή του. Δέν δύναται νά διατηρήσῃ γιά τόν ἑαυτό του τό περίσσευμα. Δηλαδή, ὁ ἔχων δύο χιτῶνες δίδει τόν ἕνα στόν ἄλλο. Ὁ Μό-τί ὁμιλεῖ περί ἀγάπης τῶν συνανθρώπων μας, ἀλλά καί περί παγκοσμίου ἀγάπης καί *παγκοσμίου εἰρήνης*.

Ἐπίσης, ἡ βασική ὑποχρέωση τῶν μοτιστῶν ἦταν νά ἐπαναλαμβάνουν τίς ρήσεις τοῦ Δασκάλου ὅπως ἔκαμαν οἱ κόκκινοι φρουροί μέ τό μικρό κόκκινο βιβλίο τοῦ προέδρου Μάο. Οἱ μοτιστές διέσχιζαν τήν χώρα μέ ἐνδυμασία ζητιάνου σάν Διογένηδες, ὅπως εἶχε κάνει καί ὁ Μέγας Γϋ πού ἀπό ἄκρη σέ ἄκρη τῆς Κίνας περιόδευε μέ τά πόδια γιά νά κλείσῃ τίς ρωγμές τῶν ποταμῶν, κουβαλώντας στούς ὤμους του σάκκους ἄμμου, σκάβοντας ὁ ἴδιος, ὑφιστάμενος τέτοια ταλαιπωρία ὥστε εἶχαν ἐξαφανισθῆ ἀπό τίς κνῆμες του ὅλες οἱ τρίχες. Τόν ἔπλενε ὁ ἄνεμος καί τόν ἐκτένιζε ἡ βροχή. Ὅποιος δέν ὠρκίζετο ὅτι θά ἔζῃ μέ τόν τρόπο (τό τάο) τοῦ Γϋ δέν ἦτο δεκτός μέσα στήν φρατρία τῶν μοτιστῶν. Ὁ Δάσκαλος προωθοῦσε τήν μελέτη ἀλλά ὄχι τούς διανοουμένους μελετητές καί εἶχε καλλιεργήσει στόν ὕψιστο βαθμό τόν προπαγανδιστικό λόγο, ὅλοι δέ οἱ μοτιστές ἐκπαιδεύοντο στό προπαγανδιστικό κήρυγμα. Ἡ ἀκραία θέση τοῦ μοτικοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ δέν τοῦ ἐπέτρεψε νά ἐπιζήσῃ ὅσο ὁ κονφουκιανισμός, ἀλλά ἐπανῆλθε στόν Κ' αἰῶνα ὡς προάγγελος τοῦ σοσιαλισμοῦ καί τοῦ ἰσοτισμοῦ.

Τό ὁλοκληρωτικό κράτος τοῦ Μό-τί εἶναι ἰσοπεδωτικό ὑπό τήν διεύθυνση τοῦ ἀπολύτου ἡγέτου, ὁ ὁποῖος καταδικάζει τήν ἔννοια

τῶν ἀρίστων καί τήν ἱεραρχική κοινωνία. Δέν θυμίζει δηλαδή βυζαντινή ἀπόλυτη μοναρχία. Ἡ οἰκογενειακή ὀργάνωση τῆς κοινωνίας ὑποτάσσεται στήν μεγάλη οἰκογένεια τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Καταδικάζει τήν διατήρηση οἱασδήποτε κοινωνικῆς τάξεως ἤ ὁμάδος. Χρησιμοποιεῖ, ὅπως ὅλοι οἱ Κινέζοι κατά τήν πολυχιλιετῆ ἱστορία τους, τό ἐπίθετο «οὐράνιο» γιά νά χαρακτηρίση οἱονδήποτε θεσμό. Ἔτσι ὁ ἀπόλυτος ἡγέτης ὀνομάζεται «υἱός τοῦ Οὐρανοῦ», ὅπως καί ὁ βασιλεύς (*ουάνγκ*) ἤ αὐτοκράτωρ (*τί*). Ὅσο μεγάλη ἦταν ἡ ἀντίθεση μοτισμοῦ καί κονφουκιανισμοῦ, ἄλλο τόσο στενή ὑπῆρξε ἡ σχέση μοτισμοῦ καί ταοϊσμοῦ. Ἡ βάση τοῦ ταοϊσμοῦ εἶναι τό ἱερό βιβλίο ***Γί Τσίνγκ***, ὁ τίτλος τοῦ ὁποίου σημαίνει ***Τό Βιβλίο τῶν Μεταμορφώσεων*** τό ὁποῖο ὅμως εἶναι συνάμα -πολλαπλῶς ἑρμηνευόμενο ἀπό τόν Κονφούκιο- καί ἕνα ἀπό τά πέντε κλασικά βιβλία τοῦ κονφουκιανισμοῦ. Περιλαμβάνει τήν φιλοσοφία τοῦ Φού Χσί, τοῦ πρώτου ἀπό τούς πέντε μυθικούς αὐτοκράτορες τῆς μυθικῆς περιόδου τῆς Κίνας, πρό πέντε χιλιάδων ἐτῶν καί περιλαμβάνει τήν κινεζική διαλεκτική τῶν ἀντιθέτων *γίν* καί *γιάνγκ*. Τό δέ *τάο* εἶναι ὁ δρόμος, ἡ σύνθεση, ὡς ἀνώτερη καί ποιοτικά διαφορετική τῶν μερῶν της. Ἀπό τήν λέξη αὐτή προέρχεται ἡ λέξη ταοϊσμός. Ἕνας Κινέζος εἰδικός ἔγραψε ὅτι ἀπό τόν Ι' αἰῶνα μ.Χ., «ὁ κονφουκιανισμός, ὁ ταοϊσμός καί ὁ βουδδισμός δέν ὑπῆρξαν ἔννοιες μέ ξεκάθαρο ὁρισμό. Οἱ μελετητές ἡρμήνευσαν τόν βουδδισμό μέ ταοϊστικές ἔννοιες καί ἡρμήνευσαν τά κονφουκιανά κείμενα βασιζόμενοι σέ ταοϊστικές ἰδέες. Πολλοί βουδδιστές ὑπῆρξαν πρωτίστως ταοϊστές σοφοί, βουδδισμός δέ καί ταοϊσμός ποτέ δέν διεφοροποιήθησαν καθαρά. Στό δέ κοινό ἡ σύγχυση εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερη» (Vincent Shih, *The Taiping Ideology*, Seattle, University of Washington Press, 1967, σ. 143-144). Τό ἴδιο συνέβη τά διακόσια τελευταῖα χρόνια μεταξύ ἀριστοκρατισμοῦ καί ὁλοκληρωτισμοῦ πού συχνά συνηργάσθησαν στήν ἐπιβολή τῆς ἰδεολογίας τοῦ φασισμοῦ ἐνῶ διαφέρουν οὐσιαστικά.

Πάντως ἄν καί τά δύο συστήματα πηγάζουν ἀπό τήν ἀγροτική κοινωνία, τήν ὁποίαν καί ὑπερασπίζονται, ὁ κονφουκιανισμός, σέ ἀντίθεση μέ τόν ναροντνικισμό τοῦ ταοϊσμοῦ, εἶναι ἐλιτιστικός. Τό 1943, ἕνας Ἰάπων φιλόσοφος, ὁ Γεώργιος Ὀχσαουά (Ohsawa ἄλλως Nyoiti Sakurazawa) ἔγραψε ὅτι ἐπειδή τό θεώρημα γίν-γιάνγκ εἶναι πολύ ἁπλό, δύναται νά γίνη κατανοητό ἀπό οἱονδήποτε, ἀκόμη κι ἀπό τόν πλέον ἀμόρφωτο. Ἀλλά τό θεώρημα αὐτό ἀποκτᾶ σημασία ἀπό τήν στιγμή πού ἐφαρμόζεται στήν πραγματική ζωή μέσῳ πρακτικῆς. Ὁ ἀντιδιανοουμενισμός καί τό βίωμά του εἶναι τά δύο κλειδιά τοῦ ταοϊσμοῦ. Τό 1974, ὁ μαοϊσμός ἐξαπέλυσε στήν Κίνα σφοδρή ἐπίθεση κατά τοῦ κονφουκιανισμοῦ καί τοῦ Κονφουκίου, καταδικάζοντας τήν θεωρία του τοῦ μέσου ὅρου, δηλαδή τοῦ «πᾶν μέτρον ἄριστον».

Ἐάν ἐπί δύο χιλιάδες χρόνια ὁ κονφουκιανισμός ὡς ἀριστοκρατισμός ἔδωσε στήν κινεζική αὐτοκρατορία τήν ἐντυπωσιακή της σταθερότητα, ὁ μοτισμός, ὡς ὁλοκληρωτική ἰδεολογία δέν ἔπαψε νά ξεσηκώνη τίς ἀγροτικές μᾶζες ὑπό τήν ὀνομασία *ταϊπίνγκ*. Ἡ λέξη αὐτή, γνωστή γιά δύο χιλιάδες χρόνια στήν κοινωνική ἱστορία τῆς Κίνας, σημαίνει «παγκόσμια εἰρήνη» καί συνεχίζει καί σήμερα νά εἶναι γνωστή στό λεξιλόγιο τῶν κινεζικῶν μυστικῶν ἑταιρειῶν, οἱ ὁποῖες ἔχουν ἐκτραπῆ σέ μαφιόζικες ὀργανώσεις τύπου κοζανόστρας. Χαρακτηριστικό τοῦ βασικοῦ ρόλου τῶν μυστικῶν ἑταιρειῶν στήν κινεζική ἱστορία τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ ἀνά τούς αἰῶνες, παρά τήν μαφιόζικη ἐκτροπή τους στόν Κ' αἰῶνα, ὑπῆρξε ἡ δήλωση τοῦ ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως τοῦ Πεκίνου, Τάο Σί-ζού (Tao Si-ju), στίς 8

Ἀπριλίου 1993, πού ἔλεγε ὅτι ἡ κυβέρνηση τῆς Λαϊκῆς Κίνας ἠδύνατο νά συνεργασθῆ μέ τίς μυστικές ἑταιρεῖες ὑπό τόν ὅρο νά εἶναι πατριωτικές. Τό ἱερό βιβλίο τῶν ἐξεγερθέντων ἀγροτῶν τοῦ 184 μ.Χ., οἱ ὁποῖοι ἔμειναν γνωστοί ὡς Χουάνγκ-τζίν (δηλαδή «Κίτρινα Σαρίκια» ἐπειδή ἐφόρουν κίτρινο σαρίκι) καί πού ἐπέτυχαν νά ἀνατρέψουν τήν δυναστεία τῶν Χάν τῆς Ἀνατολῆς (25-220 μ.Χ.), ὠνομάζετο ἡ Βίβλος τῆς Ταϊπίνγκ (*Ταϊπίνγκ τζίνγκ).*

Στόν ΙΘ' αἰῶνα μ.Χ. ἐνεφανίσθη στήν νότιο Κίνα, κατόπιν ἐξεγέρσεως, μία ἐφήμερη αὐτοκρατορία, τό κράτος Τάϊπινγκ (1850-1865). Ἡγέτης τῆς ἐξεγέρσεως ὑπῆρξε ὁ Χόνγκ Χσίου-τσουάν (Hong Xiu-quan, 1814-1864) πού μέ τήν σειρά του ἐνέπνευσε τόν μαοϊσμό. Ὁ Χόνγκ προήρχετο ἀπό ἕναν λαό τῆς νοτίου Κίνας πού ὀνομάζετο Χάκκα. Τά χαρακτηριστικά τῶν Χάκκα ἦσαν ὅτι ἠσθάνοντο πιό Κινέζοι ἀπό τούς ὑπολοίπους Κινέζους, περιφρονοῦσαν τά ὑλικά ἀγαθά καί ἦσαν πιό μορφωμένοι ἀπό τόν μέσο ὅρο τῶν Κινέζων. Ὁ Χόνγκ ἦτο δημοδιδάσκαλος καί ἡ οἰκογένειά του ἦσαν φτωχοί ἀγρότες. Ἠθέλησε νά γίνη μανδαρίνος καί συνεπῶς κονφουκιανός, δηλαδή ἀριστοκρατικός (τό ἀντίστοιχο τοῦ πλατωνισμοῦ), ἐφ᾽ ὅσον ὁ κονφουκιανισμός ἦταν ἀπό δύο χιλιάδες χρόνια ἡ ἐπίσημη ἰδεολογία τῆς κινεζικῆς αὐτοκρατορίας, ἀλλά ἀπετύγχανε συνεχῶς στίς ἐξετάσεις του καί τελικά ἐμίσησε τόν Κονφούκιο καί τόν ἀριστοκρατισμό καί ἵδρυσε ἰδική του αὐτοκρατορία, μέ ἔκταση τήν μισή Κίνα καί πρωτεύουσα τό Νανκῖνο, βασισμένη στόν ὁλοκληρωτισμό. Ἡ βραχυβιότης τοῦ ἐγχειρήματος, μόλις 15 ἐτῶν, θυμίζει τήν βραχυβιότητα 15 ἐτῶν (221-206 π.Χ.) τῆς δυναστείας τοῦ ἀκραίου αὐτοκράτορος τῆς Κίνας, Τσίν Σί Χουάν-τί, τοῦ ἀποκαλουμένου «πρώτου Αὐτοκράτορος τῆς Κίνας», ὁ ὁποῖος κατεφέρθη μετά μανίας κατά τῶν κονφουκιανῶν ἤ καί τοῦ ἰδίου τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ,

στήν ἀντικονφουκιανική του περίοδο 10 ἐτῶν τῆς πολιτιστικῆς ἐπαναστάσεως (1966-1976). Ὁμοίως ἡ ὁλοκληρωτική προσπάθεια τοῦ Χίτλερ διήρκησε μόλις 12 χρόνια (1933-1945).

Ὁ μεγαλύτερος ἀντίπαλος τοῦ Χίτλερ κατά τόν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ὁ στρατηγός ντέ Γκώλ ἔγραψε στά Ἀπομνημονεύματά του (Charles de Gaulle, *Mémoires de Guerre,* τόμος Γ', σ. 173-175), τά ἑξῆς διθυραμβικά γιά τόν ἡγέτη τοῦ Γ' Ράϊχ, τό 1945, ὑπογραμμίζοντας τό ἀκραῖο τῆς προσπαθείας του: «Ἦταν ἡ αὐτοκτονία καί ὄχι ἡ προδοσία πού ἔβαζε τέλος στήν προσπάθεια τοῦ Χίτλερ. Ὁ ἴδιος τήν εἶχε ἐμψυχώσει καί ὁ ἴδιος τήν ἐπεράτωνε. Γιά νά μή τόν ἀλυσοδέσουν ὁ Προμηθεύς ἔπεφτε στό βάραθρο... Ἡ Γερμανία, γοητευμένη στά κατάβαθα τῆς ψυχῆς της ἠκολούθησε τόν Φῦρερ της μέ μιά πνοή. Μέχρι τέλους ἡ Γερμανία ὑπήκουσε καί τόν ὑπηρέτησε μέ ὅσα κανείς ἄλλος λαός δέν εἶχε ποτέ προσφέρει στόν ἡγέτη του... Ἡ προσπάθεια τοῦ Χίτλερ ὑπῆρξε ὑπεράνθρωπη καί ἀπάνθρωπη... Γιά τό σκοτεινό μεγαλεῖο τοῦ ἀγῶνος του καί τῆς μνήμης του, εἶχε διαλέξει ποτέ νά μή διστάση, νά μή συμβιβασθῆ, νά μή κάνη ὀπίσω. Στόν Τιτάνα πού προσπαθεῖ νά σηκώση τόν κόσμο, δέν ἐπιτρέπεται νά λυγίση, οὔτε νά μαλακώση. Ἀλλά ἡττημένος καί συντεθλιμμένος, ἴσως κάποια στιγμή γίνεται ἐκ νέου ἄνθρωπος γιά κάποιο κρυφό δάκρυ, τήν στιγμή ὅπου ὅλα τελειώνουν».

Ἡ περιφρόνηση τῶν ὁλοκληρωτικῶν γιά τούς διανοουμένους εἶχε ὁδηγήσει τόν Χίτλερ στήν καύση βιβλίων. Ὁμοίως ὁ Μάο, ἐχρησιμοποίησε τό σύνηθες μαῦρο χιοῦμορ του, στίς 8 Μαΐου 1958, σέ μία συζήτηση πού εἶχε μέ τόν στρατάρχη Λίν Πιάο, πού τοῦ ἦταν ἀπολύτως ἀφοσιωμένος, στήν δεύτερη σύνοδο τοῦ 8ου συνεδρίου τοῦ ΚΚΚ, γιά νά ὑπογραμμίση τήν πραγματική εἰκόνα τοῦ καθεστῶτος του: «*Λίν Πιάο* - Ὁ ἀποκαλούμενος πρῶτος αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας ἔκα-

ψε τά 6ιβλία καί ἔθαψε ζωντανούς τούς κονφουκιανούς σοφούς. - *Μάο*:...Ὁ πρῶτος αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας περιωρίσθη νά θάψη ζωντανούς 460 κονφουκιανούς σοφούς. Ἐμεῖς ἐθάψαμε 46.000. Σάμπως δέν ἀπεκεφαλίσαμε μερικούς ἀντεπαναστάτες διανοουμένους κατά τήν διάρκεια τῆς λεγομένης «καταστολῆς τῆς ἀντίδρασης»; Συνεζήτησα τό θέμα μέ δημοκρατικές προσωπικότητες. Ἐάν μᾶς κατηγορεῖτε εἶπα πώς εἴμεθα ὁ πρῶτος αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας, κάνετε λάθος διότι ἐμεῖς ξεπεράσαμε κατά πολύ τόν πρῶτο αὐτοκράτορα τῆς Κίνας! Ἐάν ὅμως μᾶς κατηγορεῖτε πώς εἴμεθα ὁ πρῶτος αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας, μέ τήν ἔννοια πώς εἴμεθα ἕνας δικτάτωρ, σᾶς δίνομε ἀπολύτως δίκαιο, ἀλλά δυστυχῶς δέν ἔχετε ἀκόμη φέρει ἀρκετά στό προσκήνιο αὐτήν τήν ἀλήθεια. Πρέπει λοιπόν νά ὑπογραμμίσωμε τήν ἀλήθεια αὐτή ἀκόμη πιό ἔντονα» (Mao Tse-toung, *Le Grand Livre Rouge. Ecrits, discours et entretiens, 1949-1971*, Παρίσι, Flammarion, 1975, σ. 306-307).

Ἔτσι ἀποδεικνύεται κάθε φορά ὅτι ἡ ἀκρότητα τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ, πού σπάει τήν διαλεκτική ὑπέρβαση τοῦ γίν-γιάνγκ τοῦ τάο (ὁ δρόμος, ἡ σύνθεση, ἡ ἁρμονία, τό «πᾶν μέτρον ἄριστον» τοῦ Κονφουκίου) ὡς πολιτικός ρομαντισμός, δύναται νά παραλληλισθῆ μέ τήν ζωή τῶν καλλιτεχνῶν τῆς ρομαντικῆς ἐποχῆς στήν Εὐρώπη τοῦ ΙΘ' αἰῶνος, ὅπου «ὁ κατάλογος αὐτῶν πού ηὐτοκτόνησαν ἤ ἀπεβίωσαν νέοι εἶναι ἐντυπωσιακός» (Δ. Κιτσίκης, «Ὁ Σατανισμός στήν κοινωνία καί τήν πολιτική», *Τρίτο Μάτι*, Ἀθήνα, τεῦχος 86, Μάϊος 2000, σ. 20).

Ἡ κοινωνία τῆς αὐτοκρατορίας Ταϊπίνγκ τοῦ Χόνγκ, ὅπως καί ἡ κοινωνία τοῦ «Μεγάλου Ἅλματος πρός τά Ἐμπρός» πού ἐγκαθίδρυσε ὁ Μάο τό 1958, εἶναι ἀντίθετη μέ τήν ἀριστοκρατική κοινωνία τοῦ Κονφούκιου. Ὁ ὁλοκληρωτισμός πού διακρίνει τόν Χόνγκ καί τόν

Μάο ὠνομάσθη, ὅπως εἴδαμε ἀπό τόν Σωκράτη, τυραννία πού ναί μέν τήν χαρακτηρίζει ὡς ἕνα λαοπρόβλητο εὐγενές πολίτευμα, ὡς προερχόμενη ἀπό τόν λαό -καί πάντως πολύ ἀνώτερη ἀπό τήν δημοκρατία- διότι ὁ τύραννος γίνεται ὁ ἐκλεκτός τοῦ λαοῦ, διανέμει τήν γῆ στόν λαό, ἀκυρώνει τά δάνεια καί ὁ λαός τόν μετατρέπει σέ μεγάλο ἄνδρα. Πλήν ὅμως καταστρέφει τήν οἰκογένεια, τήν κοινωνική ἱεραρχία, τήν ἀριστοκρατία τοῦ πνεύματος. Συγκεκριμένα, ὁ Χόνγκ, ναί μέν ἀναγνωρίζει ὅπως ὁ Σωκράτης τήν βασική ἰσότητα ἀνδρός καί γυναικός, ἀλλά διαλύει τελείως τήν οἰκογενειακή ζωή πού παραμένει τό γνώρισμα τῆς ἀριστοκρατικῆς κοινωνίας. Τό κράτος ταϊπίνγκ ὅπως καί τό μαοϊκό, ὠργάνωσε τήν καθημερινή ζωή σέ στρατῶνες μέ κοινούς θαλάμους γιά ὑπνωτήρια καί τραπεζαρίες ὅπου γυναῖκες καί ἄνδρες ἦσαν χωρισμένοι. Δηλαδή, μέ ἄλλο τρόπο , ὁ ὁλοκληρωτισμός φθάνει στό ἴδιο ἀποτέλεσμα μέ τήν προηγμένη ἀτομικιστική καπιταλιστική κοινωνία πλήρους διαλύσεως τῆς οἰκογενείας, ὅπου ὁ χωρισμός ἀνδρῶν καί γυναικῶν ἐπιτυγχάνεται μέ τήν ἐξάπλωση τῆς ὁμοφυλοφιλίας, τόν παρανοϊκό φόβο τῆς λεγομένης σεξουαλικῆς παρενοχλήσεως (sexual harassment), τήν αὐξανομένη ψυχική ἀποξένωση τῶν δύο φύλων μέσῳ ἐγκαθιδρύσεως πάλης τῶν φύλων κατ᾽ ἀπομίμησιν τῆς πάλης τῶν τάξεων, βασιζομένη στό ἔκτρωμα τοῦ φεμινισμοῦ.

Τόν Μάϊο τοῦ 1854, ὁ Γιάνγκ Χσίου-τσίνγκ (Yang Xiu-qing) πρωθυπουργός καί στρατάρχης τῶν δυνάμεων ταϊπίνγκ, βασιζόμενος στήν ἑβδόμη ἐντολή τοῦ Χόνγκ κατά τῆς σεξουαλικῆς παρενοχλήσεως, ἀνακοινώνει τά ἑξῆς: «Ὑπακούοντας στήν θέληση τοῦ Οὐρανοῦ [συμμορφούμενος μέ τόν μοτισμό, γιά τόν ὁποῖο τά πάντα στήν κρατική μηχανή εἶναι οὐράνια], χωρίσαμε τούς ἄνδρες ἀπό τίς γυναῖκες γιά νά ἀποτρέψουμε τήν ἐξάπλωση τῆς μοιχείας. Αὐτός ὁ διαχωρισμός εἶναι προσωρινός. Εἰς τό μέλλον, ὅταν ἐξολοθρεύσωμε τούς ἐγκλημα-

τίες δούλους [ἡ δυναστεία τῶν Μαντσού στό Πεκῖνο κατά τῆς ὁποίας ἐμάχοντο οἱ Ταϊπίνγκ] ἄνδρες καί γυναῖκες θά εἶναι καί πάλι μαζί» (Jacques Reclus, *La révolte des Tai-ping,* Παρίσι, σ. 95). Ὅπως καί στήν σημερινή ἀμερικανική κοινωνία ὅπου ἕνας ἄνδρας θεωρεῖται ὅτι ἐβίασε τήν σύζυγό του καί φυλακίζεται ἐάν ἡ σύζυγος δηλώση ὅτι δέν συνεφώνησε στήν σχέση τό βράδυ ἐκεῖνο, ἔτσι καί στήν κοινωνία ταϊπίνγκ σύζυγοι -ἄνδρες ἤ γυναῖκες- ἐξετελέσθησαν μέ τήν κατηγορία σεξουαλικῶν σχέσεων μέ τόν νόμιμο σύντροφό τους! Ὅταν ὁ κόσμος ἐξηγέρθη κατά τῆς ἀκραίας αὐτῆς καταστάσεως, τόν Μάρτιο 1855, ἡ ἀπαγόρευση ἀνεστάλη ἀλλά μόνον γιά τά νόμιμα ζευγάρια. Κατόπιν αὐτοῦ τό κράτος ταϊπίνγκ ἔδωσε ἐντολή ὅλος ὁ κόσμος νά συνάψη μονογαμικό γάμο (στήν Κίνα ἴσχυε παραδοσιακά ἡ πολυγαμία). Τό κράτος κατέγραψε ὅλους τούς ἐργένηδες 14 μέχρι 49 ἐτῶν καί ὠργάνωσε ὁμαδικούς γάμους μέ κλῆρο. Ἔτσι ἡ τύχη ἠδύνατο νά ὑποχρεώση ἕναν ἄνδρα 49 ἐτῶν νά νυμφευθῆ ἕνα κορίτσι 14 ἐτῶν καί ἕνα ἀγόρι 14 ἐτῶν νά πάρη γυναίκα μία 49χρονη. Τίποτα δέν ἦτο δυνατόν νά ἀλλάξη τό ἀποτέλεσμα τοῦ κλήρου. Ἐπιπλέον τά νόμιμα ζευγάρια δέν εἶχαν τό δικαίωμα νά ἔχουν σεξουαλικές σχέσεις παρά μόνον μία φορά στό τέλος τοῦ κάθε μηνός. Οἱαδήποτε παράβαση τοῦ νόμου αὐτοῦ ἐτιμωρεῖτο μέ τήν ποινή τοῦ θανάτου, διότι ἡ σεξουαλική συνεύρεση ἐθεωρεῖτο τίς ἄλλες ἡμέρες μοιχεία.

IV - Ἡ μοναρχία ἐλέῳ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ὡς ἄρνηση τῆς μοναρχίας ἐλέῳ Θεοῦ

Ἀπό τήν ἀνάλυση τοῦ Γάλλου ἱστορικοῦ Jean-Luc Pouthier ἐξάγεται ὅτι τό πέρασμα ἀπό τήν βυζαντινή ἔννοια τῆς μοναρχίας στήν καρλομαγνική, ἀπό τόν Δ' αἰῶνα στόν Θ' αἰῶνα, ἀπό τόν Μέγα Κωνσταντῖνο στόν Καρλομάγνο, ἀπό τήν ὀρθοδοξία στήν αἵρεση, ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἡ αἵρεση παίρνει μορφή μέ τόν Ἅγιο Αὐγουστῖνο (354-430), μέ βασική αἰτία τήν ἄγνοια τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας, δηλαδή τῆς γλώσσας τῆς Καινῆς Διαθήκης καί τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τήν παρερμηνεία τῶν ἱερῶν κειμένων, ἄγνοια πού ἔκαμε τόν Αὐγουστῖνο κομπλεξικό καί ψυχολογικά μετέτρεψε τό αἴσθημα κατωτερότητός του σέ αἴσθημα ἀνωτερότητος μέ ἐξύψωση τῶν λατινικῶν καί περιφρόνηση γιά τά ἑλληνικά. Ὁλόκληρη ἡ Δύση μετεμορφώθη στήν τροχιά τοῦ Αὐγουστίνου σέ κομπλεξική, κρύβοντας μέχρι τόν ΚΑ' αἰῶνα τό μῖσος της κατά τῶν ἑλληνικῶν ὑπό τήν θεωρία ὅτι ὁ ἑλληνισμός εἶναι περισσότερο κτῆμα τῶν Δυτικῶν παρά τῶν Γραικύλων τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου, συνεπικουρουμένη ἀπό τούς φραγκολεβαντίνους, τούς σημερινούς εὐρωλιγούρηδες. Ὁ Αὐγουστῖνος δέν εἶναι μόνον ὁ πατέρας τῆς Δυτικῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἀλλά καί ἐμπνευστής, χίλια χρόνια ἀργότερα, τοῦ Προτεσταντισμοῦ.

Ὁ πάπας τῆς Ρώμης, ἕνας ἀπό τούς πέντες πατριάρχες τοῦ Ὀρθοδόξου Ρωμαίϊκοῦ κόσμου τοῦ Βυζαντίου, πολύ ἐνωρίς, ἤδη στόν ΣΤ' αἰῶνα ἀρχίζει νά ἐρωτοτροπῆ μέ τίς νομαδικές γερμανοφραγκικές φυλές πού ἐγκατέστησαν βαρβαρικά βασίλεια στήν δυτική Εὐρώπη καί μέ τίς ὁποῖες ἐπικοινωνεῖ - ἐνῷ εἶναι Ρωμηός- στά λατινικά τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου καί ὄχι στά ἑλληνικά, διότι - ἀντιθέτως τῶν τεσσάρων ἄλλων πατριαρχείων πού ἔρχονται σέ ἐπαφή μέ τόν ἀραβικό πολιτισμό- εἶναι ἀπομονωμένος μέσα στήν βαρβαρική θάλασσα. Σιγά σιγά γίνεται ὁ ἄνθρωπος τῶν βαρβάρων καί φιλοδοξεῖ νά ἐπιβάλη τήν ἐξουσία του ἀποκτώντας ἐδάφη ὥστε νά γίνη καί ἀρχηγός κράτους. Στά μέσα τοῦ Η' αἰῶνος ὁ πάπας Στέφανος Β' (752-757) πηγαίνει στήν αὐλή τοῦ βασιλέως τῶν Φράγκων τοῦ Πεπίνου τοῦ Βραχέος καί ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ Φράγκου ὡς προνομιακοῦ στηρίγματος τῆς Ἐκκλησίας, εἰς βάρος τῶν ἄλλων βαρβαρικῶν βασιλείων, λαμβάνει τό 756 σέ ἀμοιβή, ἰδικό του παπικό κράτος, δηλαδή τήν ἐξαρχία τῆς Ραβέννας καί τήν Πεντάπολη (Ἀγκώνα, Ἀριμίνιο, Πίσαυρος, Φανός καί Σήνα) πού οἱ βάρβαροι Λογγοβάρδοι τό 752 εἶχαν ἀποσπάσει ἀπό τούς Βυζαντινούς. Αὐτή ἡ συναλλαγή μέ ἕναν βασιλέα τῶν βαρβάρων μέ σκοπό τήν ἀπόκτηση ἐκκλησιαστικοῦ κράτους δέν συνιστοῦσε μόνον σοβαρή αἵρεση ἀλλά καί προδοσία τῆς Ρωμανίας. Καί τότε κατασκευάζεται ἕνα πλαστό κείμενο, ἡ λεγομένη Δωρεά τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου πού δῆθεν ἔλεγε πώς προτοῦ μετακομίση τήν πρωτεύουσά του στήν πόλη τοῦ Βυζαντίου, ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος, τό 330 μ.Χ., παρέδιδε τήν Ρώμη καί ὅλες τίς ἐπαρχίες, τίς περιοχές, τίς πόλεις τῆς Ἰταλίας καί ὁλόκληρη τήν δυτική Εὐρώπη στόν πάπα, τόν ἐπίσκοπο τῆς παλαιᾶς Ρώμης! Ἡ πλαστότης αὐτοῦ τοῦ ἐγγράφου θά ἀποδειχθῆ ἀπό τόν Lorenzo Valla, μέλος τῆς κυβερνήσεως τοῦ

πάπα, τόν ΙΕ' αἰῶνα, ἀλλά ἤδη ὁλόκληρη ἡ Δύση καί ἀργότερα ἡ Ἀμερική, εἶχε οἰκοδομήσει τήν ἰσχύ της στό ψέμα καί τήν πλαστογραφία, βασικά χαρακτηριστικά τοῦ σημερινοῦ ἀμερικανικοῦ ψευδοπολιτισμοῦ. Τό δέ πλαστό αὐτό κείμενο εἶχε ἐπιτρέψει στόν πάπα νά δικαιολογήση τήν οἰκοδόμηση τοῦ παπικοῦ κράτους πού ἐπέζησε μέχρι τό 1870 καί πού τό 1929 ἐπανῆλθε ὑπό μορφήν τοῦ κράτους τοῦ Βατικανοῦ καί πού ἐπέτυχε νά ἐπιβληθῆ σέ ὅλον τόν πλανήτη, εἰς βάρος τῆς Ὀρθοδοξίας, σέ κραταιό ἡγεμόνα τῆς Χριστιανοσύνης.

Τόν ΙΘ' αἰῶνα, ὁ Γάλλος καθολικός ἱερεύς καί συγγραφεύς Λαμενναί (Félicité de Lamennais, 1782-1854), ἐξομολογητής τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ, εἶχε στό Παρίσι, ὑποστηρίξει τήν ἐπανάσταση τοῦ 1830 καί αὐτό εἶχε ἀνησυχήσει τό Βατικανό. Ὁ Λαμενναί τότε ἀπεφάσισε νά πάη στήν Ρώμη νά συναντήση τόν πάπα καί νά τοῦ ἐξηγήση τήν θέση του. Ὄχι μόνον δέν ἔπεισε τόν ποντίφικα, ἀλλά καί κατεδικάσθη ἀπ' αὐτόν τό 1832 μέ τήν ἐγκύκλιο Mirari Vos. Ὁ Λαμενναί ὑπέκυψε καί ὑπήκουσε. Ὅμως αὐτός πού στήν πρώτη περίοδο τῆς ζωῆς του καί μέχρι τό 1829, ὑπῆρξε φανατικός παπικός, πού ἐδικαιολόγει ἀκόμη καί τήν Ἱερά Ἐξέταση καί τό ἀδιαίρετο καθολικισμοῦ καί μοναρχίας, ἔφθασε στό σημεῖο, ἀκατανόητο γιά ἕναν μή δυτικοποιημένο ἑλληνορθόδοξο (φυσικά δέν ὁμιλοῦμε γιά πρόσωπα ἀριστοφανικοῦ τύπου σάν τόν Μίμη Ἀνδρουλάκη στήν Ἑλλάδα τοῦ 2000, πού ἀντιπροσωπεύουν ἀπαραίτητες φάρσες γιά τήν τέρψη τῶν πολιτῶν) ὄχι μόνον νά καταδικάση τήν σήψη τῆς Ἐκκλησίας (κάτι γνωστό καί στήν Ὀρθοδοξία) καί τήν ἀποκλειστική συμμαχία της μέ τήν ἄρχουσα τάξη, ἀλλά ἀπό τό 1835 νά πάψη νά πιστεύη στήν θεότητα τοῦ Χριστοῦ! Πρέπει δηλαδή τό μέγεθος τῆς σήψεως τῆς παπικῆς ἐκκλησίας ἐπί μακρούς αἰῶνες, νά

ξεπερνᾶ κάθε ἀνθρώπινο παραλογισμό τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν τοῦ πλανήτου, γιά νά δυνηθῆ ἡ Δύση νά γνωρίση ἀπό τίς ἀρχές τῆς Ἀναγεννήσεως, τόση μεγάλη στρατιά ἀποσχισθέντων ἁγνῶν χριστιανῶν.

Ὁ Λαμενναί κατέγραψε μέ τά ἑξῆς φοβερά λόγια, σέ μία ἐπιστολή του τῆς 1ης Νοεμβρίου 1832, τόν νευρικό κλονισμό πού ἐδοκίμασε στό ταξίδι του στό Βατικανό: «Ὁ καθολικισμός ἦταν ἡ ζωή μου... Ἡ Ρώμη: ἐπῆγα καί εἶδα ἐκεῖ τόν πλέον δύσοσμο βόθρο πού ἐμόλυνε ποτέ τό ἀνθρώπινο βλέμμα... Ἐκεῖ δέν ὑπάρχει ἄλλος θεός ἀπό τό συμφέρον. Θά ἠδύναντο νά πωλήσουν τούς λαούς, νά πωλήσουν τήν ἀνθρωπότητα, νά πωλήσουν τά τρία πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος» (Centenaire de la mort de Lamennais, *Europe*, Παρίσι, ἔτος 32, τεῦχος 98-99, Φεβρ.-Μάρτιος 1954, σ. 26).

Ἡ δυτική θρησκεία ὄχι μόνον δέν ἀνένηψε ἀπό τόν συνεχῆ κατήφορο πού ἐγνώρισε τά τελευταῖα 1500 χρόνια ἀλλά -χέρι μέ χέρι μέ τήν δυτική κοινωνία- ἔφθασε μέ πολυάριθμες παραμορφωτικές μεταρρυθμίσεις τοῦ τύπου τοῦ Βατικανοῦ Β' (ρωμαιοκαθολική σύνοδος τῆς Ρώμης, ἀπό 11 Ὀκτωβρίου 1962 ἕως 8 Δεκεμβρίου 1965), στό ἔσχατο σημεῖο τῆς πνευματικῆς ἀποσυνθέσεως -ἀποσύνθεση πού ἐκθειάζεται ὡς πρόοδος, σημεῖο ἀναφορᾶς καί ἔξοδος ἀπό τόν Μεσαίωνα ἀπό τούς δυτικοποιημένους Ἕλληνες διανοουμένους τοῦ κρατιδίου τῶν Ἀθηνῶν τοῦ 2000. Ἔτσι, τόν Νοέμβριο τοῦ 1996, στήν Ρώμη, ὁ ρωμαιοκαθολικός ἀρχιεπίσκοπος Ἐμμανουήλ Μιλίγκο (Emmanuel Milingo), ἀντιπρόσωπος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Πάπα γιά τήν βοήθεια πρός τούς μεταναστευτικούς πληθυσμούς καί ὁ πλέον ἀνεγνωρισμένος ἐξορκιστής τοῦ Βατικανοῦ, ἐδήλωσε ὅτι ὁ σατανισμός δρᾶ μέσα στό Βατικανό! Τό ἴδιο ἔτος ὁ Δρ. Μαλαχίας Μάρτιν (Malachi Martin), πού ὑπῆρξε γραμματεύς τοῦ καρδινα-

λίου Μπέα (Augustino Bea, 1881-1968, ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ὠργάνωσε τήν Β' Βατικάνειο Σύνοδο καί ἐπέβαλε τήν ρωμαιοκαθολική αἵρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ), ἐδημοσίευσε ἕνα βιβλίο μέ τίτλο *Ἡ Ἀνεμοδαρμένη Οἰκία* (Windswept House), στό ὁποῖο ὑπό μυθιστορηματικό κάλυμμα περιέγραφε τά πραγματικά γεγονότα στά ὁποῖα ὑπῆρξε αὐτόπτης μάρτυς. Ἔτσι διαβάζουμε πώς στίς 29 Ἰουνίου 1963, στήν περίοδο τῆς συνόδου τοῦ Βατικανοῦ Β', στό παρεκκλήσι τοῦ Ἁγίου Παύλου, μέσα στό Βατικανό, ἔγινε σατανική λειτουργία. Δείχνει ὑψηλά ἱσταμένους καθολικούς κληρικούς νά δίδουν ὅρκους, ὑπογράφοντας μέ τό ἴδιο τους τό αἷμα, νά καταστρέψουν τήν Ἐκκλησία ἐκ τῶν ἔσω.

Κοντά στό χωριό ὀνόματι Φατιμά τῆς Πορτογαλίας, μεταξύ 13 Μαΐου καί 13 Ὀκτωβρίου 1917, ἡ Παναγία ἐνεφανίσθη ἕξι φορές σέ δύο βοσκοποῦλες, 7 καί 10 ἐτῶν, καί σέ ἕνα βοσκόπουλο 9 ἐτῶν, στούς ὁποίους παρέδωσε τρία μηνύματα πού ἔλεγαν πώς τό κλειδί τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου ἦταν ἡ ἐπάνοδος τῆς Ρωσίας στήν καθολική ἀποστολική ἐκκλησία, δηλαδή στήν Ὀρθοδοξία καί ὄχι στόν ρωμαιοκαθολικισμό πού ἦταν φοβερή αἵρεση ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νά ἐξαφανισθῆ μαζί μέ τόν πάπα καί τήν Ἱερά Σύνοδό του πού θά ἐδολοφονοῦντο ὁμαδικῶς, καί δέν θά ἐτραυματίζετο ἁπλῶς ὁ πάπας, κατόπιν ἀποπείρας (ὅπως συνέβη τό 1981). Αὐτά τά τρία μηνύματα ἐδόθησαν τόν Ἰούλιο 1917 καί εἶναι γνωστά ὡς τά τρία μυστικά τῆς Φατιμᾶς, ἐπισήμως ἀνεγνωρισμένα ὡς αὐθεντικά καί θεόπνευστα ἀπό τό Βατικανό. Τό πρῶτο μήνυμα ἐπαρουσίαζε τήν φρικιαστική εἰκόνα τοῦ Ἅδη στήν ὁποία πέφτει ἡ ἀνθρωπότης λόγῳ τῶν φοβερῶν παρεκτροπῶν της. Τό δεύτερο μήνυμα τοῦ 1917 προέβλεπε τόν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο καί περιελάμβανε τήν ἐπιθυμία τῆς Πανα-

γίας νά ἐπανέλθη ἡ Ρωσία στήν καθολική ὀρθοδοξία ὡς προϋπόθεση τῆς παγκοσμίου εἰρήνης. Τό δεύτερο αὐτό μήνυμα ἡρμηνεύθη λανθασμένα ἀπό τόν πάπα ὡς ἀνάγκη προσχωρήσεως τῆς Ρωσίας στήν αἵρεση τοῦ ρωμαιοκαθολικισμοῦ, ἐφ' ὅσον ἡ λέξη «καθολική ἐκκλησία» χρησιμοποιεῖται γιά νά αὐτοχαρακτηρισθῆ καί ἡ Ὀρθόδοξη καί ἡ Ρωμαιοκαθολική. Γιά τήν πραγματοποίηση αὐτῆς τῆς ἑρμηνείας ἐπεστρατεύθησαν ὅλες οἱ προσπάθειες τοῦ Ἰωάννου-Παύλου Β' ἀπό τό 1978 - μέ τήν βοήθεια τῶν ΗΠΑ- ὅταν ἀνηγορεύθη πάπας, οἱ ὁποῖες κατέληξαν στήν πτώση τοῦ κομμουνισμοῦ στήν Ρωσία, στήν ὑποστήριξη τῆς ρωσικῆς Οὐνίας καί στήν προσπάθειά του νά δέση τήν Ἁγία Μόσχα στήν Ρώμη. Τό τρίτο μήνυμα τοῦ 1917 πού εὑρίσκεται στά χέρια τοῦ Βατικανοῦ ἀπό τό 1957, κατεγράφη τό 1944, σέ 25 γραμμές, ἀπό τό μόνο ἐν ζωῆ ἀπό τά τρία παιδιά, ἡλικίας 93 ἐτῶν τό 2000, τήν μοναχή Λουκία ντός Σάντος (ἐγεννήθη στίς 22 Μαρτίου 1907 καί εἰσῆλθε σέ πορτογαλικό μοναστήρι καθολικῶν Καρμελιτῶν τό 1946). Τό περιεχόμενό του εἶναι τόσο ἐχθρικό πρός τό Βατικανό ὥστε, ἐνῶ ἀρχικῶς ἐπρόκειτο νά δημοσιευθῆ τό 1960, παρέμεινε ἀπόρρητο μέχρι τήν 26η Ἰουνίου 2000, ὅταν ὑπό τίς ἀφόρητες πιέσεις καθολικῶν κύκλων, ἐδημοσιοποιήθη ἀπό τόν πάπα, ἀλλά μέ μία φράση πού λείπει καί καταχωνιασμένο μέσα σέ 40 σελίδες βατικανικῆς ἑρμηνείας πού ἀλλοιώνουν τό νόημα.

Ἡ βατικανική αὐτή ἑρμηνεία εἶναι πώς ἡ προφητεία τοῦ τρίτου μυστικοῦ τῆς Φατιμᾶς περί δολοφονίας τοῦ πάπα, ἐπραγματοποιήθη ἤδη στίς 13 Μαΐου 1981 μέ τήν ἀπόπειρα κατά τῆς ζωῆς του (ἡ ὁποία ὅμως ἀπέτυχε). Ἀλλά στίς 12 Μαΐου 1982, ἕνα χρόνο μετά τήν ἀπόπειρα, ἡ μοναχή Λουκία ντός Σάντος σέ ἐπιστολή της πρός τόν πάπα, γράφει: «Ἄν καί δέν ἔχουμε ἀκόμη ἰδῆ τήν πλήρη πραγματοποίηση τοῦ τελευταίου μέρους αὐτῆς τῆς προφητείας, βαδίζομε πρός αὐτήν σταδιακά καί ὁλοταχῶς ἐάν δέν ἀπορρίψομε τόν δρόμο τῆς ἁμαρτίας». Πάντως ὁ σκοτεινός ρόλος τοῦ Μιχαήλ Γκορμπατσώφ ἀποδεικνύεται ἀπό τό γεγονός ὅτι ὁ πάπας ἐκάλεσε ἐπισήμως στό Βατικανό τόν προδότη αὐτόν τῆς χώρας του καί στίς 27 Ἰουνίου 2000, μαζί μέ τόν ὑπουργό Ἐξωτερικῶν τοῦ Βατικανοῦ, καρδινάλιο Ἄγγελο Σοντάνο, ὁ Γκορμπατσώφ ἔδωσε στό παπικό κράτος συνέντευξη τύπου. Τό Ἵδρυμα Γκορμπατσώφ ὑπεραμύνεται τῆς ἀμερικανικῆς παγκοσμιοποιήσεως καί τῆς Νέας Τάξεως καί προωθεῖ τόν περιορισμό τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς, μέσω τῆς μεθόδου τῶν ἐκτρώσεων, πού ὑποτίθεται ὅτι καταδικάζεται σφόδρα ἀπό τήν ρωμαιοκαθολική ἐκκλησία. Ἐνῶ λοιπόν τό τρίτο μήνυμα τῆς Φατιμᾶς προβλέπει τό τέλος τῆς αἱρέσεως τοῦ ρωμαιοκαθολικισμοῦ καί τοῦ Βατικανοῦ διότι ὁ καθολικισμός ὑπέπεσε στήν ἀποστασία καί τόν σατανισμό, οἱ κυβερνήσεις τοῦ κρατιδίου τῶν Ἀθηνῶν ἀπεφάσισαν νά παραδώσουν τήν Ὀρθοδοξία στήν ἀγκαλιά τῶν καθολικοπροτεσταντικῶν θρησκευτικῶν μεταρρυθμίσεων ἐκσυγχρονισμοῦ, στά πλαίσια τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως.

Ὁ Jean Luc Pouthier ὁρίζει ὡς ἑξῆς τήν βυζαντινή συναλληλία: Σέ τί συνίσταται -διερωτᾶται- ἡ Ἐκκλησία τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου; Σέ μία Ἐκκλησία πού ἐπιβάλλει στόν πολιτικό ἡγεμόνα τήν πρωτοκαθεδρία τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας καί πού περιμένει ἀπ' αὐτόν νά εἶναι ὁ ἐγγυητής μιᾶς χριστιανικῆς κοινωνίας. Νά προσθέσωμε ὅτι ὁ ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος στήν λαοσύναξη τῆς Ἀθήνας τῆς 21ης Ἰουνίου 2000, ἀπήντησε ἀκριβῶς ὅπως ὁ Χριστός σέ μία ἐξουσία πού δέν ἐσέβετο τήν Ὀρθοδοξία καί ὅπως ὁ Χριστός δέν ἔπεσε στήν παγίδα τοῦ καθεστῶτος πού ἤθελε νά τόν παρουσιάση ὡς ἐπαναστάτη. Ὁ Ματθαῖος στό ΚΒ' κεφάλαιο τοῦ Εὐαγγελίου του, στίχοι 15-

22, λέγει πώς οἱ Φαρισαῖοι ἤθελαν νά τόν καταγγείλουν στόν Καίσαρα ὡς ἐπαναστάτη, ἐάν ἀπηγόρευε τήν πληρωμή τοῦ φόρου. Ὁ Χριστός ὅμως ἀντελήφθη τήν πονηρία, ἐπῆρε ἕνα αὐτοκρατορικό νόμισμα μέ τό ὁποῖο πληρώνεται ὁ φόρος καί τούς ἔδειξε τήν εἰκόνα τοῦ εἰδωλολάτρη αὐτοκράτορος: «Καί λέγει αὐτοῖς. Τίνος ἡ εἰκών αὕτη καί ἡ ἐπιγραφή; Λέγουσιν αὐτῷ: Καίσαρος. Τότε λέγει αὐτοῖς: Ἀπόδοτε οὖν τά Καίσαρος Καίσαρι καί τά τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ» (στίχοι 20-21). Ὅταν μέσα στό πλῆθος στήν πλατεῖα Συντάγματος, στό ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος πού ἐθεώρει ξένο πρός τήν Ὀρθοδοξία, τοῦ πρωθυπουργοῦ Κώστα Σημίτη, ἕνα τμῆμα τοῦ κόσμου τό ἀπεδοκίμασε, ὁ Χριστόδουλος ἐφώναξε: ὄχι, ὄχι, ὁ κύριος Σημίτης εἶναι ὁ νόμιμος πρωθυπουργός τῆς χώρας, καί ἔτσι ἔληξε ἡ προβοκάτσια. Ἀλλά στό Βυζάντιο ἡ συναλληλία ἐβασίζετο στό γεγονός ὅτι ὁ πολιτικός ἡγεμών δέν ἦτο ὁ προχριστιανικός Καίσαρ, ἀλλά πιστό καί ὑπάκουο μέλος τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ χωρισμός Κράτους καί Ἐκκλησίας, ὅπως στήν ἄθεη Ρωσία ἤ τήν μή χριστιανική Γαλλική Δημοκρατία, δικαιολογεῖται ἀπό μία κατάσταση πού ὑπῆρχε στήν Παλαιστίνη τήν ἐποχή τοῦ Χριστοῦ. Μέ τό ἴδιο σκεπτικό εἶπε τήν φράση τοῦ Χριστοῦ, τόν Ἰούνιο 2000, ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος σέ μία χώρα, τήν Τουρκία ὅπου ὁ πολιτικός ἡγεμών δέν εἶναι χριστιανός ὀρθόδοξος, διότι δέν πρέπει νά παραβλέπεται πώς ὁ Χριστός παρεδόθη στόν θάνατο ἀπό τόν Πόντιο Πιλᾶτο , κατόπιν κατηγοριῶν ὅτι ἐξωθοῦσε τόν λαό σέ ἐξέγερση.

Ὁ Γάλλος ἱστορικός Michel Rouche, καθηγητής στήν Σορβόννη, ἐξηγεῖ ὡς ἑξῆς τό πραξικόπημα πού ἐπραγματοποίησε τό ἔτος 800 μ.Χ. ὁ Καρλομάγνος, μετατρέποντας τήν ἔννοια τῆς βυζαντινῆς μοναρχίας ἐλέῳ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, σέ φραγκική μοναρχία ἐλέῳ Θεοῦ: Ἀρχικά ὁ πάπας ἔψαχνε ἕναν ἡγεμόνα στήν Δύση πού θά

ἐδέχετο νά συγκατατεθῆ μέ τίς ἀρχηγικές φιλοδοξίες του πού δέν ἱκανοποιοῦσαν οἱ αὐτοκράτορες τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Κατά πόσον ὅμως ὁ Καρλομάγνος ἦτο ἕτοιμος νά ἱκανοποιήση τίς φιλοδοξίες τοῦ πάπα; Ὁ αὐτόπτης μάρτυς τῆς ζωῆς τοῦ Καρλομάγνου ὡς γραμματεύς του, ἀπό τό 792 μέχρι τόν θάνατό του καί βιογράφος του, Eginhard (770-840) γράφει τό ἑξῆς περίεργο: Ὁ Καρλομάγνος ἐδέχθη στήν Ρώμη «τόν τίτλο τοῦ αὐτοκράτορος καί αὐγούστου. Καί ἠσθάνθη τέτοια ἀποστροφή ὥστε -κατά τήν δήλωσή του- δέν θά εἶχε δεχθῆ νά εἰσέλθη στήν ἐκκλησία ἐκείνη τήν ἡμέρα ἐάν ἐγνώριζε ἐκ τῶν προτέρων τήν ἀπόφαση τοῦ πάπα. Παρά ταῦτα ὑπέφερε μέ πολλήν ὑπομονή τήν ζηλοτυπία τῶν Ρωμαίων Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων πού εἶχαν ἀγανακτήσει γιά τόν τίτλο πού εἶχε πάρει καί χάριν τῆς μεγαλοψυχίας του πού τόν καθιστοῦσε τόσο πολύν ἀνώτερο ἀπ᾽ αὐτούς, ἐπέτυχε, ἀποστέλλοντάς τους πολλές πρεσβεῖες καί ἀποκαλώντας τους ἀδελφούς στίς ἐπιστολές του, νά ὑπερνικήση τελικῶς τήν ἀντίστασή τους». Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Καρλομάγνος εἶχε ἀπόλυτη συνείδηση ὅτι εἶχε προβῆ στό μοιραῖο πραξικόπημα πού θά γεννήση τήν Δύση, ἀλλά ἐπέρριπτε τήν εὐθύνη τοῦ ἐγχειρήματος στόν πάπα πού τόν εἶχε περιπαίξει.

Κατά τήν ρωμαίϊκη ἐκδοχή ὁ Καρλομάγνος καί ὄχι ὁ πάπας Λέων Γ' (795-816) εὐθύνεται γιά τό πραξικόπημα, στό ὁποῖο ὑπεχρεώθη νά συναινέση. Ὁ Λέων Γ', πού τιμᾶται καί ὡς ἅγιος στίς 12 Ἰουνίου, ἦτο ἐπιφανής Ρωμηός καί ὑπέστη διωγμούς. Παρομοιάζεται δηλαδή μέ τόν Πῖο Ζ' πού ὑπεχρεώθη χίλια χρόνια ἀργότερα, τό 1804, νά στέψη αὐτοκράτορα τόν Ναπολέοντα καί ὑπέστη καί αὐτός διωγμούς. Πάντως τό πραξικόπημα ἐπραγματοποιήθη εἴτε λόγῳ καισαροπαπισμοῦ τῶν Καρλομάγνου καί Ναπολέοντος, εἴτε παποκαισαρισμοῦ τῶν Λέοντος Γ' καί Πίου Ζ'.

Γιά τούς γραικύλους πολιτικούς πού δέχονται νά ένταχθοῦν στήν καρλομαγνική Εὐρώπη τοῦ Δ' γερμανικοῦ Ράϊχ καί μάλιστα, ὅπως ὁ Κωνσταντῖνος Καραμανλῆς ὁ πρεσβύτερος, νά πάρουν τό βραβεῖο Καρλομάγνου, ὑπενθυμίζομε πώς ὁ Ἰρλανδός ποιητής Cathuulf, σύγχρονος τοῦ Καρλομάγνου, ἀπεκάλεσε γιά πρώτη φορά τόν Φράγκο βασιλέα, «πατέρα τῆς Εὐρώπης» πού ἐχρησιμοποιεῖτο γιά τήν στέψη τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, ἐνῷ στό ἀνάκτορο τῆς πρωτευούσης του, στό Ἀκυΐσγρανο (Ἄαχεν ἤ Αἴξ-λά-Σαπέλ) εἶχε ἀναπαραστήσει τήν αἴθουσα τοῦ θρόνου στήν Κωνσταντινούπολη. Ὁ Καρλομάγνος λοιπόν ἤθελε νά ἀντιγράψη τούς Βυζαντινούς αὐτοκράτορες πού ἀνεδεικνύοντο λαοκρατικά, μέ βοή λαοῦ, τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἐάν εἶχε κατευθυνθῆ πρός τήν Κωνσταντινούπολη καί εἶχε ἀναλάβει τήν ἀρχή στήν πρωτεύουσα τοῦ Βυζαντίου, θά εἶχε ἁπλῶς ἀλλάξει ἡ δυναστεία, ὅπως τόσες φορές εἶχε γίνει στό παρελθόν καί ὅπως τόσες φορές θά ἐγένετο στό μέλλον, μέχρι καί τήν δυναστεία τῶν Ὀθωμανῶν πού εἶχαν ἀναλάβει τήν ἀρχή τό 1453, ἀκολουθώντας τήν βυζαντινή παράδοση. Ἀλλά ὁ πάπας πού ἤθελε ἰδικόν του αὐτοκράτορα, τόν ἐπαγίδευσε, κατά τόν βιογράφο τοῦ Καρλομάγνου, τόν ἐκράτησε στήν Δύση, μακριά ἀπό τήν Κωνσταντινούπολη καί ἀντί νά γίνη αὐτοκράτωρ ἐλέῳ λαοῦ τοῦ Θεοῦ τόν μετέτρεψε σέ αὐτοκράτορα ἐλέῳ Θεοῦ. Ὁ Michel Rouche ὑποστηρίζει πώς ὁ Καρλομάγνος εἶχε τήν ἴδια ἀντίληψη τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐξουσίας μέ τούς Βυζαντινούς ἀλλά παρεσύρθη ἀπό τόν πάπα στήν μοιραία αὐτή ἀπόκλιση.

Πῶς καί γιατί; Οἱ πάπες ἐβασίζοντο στήν θεωρία τοῦ Γελασίου Α' (πάπας τό 492-496) πού διεχώριζε δύο ἐξουσίες, «τήν αὐτοκρατορική ἐξουσία (potestas) καί τήν αὐθεντία τῶν παπῶν (auctoritas)», θεωρία πού ἐπωνομάζετο τῶν «δύο ρομφαίων» καί τήν ἐφήρμοζαν στόν

πάπα, μεσολαβητή μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπων, ἐφ' ὅσον κάθε ἐξουσία προέρχεται ἀπό τόν Θεό. Ὁ Ἀδριανός Α' (πάπας τό 772-795) ἐξάγει ἀπό τήν θεωρία αὐτή ὅτι ὁ βασιλεύς τῶν Φράγκων εὑρίσκεται ὑπό τήν ἐξάρτηση τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τοῦ μεταβιβάζει τήν ἐξουσία διά μέσου τοῦ πάπα. Μέ ἄλλα λόγια, ἀπό τίς δύο αὐτές ἀπόλυτα διακριτές ἐξουσίες, ἡ πνευματική ἐξουσία εἶναι ἀνώτερη τῆς κοσμικῆς (παποκαισαρισμός πού μέ τόν καισαροπαπισμό καί τόν χωρισμό ἐκκλησίας-κράτους συνιστοῦν τίς τρεῖς ἁμαρτίες τοῦ δυτικοῦ συστήματος). Ἤδη, ἀπό τό 775, ὁ πάπας σπρώχνει τόν Καρλομάγνο πρός τήν αὐτοκρατορία, προσπαθώντας νά τόν κολακεύση μέ ὑπερβολικούς τίτλους, ἀκόμη καί αὐτοῦ τοῦ «νέου Κωνσταντίνου», ὑπό τόν ὅρο ὅμως νά αὐξήση τήν αὐτόνομη παρουσία τοῦ πάπα στήν κεντρική Ἰταλία. Διότι κατά τούς παποδούλους, ὁ Κωνσταντῖνος εἶχε οὐσιαστικά παραχωρήσει ὅλες τίς ἐξουσίες του στόν Σύλβεστρο Α' (πάπα τό 314-335). Γιά τόν διαχωρισμό τῶν δύο ρομφαίων ἦτο ἀπαραίτητος ὁ σεβασμός τῆς ἐδαφικῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ πάπα. Ὁ Λέων Γ' (πάπας, τό 795-816), παρήγγειλε ἔναντι τῆς βασιλικῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Λατερανοῦ, στήν Ρώμη, ἕνα μωσαϊκό τοίχου πού ἔδειχνε, ἀπό τήν μία πλευρά, τόν ἅγιο Πέτρο νά παραδίδη ἐξουσία στόν πάπα μέ ἕνα ὠμοφόριο ὡς ἐνδεικτικό τῆς διαδοχῆς του, καί ἀπό τήν ἄλλη νά παραδίδη ὁ πάπας ἐξουσία στόν Καρλομάγνο μέ ἕνα γαλάζιο λάβαρο διακοσμημένο μέ κόκκινα τριαντάφυλλα. Ἡ ἐξουσία προήρχετο ἀπό τόν ἅγιο Πέτρο καί μετεφέρετο στόν Καρλομάγνο μέσῳ τοῦ διαδόχου τοῦ ἁγίου Πέτρου.

Αὐτό πού εἶχε σφόδρα δυσαρεστήσει τόν Καρλομάγνο στήν στέψη του τό 800, εἶναι ὅτι δέν εἶχε ἀκολουθηθῆ τό βυζαντινό τυπικό. Στήν Κωνσταντινούπολη ἡ πηγή τῆς ἐξουσίας ἦταν ὁ λαός. Ὁ ἐνθρονιζόμενος αὐτοκράτωρ ἐξελέγετο ὡς ἄξιος στό ἱπποδρόμιο ἀπό

τίς ἐπευφημίες τοῦ λαοῦ, τῆς Συγκλήτου καί τοῦ στρατοῦ. Σέ δεύτερη, ἐπουσιώδη ὅμως φάση, ἡ στέψη ἀπό τόν πατριάρχη ἦταν πιό πρόσφατη συνήθεια. Εἶχε χρησιμοποιηθῆ γιά πρώτη φορά τό 450 γιά τόν αὐτοκράτορα Μαρκιανό πού ἐνεφορεῖτο ἀπό ἰδιαίτερο χριστιανικό ζῆλο. Ἡ τρίτη φάση ἦταν ἡ προσκύνηση τοῦ πατριάρχου στά πόδια τοῦ αὐτοκράτορος. Ἀντ᾽ αὐτοῦ ὁ πάπας εἶχε παγιδεύσει τόν Καρλομάγνο στά πλαίσια μιᾶς ἐξουσία πού προήρχετο, ὄχι ἀπό τόν λαό, ἀλλά ἀπό τόν Θεό μέσω τοῦ ποντίφικος. Πράγματι ὁ πάπας Λέων Γ΄, τοποθετώντας τό στέμμα ἐπί τῆς κεφαλῆς τοῦ Καρλομάγνου, ἐδήλωσε ὅτι «ἐστέφετο ἀπό τόν Θεό», διότι «κάθε ἐξουσία προέρχεται ἀπό τόν Θεό». Ἔτσι ἔναντι τῆς βυζαντινῆς λαοκρατίας, ὅπου ὅλη ἡ ἐξουσία προήρχετο ἀπό τόν λαό τοῦ Θεοῦ, οἰκοδομήθηκε στήν Δύση μία ταξική ὀλιγαρχία γύρω ἀπό τόν Βασιλέα, πού ἐξεφράσθη στήν Ἀγγλία τόν ΙΓ΄ αἰῶνος μέ δύο ταξικά κοινοβούλια, τήν Βουλή τῶν Λόρδων γιά τήν τάξη τῆς ἀριστοκρατίας καί τήν Βουλή τῶν Κοινοτήτων γιά τήν ἀστική τάξη καί ἐβαπτίσθη μέχρι τῶν ἡμερῶν μας αὐτή ἡ ταξική ἐξουσία καταχρηστικῶς δημοκρατία, αὐτήν πού ἀντεπροσώπευαν στήν Ἑλλάδα τοῦ 2000 τά δύο μεγάλα ἀστικά κόμματα, τό ΠΑΣΟΚ τοῦ Κώστα Σημίτη καί ἡ Νέα Δημοκρατία τοῦ Κώστα Καραμανλῆ, τά ὁποῖα ἀντιμετώπιζαν τήν λαϊκή ἐξουσία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας: δημοκρατία κατά λαοκρατίας.

Ὁ θυμός τοῦ Καρλομάγνου κατά τοῦ πάπα πού τόν εἶχε ἐμπαίξει καί τόν εἶχε ἐγκλωβίσει στήν μοναρχία ἐλέῳ Θεοῦ, ἀποκόπτοντάς τον ἀπό τόν λαό, ἔφερε ἔκτοτε στήν δυτική κοινωνία τά στοιχεῖα τῆς ἀνισορροπίας πού θά ἐξελιχθοῦν στό καισαροπαπικό φαινόμενο τοῦ ἀγγλικανισμοῦ καί τοῦ γαλλικανισμοῦ, στήν ἀπόλυτη μοναρχία ὅπου ὁ βασιλεύς θά βασισθῆ στήν ἀστική τάξη, εἰς βάρος

τῶν εὐγενῶν προσκολλημένων στόν πάπα καί τῶν πνευματικῶν φορέων, ἀπαρχή τῆς ἐκκοσμικεύσεως τοῦ κράτους, τοῦ συγκεντρωτισμοῦ, τοῦ ἐθνικισμοῦ καί τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ, πού ὅλα εἶναι τυπικά δυτικά συμπτώματα, ἐνῶ ἡ Ἐνδιάμεση Περιοχή παρέμενε, μέσῳ τοῦ Βυζαντίου, τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας καί τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας στέρεα προσκολλημένη στήν ἀποκέντρωση, τόν κοινοτισμό καί στά συμφέροντα τοῦ λαοῦ. Καί ἔτσι ἐφθάσαμε τό 2000 μ. Χ. στήν δικτατορία τῆς κοινοβουλευτικῆς Δημοκρατίας, μέ πλήρη ἔλλειψη ἀνεκτικότητος γιά οἱοδήποτε ἄλλο πολιτικό σύστημα, μέ τίς ΗΠΑ νά διοργανώνουν στήν Πολωνία ἕνα παγκόσμιο συνέδριο ὅπου ἡ Νέα Τάξη ὁρίζει τήν δημοκρατία ὡς τό μόνο ἰδανικό καί ἐπιτρεπτό σύστημα διακυβερνήσεως ἐπί τῆς γῆς, τό ὁποῖο πρέπει νά ἐφαρμοσθῆ σέ ὅλες τίς χῶρες, ἐνδεχομένως καί μέ τήν χρήση ἀπηνῶν βομβαρδισμῶν, ὅπως στό Ἰράκ καί τήν Γιουγκοσλαυΐα.

V - Τό τέλος τοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ: Ἡ ὑποβάθμιση τοῦ θεσμοῦ ἀπό τόν Παναγιώτη Κανελλόπουλο

Φαινόμενα πλήρους ἀνατροπῆς ἐννοιῶν ἡ παγκόσμια ἱστορία ἀναδεικνύει πλεῖστα. Τήν ἔννοια τοῦ Καναδᾶ τήν ἐδημιούργησαν οἱ Γάλλοι, γι' αὐτό καί στόν ΙΖ' αἰῶνα Καναδός ἦταν ὁ Γάλλος, ἐνῶ ὁ Ἄγγλος πού κατέκτησε τόν Καναδᾶ τό 1759, ἐθεωρεῖτο παρείσακτος. Σήμερα Καναδός σημαίνει πρωτίστως Ἄγγλος ἐνῶ ὁ Γάλλος ὀνομάζεται Κεμπεκουά. Ὁμοίως Ρωμαῖος (Ρωμηός) μέχρι τό 1453 ἀλλά καί μέχρι τό τέλος τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας ἦταν πρωτίστως ὁ Ἕλλην (ὡς Ρούμ) καί ἡ ἔννοια τῆς Εὐρώπης ἦτο ἑλληνική. Σήμερα, οἱ δύο τοῦτες ἔννοιες σχετίζονται μέ τόν δυτικό πολιτισμό τῶν Φράγκων. Οἱ βαρβαρικοί λαοί τοῦ ρωμαϊκοῦ limes, ἀπό περιφέρεια ἔγιναν κέντρο, ἀπό λαθρομετανάστες ἔγιναν Ρωμαῖοι καί Εὐρωπαῖοι, ἀκόμη καί Ἕλληνες ἐνῶ οἱ Ἕλληνες ἀπό κέντρο ὑπεβιβάσθησαν σέ τριτοκοσμική περιφέρεια, ἔγιναν γιά τούς Φράγκους Ἀνατολίτες, μή Εὐρωπαῖοι, Βυζαντινοί, ἀσχολούμενοι μέ στείρους βυζαντινισμούς. Ἀλλά τό χειρότερο ἀπ' ὅλα, οἱ Φράγκοι, μέ τήν παρουσία τους, ἐδημιούργησαν, στά τελευταῖα χίλια χρόνια, στήν καρδιά τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἕναν φοβερό καί ἀτελείωτο διχασμό, διαιρώντας τούς Ἕλληνες σέ δυτική -συνεργάτιδα τῶν Φράγκων- καί ἀνατολική -ἀντιστασιακή- παράταξη.

Ὅταν ἡ Ἑλληνική Ἐπανάσταση τοῦ 1821 ἐπέρασε ὁριστικά στά χέρια τῆς δυτικῆς παρατάξεως (ἀγγλικό κόμμα καί γαλλικό κόμμα στήν ἐποχή τοῦ Ὄθωνος), τό ρωσικό κόμμα τῆς ἀνατολικῆς παρατάξεως (οἱ Καποδιστριακοί) χάνοντας τήν ὑποστήριξη τῆς Ὀρθοδόξου Ρωσίας -ἡ ὁποία, στό δεύτερο ἥμισυ τοῦ ΙΘ' αἰῶνος, ἐστράφη πρός τούς ὁμοεθνεῖς της Σλαύους- ὑπεχρεώθη νά ἀναζητήση ὡς μόνο ἐναπομένον στήριγμα τό ἀτίθασο πρωσικό πνεῦμα πού στόν ἐμφύλιο πολιτισμικό πόλεμο, μέσα στήν Δυτική Εὐρώπη, ἀμφισβητοῦσε τήν ὑπεροχή πού ἡ Ἀγγλία -μέσῳ τῆς βιομηχανικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1770- καί ἡ Γαλλία -μέσῳ τῆς κοινωνικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1789- ἤθελαν νά ἐπιβάλουν στούς ὑπολοίπους Δυτικοευρωπαίους.

Ἔτσι ἡ Γερμανία, στά τέλη τοῦ ΙΘ' αἰῶνος, εἶπε ὄχι στήν γαλλοαγγλική Δύση καί ἠμφισβήτησε ὅτι ὁ γερμανικός πολιτισμός ἀνῆκε στήν Δύση, καθιστώντας τό Βερολῖνο φυσικό προστάτη τῆς Ἀνατολικῆς Παρατάξεως στήν Ἑλλάδα. Μέ τόν τρόπο αὐτό ὁ χιλιόχρονος διχασμός μεταξύ λατινοφίλων καί ἀντιστασιακῶν «τουρκοφίλων» πού εἶχε γνωρίσει ἡ Ρωμηοσύνη στά πρόθυρα τῆς Ἁλώσεως, μετετράπη, τό 1914-1918, σέ διχασμό μεταξύ τῶν ἀγγλοφίλων βενιζελικῶν -συνεχιστῶν τῶν λατινοφίλων- καί τῶν γερμανοφίλων κωνσταντινικῶν -συνεχιστῶν τῶν τουρκοφίλων. Δηλαδή, τό 1914-1918, ἡ Δύση εἶχε ἐπιτύχει τήν ὁλοκλήρωση τῆς ἁλώσεως τῆς Ρωμανίας, μετατρέποντας τόν ἑλληνικό διχασμό μεταξύ «φραγκοπροσκυνημένων» καί ἀντιστασιακῶν, μεταξύ τοῦ Κοραῆ καί τοῦ Μακρυγιάννη, σέ ἐνδοδυτικό διχασμό μεταξύ τῶν ἀγγλογαλλοφίλων δυτικιστῶν καί τῶν γερμανοφίλων δυτικιστῶν. Μέ τήν ἧττα δέ τῆς Γερμανίας, τό 1918, ἀλλά καί τό 1945, δέν ἀπέμενε στήν πρώην ἑλληνική Ἀνατολική Παράταξη παρά νά ἐνσωματωθῆ πλή-

ρως στήν Δυτική Παράταξη καί μέσα στήν ΕΡΕ τοῦ 1955-1967, ὁ «Ἀγγλογάλλος» βενιζελικός Εὐάγγελος Ἀβέρωφ νά συνεργασθῆ μέ τόν πρώην «Γερμανό» κωνσταντινικό Παναγιώτη Κανελλόπουλο. Εἶχε ἆραγε ὁ ἑλληνικός πολιτισμός πλήρως παραδοθῆ στήν Δύση;

Τό ἑλληνικό φραγκοφορεμένο κρατίδιο τοῦ 1832 εἶχε ξεχάσει τήν ὀργανική σχέση πού συνέδεε τόν ἑλληνισμό μέ τήν Ρωμανία. Τό δρᾶμα αὐτό τῆς ἀλωμένης ἑλληνικῆς ψυχῆς ἐσυνεχίσθη -παρά τίς κραυγές ἀπελπισίας καί ἀντιστάσεως πού εἶχαν προβάλει ὁ Περικλῆς Γιαννόπουλος, ὁ Ἴων Δραγούμης καί ὁ Ἀθανάσιος Σουλιώτης Νικολαΐδης- σέ ὅλην τήν διάρκεια τοῦ ΙΘ' καί τοῦ Κ' αἰῶνος. Ὁ Παν. Κανελλόπουλος παιδί, θυμᾶται ὡς προσωπική ἐμπειρία, τήν ἀποξένωσή του αὐτή ἀπό τίς ρίζες τοῦ Γένους. «Στό σχολεῖο -λέγει- δέν θυμᾶμαι νά μᾶς μίλησαν ποτέ γιά τούς Ἕλληνες ποιητές τοῦ ΙΘ' αἰῶνα... Γινόταν μιά συστηματική ἀποσιώπηση τοῦ ἔργου καί τῆς προσφορᾶς τῶν λογοτεχνῶν μας».

Ἀντ᾽ αὐτοῦ ἐποτίζετο, ἀπό τήν τρυφερή του ἤδη ἡλικία, μέ τό δυτικό πνεῦμα. «Ὅταν ἤμουνα 13 ἐτῶν εἴχαμε σχηματίσει στήν Πάτρα μιά ὁμάδα νέων μέ τά ἴδια ἐνδιαφέροντα. Εἶχα διαβάσει τότε τόν *Ζαρατούστρα* τοῦ Νίτσε καί μερικά ἔργα τοῦ Σοπενχάουερ, πού ἦταν ἄλλωστε τῆς μόδας ἐκείνη τήν ἐποχή. Παράλληλα εἶχα μεταφράσει ἔμμετρα ἔργα τοῦ Γκαῖτε, τοῦ Σίλλερ καί τοῦ Βίκτωρ Οὐγκώ, γιατί εἶχα μάθει παιδί γαλλικά καί γερμανικά».

Φυσικά, ὅπως ὅλοι οἱ δυτικοποιημένοι διανοούμενοι, ὁ Κανελλόπουλος δέν ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ Ψυχαρική ἐπιβολή τῆς δημοτικῆς ἀπό τούς λογίους Ἕλληνες δημοτικιστές, μέ τό ἐπιχείρημα ὅτι πρέπει νά ἀκολουθοῦμε τήν «ζωντανή γλῶσσα τοῦ λαοῦ», εἶναι εἰσαγόμενο δυτικό ἐπιχείρημα πού ἐχρησιμοποιήθη φερ᾽ εἰπεῖν γιά

τήν ἐπιβολή, στήν ἑλβετική λογοτεχνία, τῆς ἑλβετικῆς γερμανικῆς διαλέκτου -τῆς λεγομένης *σβύτσερ ντῦτς*- ἤ στόν Καναδᾶ, γιά τήν ἐπιβολή στά μυθιστορήματα, τῆς γαλλικῆς διαλέκτου τοῦ Κεμπέκ, τῆς λεγομένης *ζουάλ*. Παράδειγμα, ὁ νεοελληνιστής συνάδελφός μου Κεμπεκουά, Jacques Bouchard, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μοντρεάλης, γνωρίζων ἀπταίστως τήν ἑλληνική, ὑποστηρικτής τῆς ζουάλ, ἀνεστατώνετο ὅταν μέ ἄκουγε νά χρησιμοποιῶ τόν σύνδεσμο «διότι» ἀντί τοῦ «γιατί», ἐπειδή εἶχε κατατάξει τόν σύνδεσμο αὐτόν στήν καθαρεύουσα. Μέ τό λαϊκιστικό ἐπιχείρημα πώς πρέπει νά «χρησιμοποιοῦμε τήν γλῶσσα τῆς (ἀμόρφωτης) γιαγιᾶς», οἱ Γερμανοελβετοί καί οἱ Γαλλοκαναδοί ἐκινδύνευσαν νά ἀπομονωθοῦν ἀπό τόν μεγάλο κορμό τοῦ γερμανικοῦ καί γαλλικοῦ πολιτισμοῦ ἕως πού ἐκατάλαβαν τό λάθος των. Ὁμοίως, τό δυτικοφερμένο κίνημα τοῦ δημοτικισμοῦ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νά ἀποξενώση τούς Ἕλληνες τοῦ σημερινοῦ ἑλλαδικοῦ κρατιδίου τῶν δέκα ἑκατομμυρίων, ἀπό τήν παγκοσμιότητα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας καί ἐπέτρεψε στούς Δυτικούς νά ἰσχυρισθοῦν πώς τά ἀρχαῖα ἑλληνικά ἦσαν -ὅπως τά λατινικά- μία νεκρή γλῶσσα καί πώς τά νέα ἑλληνικά ἦσαν μιά διάλεκτος οὐδόλως πιό σημαντική ἀπό τά δανικά ἤ τά ὀλλανδικά. Ἔτσι καί ὁ Π. Κανελλόπουλος, ἐπηρεασμένος ἀπό τόν δυτικό λαϊκισμό, κατηγορεῖ τούς «φανατικούς καθαρευουσιάνους καθηγητές μας» ὅτι τοῦ ἀπεσιώπουν τό ἔργο τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων λογοτεχνῶν.

Εἶναι λοιπόν φυσικό, ὁ Π. Κανελλόπουλος νά συνέγραψε ὡς ἔργο ζωῆς, ὄχι μίαν Ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ ἤ τοῦ ρωμαίϊκου πνεύματος, ἀλλά τήν *Ἱστορία τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πνεύματος*, ἀπό τήν ὁποία ἀπουσιάζει ἡ ἐποικοδομητική ἀξιολόγηση τῶν κορυφαίων Ρωμηῶν συγγραφέων πού εἶναι οἱ Πατέρες τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί ὅπου

ἀντιθέτως συνωστίζονται, μέ τήν ἔκφραση τοῦ θαυμασμοῦ του, τά ὀνόματα τῶν Ἰταλῶν, Γάλλων, Γερμανῶν καί Ἄγγλων συγγραφέων, οἱ ὁποῖοι ὅμως ὑπῆρξαν ἄκρως παραμορφωτικοί καθρέπτες τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος. Κατόπιν δέ τούτου, εἶναι ἄξιον ἀπορίας ὅτι στό τέλος τῆς δεκαετίας τοῦ 1980, σύσσωμος ὁ ἑλληνικός λογιωτατισμός ἐξηγέρθη κατά τῆς Ἱστορίας τῆς Εὐρώπης *(L'Europe: Histoire de ses peuples)* τοῦ συναδέλφου, στενοῦ μου φίλου, μέλους τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, κορυφαίου ἱστορικοῦ καί καθηγητοῦ στήν Σορβόννη, μακαρίτου J-B. Duroselle, ὁ ὁποῖος ἁπλῶς ἐπανέλαβε τό ἐγχείρημα τοῦ Π. Κανελλόπουλου καί τόσων ἄλλων Ἑλλήνων λογίων νά ἀγνοήσουν τελείως τήν Ρωμηοσύνη καί νά τήν ἐξαλείψουν ἀπό τόν πίνακα τῆς εὐρωπαϊκῆς ἱστορίας. Ἀλλά τοὐλάχιστον ὁ Ντüροζέλ ἦταν Γάλλος καί ὄχι Ἕλλην σάν τόν Κανελλόπουλο!

Ἀπό τήν πρώτη ἤδη σελίδα τοῦ ἔργου του, ὁ Κανελλόπουλος ταυτίζει τήν Εὐρώπη μέ τήν Δύση καί συνεπῶς δέν περιλαμβάνει σ' αὐτήν, τήν Ρωμηοσύνη. Ἁπλῶς, κατά τήν συνήθεια τῶν Δυτικῶν, σφετερίζεται πρός χάριν τῆς Δύσεως τίς ρίζες τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ πού ξεκόβει μέ τόν τρόπο αὐτό ἀπό τήν Ρωμηοσύνη καί τόν προσαρτᾶ στήν Φραγκιά. Γράφει: «Μιά σπάνια τύχη ἔδωσε στό νεώτερο δυτικό κόσμο, στόν εὐρωπαϊκό πολιτισμό, τήν εὐκαιρία νά βυθίσει τίς ρίζες του στά πιό πλούσια καί πολύτιμα ἐδάφη. Ἡ γένεση καί ἡ οὐσία τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κόσμου δέ μπορεῖ νά γίνει νοητή, ἄν δέν τήν ἀναγάγουμε στό ἀρχαῖο ἑλληνικό πνεῦμα, στή ρωμαϊκή πολιτειακή παράδοση καί νομοθεσία, στό Χριστιανισμό καί στό βάρβαρο καί ἀκμαῖο αἷμα τῶν λαῶν τοῦ Βορρᾶ».

Ἀπό ἐκεῖ καί πέρα, ἀκριβῶς ὅπως ὅλοι οἱ Δυτικοί ἱστορικοί πρίν ἀπ' αὐτόν, ὅπως καί ὁ Ντüροζέλ, παρουσιάζει τούς Δυτικούς Λατί-

νους καί Φράγκους, Ἅγιο Αὐγουστῖνο, Ἅγιο Ἱερώνυμο, πάπα Γρηγόριο Α', τόν Καρλομάγνο, τό Ἆσμα τοῦ Ρολάνδου, τόν Ἀβελάρδο, τόν Βερνάρδο τοῦ Κλαιρβώ, τό Ἆσμα τῶν Νιμπελούνγκεν, τούς καθολικούς ἁγίους ὅπως τόν Φραγκῖσκο τῆς Ἀσσίζης, τόν Δάντη, τούς Πετράρχη καί Βοκάκιο, τόν Μάϊστερ Ἔκχαρτ, τόν ἀγγλικό προτεσταντισμό, τήν ἰταλική ζωγραφική καί γλυπτική, τούς Τζιόττο, Λεονάρντο ντά Βίντσι καί Μιχαήλ Ἄγγελο, τόν Σαβοναρόλα, τούς Μεδίκους τῆς Ἰταλικῆς Ἀναγεννήσεως, τόν Μακιαβέλλι, τόν προτεσταντισμό τῶν Λουθήρου καί Καλβίνου, τόν Οὐμανισμό, τόν Ντΰρερ καί τήν γερμανική τέχνη, τήν Πορτογαλία καί τήν Ἰσπανία, τήν φλαμανδική καί ὀλλανδική τέχνη, τήν Ἀγγλία τοῦ Σαίξπηρ, τήν γαλλική λογοτεχνία καί φιλοσοφία, τόν Πασκάλ, τούς Ἰησουΐτες καί τούς Γιανσενιστές, τήν ἀγγλική φιλοσοφία, τήν ἰταλική λογοτεχνία, τό γερμανικό πνεῦμα, τήν δυτική μουσική, τήν ἀμερικανική λογοτεχνία, τήν δυτικοποιημένη Ρωσία τοῦ ΙΘ' αἰῶνος, τούς Σουηδούς, τούς Δανούς, τούς Νορβηγούς, τόν γερμανικό ἐθνικοσοσιαλισμό κλπ.

Δηλαδή, ἐνῷ δέν ξεχνᾶ οὔτε τούς Νορβηγούς, ἐνῷ προσθέτει στήν Εὐρώπη ἀκόμη καί τούς Ἀμερικανούς, δέν λέει λέξη ὄχι μόνον γιά τούς Ἕλληνες καί Βαλκανίους τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας ἀνά τούς αἰῶνες -ἐνῷ ἡ τελευταία ἀνεγνωρίσθη καί ἐπισήμως, ἀπό τίς Δυτικές Μεγάλες Δυνάμεις στό Συνέδριο τῶν Παρισίων τοῦ 1856, ὡς μέλος τῆς Εὐρώπης- ἀλλά αὐτός ὁ Ἕλλην δέν ἀφιερώνει οὔτε μία γραμμή στήν ἑλληνική σκέψη τοῦ κράτους τῶν Ἀθηνῶν στόν ΙΘ' καί στόν Κ' αἰῶνα, σέ μιά σύνθεση πού ὅμως περιλαμβάνει, γιά τόν Κ' αἰῶνα, τόν Ἀραγκόν καί τούς «Ἀμερικανούς καί Ἄγγλους ποιητές στίς μέρες μας».

Ἡ *Ἱστορία τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πνεύματος* πού ἐθεωρήθη τό ἔργο

ζωῆς τοῦ Κανελλόπουλου, εἶναι ἁπλῶς μιά παρουσίαση στήν γλῶσσα μας καθιερωμένων Ἱστοριῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης πού εἶχαν κυκλοφορήσει κατά δεκάδες στήν Ρώμη, τό Παρίσι, τήν Μαδρίτη, τό Βερολῖνο καί τό Λονδῖνο πρίν ἀπό τόν Κανελλόπουλο καί οἱ ὁποῖες παντελῶς ἠγνόουν τήν Ἱστορία τῶν Ἑλλήνων τῶν τελευταίων χιλίων πεντακοσίων ἐτῶν καί πού μέχρι τήν ἐμφάνιση τοῦ ἔργου τοῦ Ντϋροζέλ δέν εἶχαν προκαλέσει τήν παραμικρή ἀντίδραση τῶν ἐν Ἑλλάδι λογίων, συνηθισμένων ὡς ἦσαν νά μή θεωροῦν οἱ Δυτικοί τούς Ἕλληνες ὡς Εὐρωπαίους μετά τό τέλος τοῦ Ἀρχαίου Κόσμου καί πρό τῆς εἰσόδου των, τό 1981, στήν Εὐρώπη τοῦ Καρλομάγνου. Ὁ Ντϋροζέλ ἐπλήρωσε τήν καθυστερημένη εὐαισθησία τῶν Ἑλλήνων λογίων -ἐνῷ ὁ Κανελλόπουλος καί τόσοι ἄλλοι εἶχαν περάσει ἀπαρατήρητοι- ἐπειδή ἔγραψε τό 6ιβλίο του μετά τήν ἔνταξη τῆς Ἑλλάδος στήν Εὐρώπη, τό 1981.

Ποία ὅμως θέση δίδει ὁ Κανελλόπουλος, μέσα στό εὐρωπαϊκό αὐτό πλαίσιο, στό Βυζάντιο καί στήν Ὀρθοδοξία; Στήν δίτομη ἔκδοση τοῦ ἔργου του πού ἔγραψε ἀπό τήν ἄνοιξη τοῦ 1937 ἕως τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1940, ἀφιερώνει συνολικά δέκα σελίδες καί, μάλιστα, συμπεριλαμβανομένων καί τῶν προσθηκῶν πού ἔκανε τό 1946. «Στόν πρῶτο τόμο πού 6γαίνει σέ δεύτερη ἔκδοση -γράφει τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1947- ἀναθεωρήθηκε τό κεφάλαιο γιά τό Βυζάντιο». Ἀλλά καί αὐτές οἱ ἐλάχιστες δέκα σελίδες εἶναι ἀρνητικές γιά τήν Ἑλλάδα. Πρόκειται γιά τό Β' κεφάλαιο πού ἀρχίζει μέ ἔπαινο γιά τόν δυτικό καί ἀπορριπτέο γιά τήν Ὀρθοδοξία Ἅγιο Αὐγουστῖνο: «Ὁ Αὐγουστῖνος ἦταν ἕνας πρόδρομος. Ὕστερα ἀπό τόν θάνατό του [τό 430 μ.Χ.] ἦρθαν αἰῶνες δύσκολοι σκοτεινοί, γεμάτοι ἀπό τήν 6αριάν ἀτμόσφαιρα τῆς προσδοκίας καί τῆς προπαρασκευῆς... Αἰῶνες ὁλόκληρους δέν ξεχωρίζει καμιά ἀτομική πνευματική δημιουργία...

στό Βυζάντιο δέ μπόρεσε νά ἀναπτυχθεῖ ὁ νεώτερος εὐρωπαϊκός ἄνθρωπος... Τό Βυζάντιο ἔμεινε ποιητικά ἄφωνο... Ἐκτός ἀπό τό φιλόσοφο Γεμιστό ἤ Πλήθωνα [τόν δωδεκαθεϊστή] πού πέρασε μόνο γιά λίγο ἀπό τή Φλωρεντία καί πού ἄλλωστε δέν πρόφτασε ν' αναγεννήσει οὐσιαστικά τό ἑλληνικό πνεῦμα... Κανένας ἄλλος, ἀπ' ὅσους καταφύγανε στή Δύση ἤ ἀπ' ὅσους ἔδρασαν στό Βυζάντιο κι ἀκούστηκαν στή Δύση, δέν ἦταν προικισμένος μέ ζωντανό δημιουργικό πνεῦμα».

Ὁ Κανελλόπουλος καταδικάζει τήν Ὀρθοδοξία στό πρόσωπο τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καί ὑποστηρίζει πώς οἱ νεώτεροι Ἕλληνες δέν εἶναι οἱ συνεχιστές τῶν προγόνων τους. Συνεχιστές τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων εἶναι οἱ δυτικοευρωπαῖοι καθολικοί καί προτεστάντες. Ἔτσι 6γαίνει ἀβίαστα τό συμπέρασμα τῆς Δυτικῆς Παρατάξεως, ἀπό τήν ἐποχή ἤδη τοῦ Κοραῆ, ὅτι γιά νά ἐπανεύρουν σήμερα οἱ Ἕλληνες τήν ἑλληνικότητά τους πρέπει προηγουμένως νά μετουσιωθοῦν σέ Γάλλους, Ἄγγλους ἤ Γερμανούς, οἱ ὁποῖοι καί εἶναι οἱ ἐπίγονοι τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων, φαινόμενο πού ἐχαρακτήρισα στά 6ιβλία μου ὡς προγονοκλοπή, ἀπό μία Δύση πού ὑστεροῦσε παντελῶς ἰδικῶν της πολιτισμένων προγόνων, στήν ἐποχή τῶν 6αρ6άρων 6ασιλέων -6αρ6άρων, κατά τήν ἐπίσημη ὁρολογία τῶν δυτικῶν ἱστορικῶν ἐγχειριδίων- ἀπό τόν Κλο6ίς μέχρι τόν Καρλομάγνο. Κατά τήν διάρκεια τῆς 6ασιλείας τοῦ τελευταίου στόν Θ' αἰῶνα, ἐκκινήθη -λένε τά δυτικά ἐγχειρίδια- ἡ διαδικασία ἐξόδου ἀπό τήν φραγκική 6αρ6αρότητα.

Γράφει λοιπόν ὁ Κανελλόπουλος: «Ὑπέροχες 6έ6αια σελίδες ὑπάρχουν στά ἔργα τοῦ Χρυσοστόμου ἤ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, οἱ σελίδες ὅμως αὐτές δέν ἀνοίγουν στό πνεῦμα ἕνα δρόμο καινούργιο, δέ διέπονται κἄν ἀπό τήν πρόθεση ἑνός ποιητικά ἤ θεωρητικά νέου

δημιουργήματος... Ὁ [δυτικός] Αὐγουστῖνος ἀντίθετα... πραγματοποίησε... τήν πρώτη μεγάλη σύνθεση πού ἔφερε σέ μιά πνευματική δημιουργική ἐπαφή τήν Ἑλλάδα καί τό Χριστιανισμό. Τό Βυζάντιο, λοιπόν, ἄρχισε τή ζωή του μέ τό χωρισμό τῶν δρόμων, κι᾿ ὄχι μέ τή σύνθεση. Ὁ χωρισμός ἔγινε ἐντονώτερος μέ τόν Θεοδόσιο τόν Μέγα πού θέσπισε καί κατοχύρωσε πολιτειακά τήν ἔννοια τῆς στενῆς «ὀρθοδοξίας»... Ὁ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός ἦταν καί μιά θετική παρουσία μέσα στούς αἰῶνες πού ἀρνήθηκαν τά πάντα. Ζώντας ἔξω ἀπό τό Βυζάντιο, στό κράτος τῶν Σαρακηνῶν, εἶχε τήν εὐκαιρία νά συνεχίσει -ἔστω καί τυπικά, χωρίς δημιουργική πνοή- τήν παράδοση τῶν μεγάλων ἱεραρχῶν... Ἔτσι, ὕστερα ἀπό τόν 6ο αἰῶνα, τό ἑλληνικό πνεῦμα μποροῦσε ν᾿ ἀνθέξει εὐκολώτερα κάτω ἀπό τούς Σαρακηνούς παρά μέσ᾿ στό Βυζάντιο. Στά ὅρια τοῦ Βυζαντίου κι αὐτή ἀκόμα ἡ Ἐκκλησία... ἦρθε... σέ ἀπόλυτη ἀντιδικία μέ τό πνεῦμα, μέ κάθε πνεῦμα». Ἀντιλαμβανόμεθα πώς ὁ Κανελλόπουλος συνηθίζει, ὅταν καταρρίπτη ὁ,τιδήποτε ὀρθόδοξο, νά ἀρχίζη τήν κατεδάφιση μέ μερικές φιλοφρονήσεις ὅπως «ὑπέροχες βέβαια σελίδες». Ἀλλά γιατί ὑπέροχες ἀφοῦ, ἀμέσως μετά, κρίνη τούς Πατέρες πού ἔγραψαν αὐτές τίς σελίδες ὡς ἐστερημένους οἱασδήποτε πρωτοτυπίας καί «σέ ἀπόλυτη ἀντιδικία μέ τό πνεῦμα, μέ κάθε πνεῦμα»;

Στήν δεκάτομη ἐπηυξημένη ἔκδοση τῆς *Ἱστορίας* του, ἡ ὁποία ἤρχισε νά ἐκδίδεται τό 1966, ὁ Κανελλόπουλος ἔλαβε μέν ὑπ᾿ ὄψιν του τήν κριτική πού τοῦ εἶχε γίνει ὡς πρός τήν ἀσήμαντη θέση πού εἶχε ἀφιερώσει στό Βυζάντιο στήν προτεραία δίτομη ἔκδοση, ἀλλά μή ἔχοντας ὑποστεῖ τήν παραμικρή κριτική ὡς πρός τό περιεχόμενο (τρανή ἀπόδειξη γραικυλισμοῦ τῆς μεταπολεμικῆς ἑλλαδικῆς κοινωνίας), δέν ἤλλαξε τήν ἀρνητική καί ἄκρως δυτικόφιλη στάση του ὡς πρός τήν μεγάλη αὐτοκρατορία τῆς Ρωμηοσύνης. Γράφει: «Μιά βασική

διαφορά μεταξύ τῆς παλαιᾶς καί τῆς νέας μορφῆς τοῦ ἔργου μου ἀναφέρεται στό Βυζάντιο. Τώρα ἔδωσα στό Βυζάντιο τή θέση πού τοῦ ἀξίζει στήν ἱστορία τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πνεύματος. Πρό τριάντα καί εἴκοσι ἐτῶν -ὅταν βγῆκε σέ δεύτερη ἔκδοση ὁ πρῶτος τόμος- δέν εἶχα τήν πνευματική διάθεση νά τό κάμω, οὔτε τά ἀναγκαῖα ἐφόδια. Στήν πρώτη ἔκδοση -1941- τοῦ πρώτου τόμου, δέν εἶχα παραχωρήσει στό Βυζάντιο παρά μόνον ἑπτά σελίδες. Ἀλλά καί στήν δεύτερη ἔκδοση -1947- αὐξήθηκαν οἱ σελίδες αὐτές μόλις σέ δέκα. Τώρα οἱ δέκα ἔγιναν περίπου διακόσιες ἑξήντα... Ἔτσι, ἡ φράση τοῦ παλαιοῦ προλόγου μου πού ἔλεγε ὅτι «γράφοντας τήν ἱστορία τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πνεύματος ἄφησα ἔξω τήν Ἑλλάδα» γιατί «ἡ Ἑλλάς βρίσκεται πρίν ἀπό τήν Εὐρώπη» [τήν ἴδια ἀκριβῶς θέση πού εἶχε ἀργότερα καί ὁ Ντϋροζέλ], δέν μπορεῖ πιά νἄχει τήν ἔννοια πού εἶχε στίς πρῶτες δύο ἐκδόσεις τοῦ ἔργου. Τό ἀρχαῖο ἑλληνικό πνεῦμα μένει καί τώρα -ὡς ἡ μεγάλη προϋπόθεση τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πνεύματος- ἔξω ἀπό τήν ἱστορική μου ἀφήγηση καί ἔρευνα. Τόν Ἕλληνα, ὅμως, τοῦ Βυζαντίου τόν φέρνω στήν ἐπιφάνεια τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῆς Εὐρώπης. Τόν παίρνω ἀπό *τά ὅρια τῆς Εὐρώπης καί τῆς Ἀνατολῆς* [δηλαδή ὁ Κανελλόπουλος, ὅπως ὅλοι οἱ δυτικόφιλοι, ἀφαιρεῖ ἀπό τήν Ἑλλάδα τήν κεντρική της θέση καί τήν ἐξαπολύει στήν περιφέρεια, ὡς μίαν ἄλλη Ἰσλανδία], ἀπό τίς ἀπόμερες ἄκρες καί τά δραματικά σταυροδρόμια καί τόν ἑνώνω μέ τή Δύση καί τό Βορρᾶ [δηλαδή τό «ἀνήκομεν στήν Δύση» τοῦ ἀνηψιοῦ του, Κωνσταντίνου Καραμανλῆ τοῦ πρεσβυτέρου]. Χαίρω ὅτι, μέ τήν πρόοδο τῆς ἡλικίας, ἔφθασα στήν ὡριμότητα ἐκείνη τοῦ πνεύματος πού μ᾿ ἔκαμε νά μπορῶ ν᾿ ἀποδώσω δικαιοσύνη στόν τόσο βασανισμένο βυζαντινό Ἑλληνισμό».

Ὁ συγκαταβατικός τρόπος μέ τόν ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος αὐτός, πού τόν περιφρονοῦσε καί ὁ ἴδιος ὁ Καραμανλῆς, ὁμιλεῖ γιά τό οὐράνιο

βασίλειο ἐπί τῆς γῆς, τό Βυζάντιο, εἶναι ἐξοργιστικός. Φυσικά δέν ὑπῆρξε βασανισμένος ἀλλά ἀκτινοβόλος ὁ ἑλληνισμός τοῦ Βυζαντίου καί δέν ἐχρειάσθη ποτέ τήν συγγραφική ἀρωγή τοῦ σιόρ Διονύση τῆς ἑλληνικῆς πολιτικῆς, γιά νά τόν μεταφέρη «ἀπό τά ὅρια τῆς Εὐρώπης καί τῆς Ἀνατολῆς» στήν ἕνωση «μέ τήν Δύση καί τόν Βορρᾶ»! Καλωσύνη του.

Ὁ ἴδιος ὁ Κανελλόπουλος, ἐξηγώντας πῶς ἔγραψε τήν *Ἱστορία* του, ἀποκαλύπτει, πρῶτον: ὅτι τό ἔργο δέν εἶναι πρωτότυπο ἀλλά μιά παρουσίαση στήν ἑλληνική γλῶσσα τῆς δυτικῆς ἐκδοχῆς τῆς εὐρωπαϊκῆς ἱστορίας, ἔτσι ὅπως οἱ Δυτικοευρωπαῖοι τήν εἶχαν ἐπανειλημμένως συγγράψει καί, δεύτερον: ὅτι ὁ συγγραφικός του χείμαρρος πού ἀντιπροσωπεύουν οἱ ἄνω τῶν ἕξι χιλιάδων σελίδων τῆς *Ἱστορίας* του, κατά τήν διάρκεια μιᾶς ζωῆς ὁλοκληρωτικά ἀφιερωμένης στήν πολιτική δράση στά ὕψιστα ἀξιώματα, προέρχεται ἀπό μιά ἔμφυτη εὐκολία πού εἶχε στό γράψιμο.

«Μιά μέρα -ἀναπολεῖ ὁ Κανελλόπουλος ἐκεῖνα τά χρόνια- πάνω πού κάναμε ἕναν περίπατο, ἡ γυναίκα μου μοῦ ζήτησε νά τῆς κάνω μιά ἀνασκόπηση προφορική τῆς πορείας τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πνεύματος πρίν ἀπό τόν 18ο αἰῶνα. Ἐκείνη τήν ἐποχή διάβαζε πάρα πολλά βιβλία, ἰδίως ἀγγλικά τοῦ 18ου καί τοῦ 19ου αἰῶνα. Ἄρχισα νά τῆς μιλάω. Κι ἐνῶ μιλοῦσα γιά τίς διάφορες φάσεις τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πνεύματος, σκέφτηκα καί τῆς εἶπα ὅτι θά καθήσω νά τά γράψω. Πίστευα ὅτι θάφταναν 50, 60 ἤ 80 σελίδες γιά νά τήν βοηθοῦσαν. Μά ὅταν ἄρχισα δέν μποροῦσα νά σταματήσω».

Παρά τό αὐξημένο ἐνδιαφέρον του γιά τό Βυζάντιο κατά τήν διάρκεια τῆς ζωῆς του, σέ σχέση μέ τήν ἀδιαφορία πού εἶχε δείξει παλαιότερα, δέν ἔπαυσε ποτέ ὡς δυτικόφιλος νά παραβλέπη τελείως τό αὐτοτελές μεγαλεῖο τῆς Ρωμηοσύνης. Τό Βυζάντιο ἤρχισε νά

τόν ἐνδιαφέρη μόνον σέ σχέση μέ τήν Δυτική Εὐρώπη. Ὁμολογεῖ ὅτι «εἶχα ὑποτιμήσει καί εἶχα περιορίσει στό ἐλάχιστο τό Βυζάντιο. Πέρασα στή ζωή μου μιά περίεργη σχέση μέ τό Βυζάντιο. Στήν ἀρχή ἀρνητική κι ἔπειτα πάρα πολύ θετική». Θετική ὅμως μόνον ἐπειδή τό ἐφαντάσθη πλέον ὡς παρακλάδι τοῦ δυτικοευρωπαϊσμοῦ. Ὁ δέ χαρακτηρισμός «περίεργη» γιά τήν σχέση του μέ τό Βυζάντιο ὑποδηλώνει τό βασικό ψυχολογικό πρόβλημα τοῦ κάθε Ἕλληνος - πού ἐνδιαφέρει πρωτίστως τόν ψυχαναλυτή- ἔναντι τῆς Εὐρώπης πρός Δυσμάς καί τῆς Τουρκίας πρός Ἀνατολάς.

Τό 1957 ἠθέλησε νά συγγράψη ἕνα ἱστορικό μυθιστόρημα αὐτογνωσίας γιά τό τέλος τοῦ Βυζαντίου πού τό ὠνόμασε *Γεννήθηκα στό Χίλια Τετρακόσια Δύο*, δηλαδή πεντακόσια χρόνια πρό τῆς γεννήσεώς του στήν Πάτρα τό 1902. Τό μυθιστόρημα ἀρχίζει μέ τοῦτα τά λόγια: «Γεννήθηκα τό 1402... Καί μοῦ εἶπαν ὅτι γεννήθηκα στήν Πάτρα». Κατά δέ τήν συνήθειά του τό ἔγραψε τάχιστα καί μέ πληθώρα σελίδων, δηλαδή συνέταξε τίς 724 πυκνές σελίδες τοῦ ἔργου σέ δεκάμισυ μῆνες. Ὁ ἴδιος ἐπεξήγησε τό ἔργο του στό τέλος τοῦ μυθιστορήματος, στίς σελίδες 725-730.

Φυσικά, στό ἱστορικό του αὐτό μυθιστόρημα ἐκθειάζει τούς δυτικοφίλους, εἰδικά δέ τόν Βησσαρίωνα, ἀκόμη καί τόν Πλήθωνα, παρά τίς ἰδιαιτερότητες τοῦ τελευταίου πού τόν ἔκαναν πολέμιο τῆς ἑνώσεως τῶν Ὀρθοδόξων μέ τόν πάπα: «Ὁ Βησσαρίων θαύμαζε τόσο πολύ τόν Πλήθωνα... [ἄν καί] τόν πείραζε κάπου-κάπου καί ἡ ἔντονη ἀνθενωτική στάση του... Ἐκεῖ στήν Ἰταλία, συνεργάσθηκαν στενά οἱ δύο μελλοντικοί καρδινάλιοι τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας, ὁ Βησσαρίων καί ὁ Ἰσίδωρος, διαφωνώντας μέ τόν σεβαστό καί λατρευτό τους Πλήθωνα πού ἔμεινε προσηλωμένος στήν ἀνθενωτική του ἰδεολογία». Ἰδιαιτέρως ἐνοχλεῖ τόν καθολικίζοντα Κανελλό-

πουλο, ἡ συστηματική προσπάθεια τοῦ Πλήθωνος νά ἀναγεννήση τόν πολυθεϊσμό, ὄχι λόγῳ χριστιανικῆς εὐαισθησίας, ἀλλά διότι μιά τέτοια θέση θά ἀπέτρεπε τούς Ἕλληνες νά ὑποταχθοῦν στόν πάπα. Στό σημεῖο αὐτό «ὁ Πλήθων πλανήθηκε κ᾽ ἔβλαψε, μέ τήν πλάνη του, τή μεγάλη του ἀποστολή... [ἄν καί] δέ μᾶς μίλησε ποτέ ρητά καί καθαρά γιά τήν ἀναβίωση τῆς πολυθεΐας... μιλοῦσε ὅμως συχνά γιά τή δική μας ἐκκλησία, χτυπώντας τούς ἑνωτικούς καί ἐπιμένοντας φανατικά στήν ἀνάγκη νά μείνει ἡ ἐκκλησία μας αὐτοτελής καί μακριά ἀπό τόν Πάπα».

Ἐδῶ φυσικά τίθεται πιό συγκεκριμένα τό ἐρώτημα: κατόπιν τῶν πολλῶν ἐγκωμιαστικῶν παρατηρήσεων τοῦ Κανελλόπουλου ὑπέρ τοῦ δυτικοῦ χριστιανισμοῦ, πόσο μακρυά πρός τήν κατεύθυνση τοῦ παπικοῦ οἰκουμενισμοῦ καί τῆς προτεσταντικῆς ἠθικῆς πηγαίνει ὁ λόγος του; Τό βιβλίο πού ἔγραψε τό 1952 -232 σελίδες σέ 45 ἡμέρες- μέ τόν τίτλο, *Ὁ χριστιανισμός καί ἡ ἐποχή μας*, μᾶς δίδει τήν ἀπάντηση στό ἐρώτημα αὐτό.

Μέ τόν ἴδιο τρόπο πού ὁ Κανελλόπουλος ἐτοποθέτει τήν Ἑλλάδα πρίν ἀπό τήν Εὐρώπη -δηλαδή ἐδώριζε τήν Ἀρχαία Ἑλλάδα στούς Φράγκους καί τήν ἀφαιροῦσε ἀπό τόν κορμό τοῦ βυζαντινοῦ καί νέου ἑλληνισμοῦ- τοποθετεῖ τήν Ὀρθοδοξία πρίν ἀπό τό σχῖσμα τοῦ 800-1054 ὡς παλαιοχριστιανισμό, προάγγελο τοῦ καθολικισμοῦ καί τοῦ προτεσταντισμοῦ. Δηλαδή, ἀγνοεῖ τελείως τήν Ὀρθοδοξία μετά τό σχῖσμα καί ἑρμηνεύει τήν πρώτη χιλιετία τοῦ κοινοῦ κορμοῦ ὡς βάση τοῦ μόνου χριστιανισμοῦ τῆς ἐποχῆς μας, τοῦ καθολικισμοῦ-προτεσταντισμοῦ τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Καί τό βιβλίο αὐτό πού φέρει στόν τίτλο του τήν λέξη «χριστιανισμός», ἀντί τῆς λέξεως «Ὀρθοδοξία», εἶναι -ὅπως καί ἡ *Ἱστορία τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πνεύματος*- μία παρουσίαση, στά ἑλληνικά, φραγκικῶν κλασσικῶν

προβληματισμῶν πού θά ἠμποροῦσε κάλλιστα νά τό εἶχε συγγράψει ἕνας Γάλλος ἤ ἕνας Γερμανός, καί δέν ἔχει τίποτα τό ἑλληνικό. Μιλάει δέ γιά «τήν Ἐκκλησία» στόν ΙΣΤ' αἰῶνα καί ὑπονοεῖ τήν καθολική: «Σημαίνουν τάχα ὅτι ἡ Ἐκκλησία, μπαίνοντας στή νεώτερη ἐπιστήμη, ὅπως μπῆκε καί στήν κοινωνική καί πολιτική ζωή, ἔκαμε τήν ἐπιστήμη καί γενικά τή γνώση νά θεμελιώνει σέ νέες βάσεις τήν πίστη; Ἴσως ἡ πρόθεση πολλῶν, προπαντῶν Ἰησουϊτῶν, νἆταν αὐτή».

Ὅλα τά παραδείγματα πού παραθέτει, τά παίρνει ἀπό πρόσωπα τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης καί Ἱστορίας. Συνεχῶς ὁ ἀναγνώστης ἀντιμετωπίζει διλήμματα ὡς τό παρακάτω: «Ὁ κόμης Χέρμαν φόν Κάϋζερλινγκ... ἐξετάζοντας τή σχέση τοῦ Χριστιανισμοῦ μέ τόν πόνο, λέει πολύ καλά ὅτι ὁ Χριστιανισμός ἀπαιτεῖ τήν ἀποδοχή τοῦ πόνου ἀπό φιλαλήθεια». Ἀλλά γιά ποιόν χριστιανισμό μιλάει ὁ Κανελλόπουλος; Σίγουρα ἀναφέρεται στίς μαζοχιστικές τάσεις τοῦ καθολικισμοῦ, ὅπως μοῦ τό ἐπιβεβαίωσε ἄλλωστε ὁ συνάδελφός μου στό Πανεπιστήμιο τῆς Ὀττάβας, ὁ Ροβέρτος Κάϋζερλινγκ, ἀνηψιός τοῦ προαναφερθέντος καθολικοῦ ἀπό τίς Βαλτικές χῶρες, Γερμανοῦ φιλοσόφου (1880-1946). Πάντως ὄχι στήν Ὀρθοδοξία. Καί ὅταν ὁμιλῆ γιά τούς Ἕλληνες, τούς τοποθετεῖ πρίν ἀπό τόν χριστιανισμό: «Οἱ Ἕλληνες ἔκαμαν τίς πιό μεγάλες ἀνακαλύψεις... Ὡστόσο κανένας τους δέν ὑποψιάσθηκε τή συνάντηση ἀγάπης, πόνου, θανάτου καί αἰωνίας ζωῆς».

Ὁ Π. Κανελλόπουλος ὄχι μόνον περιφρόνησε τήν Ὀρθοδοξία ἀλλά οὐσιαστικά τήν κατεπολέμησε ὡς συμπαθῶν ἔντονα τόν δυτικό χριστιανισμό. Γράφει γιά «τήν εἰκονολατρίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐλάχιστα ἀπεχούσης ἀπό τήν εἰδωλολατρίαν... Ἡ ἔμμονος καί ἐνστικτώδης προσκόλλησίς της εἰς ὡρι-

σμένας ὁμοιομόρφους τυπικάς πράξεις μέ τάς ὁποίας δι᾽ ἐμπορικῆς οἱονεί συναλλαγῆς ἐξαγοράζεται ἡ εὔνοια τοῦ Θεοῦ, θεμελιώνει οὐχί οὐσιαστικήν θρησκευτικότητα, οὔτε ἀτομικήν ἐπικοινωνίαν μέ τόν Θεόν, ἀλλά ἐξορκισμόν... Ἐκτός τοῦ περιβόλου τῶν ἐκκλησιῶν ἡ κοινωνική ζωή τῶν Ἑλλήνων ὡς Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν... δέν ὑπάρχει». (Παν. Κανελλόπουλος, «Ἡ θρησκευτική νεοελληνική κοινωνία», *Ἑλληνική Φωνή*, Ἀθήνα, 23 Μαΐου 1936).

Ὅπως ὅλοι οἱ δυτικόφιλοι πολιτικοί τῆς βενιζελικῆς παρατάξεως, ὅπως ὁ Ἀλέξανδρος Διομήδης ἤ ὁ Ἀνδρέας Μιχαλακόπουλος, ἐπικρίνει τήν Ὀρθοδοξία ὡς μή ἔχουσα στήν παράδοσή της τήν ἔννοια τῆς κοινωνικῆς προνοίας. Γι᾽αὐτό, μέ τήν σειρά του, ἐπικρίνει τούς ὀρθοδόξους μοναχούς ὡς ἀργοσχόλους καί παρασιτικούς γιά τήν κοινωνία. Ἀντί, ὅπως οἱ καθολικοί καλόγηροι, νά ἐνεργοποιοῦν εὐαγῆ ἱδρύματα ἤ νά συμμετέχουν ὡς ἔνοπλοι σταυροφόροι στήν ἐξάπλωση τῶν χριστιανικῶν κρατῶν, κλείνονται στά μοναστήρια καί ἁπλῶς προσεύχονται. Γράφει γιά τούς μοναχούς: «Τό *ἐπάγγελμά* τους εἶχε γίνει τόσο προσοδοφόρο πού ὅλο καί μεγαλύτερος γινόταν ὁ ἀριθμός ἐκείνων πού, ἀντί νά πᾶν νά *πολεμήσουν τούς βαρβάρους ἤ νά κάνουν κάτι χρήσιμο καί τίμιο στή ζωή τους*, γίνονταν μοναχοί χωρίς διόλου νά μονάζουν... Τοῦ Θεόδωρου πού τοῦ χρωστοῦμε τήν καλύτερη ἴσως «Χρονικήν Σύνοψιν»... ἄν καί δέν ἦταν οὔτε αὐτός ἀληθινός μοναχός, ἦταν τουλάχιστον *στρατο-καλόγερος* καί ἀκολουθοῦσε τόν Θεόδωρο Λάσκαρι, τόν νέον, στίς ἐκστρατεῖες του».

Ἐπίσης ὁ Κανελλόπουλος, ἐμμέσως, χρησιμοποιεῖ μιάν ἄλλη ἐπίπληξη τῶν δυτικοφίλων κατά τοῦ βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ, τήν κατηγορία τοῦ «βυζαντινισμοῦ», πού σημαίνει ὅτι συζητεῖ κανείς ἀσκόπως γιά τό «γένος τῶν ἀγγέλων». Τήν ἔμμεση αὐτή κατηγορία τήν ἐξεστόμισε μέ τήν ἀνάλυση πού ἐπεχείρησε νά κάμη τῆς θεολογικῆς ἀντιδικίας μεταξύ Βαρλαάμ καί Γρηγορίου Παλαμᾶ στόν ΙΔ' αἰῶνα, ὅταν ὁ τελευταῖος ὑπεστήριξε ὅτι «ἐνῷ ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀόρατη, τό φῶς πού ἐκπέμπει ὁ Θεός -ὄχι τό φῶς τοῦ ἡλίου ἀλλά τό ἄκτιστο- τό βλέπουν οἱ ἅγιοι». Φαντασθεῖτε, ἀνακράζει ὁ Κανελλόπουλος, κατακρίνοντας συλλήβδην τόν Βαρλαάμ, τόν Γρηγόριο Παλαμᾶ καί τούς ἄλλους Βυζαντινούς σοφούς πού ἔλαβαν μέρος στήν διένεξη, «ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού "περιεργάζονται" τήν οὐσία τοῦ Θεοῦ»! Ἀλλά φθάνει καί στό σημεῖο νά ὑποστηρίζη δόγματα αἱρετικά τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ὅπως τό ἀνύπαρκτο γιά τήν Ὀρθοδοξία «Πουργατόριο» ἤ Καθαρτήριο Πῦρ. Γράφει: «Ἔβρισκα ὅτι δέν ἔχουμε τό δικαίωμα, προπάντων ὕστερ᾽ ἀπό τό ἔργο τοῦ Δάντη -ὁ ποιητής περιγράφει ὅσα ὡς αὐτόπτης μάρτυς διαπίστωσε ὅτι συντελοῦνται στό Καθαρτήριο- πού ἄρχισα νά τό θεωρῶ σπουδαιότερο ἀπό τήν Αἰνειάδα τοῦ Βιργιλίου καί ἄξιο νά συγκριθεῖ μονάχα μέ τά ἔπη τοῦ Ὁμήρου, νά ἐπιμένουμε στήν κατάργηση τοῦ Καθαρτηρίου».

Ὁ διανοούμενος Κανελλόπουλος, ἄν καί ἐπίστευε στήν ἀριστοκρατικότητα τοῦ πνεύματος καί στήν δημοκρατία τῶν ἀρίστων, παρά ταῦτα ἐδέχθη, χάριν ἀποτελεσματικότητος, μετά ἀπό τήν νεανική του ἡλικία κατά τήν ὁποίαν ἦτο ἐντεταγμένος στό ἡττημένο στρατόπεδο τῆς κωνσταντινικῆς παρατάξεως, ἀπό γερμανόφιλος νά ὑπηρετήση τόν ἀγγλοσαξωνικό φιλελευθερισμό καί νά ἑνωθῆ μέ τόν βενιζελισμό. Νά καταλήξη δέ νά γίνη ὑπασπιστής τοῦ Μολιερικοῦ ἀρχοντοχωριάτου τῆς ἑλληνικῆς πολιτικῆς, τοῦ ἀμαθοῦς μεγαλοφυοῦς ἀνδρός τοῦ κομματισμοῦ Κωνσταντίνου Καραμανλῆ, ὁ ὁποῖος ἠρέσκετο νά περιβάλλεται, μέ ὀπερετικό τρόπο, ἀπό ἐκλεκτούς διανοούμενους πολιτικούς σάν τόν Κωνσταντῖνο Τσάτσο, τόν Εὐάγγελο Ἀβέρωφ ἤ τόν Γεώργιο Ράλλη.

Αὐτό τό ἄδοξο τέλος τῶν εὐγενῶν προσδοκιῶν τοῦ Παν. Κανελλόπουλου, προῆλθε ἀπό τόν ἔντονο φόβο του μήπως καί περιθωριοποιηθεῖ. Ἀντί νά δεχθῆ ὅτι ὁ μεγαλοφυής πνευματικός ἀνήρ πρέπει νά κινεῖται ὑποχρεωτικά στό περιθώριο, διότι μόνον ὡς περιθωριακός ἀπελευθερώνεται ἀπό τήν πνευματική δουλεία τοῦ κατεστημένου, αὐτός ἀπεφάσισε μετά τό 1925, σέ ἡλικία 24 ἐτῶν, νά ριχθῆ στό κεντρικό ποτάμι τῆς ἀστικῆς πολιτικῆς πού ὅμως τόν ἔφερε στήν ἀναπόφευκτη παρακμή τοῦ μεταπολεμικοῦ κομματισμοῦ.

Ὁ ἴδιος ἐξηγεῖ τήν μοιραία του αὐτή φοβία ἀξιολογώντας πρόσωπα τοῦ παρελθόντος καί βασιζόμενος στήν θεωρία τῆς νομοτέλειας: «Ἡ κάθε ἐποχή ἔχει τόν νόμο της. Ὅποιος τόν παραβαίνει -κι᾿ ὁ Ἰουλιανός ἦταν μέγας Παραβάτης- φεύγει χωρίς ἡ δράση του ν᾿ ἀφήνει βαθειά ἴχνη στή γῆ τῆς ἱστορίας. Τό ἱστορικό κενό δέν μπορεῖ νά διατηρήσει τά ἴχνη. Στό κενό ἀγωνίσθηκε ὁ Ἰουλιανός». Ἐπίσης, «ὁ Πλήθων ζήτησε ν᾿ ἀναστήσει τό ἀρχαῖο πνεῦμα, ἀκόμα καί τήν εἰδωλολατρική του τάση, ἀντί νά βαλθεῖ νά τό συνεχίσει ὀργανικά μέσ᾿ στίς νέες ἱστορικές -ψυχικές καί κοινωνικές- συνθῆκες τῆς Εὐρώπης. Μ᾿ ἄλλα λόγια, κι᾿ ὁ Πλήθων ἔπεσε στό λάθος, πού χίλια χρόνια πρίν ἀπό τήν γέννησή του, στοίχισε τήν πνευματική ζωή τοῦ Ἰουλιανοῦ».

Καί ἰδού τί λέγει ὁ Κανελλόπουλος γιά τήν ἀποφασιστική στροφή του. Τό 1923 « ἤμουνα 21 ἔτους καί μέσα σέ δύο χρόνια εἶχα ξεπεράσει ὅλα αὐτά τά αἰσθήματα,τά ὁποῖα, ἐάν μέ εἶχαν κυριεύσει γιά πάντα, θά μέ εἶχαν καθηλώσει σέ ἀπολύτως ξεπερασμένες μορφές πολιτικῆς ἰδεολογίας... Ἐκτός ἀπό τίς τραγικές ἐμπειρίες τῆς φυλακίσεως τοῦ πατέρα μου καί τῆς ἐκτελέσεως τῶν Ἕξ, εἶχα τήν ἐμπειρία τῆς συμμετοχῆς μου σ᾿ ἕνα μεγάλο συλλαλητήριο, τό ὁποῖο χτυπήθηκε καί τό ὁποῖο, βέβαια, εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νεκρούς καί τραυματίες».

Τό ἐρώτημα ὅμως παραμένει: ποιός ἄφησε βαθύτερο στῖγμα στήν Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος: ὁ Περικλῆς Γιαννόπουλος πού τό σῶμα του ἀναπαύθηκε πνιγμένο στά ὕδατα τοῦ Σαρωνικοῦ, ὁ φίλος του Ἴων Δραγούμης πού τό τουφεκισμένο σῶμα του ἐγείρεται ὑπό μορφήν φτωχικῆς στήλης στήν Ἀθήνα, ἤ ὁ πρώην ὀπαδός τους ἀκαδημαϊκός Παναγιώτης Κανελλόπουλος πού ἀπεβίωσε στήν κλίνη του σέ ἡλικία 84 ἐτῶν; Νομίζω πώς ἡ καρδιά τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας ἔχει ἤδη ἀποφασίσει ὑπέρ τῶν δύο πρώτων.

Ἰδού ἡ ἐκ βαθέων ἐξομολόγησις τοῦ κατά φαντασίαν Βησσαρίωνος, ὅπως τήν εἶχε παρουσιάσει στό βιβλίο του, *Γεννήθηκα στό 1402:* «Ἔνιωσα ἀμέσως κάποια συγγένεια μέ τόν Βησσαρίωνα... Ὁ πατέρας του θἄταν σάν τόν πατέρα μου... Ἔτσι ἄρχισε νά συνδέεται ὁ Βησσαρίων καί γενικώτερα μέ τήν Ἰταλία, ὅπου ἦταν γραφτό του νά περάσει τά τελευταῖα τριάντα χρόνια τῆς ζωῆς του ὡς καρδινάλιος, ὡς ἐπίσκοπος τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας, ὡς ἔμπιστος τῶν Παπῶν... Τό καλοκαίρι τοῦ 1427 γύρισε ὁ Βησσαρίων στήν Κωνσταντινούπολη καί ὁ αὐτοκράτωρ ὑποδέχθηκε τόν ἱερομόναχο, πού δέν εἶχε κλείσει ἀκόμα τά εἰκοσιτέσσερα χρόνια του, μέ μεγάλες τιμές... Ἔφθασε στόν Μυστρᾶ ἡ εἴδηση ὅτι ὁ Βησσαρίων ταξιδεύει πρός τήν Ἰταλία, διαλέγοντάς την ὡς ὁριστικό πιά τόπο διαμονῆς του... Μέσα μου, βέβαια, προτιμῶ τούς μάρτυρες ἀπό κείνους πού ἐπιζοῦν γιά νά συνεχίσουν, πέρ᾿ ἀπό τήν πραγματικότητα πού χάθηκε, τόν ἀγώνα γιά τήν ἰδέα. Ὡστόσο, μπορεῖ νἆναι καί θέλημα τοῦ Θεοῦ νά ὑπάρχουν καί τοῦτοι κ᾿ ἐκεῖνοι».

Ὁ σιόρ Διονύσιος, στό ἴδιο βιβλίο, εἶχε ὀνειρευθῆ ὅτι ἦτο μέλος τῆς ἀριστοκρατίας τῆς Βενετίας τῶν δόγηδων πού εἶχε καταγραφῆ τό 1315 στό Libro d᾿Oro, σ᾿ αὐτήν τήν ἄρχουσα τάξη ἡ ὁποία «εἶχε γίνει τόσο πλατειά πού ἀρκοῦσαν πιά οἱ κόλποι της γιά τή δημο-

κρατική ἀνάδειξη τῶν ἀρίστων, τοῦ δόγη, τῶν μελῶν τῆς συγκλήτου, τῶν μελῶν τῶν ἄλλων συμβουλίων».

Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι οὐδείς ἐκ τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, οἱ ὁποῖοι ἠξιολόγησαν τά βιβλία τοῦ Κανελλόπουλου, δέν ἠνοχλήθησαν οὔτε κἄν ἐπεσήμαναν τήν περιφρονητική στάση του ὡς πρός τήν Ρωμηοσύνη καί τήν Ὀρθοδοξία. Τό 1996, τό περιοδικό *Νέα Ἑστία* ἐξέδωσε ὀγκώδη τόμο, ἀφιέρωμα στόν Κανελλόπουλο, μέ συμμετοχή 38 συγγραφέων. Ὅλοι, πλήν ἐμοῦ, τόν κατευώδωσαν μέ τά πλέον ἀπίστευτα κομπλιμέντα. Ὁ μητροπολίτης Περγάμου, Ἰωάννης Ζηζιούλας, ἀκαδημαϊκός, ἐπίτιμος διδάκτωρ τοῦ Καθολικοῦ Ἰνστιτούτου Παρισίων καί μέλος τῆς κεντρικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, ἔλεγε τά ἑξῆς: «Ὁ Π. Κανελλόπουλος δέν ἦταν μόνον ἕνας μεγάλος πολιτικός. Ἦταν ἕνας θεολόγος μέ τήν πιό γνήσια, τήν πιό πλατιά ὅσο καί βαθιά ἔννοια τοῦ ὅρου. Ἦταν ἕνας πιστός χριστιανός. Τό συμπέρασμα αὐτό ξεπηδάει αὐτόματα ἀπό τό βιβλίο του *Ὁ χριστιανισμός καί ἡ ἐποχή μας*»!

Τό 1979, ὁ Στέλιος Ἀρτεμάκης σέ βιβλίο του γιά τόν Κανελλόπουλο, ἐξεθείαζε τήν *Ἱστορία τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πνεύματος*, ὡς «μνημειῶδες σύγγραμμα [μέσα ἀπό τό ὁποῖο] κοινωνοῦμε ἕνα ὑπέρτατο ἀναγεννητικό ρῖγος». Ἀκόμη καί ὁ καθηγητής Δημ. Γρ. Τσάκωνας ἔγραφε στόν 6ο τόμο τοῦ συγγράμματός του *Ἱστορία τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας*, ὅτι «μέσα ἀπό τίς σελίδες τῆς *Ἱστορίας* τοῦ Π. Κανελλόπουλου περνᾶ ὁ νεότερος ἄνθρωπος σάν σκεπτόμενος καί σάν δημιουργός Τέχνης καί Πνευματικοῦ βίου, μέ δικό του αὐτόνομο, θαρραλέο καί νεανικό βλέμμα».

Τό καλοκαίρι τοῦ 1999, ἐντύπωση εἶχε προκαλέσει ἡ συνεχής ὑποστήριξη τοῦ Τσάκωνα στήν μνήμη τοῦ σιόρ Διονύση. Ὁ Θ. Χατζηγῶγος στήν ἐφημερίδα *Ἐλεύθερη Ὥρα* ἐσημείωνε ὅτι «γῆν καί ὕδωρ ἔδωσε ὁ ἐπίτιμος καθηγητής τοῦ Παντείου καί ὑπουργός τῆς 21ης Ἀπριλίου, κ. Δημήτριος Τσάκωνας στήν Ἐπιτροπή Φίλων Παναγιώτη Κανελλόπουλου». Μήπως ἡ ὑποστήριξη αὐτή προήρχετο ἀπό τό γεγονός ὅτι ὁ χαμαιλέων τῆς ἑλληνικῆς πολιτικῆς Κανελλόπουλος, ἐνῷ εἶχε συναινέσει στό βραχυκυκλωμένο ἀπό τούς συνταγματάρχες βασιλικό πραξικόπημα τοῦ 1967, ἐνῷ εἶχε κατέβει στό Πολυτεχνεῖο τόν Νοέμβριο τοῦ 1973 γιά νά ὑποστηρίξη τούς ἐξεγερμένους φοιτητές, εἶχε, παρά ταῦτα, ὅπως γράφει ὁ Τσάκωνας προτείνει τελικῶς νά συνεργασθῆ μέ τήν χούντα; «Ὁ γράφων [δηλαδή ὁ Τσάκωνας] δέν κωλύεται νά ἀποκαλύψει σήμερα ὅτι ὁ Π. Κανελλόπουλος μέ πρόσωπο τῆς ἀπόλυτης ἐμπιστοσύνης του, διεμήνυσε τόν Ἰούνιο 1974, ὅτι «ἐν ὀνόματι τῶν κοινῶν ἀρχῶν αὐτός δέν θά ἠρνεῖτο τήν πρωθυπουργίαν ἄν τοῦ προσεφέρετο ἀπό τούς στρατιωτικούς» (Δ. Γρ.Τσάκωνας, *Ἱστορία τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας*, τ. 6, σ. 411). Ἀλλοῦ εἶναι ἡ ἐξήγηση τῶν ἐκλεκτῶν σχέσεων τοῦ Κανελλόπουλου μέ τό σύνολο τοῦ ἀθηναϊκοῦ κατεστημένου, δεξιοῦ ὅσο καί ἀριστεροῦ: ἡ κοινή προσήλωση στήν δυτική μασονική σκέψη.

Ἡ μασονία ὡς φρατρία (φατρία) καθιστᾶ ἁπλῶς τό ἐπιφαινόμενο καί τήν φολκλορική πλευρά ἑνός οὐσιαστικοῦ φαινομένου, πού εἶναι ὅτι ἡ δυτική ἀναγεννητική σκέψη, ὑπό ὅλες τίς μορφές καί παραλλαγές της, ἐκφράζεται στόν πλατωνισμό καί στήν λεγομένη φιλελεύθερη δυτική θεωρία τοῦ ἀνθρώπου. Τό νά εἶναι κανείς μέλος ἤ ὄχι κάποιας μασονικῆς στοᾶς, ἤ νά ἦτο κάποτε καί νά μήν εἶναι πλέον, εἶναι ἐπουσιῶδες. Ἡ μασονική σκέψη εἶναι ποικίλη. Δύναται νά ὑποστηρίξη τήν βασιλευομένη ἤ τήν ἀβασίλευτη δημοκρατία, τήν δικτατορία ἤ τήν ὁλοκληρωτική ἄμεση δημοκρατία, τήν Ὀρθόδοξη ἤ τήν Καθολική ἤ τήν Ἀγγλικανική Ἐκκλησία, ἤ καί τό Ἰσλάμ ἤ τόν Ἀλεβισμό. Προέχει ὅμως πάντα στήν μασονική σκέψη μιά

ταξική καί ἀτομιστική ἔννοια τῶν ἀρίστων πού εἶναι ἀντίθετη μέ τό βυζαντινό μοντέλο τῆς συναλληλίας, τήν μοναρχική ὀρθόδοξη λαοκρατία. «Λαός» ὀρθόδοξα δέν σημαίνει ἁπλῶς «οἱ λαϊκοί» ὅπως στόν ρωμαιοκαθολικισμό καί τόν προτεσταντισμό, ἀλλά ὁλόκληρο τό κοινωνικό σῶμα, ἄρχοντες καί ἀρχόμενοι, ἡ ἐκκλησία - λαϊκοί, ἱερεῖς καί μοναχοί- ὁ «λαός τοῦ Θεοῦ».

Ὁ Τσάκωνας ὑπῆρξε πνευματικό παιδί τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα (1948-1972) τοῦ ὁποίου ἔγραψε τήν βιογραφία. Οἱ φραγκοεμπνευσμένοι μασονικοί κύκλοι πού προητοίμασαν τήν ἐξέγερση τοῦ 1821 προσεπάθησαν νά ἐμπλέξουν στά σχέδια δυτικοποιήσεως τῆς Ὀρθοδοξίας καί τόν κλῆρο, ἐνῷ οἱ ἴδιοι αὐτοί κύκλοι ἐνεπνέοντο ἀπό ἀντικληρικό πνεῦμα. Ὁ ἑλληνοτουρκισμός τοῦ Ἀθηναγόρα καί τοῦ Τσάκωνα εἶναι μασονικῆς ὑφῆς, δηλαδή διαφορετικῆς ὑφῆς ἀπό τόν ἰδικό μου. Στόν ΙΘ' αἰῶνα οἱ Ἕλληνες συνηργάσθησαν μέ τούς Τούρκους ὄχι μόνον στούς μασονικούς κύκλους ἀλλά καί στούς ἀλεβηδικούς κύκλους. Πολλοί Ἕλληνες καί Τοῦρκοι ὑπῆρξαν ταυτοχρόνως ἀλεβῆδες καί μασόνοι. Ἀλλά ἡ ἀλεβηδική συνιστῶσα ἦταν ἐκείνη πού τούς ἐνέπνευσε τήν ἰδέα τῆς ἑλληνοτουρκικῆς συνομοσπονδίας ἐνῷ πολλοί Ἕλληνες καί Τοῦρκοι μασόνοι πού δέν ἦσαν ἀλεβῆδες ἀνέπτυξαν ἕναν ἑλληνικό ἐθνικισμό τοῦ τύπου τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας καί ἕναν τουρκικό ἐθνικισμό τοῦ τύπου τῶν Νεοτούρκων. Οἱ δύο αὐτοί ἐθνικισμοί ἦσαν ἀντιμαχόμενοι.

Ὁ Βησσαρίων, ὡς καθολικός καρδινάλιος πλέον, ἔστειλε ἀπό τήν Ρώμη συλλυπητήρια ἐπιστολή στούς υἱούς τοῦ πνευματικοῦ του πατέρα δωδεκαθεϊστοῦ Πλήθωνος, πού ἔλεγε: «Βησσαρίων, καρδινάλιος, πρός Δημήτριον καί Ἀνδρόνικον, υἱούς τοῦ σοφοῦ Γεμιστοῦ, χαίρετε. Ἔμαθα πώς ὁ κοινός μας πατήρ καί δάσκαλος παρέδωσε κάθε γήϊνο στοιχεῖο καί ἀνελήφθη εἰς τούς οὐρανούς, στήν

μακαρία κατοικία γιά νά ὀρχεύση τόν μυστικό Ἴακχο [ὄνομα τοῦ Διονύσου καί τοῦ σχετικοῦ ὕμνου τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων] μέ τούς Ὀλυμπίους Θεούς... Ἡ ψυχή τοῦ Πλάτωνος -ἡ ὁποία ὑπεχρεώθη νά ὑπηρετήση, λόγῳ τῶν ἀναντιρρήτων βουλῶν τῆς Εἱμαρμένης, καί νά ἐξαργυρώση τήν ἀναγκαία της ἐπιστροφή- εἶναι αὐτή πού ἐστάλη ἐπί τῆς γῆς γιά νά παραλάβη μαζί της τό σῶμα καί τήν ζωή τοῦ Γεμιστοῦ». Λόγια περίεργα γιά ἕναν χριστιανό ἐπίσκοπο ἔστω καί καθολικό! Ὁ Βησσαρίων ὅμως ἀνῆκε μυστικά στήν δωδεκαθεϊστική πλατωνική φρατρία τοῦ Πλήθωνος. Ὁ Κανελλόπουλος ἐθεωροῦσε τόν ἑαυτό του νέο Βησσαρίωνα καί ὁ Τσάκωνας εἶναι καί αὐτός ὀπαδός τοῦ Πλάτωνος. Ἐπίσης εἶναι γνωστή ἡ προσήλωση στήν μασονία πολλῶν παραγόντων τῆς 21ης Ἀπριλίου. Συνεπῶς, ἐνδεχομένη συγκατοίκηση στήν ἴδια πολιτική παράταξη, ἤ σέ μασονική στοά, Κανελλοπούλου καί Τσάκωνα περιττεύει γιά νά ἐξηγηθῆ ἡ ἀμοιβαία των ἐκτίμηση. Πράγματι, στίς 17 Ἰανουαρίου 1983, ὁ Κανελλόπουλος ἔγραφε πώς ἡ *Ἱστορία τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας* τοῦ Τσάκωνα τόν εἶχε βοηθήσει γιά τήν συγγραφή τῆς ἰδικῆς του *Ἱστορίας τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πνεύματος*.

VI - Ἡ δωσιλογία, ὡς γνώρισμα τῆς νεοελληνικῆς κοινωνίας

Ἐπειδή ἡ δωσιλογία εἶναι τό μόνιμο χαρακτηριστικό τῆς ἄρχουσας τάξεως τῆς νεοελληνικῆς κοινωνίας, καλό εἶναι νά διευκρινισθῆ ὅτι κακῶς ἀναγράφεται ἀπό τούς περισσοτέρους ἡ τόσο δημοφιλής αὐτή λέξη μέ ὄμικρον (δοσίλογος) διότι σημαίνει αὐτόν πού πρέπει νά δώση λόγο γιά τίς πράξεις του.

Τόν Πόλ Πότ, ἡγέτη τῆς καμποτζιανῆς ἐπαναστάσεως τῶν Ἐρυθρῶν Χμέρ, οἱ Ἀμερικανοί τόν ἔψαχναν ἐπί χρόνια, μέχρι τήν ἀναγγελία τοῦ θανάτου του, γιά νά τόν δικάσουν (ὅπως ἔκαναν καί μέ τούς Σέρβους) γιά ἐγκλήματα κατά τῆς ἀνθρωπότητος, ὑποστηρίζοντας βάσει ἀσαφῶν στοιχείων πώς εἶχε θανατώσει συμπατριῶτες του, «μεταξύ ἑνός καί δύο ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων». Τά ἑλληνικά μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως ὑπεστήριζαν τήν δυτική αὐτή κατηγορία, χωρίς νά κάνουν, χάριν ἀντικειμενικότητος, τόν παραλληλισμό μέ τά παρακάτω στοιχεῖα: ὁ κατήγορος τοῦ «τρελλοῦ τέρατος» Πόλ Πότ, σαξοφωνίστας πρόεδρος τῶν ΗΠΑ, Μπίλ Κλίντον, βάσει ἐπισήμων στοιχείων τῆς UNICEF καί ὄχι ἀσαφῶν στοιχείων ὅπως στήν περίπτωση Πόλ Πότ, εὐθύνεται γιά τόν θάνατο 1.211.285 Ἰρακινῶν παιδιῶν, λόγῳ τοῦ ἀμερικανικοῦ ἀποκλεισμοῦ, δηλαδή οὔτε κἄν ἐνηλίκων, οὔτε κἄν συμπατριωτῶν του. Σᾶς ἐρωτῶ λοιπόν, ἀγαπητοί Γραικύλοι τοῦ

κρατιδίου τῶν Ἀθηνῶν: ποιός ἀπό τόν Κλίντον ἤ τόν Πόλ Πότ θά ἔπρεπε πρῶτα νά συρθῆ ἐνώπιον διεθνοῦς δικαστηρίου γιά ἐγκλήματα κατά τῆς ἀνθρωπότητος;

Ὁ Γραικύλος τό παίζει ἀκόμη ἀριστερός, ἀντιστασιακός, συνδικαλιστής. Στίς φιέστες του ἀκούει τό μεγάφωνο νά τσιρίζη ἐξωπραγματικά: «Σέ τοῦτα δῶ τά μάρμαρα κακιά σκουριά δέν πιάνει», τά μάρμαρα τοῦτα πού ἔχει χιλιοκατουρήσει, ἀκούει γιά κάτι προγόνους του, πώς «μέσα στ᾿ ἁλώνια ὅπου δειπνήσαν μιά νυχτιά τά παλληκάρια, μένουνε τά λιοκούκουτσα», ἀλλά αὐτός ἀπό καιρό ἔχει ἀποβάλει τήν ρωμαίϊκη γενειάδα καί καλοξυρισμένος ὀνειρεύεται πώς εἶναι Εὐρωπαῖος. Μέ «σοσιαλιστική» κυβέρνηση πού ἐκθειάζει, στήν θέση τοῦ παρωχημένου Κράτους-Ἔθνους, τό Κράτος-Τράπεζα τοῦ παγκοσμισμοῦ, ἔχει δεχθῆ τό εὐρωπαϊκό σχέδιο διαμελισμοῦ τῆς Ἑλλάδος, μέσῳ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἐκλογικοῦ συστήματος τῆς Εὐρωβουλῆς, πού θά μετατρέψη τήν χώρα μας, ὅπως τήν Γερμανία, σέ Ἑλλάδα τῶν Laender. Δηλαδή ἀντί οἱ 25 Ἕλληνες εὐρωβουλευτές (ἐπί συνόλοι 626 τῆς Εὐρωβουλῆς) νά ἀντιπροσωπεύουν ὅλην τήν Ἑλλάδα, θά ἐκλέγονται ἀπό 25 περιφέρειες (regions), ὅπως καί οἱ 87 Γάλλοι εὐρωβουλευτές ἀπό 87 γαλλικές περιφέρειες, σέ μία Εὐρώπη τῶν Περιφερειῶν πού θά ἔχει ἀντικαταστήσει τήν Εὐρώπη τῶν Ἐθνῶν. Ἔτσι ἕνας εὐρωβουλευτής ἀπό τήν Μακεδονία θά ἀντιπροσωπεύη στήν Βουλή τῆς Εὐρώπης, ὄχι τήν Ἑλλάδα, ἀλλά τήν Μακεδονία. Ἄλλωστε, στίς δυτικές ἐπίσημες στατιστικές ἀναγράφεται πώς ὁ πληθυσμός τῆς Ἑλλάδος συμπεριλαμβάνει μεταξύ τῶν διαφόρων «ἐθνοτήτων» της, «95.5% Ἕλληνες καί 1.5% Μακεδόνες» (*Almanach Populaire Catholique*, 15e édition, 1996, Québec, σ. 217).

Ὁ Γραικύλος, γιά νά μήν ἐνοχλεῖται ἀπό τήν ἀνατροφή παιδιῶν,

ἔχει ἐπιτύχει ὁ πληθυσμός τῶν Ἑλλήνων τοῦ κρατιδίου τῶν Ἀθηνῶν, νά αὐξάνεται κατά 0.6 τοῖς χιλίοις (ἤτοι μόνον 6 χιλιάδες Ἕλληνες κατ'ἔτος, γιά δέκα ἑκατομμύρια), ἀλλά νά εἶναι τελευταῖος ἀπό τίς χῶρες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως στό κατά κεφαλήν εἰσόδημα, (GDP, 1997) 11.640 $ τόν χρόνο, ἐνῷ ἡ Γαλλία ἔχει πέντε φορές παραπάνω αὔξηση τοῦ πληθυσμοῦ της, μέ 3.1 τοῖς χιλίοις καί πάνω ἀπό δύο φορές, κατά κεφαλήν εἰσόδημα, ἤτοι 26.300 $. Κατά κανόνα ὅμως, ὅσο πιό χαμηλό εἶναι τό εἰσόδημα τόσο μεγαλύτερη ἡ γεννητικότητα, ὅπως ἡ Τουρκία πού ναί μέν ἔχει τέσσερις φορές χαμηλότερο κατά κεφαλήν εἰσόδημα ἀπό τήν Ἑλλάδα, ἀλλά ὁ πληθυσμός της αὐξάνεται 33 φορές παραπάνω ἀπό τόν ἑλληνικό τόν χρόνο (20 τοῖς χιλίοις)! Μέ τήν στάση του αὐτή καί τήν ἐπιχειρηματολογία ὅτι «φυσικά καί οἱ Τοῦρκοι κάνουν πολλά παιδιά ἐφ'ὅσον εἶναι βάρβαροι», ὁ Γραικύλος διαπράττει προδοσία κατά τοῦ ἔθνους του καί κατά τῆς θρησκείας του, ἀντικαθιστᾶ τίς ἐκτρώσεις ἑλληνοπαίδων μέ μετανάστες καί πρέπει γι' αὐτό νά λογοδοτήση.

Δωσίλογος σημαίνει γραικύλος. Στήν Ὀθωμανική Αὐτοκρατορία τόν ὠνόμαζαν φραγκολεβαντίνο, ὁ «ἔχων λίαν ἐλαστικήν ἐθνικήν συνείδησιν». Εἶναι ὁ μπασταρδεμένος Ἕλλην πού δέν ἔχει μπέσα. Αὐτός πού ἐφορμᾶ μέσα στό λεωφορεῖο, ἁρπάζει μιά θέση κοντά στό παράθυρο καί ἀναφωνεῖ: βολεύτηκα! Ἡ καρδιά του δέν μοσχοβολᾶ ἀπό ἀφέλεια καί θεωρεῖ οἱαδήποτε θυσία, δηλαδή οἱαδήποτε σχέση μέ τόν θεῖο λόγο, ἁπλῶς βλακεία. Ὁ δωσίλογος θέλει νά μετατρέψη τήν Ρωμηοσύνη κατ' εἰκόνα του, σέ Ἑλλαδίτσα μέ ὑψηλό ἐπίπεδο ζωῆς, μέ ὡραῖες τράπεζες καί ξενοδοχεῖα, καθαρές πλατειοῦλες, σέ σκέτη Ἑλβετία. Μιά Ἑλλαδίτσα πού θά ἀποκοιμηθῆ στήν ἀγκαλιά τῆς Εὐρώπης. Οὔτε αὐτό ὅμως τό καταφέρνει τελικά διότι εἶναι βολεμένος μέν, ἀλλά πονηρός, συνεπῶς χωρίς δημιουργι-

κότητα. Ὁ δωσίλογος δέν εἶναι εἰλικρινά γερμανόφιλος ἤ ἀμερικανόφιλος, δεξιός ἤ ἀριστερός, ἐφ' ὅσον σωστός εἶναι αὐτός πού εἰλικρινά πιστεύει καί δίδει τήν ζωή του γι' αὐτό, ἀσχέτως τί πιστεύει. Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ἦτο εἰλικρινά γερμανόφιλος καί συνεπῶς δέν ἠδύνατο νά γίνη ποτέ δωσίλογος. Νομικά, δωσίλογος εἶναι ὁ διαχειριστής ἀλλοτρίων πού πληρώνεται γι' αὐτό καί ψυχολογικά εἶναι ὁ πουλημένος πού πωλεῖ τήν θεϊκή σπίθα τῆς καρδιᾶς του γιά τό βόλεμα. Στήν Ἀθήνα, ἴσως χρειασθῆ κάποτε, πρός παραδειγματισμό, νά μεταφερθοῦν οἱ σοροί τῶν ἡγετῶν τους σέ ἕναν «λόφο τῶν διεφθαρμένων».

Χαρακτηριστικό γεγονός εἶναι ὅτι ἡ λέξη ἐχρησιμοποιήθη γιά πρώτη φορά ἀπό τόν Βαυαρό προτεστάντη καί ἐκμαυλιστή τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν, Γκεώργκ φόν Μάουρερ, πού τήν ὑπεχρέωσε νά ὑπακούη στόν καθολικό βασιλέα Ὄθωνα, τόν νυμφευμένο μέ τήν προτεστάντισσα πριγκίπισσα Ἀμαλία, καί νά ἀποκοπῆ ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως.

Ἀπόδειξη δέ ὅτι τό κράτος πού ἵδρυσε ἡ ἑλληνική «παλιγγενεσία» τοῦ 1821, μετά τήν δολοφονία τοῦ Ρωμηοῦ Καποδίστρια, ἦταν ἐξ ἴσου δωσιλογικό ὅσο ἦταν τό κράτος τοῦ δωσιλόγου Ἰ. Ράλλη τό 1943, εἶναι ὅτι τό κείμενο τῆς διακηρύξεως τοῦ Ὄθωνος πού ἐδημοσιεύθη 110 χρόνια ἐνωρίτερα στήν «ἑλληνική» Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία ἐξεδίδετο δίγλωσση στά ἑλληνικά καί γερμανικά, ἔλεγε τά ἑξῆς: «Ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. Regierungs-Blatt des Koenigreichs Griechenland, ἀριθμ. 1, Ναύπλιον, 16 Φεβρουαρίου 1833. Ὄθων, ἐλέῳ Θεοῦ βασιλεύς τῆς Ἑλλάδος. Πρός τούς Ἕλληνας. - Ἕλληνες! Προσκεκλημένος ἀπό τήν ἐμπιστοσύνην τῶν ἐνδόξων καί μεγαλοψύχων μεσιτῶν [τῶν ξένων Δυνάμεων] διά τῆς κραταιᾶς βοηθείας τῶν ὁποίων ἀποπε-

ρατώσατε ἐνδόξως τόν τῆς καταστροφῆς πόλεμον τόν ὑπέρ τό δέον παρεκταθέντα».

Μέ ἄλλα λόγια ἀνεγνώριζε στά γερμανικά, μέ ἑλληνική μετάφραση γιά τούς ἰθαγενεῖς, ὅτι ἤρχετο στήν Ἑλλάδα «μέσα στό ἁμάξι τῶν ξένων», κατ' ἀπόδοση τῆς ἐκφράσεως πού ἐχρησιμοποίησαν οἱ Γάλλοι γιά τήν ἐπιστροφή τῶν Βουρβόνων τό 1815, ὅπως 142 χρόνια ἀργότερα ἐπέστρεψε ὁ Καραμανλῆς ἀπό τό Παρίσι μέσα στό προσωπικό ἀεροπλάνο τοῦ προέδρου τῆς Γαλλίας Ζισκάρ ντ Ἐσταίν, γιά νά βάλη τήν Ἑλλάδα στήν «χρυσῆ» φυλακή τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως. Γι' αὐτό καί ὁ ντ Ἐσταίν ἠθέλησε νά εἶναι παρών, δίπλα στό φέρετρο τοῦ ὑποτακτικοῦ του, τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1998, στήν Ἀθήνα. Ἐπίσης ὁ Ὄθων ἐδήλωνε καθαρά πώς οἱ Μεγάλες Δυνάμεις εἶχαν στόχο τήν δημιουργία ὀπερετικοῦ κρατιδίου γι'αὐτό καί ἐπενέβησαν γιά νά σταματήσουν ἕνα «πόλεμον ὑπέρ τό δέον παρεκταθέντα».

Τό κομμουνιστικό ἀντάρτικο τοῦ 1941-1949 εἶχε ἕνα βασικό ἀρνητικό στοιχεῖο, κοινό σέ ὅλους τούς δυτικίζοντες: τήν οὐσιαστική ἀθεΐα. Ἡ ἀθεΐα κατέστρεψε τόν κομμουνισμό ὅπως θά καταστρέψη τόν ἀντίπαλό του, τόν φιλελευθερισμό-καπιταλισμό. Ἀλλά εἶχε καί ἕνα μοναδικό θετικό στοιχεῖο: τό πάθος γιά κοινωνική δικαιοσύνη καί τήν ἀπόλυτη ἐπαναστατική ἀντίθεσή του στό σατανικό θηρίο τοῦ καπιταλισμοῦ. Ἐάν εἶχε ἐπικρατήσει ἡ κομμουνιστική ἐπανάσταση δέν θά εἶχε ἀκολουθήσει τήν ἀνεξάρτητη πορεία τοῦ Τίτο στήν Γιουγκοσλαυΐα καί ἡ Ἑλλάδα θά ἐγένετο χώρα κομμουνιστῶν δωσιλόγων πού θά ἔπληττταν τήν καρδιά τοῦ ἔθνους, τήν Ὀρθοδοξία. Τό εἴδαμε αὐτό στήν Ἀλβανία τοῦ Χότζα, διότι ὁ κομμουνιστής, παρά τήν κοινωνική του ὑπέροχη καρδιά, πάσχει ἀπό τήν ἀσθένεια του ρασιοναλισμοῦ. Εἶναι βασικά καρτεσιανός. Ἔχει

πίστη στήν πρωτόγονη δυτική σκέψη τοῦ 2+2 = 4, ἀντί τῆς ἀνωτέρου σκέψεως τῆς Ὀρθοδοξίας τοῦ τριαδικοῦ Θεοῦ, 1 = 3.

Ἰδεολογικός ἐχθρός τοῦ κομμουνισμοῦ ὑπῆρξε ὁ κοινοτικός σοσιαλισμός τῆς Ὀρθοδοξίας ὁ ὁποῖος ἔτεινε νά συμμαχήση μέ τόν σοσιαλισμό τῆς τρίτης ἰδεολογίας μεταξύ φιλελευθερισμοῦ καί κομμουνισμοῦ. Φυσικά καί αὐτοί, ὅπως καί οἱ κομμουνιστές δέν ὑπῆρξαν δωσίλογοι κατά τήν διάρκεια τοῦ ἀγῶνος γιά κοινωνική δικαιοσύνη τοῦ 1941-1949, ἀσχέτως ἐάν πολλοί ἐξ αὐτῶν ἔτρεφαν συμπάθεια πρός τούς Γερμανούς τοῦ Τρίτου Ράϊχ. Γραικύλοι ὅμως δέν ἔλειπαν πού συνειργάσθησαν μέ τούς ναζί ἤ μέ τούς Ἄγγλους ἰμπεριαλιστές, συχνά καί μέ τούς δύο, ἐφ' ὅσον ἔλειπε παντελῶς τό ἰδεολογικό κίνητρο. Ὁ δωσιλογισμός σέ ὅλο του τό μεγαλεῖο τῶν βολεμένων. Αὐτοί, μόλις ἔφυγε ὁ Γερμανός κατακτητής καί ἀντεκατεστάθη μέ τόν Ἀγγλοσάξωνα κατακτητή, πρῶτα Ἄγγλο καί μετά Ἀμερικανό, ἐδήλωσαν πίστη στόν νέο δυνάστη καί ἔπιασαν πάλι ὅλα τά πόστα. Ὁ ἀντικομμουνισμός τοῦ 1944-1967 καί ὁ ἀντιχουντισμός μετά τό 1974 ὑπῆρξαν βασικά ἐνδείξεις γραικυλισμοῦ, ὄχι διότι ὁ κομμουνισμός ἤ ὁ χουντισμός εἶχαν δίκαιο, ἀλλά διότι οἱ ἀντίπαλοί τους ἦσαν κατά μεγάλη πλειοψηφία οἱ δωσίλογοι. Ὅταν ἀκοῦμε πύρινες δηλώσεις κατά τοῦ κομμουνισμοῦ ἤ τοῦ χουντισμοῦ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, αὐτό μυρίζει δωσιλογία. Ἔτσι τό ἑλληνικό κράτος ἀπό τό 1945 μέχρι σήμερα ὑπῆρξε κράτος δωσιλόγων. Ἡ βασιλική οἰκογένεια τῶν Γλύξμπουργκ εἶχε γίνει τό βασικό στήριγμα τῶν Γραικύλων μετά τό 1944, ἀντιτιθέμενο στήν βυζαντινή μοναρχική παράδοση καί εἰσάγοντας δυτικά πρότυπα, παρά τίς ἀξιοπρόσεκτες ἀποκλίσεις τοῦ Κωνσταντίνου Α' καί ἀργότερα τῆς βασιλομήτορος Φρειδερίκης, πού ἠκολούθησαν τό παράδειγμα τοῦ Ὄθωνος τῆς τελευταίας περιόδου τῆς βασιλείας του. Εἰδικά ὁ Γεώργιος Α' καί ὁ Κωνσταντῖνος Β' ὑπῆρξαν σύμβολα δωσι-

λογισμοῦ περιστοιχισμένα ἀπό πλῆθος δωσιλόγων μέ ἐξαιρέσεις τόν Μεταξᾶ καί τόν Πιπινέλη.

Στό τέλος τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, τήν ἐποχή πού τά παλικάρια εἶχαν πάρει τά βουνά, τό κρατίδιο τῶν Ἀθηνῶν καί οἱ ἐξόριστες κυβερνήσεις τῶν λελέδων τοῦ Καΐρου καί τοῦ Λονδίνου, τῶν Τσουδεροῦ-Κανελλοπούλου, εἶχαν πήξει ἀπό δωσιλόγους τῶν Γερμανῶν καί τῶν Ἄγγλων. Στήν ὑποδουλωμένη Ἀθήνα, μερικά φωκόλ ἐσυναντῶντο τακτικά στά καφενεῖα, γιά νά συζητήσουν περί σοσιαλισμοῦ καί ἀντιστάσεως ὑπό τό περιπαικτικό βλέμμα τοῦ κατακτητοῦ. Ἦσαν οἱ Κ. Καραμανλῆς, Κ. Τσάτσος, Π. Γαρουφαλιᾶς, Ἀ. Ἀγγελόπουλος. Ὅλοι αὐτοί, οἱ «ἐσωτερικοί» καί οἱ «ἐξωτερικοί», δεξιοί ἤ ἀριστεροί, ἔτρεμαν πρωτίστως νά μή καταρρεύση τό Κολωνάκι. Ἔτσι, ὅταν ἔφθασε ἡ ὥρα τῆς Ἀπελευθερώσεως, ἔσμιξαν ὅλοι οἱ κολωνακιῶτες, συνεργάτες καί «ἀντιστασιακοί» γιά νά ξαναστήσουν μέ ὅλους τούς δωσιλόγους τό κατεστημένο τῶν Γραικύλων καί ὠδεύσαμε αἰσίως μέχρι τήν τρίτη χιλιετία καί τήν ἐπικράτηση τῆς σημιτικῆς εὐρωπαϊκῆς πατούσας.

Ἡ δίκη πού οὐσιαστικά ποτέ δέν ἔγινε εἶναι αὐτή τῶν δωσιλόγων. Μερικές προδοτικές κινήσεις κατά τῆς ἐννοίας τοῦ Γένους, εἶχαν ἤδη γίνει ἀπό τήν ἐξόριστη κυβέρνηση τοῦ Ἐμμ. Τσουδεροῦ, πού μέ τόν ΑΝ 3231 τῆς 31 Δεκεμβρίου 1943, ἀφήρεσε τήν ἑλληνική ἰθαγένεια ἀπό τούς συνεργάτες τῶν Γερμανῶν στήν Ἀθήνα. Δηλαδή οἱ ἀγγλοδωσίλογοι τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀφήρεσαν ἕνα ἀναφαίρετο δικαίωμα ἀπό τούς γερμανοδωσιλόγους τοῦ ἐσωτερικοῦ, ὅπως μετά τόν πόλεμο, ἡ κυβέρνηση τῶν Ἀθηνῶν, ἀφήρεσε τήν ἑλληνική ἰθαγένεια ἀπό τόν κομμουνιστή ἱστορικό Νῖκο Σβορῶνο πού εὑρίσκετο στό Παρίσι. Εἶναι σάν νά ἀφαιρῆς τό δικαίωμα τοῦ φύλου του σέ ἕναν ἄνδρα ἤ σέ μιά γυναίκα, διότι κατά τήν γνώμη σου δέν ἐφέρθη

σωστά. Ἀλλά οὐδείς ἔχει τό δικαίωμα νά ἀφαιρέση ἀπό τόν Ἕλληνα τήν ἰδιότητά του, ἀσχέτως ἄν εἶναι γραικύλος ἤ ρωμηός. Ἠμπορεῖς νά τόν καταδικάσης σέ θάνατο ἀλλά δέν δύνασαι νά τοῦ ἀφαιρέσης τήν ἰθαγένειά του χωρίς νά πράξης ἀσυγχώρητη προδοτική πράξη κατά τοῦ Γένους τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ διαφορά μεταξύ τοῦ Γάλλου ἀντιστασιακοῦ στρατηγοῦ ντέ Γκώλ, ἐγκατεστημένου στό Λονδῖνο καί τοῦ ἀντιστασιακοῦ Κολωνακίου στό Κάϊρο, συνίστατο στό ὅτι ὁ πρῶτος ὑπῆρξε πάντα γερμανόφιλος -πρό καί μετά τόν πόλεμο- καί ἀντιάγγλος καί ἐδέχθη νά ἐγκαταστήση τήν βάση τοῦ ἀγῶνος του κατά τοῦ κατακτητοῦ τῆς χώρας του σέ ἐχθρικό ἔδαφος, δηλαδή στό Λονδῖνο, διότι ἄλλη ἐπιλογή δέν εἶχε. Ἐνῷ οἱ τοῦ Καΐρου, εἶχαν κάνει τήν καρριέρα τους ὡς ἀγγλόδουλοι καί μετά τόν πόλεμο ὡς ἀμερικανόδουλοι. Παρά τήν γνωστή συμπαθητική φράση τοῦ ντέ Γκώλ γιά τόν Καραμανλῆ, εἶναι ἀστεῖο νά χαρακτηρίζη κανείς τόν τελευταῖο ὡς Ἕλληνα ντέ Γκώλ. Ἄλλωστε ὁ Γάλλος γίγας ἀναφέρεται στόν Καραμανλῆ, σάν σέ Ἀφρικανό ἡγέτη τοῦ Οὐαγκαντουγκοῦ τῆς ἀποικιακῆς ἐποχῆς. Γράφει: ὁ Καραμανλῆς «πρωθυπουργός ἑνός βασιλείου... δυσαρεστημένου ἀπό τήν ὑπερβολική μέριμνα τῶν Ἀγγλοσαξώνων καί ἀνήσυχου γι᾽αὐτό πού γίνεται στήν Κύπρο, θά ἤθελε νά ἐπανεύρη τήν παραδοσιακή ὑποστήριξη τῶν Παρισίων. Θά τόν ἱκανοποιήσουμε» (Charles de Gaulle, *Mémoires d'espoir,* τόμος Α', σ.281).

Ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει μπέσα, σέ ἀντίθεση μέ τόν γραικύλο, δέν διστάζει νά ἐπαινέση τόν ἐχθρό του, χωρίς νά φοβᾶται μήν τόν κατηγορήσουν γι᾽αὐτό πού δέν εἶναι. Ἔτσι ὁ ντέ Γκώλ ἔγραψε γιά τόν Χίτλερ πολύ πιό ἐπαινετικά ὅπως ἀνέφερα στό τρίτο κεφάλαιο- παρά γιά τόν Καραμανλῆ, χωρίς νά ἰσχυρισθῆ κανείς πώς ὁ Χίτλερ ὑπῆρξε ὁ Γερμανός ντέ Γκώλ. Φυσικά οἱ ὀπαδοί τοῦ ντέ Γκώλ δέν θά

ἐδέχοντο ποτέ νά ἀναρτήσουν τήν προτομή του σέ γήπεδο γκόλφ, ὅπως ἔγινε στήν Ἀθήνα τοῦ 2000 μέ τόν Καραμανλῆ (μετά τό βραβεῖο Καρλομάγνου, ἰδού καί τό βραβεῖο τοῦ γκόλφ) διότι ὁ Γάλλος ἐραστής τῆς Ἰωάννας τῆς Λορραίνης δέν ἔπαιζε ποτέ τό ἀγγλοσαξωνικό αὐτό παιχνίδι γιά νά γίνεται ἀποδεκτός ὡς συμπαίκτης στό γρασίδι τοῦ Λευκοῦ Οἴκου!

Ἐάν ἡ Τουρκία, ὑποθετικά, κατακτήση τήν Ἑλλάδα, ὁ γραικύλος, ὁ ὁποῖος γιά κάθε ὕβρη πού ἐκστομίζει κατά τῆς γείτονος χώρας νομίζει πώς εἰσπράττει ἔνσημα ὑπερπατριωτισμοῦ, θά τεθῆ ἀμέσως ὡς δωσίλογος στήν ὑπηρεσία τοῦ τοπικοῦ γκαουλάϊτερ τῆς Ἀγκύρας, ἐνῷ ὁ εἰλικρινής τουρκόφιλος θά πολεμήση γιά νά ἐκδιώξη τόν Τοῦρκο ἀπό τήν Ἑλλάδα, μέ τό γκωλλικό σκεπτικό πώς ναί μέν ἀδελφός ὁ Τοῦρκος πλήν ὅμως εἰσέβαλε στήν χώρα μου καί ὑποχρέωσίς μου εἶναι νά τόν ἐκδιώξω ὥστε μετά τήν ἀπελευθέρωση, ὅπως εἶχε δηλώσει ὁ ντέ Γκώλ γιά τήν ἡττημένη Γερμανία, νά κάνουμε τήν ἕνωση «μέ τόν μεγάλο λαό τῆς Γερμανίας», γιά μᾶς δέ τῆς Τουρκίας.

Μετά τήν ἔξοδο τῶν Γερμανῶν ἀπό τήν Ἑλλάδα τό 1944, ἀρκετοί γερμανοδωσίλογοι προσεκόμισαν χαρτιά ὅτι συνειργάζοντο συνάμα μέ τίς ἀγγλικές ὑπηρεσίες κατασκοπείας καί πώς ἦσαν συνεπῶς καί ἀγγλοδωσίλογοι. Στό *Βῆμα* τῆς 29 Μαρτίου 1998, ὁ Γιάννης Μαρῖνος πού τό παίζει φιλοεβραῖος διότι ὅλοι γνωρίζουμε τήν σημερινή δύναμη τοῦ Ἰσραήλ (ἄλλο ἐάν θά ὑπεστήριζε τούς Ἑβραίους ὅταν αὐτοί εὑρεθοῦν στό ἔλεος τοῦ ἰσχυροῦ), μᾶς προτρέπει νά ἐπικροτήσουμε τήν δράση τοῦ κατοχικοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν Ἀγγέλου Ἔβερτ (1894-1971), πατέρα τοῦ πρώην ἡγέτου τῆς Νέας Δημοκρατίας Μιλτιάδη Ἔβερτ, πού λόγῳ τῶν ἐπαφῶν του καί μέ τήν βρεταννική Ἰντέλλιτζενς Σέρβις, ἐσυνέχισε νά ἡγεῖται τῆς ἀστυνομίας στά Δεκεμβριανά τοῦ 1944 καί

παρέμεινε στήν θέση του σέ ὅλη τήν διάρκεια τοῦ ἐμφυλίου πολέμου. Ὁ Γάλλος κατοχικός ἀστυνομικός διευθυντής Μωρίς Παπόν κατεδικάσθη τό 1998 ὡς δωσίλογος καί ὑπεύθυνος παραδόσεως Ἑβραίων στούς Γερμανούς παρά τήν προσπάθειά του νά πείση τό δικαστήριο ὅτι πλαστογραφοῦσε ταυτότητες Ἑβραίων γιά νά τούς περάση γιά χριστιανούς. Ὁ κ. Μαρῖνος λοιπόν παίρνει φόρα καί γράφει γιά «τήν ἐξαιρετικά ἐπικίνδυνη γι' αὐτόν πρωτοβουλία τοῦ τότε ἀστυνομικοῦ διευθυντῆ Ἀθηνῶν Ἔβερτ, πατέρα τοῦ κ. Μιλτιάδη Ἔβερτ, ὁ ὁποῖος ἐξέδιδε ταυτότητες γιά Ἑβραίους ἀναγράφοντας σέ αὐτές ὡς θρήσκευμα χριστιανός ὀρθόδοξος.... [Δυστυχῶς] ἡ κατεστημένη ἱστορία διδάσκει ἀναισχύντως καί ψευδέστατα ὅτι ἀντίσταση κατά τῶν Γερμανῶν στήν Κατοχή ἔκαναν μόνον οἱ ἀριστεροί». Ἐπειδή, πρός τό παρόν, ἡ σημερινή συστηματική προσπάθεια τῶν Ἑβραίων ἀνά τόν κόσμο, γιά νά πάρουν ἐκδίκηση ἀπό τούς δημίους τους (ἀντίθετα ἀπό τούς καρπαζοεισπράκτορες Ἕλληνες), ἐπικεντρώνεται στίς μεγάλες χῶρες, θά συνεβούλευα τόν κ. Μαρῖνο νά κάνη λίγη ὑπομονή καί νά δώση χρόνο στούς Ἑβραίους νά ἀσχοληθοῦν καί μέ τούς δικούς μας οἱ ὁποῖοι ἐνδεχομένως ἔπαιζαν καί στά δύο ταμπλώ. Ἐπειδή ἀκριβῶς τό χαρακτηριστικό τοῦ βολεμένου γραικύλου εἶναι νά τό παίζη σέ ὅλα τά ταμπλώ, οἱ ἀντάρτες στήν κατοχή καί στά Δεκεμβριανά εἶχαν πάθει παράνοια καί ὑποπτεύονταν καί ἰδικούς τους ἀκόμα ὅτι ἦσαν διπλοί πράκτορες. Μία μελέτη στά ἀγγλικά, μέ τίτλο, «Ἡρακλῆς καί Ἀγκυλωτός Σταυρός: Ἕλληνες ἐθελοντές στόν γερμανικό στρατό, τήν ἀστυνομία καί τά SS, 1943-1945», παρατηρεῖ πώς «ὅταν οἱ Βρεταννοί μέ τήν νεοεγκατεστημένη ἑλληνική κυβέρνηση εἶδαν πώς ἔχαναν τόν ἔλεγχο τῆς καταστάσεως, στόν ἀγῶνα τους κατά τῶν Ἐλασιτῶν, τότε ἀπεφάσισαν νά ἀνοίξουν τά στρατόπεδα συγκεντρώσεως καί νά ὁπλί-

σουν τούς ταγματασφαλίτες γιά νά πολεμήσουν κατά τῶν κομμουνιστῶν, κάτι πού οἱ Ἕλληνες αὐτοί ἔκαμαν εὐχαρίστως» (Antonio J. Munoz, *Hercules and the Swastika,* Axis Europa, USA, 1997, p. 66).

Ἡ δίκη τῶν μεγαλυτέρων δωσιλόγων, πρωθυπουργῶν καί ὑπουργῶν, πού ἔγινε στήν Ἀθήνα ἀπό τίς 21 Φεβρουαρίου μέχρι τίς 31 Μαΐου 1945, ὑπῆρξε σκέτη παρωδία. Τό καταπληκτικό εἶναι ὅτι οἱ ἀγγλοδωσίλογοι, ὑπουργικοῦ ἐπιπέδου καί αὐτοί, καί μάλιστα βενιζελικοί, κεντρῶοι, οὔτε κἄν δεξιοί, ἐπαρουσιάσθησαν ὡς μάρτυρες ὑπερασπίσεως τῶν γερμανοδωσιλόγων. Ὁ Θ. Σοφούλης εἶπε γιά τούς κατηγορουμένους ὅτι «ὅλοι τους εἶναι καλοί πατριῶται»! Ὁ Γ. Καφαντάρης εἶπε: «Δέν φαντάζομαι ὅτι ὑπάρχει κανείς ἐκ τῶν αναλαβόντων τόν σχηματισμόν κυβερνήσεως ἐπί Κατοχῆς ἤ τῶν συμμετασχόντων εἰς ταύτας, ὁ ὁποῖος νά τό ἔπραξε διά νά ἐξυπηρετήση τόν ἐχθρόν ἤ νά προδώση τά ἐθνικά συμφέροντα... [Αὐτοί] ὡδηγήθησαν [ἀπό τήν σκέψιν] ὅτι ἠδύναντο νά προσφέρουν τάς ὑπηρεσίας των εἰς τόν λαόν». Ὁ μετέπειτα πρωθυπουργός Δ. Μάξιμος ἐδήλωσε πώς «εἶπα εἰς τόν κ. Ἰωάννην Ράλλην ὅτι καλό θά ἦτο νά δεχθῆ τόν σχηματισμόν κυβερνήσεως... Ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὅλοι ἐπί Κατοχῆς ἐκυβέρνησαν τόν τόπον ἀπό λόγους πατριωτικούς». Ἀκόμα καί οἱ μάρτυρες κατηγορίας Γεώργιος Παπανδρέου καί Παναγιώτης Κανελλόπουλος τελικῶς μετεμορφώθησαν σέ ὑπερασπιστές τῶν γερμανοδωσιλόγων. Ὁ μετέπειτα «γέρος τῆς Δημοκρατίας» εἶπε: «Δέν γνωρίζω συγκεκριμένας πράξεις τῶν κατηγορουμένων περιεχούσας πρόθεσιν ἐξυπηρετήσεως τοῦ ἐχθροῦ» καί ὁ μετέπειτα ὑμνήσας τό στρατόπεδο συγκεντρώσεως τῆς Μακρονήσου ὡς νέον Παρθενῶνα καί ὑμνηθείς μέ τήν σειρά του, μετά τό 1974, ἀκόμη καί ἀπό τούς εὐρωκομμουνιστές, ὡς μέγας δημοκράτης, Π. Κανελλόπουλος,

εἶπε: «Εἰς ἐλαχίστας περιπτώσεις ἐδημοσιεύοντο τά ὀνόματα τῶν ἀναχωρούντων εἰς Αἴγυπτον καί τοῦτο μέ πείθει ὅτι ὑπῆρχε πρόθεσις καλή ἐκ μέρους τῶν κυβερνήσεων διά νά λαμβάνουν τόν μισθόν των αἱ οἰκογένειαι τῶν ἀναχωρούντων». Τελικά, οὐδείς ἐξετελέσθη καί οἱ ἐλάχιστοι πού κατεδικάσθησαν σέ λίγο ἀπελύθησαν ἀπό τίς φυλακές.

Πολλοί νέοι δέν ρίχνουν ἀηδιασμένοι λευκό στίς ἐκλογές ἐπειδή δέν γνωρίζουν ὅτι ὅλος ὁ σημερινός πολιτικός κόσμος προέρχεται ἀπό τό δωσιλογικό Κολωνάκι, γερμανικῆς ἤ ἀγγλοαμερικανικῆς προελεύσεως πού συγκροτεῖ μία δύσοσμη μαφία ὅπου ὁ νόμος τῆς συγκαλύψεως τῶν ἐγκλημάτων οἱουδήποτε μέλους τῆς παρέας θεωρεῖται ἱερός. Αὐτή ἡ ψευδοαριστοκρατική μαφία ἐκινδύνευσε νά ἐξαφανισθῆ δύο φορές: τήν πρώτη φορά μέ τόν ἐμφύλιο, τήν δεύτερη στίς 21 Ἀπριλίου 1967. Γι' αὐτό καί οἱ μόνοι πού ἐσάπισαν στίς φυλακές ὑπῆρξαν οἱ κουκουέδες καί οἱ χουντικοί. Ὁ νουνός μου καί ἀπό τούς πλέον στενούς φίλους τοῦ πατέρα μου, ὑπουργός Ἐθνικῆς Ἀμύνης τοῦ 1964-1965, Πέτρος Γαρουφαλιᾶς μοῦ ἔλεγε, ὅταν ἐξέσπασε ἡ 21η Ἀπριλίου, ὅτι δέν ἦτο δυνατόν νά ὑποστηριχθοῦν ἀξιωματικοί οἱ ὁποῖοι γιά πρώτη φορά στήν ἱστορία τῶν ἑλληνικῶν κινημάτων προήρχοντο ἀπό τά λαϊκά προάστια πού οὐδείς ἐγνώριζε στό Κολωνάκι. Ἐπίσης, ποτέ δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε τόν χαρακτηρισμό γιά τόν Γεώργιο Παπανδρέου, ὡς ἀγγλοδωσίλογο, ἀπό τόν ἴδιο τόν Τσώρτσιλ, στήν σελίδα 93, τοῦ 6ου τόμου τῶν Ἀπομνημονευμάτων του: «Δέν εἶναι δυνατόν -τηλεγραφοῦσε ὁ Τσώρτσιλ στίς 6 Αὐγούστου 1944 στόν ὑπουργό του τῶν Ἐξωτερικῶν- νά φέρουμε ἕναν ἄνθρωπο στήν ἐξουσία, ὅπως τό ἐκάμαμε μέ τόν Παπανδρέου, καί μετά νά τόν ἀφήσωμε νά τόν πετάξουν στούς λύκους, μόλις ἀκούσωμε τά πρῶτα οὐρλιαχτά τῶν ἀθλίων Ἑλλήνων κομμουνιστῶν συμμοριτῶν».

Φυσικά δωσίλογος σημαίνει ἰδιοτελής συνεργάτης τοῦ ἐχθροῦ καί οἱ Φράγκοι ὑπῆρξαν ἐχθροί τῆς Ρωμηοσύνης κοντά δύο χιλιάδες χρόνια. Ἐάν δέ προσθέσωμε καί τούς σοβιετοδωσιλόγους πού ὅμως δέν εἶχαν ποτέ τήν εὐκαιρία νά διοικήσουν τήν χώρα, δέν ὑπάρχει οὔτε ἕνα καθαρό κόμμα στό κρατίδιο τῶν Ἀθηνῶν. Συνεπῶς δέν νοεῖται λύση γιά τήν ἐπιβίωση τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων παρά μόνον ἐξωκοινοβουλευτική.

VII - Κολωνακιώτικη παρακμιακή πινακοθήκη

Τά διακόσια χρόνια τῆς ἑλληνικῆς παρακμῆς θά γίνουν κάποτε παρελθόν καί τό βιβλίο αὐτό φιλοδοξεῖ νά ἀποτυπώση γιά τίς ἑπόμενες γενεές μερικές εἰκόνες τῆς θλιβερῆς αὐτῆς ἐποχῆς γιά τό ἔθνος μας πού θά φαντάζουν ἐξωπραγματικές, ἄν καί ἀληθινές, στά σχολικά βιβλία τῶν μελλοντικῶν γενεῶν. Οἱ τελευταῖες ἡμέρες τῆς Πομπηΐας τίς ὁποῖες διανύομε ὑπομονετικά εἶναι πλήρεις παρακμιακῶν πορτραίτων πού γεμίζουν ἀσφυκτικά τίς «ὡραῖες συνοικίες» τῶν Ἀθηνῶν (κατά τό Beaux Quartiers, τό γνωστό βιβλίο πού ἐξέδωσε τό 1936 ὁ κομμουνιστής Γάλλος συγγραφεύς Ἀραγκόν). Θά χρειασθῆ κάποτε νά ἐκδοθῆ λεξικό τῶν βιογραφιῶν αὐτῶν. Ἐδῶ θά ἀρκεσθοῦμε ἐνδεικτικά στήν παρουσίαση δύο τυπικῶν περιπτώσεων. Γόνοι δύο μεγάλων οἰκογενειῶν, ὁ πρῶτος, «κορυφαῖος» ἀριστερός διανοούμενος, ὁ δεύτερος «κορυφαῖος» δεξιός πολιτικός, συνηντήθησαν καί οἱ δύο μετά τό 1974 στό τέλμα τοῦ «μεσαίου χώρου», πού ἡ θλιβερή του μηδενικότητα ἐγέννησε τούς ἀπελπισμένους τῆς 17 Νοέμβρη. Θά παραμείνουν ὡς στοιχειώματα στήν μνήμη τοῦ αναγεννημένου ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Α) Ἄγγελος Ἀγγελόπουλος - Εἶχε γεννηθῆ τό 1904, στό Βλαχόρραφτη τῆς Ἀρκαδίας ὡς ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός τῆς οἰκογενείας βιομηχάνων πού ἵδρυσαν τήν *Χαλυβουργική*. Μαζί μέ τόν

Ξ. Ζολώτα, τόν Κ. Τσάτσο, τόν Γ. Κασιμάτη, τόν Κωνστ. Καραμανλῆ καί τόν Π. Γαρουφαλιᾶ, εἶχαν ἱδρύσει στήν κατεχόμενη Ἀθήνα, τό 1943, τήν *Σοσιαλιστική Ἕνωση*, μιά σοσιαλιστική ὀργάνωση καφενοβίων πού ποσῶς δέν ἠνόχλησε τόν κατακτητή. (Ἦσαν στενοί φίλοι τοῦ πατέρα μου, τοῦ πρυτάνεως τοῦ Πολυτεχνείου Νίκου Κιτσίκη, ἰδιαιτέρως ὁ νουνός μου ὁ Γαρουφαλιᾶς). Τό 1945, ὁ Γαρουφαλιᾶς, πολιτικός καί ἰδιοκτήτης τῆς ποτοποιίας *Φίξ*, ἐξέδωσε στήν Ἀθήνα ἕνα βιβλίο μέ τίτλο, *Σοσιαλισμός καί Ἐπιστήμη στήν Ἑλλάδα*, ἀφιερωμένο στόν Ἀγγελόπουλο, στό ὁποῖο ὑπεστήριζε με πλῆθος στοιχείων ὅτι ὁ διευθυντής τοῦ Ἀνωτάτου Οἰκονομικοῦ Συμβουλίου (1931-1943) καί καθηγητής τῆς Δημοσίας Οἰκονομίας στό Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν ἀπό τό 1936, ὑπουργός τό 1944 στήν κυβέρνηση τοῦ βουνοῦ τῆς ΠΕΕΑ, Ἄγγελος Ἀγγελόπουλος, ἦταν ἕνας ἀντιγραφεύς ἐπιστημονικῶν πονημάτων! Ἰδού μερικά ἀποσπάσματα τοῦ σπανιωτάτου τούτου βιβλίου τοῦ Γαρουφαλιᾶ:

«Στήν κοινωνία μας ἐξ αἰτίας τῆς μακροχρονίου κατοχῆς καί τῆς δυστυχίας πού δημιουργήθηκε, τά πάντα ἔχουν κλονισθῆ. Πιστεύαμε ὅμως ὅλοι μας, πώς ὁ κλονισμός αὐτός εἶχε συμβῆ πρό παντός στόν ὑλικό βίο, στόν κύκλο τῶν συναλλασσομένων... Εἴδαμε ἀλήθεια καί ἀνθρώπους τοῦ πνεύματος νά ἐκτροχιάζωνται πολιτικά, πότε συνεργαζόμενοι μέ τόν ἐχθρό καί πότε μετέχοντες εἰς πράξεις εἰς βάρος τοῦ Λαοῦ καί τῆς Χώρας. Δέν φανταστήκαμε ὅμως ποτέ πώς ἦταν δυνατό καθηγηταί τοῦ Πανεπιστημίου νά μεταβληθοῦν σέ νοθευτάς τῆς ἐπιστήμης καί νά ἐμφανίζουν γιά δική τους ἐπιστημονική ἐργασία τήν πιστή ἀντιγραφή τῶν ἰδεῶν ἄλλων ἐπιστημόνων. Εἴχαμε πιστέψει πώς ἄν καθηγηταί παρεστράτησαν στήν πολιτική, ἡ ἑλληνική ἐπιστήμη τοὐλάχιστον δέν εἶχε μολυνθῆ ἀπό τό μίασμα τῆς ἠθικῆς σήψεως καί δέν εἶχε χάσει τήν ἁγνότητά της. Τήν θλιβερή διάψευση μᾶς τήν ἔδωσε ὁ κ. Ἀγγελόπουλος... πού στήν ἕδρα τῆς Δημοσίας Οἰκονομίας εἶναι διάδοχος τοῦ ἀειμνήστου Ἀνδρεάδη... Σύμφωνα μέ τούς τρόπους τῆς ἀντιγραφῆς πού χρησιμοποίησε ὁ κ. Ἀγγελόπουλος, παραθέτω στίς ἑπόμενες σελίδες, σέ ἀντίστοιχη διάταξη, μερικά ἀπό τά κείμενα τῶν πρωτοτύπων ἔργων πού ἀντέγραψε ὡς δείγματα τῶν διαφόρων μεθόδων ἀντιγραφῆς καθώς καί τό κείμενο τοῦ δῆθεν ἰδικοῦ του ἔργου, μέ τίτλο *Ὁ Σοσιαλισμός*, Ἀθήνα, Β' ἔκδοση, 1945: Ἀντιγραφή αὐτολεξεί ξένων κειμένων, χωρίς τοποθέτηση εἰσαγωγικῶν καί χωρίς τήν μνεία τῶν πηγῶν καί τῶν συγγραφέων». Τό 1974 ὁ Ἀγγελόπουλος ἐξελέγη μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ἐνῷ ἀπό τό 1946 ἕως τό 1967 ἐδημοσίευε ἀπό τήν Γενεύη ὅπου εἶχε ἐγκατασταθῆ, τό μηνιαῖο περιοδικό *Νέα Οἰκονομία*. Ὑπῆρξε μέ τόν συνάδελφό του Ξ. Ζολώτα, ἐπί μισό αἰῶνα, στά χρόνια 1930-1980, τό Κολωνάκι μιᾶς ἀριστοκρατικῆς σοσιαλδημοκρατίας πού δέν εἶχε κανένα λαϊκό ἔρεισμα καί πού, παρά τήν συνοδοιπορία του μέ τό ΚΚΕ, ἐνεπνέετο -μέ ἐξαίρεση τόν Νίκο Κιτσίκη- ἀπό μία ἀθεράπευτη εὐρωλαγνεία, μέχρι τήν ἄνοδο τοῦ Κώστα Σημίτη στήν ἐξουσία ὅταν σύσσωμη πλέον ἡ πρώην εὐρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία συστρατεύθηκε στόν νατοϊκό δωσιλογισμό ὑπό τήν ἡγεσία τοῦ Ἀμερικανοῦ κεντροαριστεροῦ χασάπη Μπίλ Κλίντον.

Β) Γεώργιος Ράλλης - Εἶχε γεννηθῆ τό 1918 στήν Ἀθήνα καί εἶναι χαρακτηριστικό τῆς κοινωνικῆς δομῆς τοῦ Κολωνακίου ὅτι ἄν καί υἱός τοῦ κατοχικοῦ πρωθυπουργοῦ, κορυφαίου δωσιλόγου Ἰωάννου Ράλλη καί ἐνῶ τό 1947 ἐξέδωσε ἀπολογία τοῦ πατέρα του, ἕνα βιβλίο 147 σελίδων, μέ τίτλο *Ὁ Ἰωάννης Δ. Ράλλης ὁμιλεῖ ἐκ τοῦ τάφου*, παρά ταῦτα -καί ἐνῷ ὁ ἴδιος εἶχε γίνει δικηγόρος στήν Κατοχή- δέν ἐδυσκολεύθη, σέ ἡλικία 32 ἐτῶν, νά ἐκλεγῆ τό 1950, βου-

λευτής Ἀθηνῶν τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος καί τέσσερα χρόνια ἀργότερα νά γίνη ὑπουργός Προεδρίας! Μετά κατέλαβε τά πολύ εὐαίσθητα ὑπουργεῖα Ἐσωτερικῶν καί Δημοσίας Τάξεως γιά νά καταλήξη, ὅπως ὁ πατέρας του, πρωθυπουργός τό 1980-1981, ἀκριβῶς τήν ἐποχή πού ἡ Ἑλλάς προσχωροῦσε στήν Εὐρώπη τοῦ Δ' Ράϊχ. Τήν πρώτη φορά, ἐπί πρωθυπουργίας τοῦ πατέρα του, τό κρατίδιο εἶχε ἐνσωματωθῆ στήν Εὐρώπη τοῦ Γ' Ράϊχ. Ὅταν σκεφθῆ κανείς ὅτι μέ τόν Παναγιώτη Κανελλόπουλο καί τόν Ἠλία Ἠλιοῦ, ὁ Γεώργιος Ράλλης ἔγινε τό σύμβολο τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν τῆς χώρας μας, εὔκολα πείθεται γιά τήν ποιότητα τῆς κολωνακιώτικης αὐτῆς δημοκρατίας. Ἰδού τί ἔγραψε στήν ἀπολογία τοῦ πατέρα του πού εἶχε καταδικασθῆ γιά δωσιλογία σέ ἰσόβια κάθειρξη:

«Ὁ πατήρ μου ἀποχωρῶν τῆς ἀρχῆς τήν 12ην Ὀκτωβρίου 1944, εὐτυχής διότι ὁ ἑλληνικός λαός εἶχε εὕρη, μετά τόσας δοκιμασίας, τήν ποθητήν ὡς τότε ἤλπιζε γαλήνην, ἐδημοσίευσε εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τό κάτωθι πρός τόν λαόν διάγγελμά του: - Τήν 7ην Ἀπριλίου 1943, ἐθεώρησα ὅτι εἶχον ἐπιβεβλημένον καθῆκον νά καταλάβω τήν ἀρχήν [ὑπό γερμανική κατοχή, ποίαν ἀρχή] μή ὑπαρχούσης κυβερνήσεως καί συνεπῶς μή ὑφισταμένου οὐδενός δυναμένου νά ἀγωνίζηται ἔναντι τῶν ἀρχῶν κατοχῆς διά τήν μείωσιν τῆς δυστυχίας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ». Σημειωτέον ὅτι ὅλοι οἱ Κουίσλινγκ τῆς Εὐρώπης -καί εἰδικά ὁ Πεταίν στήν Γαλλία- προσεπάθησαν ἀνεπιτυχῶς νά παρουσιάσουν τήν προδοσία τους ὡς πράξη αὐτοθυσίας μέ σκοπό τήν διάσωση τοῦ λαοῦ τους, ὑπονοώντας ὅτι θά ἔπρεπε νά τούς ἀνακηρύξουν σωτῆρες τῆς πατρίδος τους!

VIII - Ὁ Ὀρθοδοξισμός κατά τῆς Ὀρθοδοξίας: Γραικυλισμός καί Ἱερά Ἐξέταση

Τό φαινόμενο τῆς ἑλληνικῆς παρακμῆς εἶναι τεράστιο γιά νά ἠμπορῆ ν' ἀναλυθῆ ἐπιστημονικά μέσα ἀπό ἕνα σύγγραμμα. Εἶναι καί φοβερά ἐπώδυνο γιά ὅλους μας ὅταν μᾶς στήνουν μπροστά στόν ἐξομολογητή-ψυχαναλυτή τῆς δικῆς μας Ἱστορίας. Ὅταν ὁ Φράγκος Καρλομάγνος ἐσφετερίσθη, τό 800 μ.Χ., τό ὄνομα Ρωμαῖος καί ἀπό Romanos μᾶς ὑπεβίβασε σέ Grecos καί ὅταν ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς, 1100 χρόνια ἀργότερα, ἐξήγησε τόν ὑποβιβασμό γράφοντας: «Ἕλληνες (εἴμαστε) γιά νά ρίχνουμε στάχτη στά μάτια τοῦ κόσμου, πραγματικά (ὅμως) «Ρωμιοί» [μέ ἰῶτα]», ὁ γραικυλισμός εἶχε γίνει πλέον κοινή συνείδηση ἑνός ἔθνους καταφερτζήδων, χωρίς θεϊκή πνοή. «Κι ἔτσι -προσθέτει ὁ Παλαμᾶς- ἔγινε ὁ ἐξευτελισμένος Ρωμιός τῶν φωνακλάδων τῶν καφενείων, ὁ φασουλῆς Ρωμιός τῶν σατυρογράφων, ὁ ἀσυνείδητος Ρωμιός μέσα στό ψευτοβασίλειο». Ὁμοίως, ὁ θεωρητικός τοῦ ἑλληνικοῦ ἐθνικισμοῦ, καθηγητής Δημήτρης Βεζανῆς (1904-1968), ἔγραφε πώς μετά τό 1821 στήν Ἑλλάδα ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ὅλα τά κόμματα ἐδήλωναν ἐθνικιστές, δηλαδή ἐμπορεύοντο τόν ἐθνικισμό. Ἔτσι, στήν οὐσία, οὐδείς Ἕλλην ἦταν ἐθνικιστής, οὐδείς θά ἐθυσίαζε τήν καρριέρα του γιά τήν ὑπερτάτη ἀξία τοῦ ἐθνικισμοῦ. «Τό ἑλληνικό φιλότιμο -ἔλεγε- εἶναι ἡ

τάση νά ἐκτιμοῦμε περισσότερο ἀπό κάθε τι ἄλλο τόν ἑαυτό μας... Καμιά κανενός εἴδους ὑπεροχή δέν μᾶς εἶναι ἀνεχτή... Καταπληκτική εἶναι ἡ ἐπικράτηση τῆς ψευτιᾶς παντοῦ... Ὅποιος πιστεύει θεωρεῖται ἐλαττωματικός ἄνθρωπος, εὐκολόπιστος, κουτός... Ἔχουμε ἀπελπιστική ὁμοιομορφία».

Ὁ γραικολατῖνος Κοραῆς εἶχε ὑποστηρίξει ὡς ἐθνικά ὀνόματα ἤ τό Γραικός ἤ τό Ἕλλην, τονίζοντας: «Ἕν ἀπό τά δύο λοιπόν ταῦτα εἶναι τό ἀληθινόν τοῦ ἔθνους ὄνομα. Ἐπρόκρινα τό Γραικός, ἐπειδή οὕτω μᾶς ὀνομάζουσι καί ὅλα τά φωτισμένα ἔθνη τῆς Εὐρώπης», μή θέλοντας νά λάβη ὑπ' ὄψιν του ὅτι ὁ δικός μας χῶρος τῆς Ἐνδιάμεσης Περιοχῆς μέχρι τόν Ἰνδό Ποταμό, πάντοτε μᾶς ἤξερε ὡς Ρωμηούς (Ρούμ), Ρωμηούς μέ ἦτα καί ὄχι μέ ἰῶτα.

Στόν Καναδᾶ, οἱ Ἰνδιάνοι ὑποβιβάσθηκαν σέ ἀπόλυτα παράσιτα, σέ φολκλόρ, μέ μοναδικό πλέον προορισμό νά κοσμοῦν τά μουσεῖα τῆς χώρας γιά νά δίνουν στούς «λευκούς», πολιτιστικούς προγόνους. Ὁμοίως, οἱ Δυτικοί σέ ἀναζήτηση προγόνων, συρρίκνωσαν τήν Ρωμηοσύνη πού ἐξετείνετο ἀπό Ἀδριατικῆς μέχρι Καυκάσου, καί μετέπλασαν τούς Ἕλληνες σέ κακότεχνους Περικλῆδες τούς ὁποίους ἐτοποθέτησαν στό εὐρωπαϊκό μουσεῖο κηρίνων προσωπικοτήτων.

Ἀπό τό 1821 ἡ παρακμή ὑπῆρξε τριπλή: α) *Πολιτική Παρακμή:* Μέ τούς τρεῖς ἐπιφανεστέρους γραικολατίνους, τόν Ἰωάννη Κωλέττη, τόν Ἐλευθέριο Βενιζέλο -ὁ ὁποῖος εἶχε δηλώσει μέ ὑπερηφάνεια σ' ἕναν δημοσιογράφο, τόν Ἰανουάριο τοῦ 1919: «Πνευματικῶς εἶμαι Ἑλληνολατῖνος» - καί τόν Κωνσταντῖνο Καραμανλῆ τόν πρεσβύτερο. Ὁ τελευταῖος, δυσπιστώντας πώς ἦτο δυνατόν νά ἀναγεννηθῆ μέ οἱονδήποτε τρόπο ὁ Ἕλλην γραικύλος, ἔδωσε στόν ἑαυτό του τόν ρόλο τοῦ ἡγέτου τῆς ἑλληνικῆς παρακμῆς καί ἐπέτυχε αὐτό πού εἶχαν ἀποτύχει νά ἐπιβάλουν οἱ ἡγέτες τῆς δυτικῆς παρατάξεως τῶν τελευταίων χρόνων τοῦ Βυζαντίου: νά ἐντάξη τόν Ἕλληνα χειροπόδαρα στό φραγκικό πολιτικό σύνολο τῆς ΕΟΚ. Ὁ Καραμανλῆς συμφωνοῦσε μέ τήν ἀνάλυση τοῦ γραικύλου πού εἶχε κάνει τό 1919 ὁ Βενιζέλος, σχετικά μέ τήν ἐκστρατεία τῆς Σμύρνης. Ὁ Βενιζέλος εἶχε τότε γράψει: «Ἡ ὑπό τῶν Δυνάμεων ἀποφασισθεῖσα μόλις πρό 60 ἡμερῶν καθαρῶς ἑλληνική κατοχή τῆς Σμύρνης, ἥτις ἐθεωρήθη τότε καί δικαίως ὡς ἡ ἀπαρχή μιᾶς νέας ἑλληνικῆς μεγαλουργίας, θ' ἀποδειχθῆ ὅτι δέν ἦτο παρά ἕν μετέωρον στιγμιαίας λάμψεως, τό ὁποῖον ἐφώτισεν μόνον τήν ἑλληνικήν ἀθλιότητα».

Γι' αὐτό καί ὁ Καραμανλῆς δέν ἐδίστασε νά πάη στό Ἄαχεν τῆς Γερμανίας γιά νά ἀποδεχθῆ τό βραβεῖο Καρλομάγνου. Ἐάν ἔβγαιναν ἀπό τόν τάφο τους οἱ Βυζαντινοί αὐτοκράτορες τοῦ Θ' αἰῶνος καί ἔβλεπαν τούς σημερινούς Ἕλληνες νά γίνονται ὑπήκοοι τοῦ Καρλομάγνου, τί θά ἔλεγαν; Θά ἔβλεπαν στίς 9 Νοεμβρίου 1988, τόν Χρῆστο Σαρτζετάκη, πρόεδρο τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας, παρέα μέ τόν προκάτοχό του Κων. Καραμανλῆ καί τόν πρόεδρο τῆς Κύπρου Βασιλείου, νά προσκυνοῦν τόν πνευματικό συνεχιστή τοῦ Καρλομάγνου, τόν ἀποκαλούμενο «πατέρα τῆς Εὐρώπης», Jean Monnet, κατά τήν διάρκεια τῆς μεταφορᾶς τῶν λειψάνων του στό Πάνθεον τῶν Παρισίων. Καί ὁ Χίτλερ γιά νά προσδέση στήν Εὐρώπη τήν Ἐνδιάμεση Περιοχή, συνεκρότησε μιά μεραρχία Εὐρωπαίων πολιτῶν SS τήν ὁποία ἀπεκάλεσε χαρακτηριστικά μεραρχία Καρλομάγνου.

β) *Θρησκευτική Παρακμή:* Τό 1833, οἱ Ἀγγλογάλλοι παρεκίνησαν τό ἑλληνικό κρατίδιο πού εἶχαν κατασκευάσει, νά δημιουργήση αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία παρά τίς σφοδρές διαμαρτυρίες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί τήν ἀντίθεση τῆς ἑλληνικῆς κοι-

νῆς γνώμης. Στόχος ἦταν ἡ διαίρεση τῆς Ὀρθοδοξίας καί ἡ πλήρης καθυπόταξή της διά μέσου τῆς δυτικοποιήσεώς της. Κατόπιν αὐτοῦ, τά νεοσύστατα φραγκοεμπνευσμένα κρατίδια τῆς Βαλκανικῆς, ἠκολούθησαν τό παράδειγμα τῶν Ἀθηνῶν καί ἀπεσχίσθησαν ἀπό τό Φανάρι. Στό καθένα ἀπό τά κράτη αὐτά ὁ Πάπας, ὁ ὁποῖος ἀνέκαθεν ἦτο τό δεξί χέρι τοῦ δυτικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, ἐξήσκησε τήν ἐπιρροή του γιά τήν ταχεῖα δυτικοποίηση τῆς Ὀρθοδοξίας, ἡ ὁποία ἔφθασε καί μέχρι προσπαθείας ἀφανισμοῦ της κατά τόν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ὅταν οἱ καθολικοί Κροάτες κατέσφαξαν τούς ὀρθοδόξους Σέρβους.

Στήν Ἑλλάδα, ὁ ἐκκλησιαστικός ἡγέτης πού συνέβαλε τά μέγιστα στήν πλήρη δυτικοποίηση τῆς Ὀρθοδοξίας ὑπῆρξε ὁ Μελέτιος Μεταξάκης (1871-1935). Ὁ ὑπουργός τοῦ Βενιζέλου, Ἀνδρέας Μιχαλακόπουλος, σέ μιά μακροσκελῆ ἐπιστολή πρός τόν πρωθυπουργό του, μέ ἡμερομηνία 10 (23) Νοεμβρίου 1916, τοῦ ἐξέθετε τήν ἀναγκαιότητα ριζικῆς μεταρρυθμίσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας μέ στόχο τήν πλήρη δυτικοποίησή της (κατάργηση τῶν νηστειῶν, τῶν ἑορτῶν τῶν ἁγίων, τῶν μοναστηρίων, λιγότερο παπᾶ καί πολύ ἱεροκήρυκα-ἑρμηνευτή, λιγότερες ἀκολουθίες, λιγότερη ὀρθοστασία κλπ.). Καί ὁ νοῦς του ἐπῆγε στόν Μεταξάκη ὁ ὁποῖος, ἀπό τό 1910, ἦταν μητροπολίτης Κιτίου Κύπρου. Καί ἔγραφε ὁ Μιχαλακόπουλος: Πρέπει νά τοποθετήσουμε στήν κεφαλή αὐτῆς τῆς ἀληθῶς ἐπαναστατικῆς μεταρρυθμίσεως ἕναν ἱερωμένο μέ μεγάλες ἀντιλήψεις, περίπου ὅπως εἶσθε ἐσεῖς στήν πολιτική. Καί τόν ἔχετε: εἶναι ὁ Κύπρου. Θά γίνει, ὑπό τήν προστασία σας, ὁ Βενιζέλος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Καί πράγματι, τό 1918, ὁ Κρητικός σάν τόν Βενιζέλο, Μεταξάκης, σέ ἡλικία 47 ἐτῶν, ἐγένετο μητροπολίτης Ἀθηνῶν καί ἀμέσως

μετά ἐχρησιμοποιήθη ἀπό τήν Κυβέρνηση στό Παρίσι, στό Λονδῖνο καί στήν Οὐασιγκτῶνα γιά τήν ἐθνική προπαγάνδα. Ὅταν ἔπεσε ὁ Βενιζέλος στά τέλη τοῦ 1920, ἀνετράπη καί αὐτός καί αὐτοεξωρίσθη στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὅπου διωργάνωσε τήν Ἀρχιεπισκοπή Βορείου καί Νοτίου Ἀμερικῆς. Ἐνῶ δέ εὑρίσκετο στίς ΗΠΑ, ἐξελέγη Οἰκουμενικός Πατριάρχης καί ἐνεθρονίσθη στήν Κωνσταντινούπολη τόν Ἰανουάριο 1922. Μετά ὅμως ἀπό τήν ἐπικράτηση τοῦ Κεμάλ, ὁ ρασοφόρος αὐτός πολιτικός ὑπεχρεώθη νά παραιτηθῆ. Βενιζέλος καί Μεταξάκης ὑπῆρξαν συνυπεύθυνοι γιά τήν έντονη πολιτικοποίηση καί δυτικοποίηση τῆς Ὀρθοδοξίας πού ἔφθασε στό σημεῖο τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ὀρθοδόξου ἡμερολογίου τό 1923, ἀπόφαση ἡ ὁποία ἔγινε ἔκτοτε τό σύμβολο τῆς θρησκευτικῆς μας παρακμῆς. Μόνη ἐλπίς ἐπανορθώσεως δέν εἶναι βεβαίως ἡ ἀπόσχιση παλαιοημερολογιτῶν ἀπό τό πληγωμένο σῶμα τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀλλά ἡ ἐπαναφορά κάποιαν ἡμέρα τοῦ πατρίου ἡμερολογίου μέ ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

γ) *Πολιτιστική Παρακμή*: Τό ἐπιστέγασμα τῆς πολιτιστικῆς μας παρακμῆς ἔφθασε τό 1981 μέ τήν ἔνταξη τῆς Ἑλλάδος στήν ΕΟΚ ὡς πλῆρες μέλος. Μέ παραπλήσια ψευτοεπιστημονικά ἐπιχειρήματα καί σκοπιμότητες οἱ δυτικόπληκτοι πολιτικοί μας, ὅπως εἶχαν πράξει καί μέ τήν ἀλλαγή τοῦ ἡμερολογίου, θά ἐπιβάλουν τήν ἀντικατάσταση τοῦ ἑλληνικοῦ μέ τό λατινικό ἀλφάβητο. Ἤδη ἀπό τό 1840, ὁ γραικυλισμός τοῦ κρατιδίου τῶν Ἀθηνῶν εἶχε ἐκδηλωθῆ σέ πολιτιστικούς τομεῖς ὅπως ἡ μουσική. Αὐτό εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νά δεχθοῦμε ὅλους τούς τρόπους τῆς δυτικῆς μουσικῆς: Στήν ἐλαφρά μουσική, τίς φόρμες γκαβότα, πόλκα, μπαγιαντέρα, βάλς, φόξ, ταγκό, μπολερό, τσάρλεστον, σουΐγκ, ρόκ -στήν ἡμικλασική μουσική, τίς φόρμες καντσονέτα, σερενάτα, βαρκαρόλα, μπαλ-

λάντα, ρομάντσα, λήντ, ντουέτο, τρίο, κουαρτέτο καί τό μαζικό τετράφωνο χορωδιακό τραγούδι -στήν κλασική μουσική, τίς φόρμες σόλο, ντουέτο, τρίο, κουαρτέτο, κουϊντέτο, σεξτέτο, σεπτέτο, όκτέτο, σουΐτα, σονάτα, κοντσέρτο, συμφωνία, ὄπερα σέρια, ὄπερα μπούφα, συμφωνικό ποίημα χορευτικῆς σκηνῆς. Οἱ πρῶτοι γραικύλοι φιλόμουσοι στήν χειμερινή σαιζόν τοῦ 1840 -κατά τήν διάρκεια τῆς ὁποίας ἐγκαινιάσθηκε τό νέο θέατρο τῶν Ἀθηνῶν ἀπό ἕναν ἰταλικό θίασο- ἀπήλαυσαν πατεῖς με-πατῶ σε 114 παραστάσεις Ντονιτζέττι, Μπελλίνι καί ἄλλων. Καί δέν εἶναι τό σημερινό λαϊκό τραγούδι τοῦ τύπου Θεοδωράκη πού ἠμπορεῖ νά ἀνακόψη τόν μουσικό παρασιτισμό μας.

Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, σέ ἀντίθεση μέ αὐτήν τῶν Καθολικῶν, δέν γνωρίζει οὔτε Ἱερά Ἐξέταση, οὔτε «nihil obstat» καί «imprimatur» τῆς παπικῆς λογοκρισίας καί τόν μή γραικύλο Ὀρθόδοξο ποτέ δέν τόν ἐφόβισαν οἱ ἀντικονφορμιστικές ἰδέες. Ὁ Θωμᾶς Τορκουεμάδας (1420-1498) ἦτο ὁ διάσημος δομηνικανός μοναχός, γενικός ἱεροεξεταστής τῆς Ἰσπανίας. Ἦτο τεραστίας μορφώσεως ἀλλά ἔκαψε χιλιάδες βιβλία. Μιμητές του στήν Ἑλλάδα τοῦ Κ' αἰῶνος, ὑπῆρξαν οἱ ὀπαδοί μίας φραγκοεμπνευσμένης ὀρθοδόξου κινήσεως, τῆς Ἀδελφότητος Θεολόγων *Ζωή*, πού εἶχε ἱδρυθῆ τό 1907 καί πού σήμερα εὑρίσκεται σέ πλήρη παρακμή διότι καταπολεμεῖται ἐπιτυχῶς ἀπό τήν ἀναγέννηση τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος.

Ὁ ἰδιοκτήτης ἑνός ἐκδοτικοῦ οἴκου, ἦταν ὀπαδός τῆς Ἀδελφότητος *Ζωή*, ἦταν δηλαδή ζωϊκός ὅπως ὑπῆρξε καί ὁ πατέρας του. Ἀλλά δέν εἶναι εὔκολο νά ξεφύγης ἀπό μιά τέτοια ὁλοκληρωτική ὀργάνωση. Κάτι ξέρει ὁ Χρῆστος Γιανναρᾶς πού ὅταν ἐτόλμησε νά φύγη καί νά γράψη, μόνο πού δέν ἐκινδύνευσε ἡ ζωή του. Χάριν εἰσηγήσεως τοῦ π. Γ. Μεταλληνοῦ, ἐν λόγῳ ἐκδότης -ἕνας ἐξαίρετος

ἄνθρωπος μέ χρυσῆ καρδιά καί παραδειγματικός οἰκογενειάρχης- ἐδέχθη νά ἐκδώση, τό 1990, κάποιο βιβλίο μου, περί *Ὀρθοδοξίας*. Δέν ἐφαντάζετο τί θά ἐπακολουθοῦσε. Ἡ *Ζωή* τόν ἐπέπληξε καί τόν διέταξε νά ἀποσύρη ἀμέσως τό βιβλίο. Ὑπήκουσε διότι δέν ἠμποροῦσε νά κάνη διαφορετικά. Τό βιβλίο ἐπωλήθη, κρυφά ἀπό τήν *Ζωή*, μέχρι πού ἐξηντλήθησαν τά διασωθέντα ἀντίτυπα διότι τά ὑπόλοιπα ὑπεχρεώθη ὁ ἐκδότης, παρά τήν θέλησή του, νά τά πολτοποιήση. Τό 1998, τό Βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἑστίας ἐπέτυχε νά ἀγοράση ἀπό τόν ἐν λόγῳ ἐκδότη τά δικαιώματα καί τό ἐκυκλοφόρησε σέ νέα ἔκδοση μέ νέο ἐξώφυλλο. Τά ἐλάχιστα ἀντίτυπα τῆς ἐξαντληθείσης καί ἐξαφανισθείσης ἐκδόσεως ἔχουν πλέον πάρει ἀξία κειμηλίου. Ἦλθε λοιπόν ἡ ὥρα νά δοθοῦν στήν δημοσιότητα μερικά ἀποσπάσματα δύο ντοκουμέντων, γιά νά πεισθῆ ὁ ὑπήκοος τοῦ κρατιδίου τῶν Ἀθηνῶν ὅτι στήν χώρα του ἀπαγορεύουν καί πολτοποιοῦν ἀκόμα καί βιβλία!

Ἐπιστολή πρώτη: «12 Μαρτίου 1990. Πρός τήν Ἀδελφότητα Θεολόγων ἡ *Ζωή*, Ἀθήνας. - Ἀγαπητοί πατέρες καί ἀδελφοί, Πρίν ἀπό μερικές ἡμέρες πληροφορήθηκα τυχαῖα ἀπό τηλεφώνημα πού ἔκανα στόν κ. Ἀναστόπουλο, ὁ ὁποῖος ἐν συνεχείᾳ μέ παρέπεμψε στόν κ. [Γεώργιο] Μελέτη [δεύτερο τοῦ προϊσταμένου ἱερέως π. Νικήτα Βουτυρᾶ, κεντρικό κτήριο Καρύτση 14. Ἐπίσης Ἱπποκράτους 189 ὡς καί κτῆμα *Ζωῆς* στήν Ἁγία Παρασκευή] γιά τήν στενοχώρια καί τήν ἀγανάκτηση πού προκάλεσε *τμῆμα ἑνός κεφαλαίου* τοῦ βιβλίου τοῦ Δρ. Δ. Κιτσίκη μέ τίτλο ..., τῶν ὑπό τήν διεύθυνσή μου ἐκδόσεων ..., καί πού ἀναφέρεται, μέσῳ γραπτῶν τοῦ Χ. Γιανναρᾶ καί Γ. Μουστάκη, στίς ὀργανώσεις καί στή *Ζωή* καί στούς ἱδρυτές της... Στόν κ. Μελέτη ἐζήτησα ἀμέσως συγγνώμη, χωρίς νά γνωρίζω τό περιεχόμενο τοῦ ἐπιμάχου κειμένου... Εἶναι ἡ ἄγνοια ἀλλά καί ἡ ἔλλειψη προ-

σπαθείας ἐκ μέρους του [τοῦ Κιτσίκη] νά κατανοηθεῖ ἡ ἡρωϊκή ἐποχή, οἱ ἀγῶνες, οἱ θυσίες, τό ἄδολο δόσιμο καί ὁ ἐνθουσιασμός πού κατέστησαν τό ἔργο τῆς Ἀδελφότητος ἔργο ἱστορικῆς ἀναγκαιότητος καί πανελλήνιας σπουδαιότητος, πραγματικά ἔργο Θεοῦ γιά τόν τόπο μας. Τό ἔργο αὐτό ἦταν καί εἶναι ἔργο δικό σας ἀλλά καί δικό μας, ἐννοῶ ὅσων προερχόμαστε ἀπό τήν «κίνηση» καί δέν εἴμαστε ἄμεσα συνδεδεμένοι μ᾽αὐτήν σήμερα, μένοντας φυσικά στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

»Τό ὅτι ὁ γράφων δέν τό ξεχνᾶ αὐτό ἀποδεικνύεται καί ἀπό ἐπιστολές πού εἶχε στείλει παλαιότερα σέ ἐφημερίδες καί ἀπό σύγχρονες προφορικές του ὁμολογίες. Τό παρελθόν μου στό κατηχητικό, στίς ΧΜΟ, ὡς ὁμαδάρχου στήν ΧΜΟ Μοντρεάλ πού ἵδρυσα μαζί μέ ἄλλους φίλους, στή ΧΦΕ καί στήν ΧΕΕ, καθώς καί ἡ εὐλογία τοῦ μακαριστοῦ πνευματικοῦ μου πατέρα Ἀθανασίου Γαλέττα ἡ ὁποία συνοδεύει διά βίου ὅλη τήν οἰκογένειά μου, ἀποτελοῦν ἀναπόσπαστο μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μου... αἰσθάνομαι ἰδιαίτερη ὀδύνη πού ἔστω, χωρίς νά τό γνωρίζω, ἤ ἀμελώντας, ἄν θέλετε νά τό ἐλέγξω, πέρασε κάποιο μή ἀντικειμενικό στοιχεῖο, μέ προσωπικές αἰχμές, πού μειώνει τό ἱστορικό ἔργο τῆς Ἀδελφότητος, σέ βιβλίο τοῦ ἐκδοτικοῦ μου οἴκου. Συντετριμμένος, ζητῶ ἐκ νέου συγγνώμην καί τήν κατανόησή σας καί φυσικά δηλώνω,ὅτι ἄν ὑπάρξει δεύτερη ἔκδοση τοῦ βιβλίου αὐτοῦ θά ἀπαλειφθοῦν πλήρως... Ἡ ἀναφορά πάλι στήν καλωσύνη τοῦ μακαριστοῦ πατέρα μου, γιά νά τονιστεῖ ἡ δική μου «ἀπώλεια» εἶναι βέβαια τοὐλάχιστον πρόωρη. Ὁ πατέρας μου, ὡς γνωστόν, δέν εἶχε ἀναλάβει ἐκδοτικό ἔργο καί μάλιστα σ᾽ ἕνα χῶρο τόσο οἰκτρά κατακερματισμένο ἀπό τίς ἁμαρτίες μας... Ἴσως θά βοηθοῦσε λίγο τήν σκέψη σας καί τήν στάση σας ἀπέναντί μου ἄν παρέφραζα τόν Πασκάλ γιά νά πῶ ὅτι «ὁ ... [ὑποφαινόμενος] δέν εἶναι οὔτε ἄγγελος οὔτε διάβολος». Εἶμαι, καί τό ὁμολογῶ μέ συντριβή, ἕνας ἁμαρτωλός... [πού] ἔχει ἐπίγνωση ὅτι πέφτει χωρίς νά τό θέλει καί ὅτι σηκώνεται μέ τή Χάρη τοῦ Θεοῦ, πέφτει καί σηκώνεται... [ὑπογραφή]» (Ἐδῶ βλέπουμε τήν γνωστή μέθοδο τῶν ὁλοκληρωτικῶν ὀργανώσεων αὐτοεξευτελισμοῦ τῶν ὀπαδῶν των πού ὑποχρεώνει τούς τελευταίους νά κατηγοροῦν δημοσίως τόν ἑαυτό τους γιά ἀναξιότητα).

Ἐπιστολή δευτέρα: (Ἀπό ἕναν καθηγητή καρδιολόγο τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, συγγραφέως ἑνός βιβλίου, πού μεταξύ καί ἄλλων βιβλίων τῶν ἰδίων ἐκδόσεων, ἀπηγορεύθη ἀπό τήν Ἀδελφότητα καί «δέν μπῆκε στό Βιβλιοπωλεῖο τῆς *Ζωῆς*». Ἀντί νά συνταχθῆ μέ ἐμένα καί νά διαμαρτυρηθῆ κατά τῆς ζωϊκῆς πολιτικῆς ἀπαγορεύσεως βιβλίων, ἐπικροτεῖ τήν ἀπαγόρευση τοῦ βιβλίου μου καί διαμαρτύρεται μόνον γιά τό δικό του βιβλίο. Κατά τά πρότυπα τῶν ὁλοκληρωτικῶν ὀργανώσεων, ἡ «Κίνηση» χρησιμοποιεῖ τιμωρημένο μέλος της καί συγγενῆ ἄλλου κατηγορούμενου προβάτου της -τοῦ ἐν λόγω ἐκδότη- γιά νά πιέση τόν τελευταῖο ψυχολογικά καί νά τοῦ μεταδώση τό αἴσθημα ἐνοχῆς. Ὁ ὀρθοδοξισμός στήν πλέον ἀποκρουστική του μορφή).

«22 Μαρτίου 1990. Ἀγαπητέ μου ἐκδότη ,.. γιά τό βιβλίο τοῦ Δ. Κιτσίκη... στήν ἐπικοινωνία αὐτή μαζί σου δέν μέ ἐνδιαφέρει ὁ Κιτσίκης ἀλλά ὁ φίλος, ὁ συγγενής, ὁ ἀδελφός ... [ὁ πεπτωκώς]. Αὐτός εἶναι πού μέ ἐνδιαφέρει... Αἰσθάνεσαι καί ὁμολογεῖς συντριβή καί προτίθεσαι «σέ μιά δεύτερη ἔκδοση... νά ἀπαλειφθοῦν πλήρως ἤ ἀντικειμενοποιηθοῦν ἐπίμαχα σημεῖα». Ἡ τέτοια καλή σου πρόθεση δέν διορθώνει τό τώρα συντελούμενο κακό. Καί παρουσιάζεσαι συντασσόμενος μέ Γιανναρᾶ-Μουστάκη-Μπιτσάκη. Ὁπότε καί ἀπεμπολεῖς καί ὅλα τά ὅσα ἀπό τόν καθυβριζόμενο καί κατασυκοφαντούμενο χῶρο ἀπέλαβες. Καί φαίνεσαι σάν νά περιφρονεῖς καί ὅλους

ἐκείνους παρ᾽ ὧν πλεῖστα ὅσα ἀπέλαβες. Καί τόν μακαριστό πατέρα Ἀθανάσιο Γαλέττα, στόν ὁποῖο ὀνομαστικά ἀναφέρεσαι. Ἡ συντριβή σου γιά τό ἀτόπημα, τό ὁποῖο δέχεσαι -καί ἐγώ πιστεύω εἰλικρινά- ἔχει ἀνάγκη ἀπό ἐνέργειες διορθώσεως τοῦ κακοῦ. Ὄχι δέ στό μέλλον, κατά μία δεύτερη ἔκδοση, ἀλλά τώρα... διότι αὐτά δέν εἶναι παρωνυχίδες καί δέν ἐπιτρέπεται νά ξεφεύγουν. Φαίνεται δέ ὅτι ἀπώτερη πρόθεση τοῦ συγγραφέως τοῦ βιβλίου καί τό ἐπίκεντρο τῆς προσπαθείας του ἦταν νά κτυπήσει κατακέφαλα τούς συγκεκριμένους αὐτούς στόχους καί ἐκείνους τούς ὁποίους -στό κάτω τῆς γραφῆς- καί ἐσύ καί ἐγώ καί πλῆθος τῶν σήμερα ἀγωνιζομένων στόν πνευματικό στίβο, μαζί μέ τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ, ὀφείλουμε τόσα πολλά!.. Σέ ἐρωτῶ: δέ μοιάζει σάν ὅλα αὐτά νά τά ἔχεις πετάξει στά σκουπίδια;.. Δέν φθάνει ἡ συντριβή οὔτε «ἡ πρόσθετη ὀδύνη» σου. Ἡ μεταμέλεια δέν ἀρκεῖ... Δέν ξέρω ἄν ἦρθες σέ ἐπικοινωνία μέ τόν πατέρα Ἀνάργυρο, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου, γιά χάρη σου καί χωρίς νά μοῦ τό ζητήσεις, ἔκανα τό κατά συνείδησιν καθῆκον μου. Σημειώνω ὅμως μέ ἔμφαση ὅτι κάθε μεταμέλεια ἔχει καί τούς τρόπους ἀποκαταστάσεως. Ἀπό πολλούς ἄκουσα ὅτι πρέπει νά ἀποσύρεις αὐτό τό βιβλίο καί νά μήν ἀμαυρώσεις τήν μέχρι τώρα προσπάθειά σου μέ τό βιβλίο τοῦ Κιτσίκη. Μπορεῖ τό βιβλίο αὐτό νά πωλήσει κομμάτια, νά βρεῖ ἀγοραστικότητα, ἰδίως μεταξύ κάποιων «ἀντικινησιακῶν» καί κομπλεξικῶν, ἄν γίνει τό λάθος πού ἔγινε μέ τό βιβλίο τοῦ Γιανναρᾶ, *Καταφύγιο Ἰδεῶν*, καί πολεμηθεῖ μέ ἀρθογραφεῖες οἱ ὁποῖες θά καταλήξουν σέ διαφήμιση. Ὅμως ἡ συνείδησή σου τί λέει;... Πρέπει νά τό ἐξαφανίσεις τό συντομώτερο, γιά δικό σου καλό!

»Τό προσωπικό μου ζήτημα [τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ βιβλίου του ἀπό τήν *Ζωή*] τό ἄφησα στά χέρια τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι στήν ἀρχή ἀναστατώθηκα. Τώρα ὅμως εἶμαι ἤρεμος διότι δέχομαι

ὅτι πίσω ἀπό κάθε γεγονός τῆς ζωῆς μας εἶναι ὁ δάκτυλος τοῦ Θεοῦ. Ἄφησα ἑπομένως τό ζήτημα στά χέρια τοῦ Θεοῦ καί ἠρέμησα, εἰρήνευσα... [ὑπογραφή]...».

Ὁλόκληρο τό σῶμα τοῦ Ἔθνους δονεῖται ἀπό τήν βαθειά ἀσθένεια τοῦ γραικυλισμοῦ, αὐτήν τήν ἀπόλυτη ἔλλειψη ἐμπιστοσύνης στά διδάγματα τῆς παραδόσεώς μας. Παντοῦ καί πάντοτε προβάλλει μπροστά στούς πολιτικούς μας, στούς στρατιωτικούς μας, στούς ἐπιχειρηματίες μας, στούς δημοσιογράφους μας, στούς καθηγητές μας, στούς φιλολόγους μας, στούς διανοουμένους μας, στούς θρησκευτικούς μας κύκλους ὅτι τά προερχόμενα ἀπό τήν Δύση ἀντιπροσωπεύουν πρόοδο καί ἀνωτερότητα. Ἐπαναλαμβάνουν μονότονα μιά φράση πού δέν ἔχει κανένα νόημα στόν χῶρο μας. Κατηγοροῦν τούς συμπατριῶτες τους ὅτι ἐπιστρέφουν *στόν Μεσαίωνα*, ἐνῷ ἡ ἔννοια τοῦ Μεσαίωνος εἶναι τελείως δυτική. Τό Βυζάντιο δέν ἐγνώρισε ποτέ Μεσαίωνα. Ἡ λέξη αὐτή εἶναι τελείως ἄγνωστη γιά τήν Ἱστορία μας ὅπως ἄλλωστε καί γιά τήν Ἱστορία τῆς Κίνας. Θέλουν νά ἐνταχθοῦν στό σύγχρονο, δηλαδή στήν δυτική ἀσθένεια τῆς συνεχοῦς καί χωρίς ποιοτικῆς καλυτερεύσεως ἀλλαγῆς, ἀκριβῶς ὅπως οἱ ἀνώριμοι ἔφηβοι 17άρηδες ἀκολουθοῦν τυφλά τήν μόδα, πότε βάφοντας τά μαλλιά τους γαλάζια καί πότε ἐρυθρά, κατηγορώντας τούς γονεῖς τους ὅτι ἔχουν μείνει πίσω... στόν Μεσαίωνα!

Παράδειγμα: Ὁ κ. Ἀστέρης Χουλιάρας εἶναι διδάκτωρ Πολιτικῆς Ἐπιστήμης καί ἐρευνητής στήν Ἑλλάδα, στό Ἰνστιτοῦτο Διεθνῶν Οἰκονομικῶν Σχέσεων. Δέν εἶναι δημοσιογράφος. Συνεπῶς ὑποχρεοῦται νά παρακολουθῇ τά τοῦ κλάδου του. Ἀλλά εἶναι πεπεισμένος ὅτι τά φῶτα τῆς γνώσεως προέρχονται ἀπό τήν Δύση καί εἰδικά ἀπό τόν ἀγγλοσαξωνικό κόσμο. Δηλαδή πάσχει καί αὐτός ἀπό τήν προαναφερθεῖσα ἀσθένεια τοῦ γραικυλισμοῦ πού θερίζει

ὅλους τούς κύκλους στό κρατίδιο τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ κ. Χουλιάρας λοιπόν ἐδιάβασε ἕνα ἀμερικανικό βιβλίο πού ἐξεδόθη τό 1997 στήν Καλιφόρνια καί πού ἀσχολεῖται μέ τό γνωστό θέμα τοῦ ἰδεολογικοῦ περιεχομένου τῶν γεωγραφικῶν χαρτῶν. Καί γράφει ἔκθαμβος σέ ἄρθρο του στό *Βῆμα* τῆς 5ης Ἀπριλίου 1998, ὅτι τό βιβλίο αὐτό εἶναι φοβερά πρωτότυπο: «δύο Ἀμερικανοί ἐπιστήμονες, λέει, προτείνουν μιά νέα διαίρεση τοῦ πλανήτη, πολύ διαφορετική ἀπό τήν γεωγραφική πραγματικότητα τῶν ἑπτά ἠπείρων. Σύμφωνα μέ τήν προσέγγισή τους, ἡ Εὐρώπη μετατρέπεται σέ Δυτική Εὐρασία». Φυσικά οἱοσδήποτε γνώστης τῶν βιβλίων μου ἀπό τά χρόνια τοῦ 1960-1970 καί οἱοσδήποτε ἀναγνώστης τοῦ τριμηνιαίου περιοδικοῦ μου ἀπό τό 1996, πού ἔχει τίτλο *Ἐνδιάμεση Περιοχή* κοιτάζοντας τό μόνιμο ὀπισθόφυλλο τοῦ περιοδικοῦ, θά διαβάση πώς «ἡ εὐρασιατική ἤπειρος, τῆς ὁποίας ἡ Εὐρώπη δέν εἶναι παρά μία ἀπό τίς πολλές χερσονήσους διαιρεῖται...» κλπ. Ἔχω ἑδραιώσει στό μυαλό γενεῶν ἀπό δυτικούς ἐπιστήμονες τήν ἰδέα νά μή θεωροῦν τήν Εὐρώπη ὡς αὐτοτελῆ ἤπειρο καί νά διαιροῦν τήν Εὐρασία σέ πολιτιστικές ἑνότητες (Δύση, Ἐνδιάμεση Περιοχή, Ἀνατολή). Μάλιστα, χάριν τῆς θεωρίας αὐτῆς ἐξελέγην μέλος τῆς Καναδικῆς Ἀκαδημίας.

Ὁ μακρόστενος χάρτης τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ τριμηνιαίου περιοδικοῦ μου τῆς *Ἐνδιάμεσης Περιοχῆς*, παρά τά φαινόμενα, δέν παραμορφώνει τήν Εὐρασία καί τήν Ἀφρική. Εἶναι ἐμπνευσμένος μερικῶς ἀπό ἕναν παγκόσμιο χάρτη πού χρησιμοποιοῦμε στά δυτικά πανεπιστήμια τά τελευταῖα 20 χρόνια, πού εἶχε σχεδιάσει ὁ Arno Peters, καί ὑποστηρίξει ὁ καθηγητής Carl Troll, πρόεδρος τῆς Διεθνοῦς Γεωγραφικῆς Ἑνώσεως. Τό κείμενο τοῦ 1980 τοῦ χάρτη αὐτοῦ ἔλεγε: «Ἐμεῖς οἱ Δυτικοί ἔχουμε ὁρίσει μιά γεωγραφία τοῦ κόσμου ὅπου καταλαμβάνουμε ὑπέρμετρη θέση. Ὁ Φλαμανδός Μερκάτορ (1512-1594) εἶχε σχεδιάσει τόν κόσμο γιά τήν Εὐρώπη καί τούς λευκούς. Ἡ ἀναπαράσταση τοῦ κόσμου πού προτείνει ὁ Peters εἶναι πολύ πιό κοντά στήν πραγματικότητα παρά ὁ κλασσικός χάρτης τοῦ Μερκάτορ. Τολμᾶ νά δηλώση πώς οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἴσοι καί πώς οἱ κοινωνίες εἶναι ὅλες ἀξιέπαινες».

Οἱ ἐκδόσεις Κάλβος εἶχαν ἐκδώσει τό 1989 ἕνα πρωτότυπο βιβλίο, πού φυσικά ξέφυγε τῆς προσοχῆς τοῦ κ. Χουλιάρα, ἐφ᾽ ὅσον ἦταν γραμμένο ἀπό Ἕλληνα, τόν Βαγγέλη Πανταζῆ, *Χάρτες καί Ἰδεολογίες*, 318 σελίδων, καί ὁ ὁποῖος εἶχε σημειώσει πώς «ἀπό τήν ἔρευνα πού ἔγινε φάνηκε ὅτι τό θέμα *σάν σύνολο*, δέν ἔχει ἀπασχολήσει κανέναν συγγραφέα, τόσο τῆς χώρας, ὅσο καί τοῦ ἐξωτερικοῦ». Προσέθετε δέ, «πώς δέν εἶναι ἀπαραίτητο νά τιμωρῆ κανείς αὐτούς πού ἔμαθαν γράμματα, βάζοντας ψυχαναγκαστικά κάτω ἀπό τή μύτη τους βιβλία μέ χιλιοειπωμένες κοινοτοπίες», καλή ὥρα τά περισσότερα ἀμερικανικά βιβλία.

Ἡ τάση τοῦ δυτικοῦ συγγραφέως γιά πνευματική κλοπή ἀνάγεται στήν ἴδια τήν οἰκοδόμηση τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ καί γι᾽ αὐτό πλῆθος δυτικοποιημένων Γραικύλων ἔχουν ἀπό καιρό ἀναβιβάσει σέ πανεπιστημιακό ἄθλημα τήν ἀντιγραφή καί ἰδιοποίηση ξένων διδακτορικῶν διατριβῶν. Παράδειγμα δυτικοευρωπαίου συγγραφέως ὁ διάσημος Πολωνός ἀστρονόμος καί καθολικός κληρικός Κοπέρνικος (1473-1543). Ὁ μεγάλος Ἕλλην ἀστρονόμος τοῦ Κ' αἰῶνος Εὐγένιος Ἀντωνιάδης, πού εἶχε ἐργασθῆ στήν Γαλλία, εἶχε ἀποδείξει ὅτι ὁ Κοπέρνικος ὑπῆρξε συστηματικός ἀντιγραφεύς τῶν Ἑλλήνων σοφῶν καί ἐσκεμμένως ποτέ δέν τούς ἀνέφερε στό ἔργο του γιά νά δώση τήν ἐντύπωση πώς οἱ ἰδέες ἦσαν ἰδικές του. Συγκεκριμένα, στό αὐτόγραφο χειρόγραφό του πού ἀνεκαλύφθη τό 1960

καί στό όποῖο παρουσιάζει τήν θεωρία του περί ἡλιοκεντρικοῦ συστήματος, ὁ Κοπέρνικος ἀναφέρει πώς τήν παρέλαβε ἀπό τόν Ἕλληνα ἀστρονόμο Ἀρίσταρχο τόν Σάμιο (310-230 π.Χ.). Ἄλλωστε, τόν μελετοῦσε ἐπί 30 ὁλόκληρα χρόνια. Ἀλλά, θέλοντας νά παρουσιάση τήν μελέτη του ὡς πρωτότυπη, μέ τήν ἴδια του τήν πένα διέγραψε τό ὄνομα τοῦ Ἀριστάρχου καί ὁλόκληρη τήν περικοπή πού ἀνεφέρετο στήν πατρότητα τῆς θεωρίας τοῦ ἡλιοκεντρικοῦ συστήματος. Σημειωτέον ὅτι ὁ Ἀρίσταρχος δέν εἶχε ἁπλῶς ρίξει τήν ἰδέα, χωρίς νά τήν θεμελιώση, ὅπως οἱ δυτικοί ἰσχυρίσθησαν γιά νά δικαιολογήσουν τόν λογοκλόπο. Ὁ Σάμιος ἀστρονόμος εἶχε καταγράψει πολλές μετρήσεις μέ τήν βοήθεια ἑνός ἀστρονομικοῦ ὀργάνου, τῆς σκάφης, πού αὐτός ἐπινόησε, μετρήσεις πού διεσώθησαν σέ μέρος συγγράμματός του, *Περί μεγεθῶν καί ἀποστημάτων Ἡλίου καί Σελήνης*. Ἡ θεωρία του ὅτι τό κέντρο τοῦ κόσμου εἶναι ὁ ἥλιος καί ὅτι ἡ γῆ περιφέρεται γύρω ἀπ᾽αὐτόν, ἐνῷ συγχρόνως περιστρέφεται γύρω ἀπό τόν ἄξονά της, ἦταν εὐρέως γνωστή καί ὁμιλοῦν περί αὐτῆς καί ὁ Ἀρχιμήδης καί ὁ Πλούταρχος. Ἁπλῶς στήν Δύση εἶχε ὑπερισχύσει ἡ γεωκεντρική θεωρία ἑνός ἄλλου Ἕλληνος ἀστρονόμου, τοῦ Πτολεμαίου (περί 100-170 μ.Χ.). Βεβαίως, τά ἑλληνικά ταχυδρομεῖα εἶχαν ἐκδώσει γραμματόσημο γιά νά τιμήσουν τό «ἀριστάρχειο σύστημα», ἀλλά χωρίς νά κάμουν ἀγῶνα στούς διεθνεῖς ὀργανισμούς γιά νά ἀνασκευασθῆ παγκοσμίως τό ψεῦδος τοῦ «κοπερνικείου συστήματος». Ἀντιθέτως, οἱ Σοβιετικοί τήν ἐποχή πού δέν εἶχαν καταπέσει στήν σημερινή τους «γραικυλική» κατάντια, εἶχαν ἐπιβάλει παγκοσμίως τό ὄνομα τοῦ Ρώσου πατέρα τῶν πυραύλων καί θεμελιωτοῦ τῆς ἀστροναυτικῆς, Κωνσταντίνου Τσιολκόβσκι (1857-1935). Οἱ δυτικοί ἐπιστήμονες εἶχαν προσπαθήσει νά φερθοῦν ὅπως καί μέ τόν Ἀρίσταρχο καί νά τόν ἀγνοήσουν. Σήμερα

ὅλοι ἀναγνωρίζουν στήν Δύση τό πρωτοπόρο ἔργο τοῦ Τσιολκόβσκι καί οὐδείς τοῦ Ἀριστάρχου. Στρατευμένε νέε στά ἑλληνικά ἰδανικά ὡς πότε θά κοιμᾶσαι;

Ἡ προαναφερθεῖσα περίπτωση ὄχι μόνον δέν εἶναι ἡ ἐξαίρεση ἀλλά ἀντιθέτως εἶναι ὁ κανόνας. Ἀπόδειξη ὅτι ὁλόκληρος ὁ δυτικός πολιτισμός εἶναι θεμελιωμένος στό ψέμα, εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ Γερμανοῦ Γουτεμβέργιου (1400-1468), ἀπό τόν ὁποῖον μάλιστα, στό κρατίδιο τῶν Ἀθηνῶν, ἐκδοτικός οἶκος, ἐθεώρησε πρέπον νά λάβη τήν ὀνομασία του καί μάλιστα Gutenberg, μέ λατινικούς χαρακτῆρες! Φυσικά καί ὁ Γουτεμβέργιος, ὅπως καί ὁ Κοπέρνικος στήν ἀστρονομία, προσέθεσε κάποιες δευτερεύουσες βελτιώσεις στό ἔργο τῶν ἀπό αἰώνων ἐφευρετῶν τῆς τυπογραφίας Κορεατῶν καί Κινέζων. Ἀλλά ἦταν λογοκλόπος καί μαζί του ὅλη ἡ Δύση διότι μέχρι τόν Κ' αἰῶνα ἐπιμελῶς οἱ Φράγκοι ἐσιώπησαν καί ἠγνόησαν παντελῶς τούς ἐφευρέτες τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς. Νά ὑπενθυμίσουμε λοιπόν ὅτι οἱ Κινέζοι, ἤδη ἀπό τόν Θ' αἰῶνα μ.Χ. χρησιμοποιοῦσαν τήν τυπογραφία γιά νά τυπώσουν σέ μεγάλο ἀριθμό ἀντιτύπων βιβλία, καί γύρω στό ἔτος 1000 μ.Χ. ἐνεφανίσθησαν καί τά κινητά τυπογραφικά στοιχεῖα, τά ὁποῖα μάλιστα ἔγιναν μεταλλικά γύρω στό 1300, δηλαδή πάνω ἀπό ἕναν αἰῶνα προτοῦ τά ἀντιγράψει τό 1436 (ἀποσιωπῶντας τήν πηγή) ὁ Γουτεμβέργιος. Οἱ ἑλληνικές ἐγκυκλοπαίδειες πού μεταφράζονται ἀπό τίς δυτικές, μεταφέρουν τό ψέμα ὅτι δῆθεν ἡ τυπογραφία στήν Κίνα, ναί μέν ὑπῆρχε, ἀλλά δέν εἶχε μεγάλη διάδοση. Ὅμως, στήν Ἐθνική Βιβλιοθήκη τοῦ Πεκίνου ὑπάρχουν πάνω ἀπό πέντε ἑκατομμύρια (!) τυπωμένων βιβλίων, μόνον γιά τήν περίοδο ἀπό τόν ΙΔ' αἰῶνα μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ ΙΘ' αἰῶνος, πρό τῆς ἐλεύσεως τῶν δυτικῶν κατακτητῶν. Τό πολύτομο μνημειῶδες ἔργο τοῦ Joseph Needham, *Science and Civilization in China,*

(1954), πού παρουσιάζει τό καταπληκτικό έπίπεδο τῆς κινεζικῆς ἐπιστήμης καί τεχνικῆς, ἀποδεικνύει τό μέγεθος τῆς δυτικῆς κομπορρημοσύνης. Π.χ. τό 1014 μ.Χ. ἡ Κίνα κατεσκεύασε ἐμβόλιο κατά τῆς εὐλογιᾶς καί κατά τόν ΙΖ' αἰῶνα ἡ κινεζική κυβέρνηση ἐξήγγειλε ἐπίσημο ὑποχρεωτικό ἐμβολιασμό καί ἑκατομμύρια Κινέζων ἐμβολιάσθηκαν, ἐνῶ στήν Δύση πρέπει νά περιμένουμε τόν ΙΘ' αἰῶνα γιά νά γνωρίσουμε ἐμβολιασμό. Σέ μιά ἐποχή πού οἱ ἐπιδημίες ἐξωλόθρευαν τούς πληθυσμούς τῆς Φραγκιᾶς, ἡ πρωτοπόρα κινεζική ἰατρική κατώρθωνε νά αὐξήση τόν πληθυσμό τῆς Κίνας σέ ἀνήκουστα ὑψηλά μεγέθη.

Σκοπός μας εἶναι νά ξαναδώσουμε ἐμπιστοσύνη στόν Ρωμηό, νά ἀπαλλαγῆ ἀπό τό σύμπλεγμα κατωτερότητος τοῦ γραικύλου, νά ἐννοήση ὅτι ἐπιστήμη, δηλαδή ἡ αὔξηση τῆς γνώσεως τῆς οὐσίας τῶν πραγμάτων, δέν ὑπάρχει στόν δυτικό πολιτισμό ἔτσι ὅπως διεμορφώθη μέ τήν ἰταλική Ἀναγέννηση τοῦ ΙΕ' αἰῶνος καί ἐκυριάρχησε μέ τήν ἀμερικανική κοινωνία τοῦ Κ' αἰῶνος. Στήν Δύση ὑπάρχει μόνον τεχνολογία, δηλαδή συνεχής δημιουργία νέων ἐργαλείων καί προϊόντων αὐτῶν τῶν ἐργαλείων. Τεχνολογία χωρίς ἐπιστήμη εἶναι ἡ καταστροφή τοῦ ἀνθρώπου, γι' αὐτό καί ἡ καταστροφή τῆς Δύσεως εἶναι ἀναπόφευκτη. Ἡ ἐπιστήμη εἶναι ποιοτική, ἐνῶ ἡ τεχνολογία εἶναι ποσοτική. Τό δυτικό πνεῦμα εἶναι ποσοτικό, στατιστικό, δέν εἶναι ποιοτικό. Δέν ἐνδιαφέρεται γιά τήν οὐσία μιᾶς ἰδέας ἀλλά γιά πόσα ἄτομα ὑποστηρίζουν αὐτήν τήν ἰδέα. Ἀλλά ἡ πλήρης γελοιογραφία τῆς ἔστω καί κολοβῆς δυτικῆς ἐπιστήμης, εἶναι ἡ ἀνύπαρκτη ἀμερικανική. Ὁ,τιδήποτε ἐπιστημονικό στίς ΗΠΑ δέν προέρχεται ἀπό γνησίους Ἀμερικανούς. Φερ' εἰπεῖν, ὁ μεγαλύτερος «Ἀμερικανός» ἐπιστήμων τοῦ Κ' αἰῶνος, Ἀλβέρτος Ἀϊνσταϊν (1879-1955), ἔλαβε τό βραβεῖο Νομπέλ τῆς φυσικῆς τό 1921 ὡς Γερμανός Ἑβραῖος καί

μόνο τό 1940 ἔγινε Ἀμερικανός, δηλαδή σέ ἡλικία 61 ἐτῶν. Τό λεγόμενο ἀμερικανικό ὄνειρο καί ἡ ἀμερικανική ἐθνική προσωπικότητα ἀποδεδειγμένως κατεσκευάσθησαν πλήρως στά κινηματογραφικά στούντια τοῦ Χόλλυγουντ ἀπό Ἑβραιοπολωνούς καί Ἑβραιορώσους οἱ ὁποῖοι ἔφθασαν στήν Ἀμερική στίς ἀρχές τοῦ Κ' αἰῶνος καί ἔκτισαν τό Χόλλυγουντ χωρίς κἄν νά γνωρίζουν τά ἀγγλικά!

Χαρακτηριστική εἶναι μιά βρεταννική ἐπιστημονική τηλεοπτική σειρά, πού ἐπαρουσίασε ὁ γνωστός ἐπιστήμων Λόρδος Robert Winston γιά τήν ἀνθρώπινη ζωή. Πρόκειται γιά μία στατιστική εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου -δηλαδή ποσοτική καί ὄχι ποιοτική: ὁ σημερινός ἄνθρωπος, ἔλεγε, θά ζήση 79 χρόνια, θά κάνη ἔρωτα 2580 φορές, θά περάση 2 1/2 χρόνια μιλώντας στό τηλέφωνο καί θά ἔχη δύο παιδιά. Τό νεογέννητο, στόν πρῶτο χρόνο τῆς ζωῆς του, θά βγάλη 145 λίτρα σάλιο, θά περπατήση μέ τά τέσσερα 150 χιλιόμετρα πρό τῶν δύο καί θά μάθη μιά καινούργια λέξη κάθε δύο ὧρες τά ἑπόμενα δέκα χρόνια. Μέχρι πού νά φθάση τά δέκα, ἡ καρδιά του θά κτυπήση 368 ἑκατομμύρια φορές. Ὅταν θά μεγαλώση, ὁ ἄνθρωπος θά ἐργασθῆ γιά ὀκτώ χρόνια, θά ὁμιλήση γιά 12 χρόνια, θά φάη γιά 3 1/2 χρόνια καί θά δίνη φιλιά γιά δύο ἑβδομάδες (λίγα, βεβαίως, ἐπειδή ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι Βρεταννός).

Συνεπῶς, πρέπει νά ἀναρωτηθῆ ὁ Ἕλληνας, ὅταν περιφέρεται μέ τό αὐτοκίνητό του μιλώντας στό κινητό τηλέφωνό του, μέ τήν ἔκθαμβο ποσοτική σκέψη, «ἄχ, τί κάνει αὐτή ἡ ἐπιστήμη!» ἀλλά λέγοντας στόν συνομιλητή του, «Ἔλα ρέ μαλάκα», σέ τί διαφέρει ἀπό ἕναν χιμπαντζῆ πού θά εὑρίσκετο στήν ἴδια ἀκριβῶς θέση; Οἱ κυβερνήσεις μας θέλουν νά μᾶς πείσουν νά ὑπηρετοῦμε τήν οἰκονομία γιά νά πηγαίνη καλά καί ὄχι ἡ οἰκονομία νά ὑπηρετῆ ἐμᾶς. Ὅλοι οἱ πολιτισμοί πρίν ἀπό τήν ἐμφάνιση τῆς Δύσεως, καί πρωτίστως ὁ

ἑλληνικός καί ὁ κινεζικός, εἶχαν καί ἐπιστήμη καί καταπληκτική τεχνολογία, τήν ὁποία ὅμως ἐχρησιμοποίουν ἐπιλεκτικῶς, διότι ἐνδιεφέροντο γιά τό ποιοτικό κέρδος πού θά ἐπέφερε στήν οὐσία τοῦ ἀνθρώπου καί ὄχι γιά τό ποσοτικό χρηματικό καπιταλιστικό κέρδος. Ἡ Κίνα δέν ἐχρησιμοποίησε μερικές ἀπό τίς πρωτοπόρες τεχνολογικές ἐφευρέσεις της διότι δέν συνέφεραν στόν ἄνθρωπο. Ὁ Ἕλλην σήμερα εὑρίσκεται σέ ἀνοδική πορεία. Ἐάν ὁ κ. Χουλιάρας καί κάθε πολίτης σάν αὐτόν ἀφυπνισθῆ καί ἐπιστρέψει στήν δημιουργική σκέψη τῶν προγόνων του, θά παύση νά λιβανίζη τόν λογοκλόπο Ἀμερικανό καί θά οἰκοδομήση, ἐπί τῶν ἐρειπίων τοῦ καταρρέοντος δυτικοῦ πολιτισμοῦ, τήν νέα Ρωμανία.

Στό Πανεπιστήμιο τῆς Ὀττάβας κατετέθη προσφάτως σχέδιο ἐργασίας ἑνός φοιτητοῦ μέ τίτλο, «Τό φαινόμενο τοῦ γραικυλισμοῦ». Στόν τομέα τῆς λογοτεχνίας εἴχαμε πρό τριακονταετίας ἕνα μυθιστόρημα πού ἠσχολεῖτο μέ τό θέμα, ἔργο τοῦ διπλωμάτου Ρόδη Ρούφου, *Οἱ Γραικύλοι*, Ἴκαρος, 1967, ὡς καί μελέτη του, ὑπό μορφήν τριῶν ἄρθρων, τῆς ἰδίας ἐποχῆς, στήν ὁποία ἔπλεκε τό ἐγκώμιο τοῦ γραικυλισμοῦ, μέ τίτλο «Ἀπολογία μιᾶς παρακμῆς», στό περιοδικό *Ἐποχές*, τεύχη 42, 43, 44, Ὀκτ., Νοεμβρ., Δεκ. 1966. Στόν τομέα ὅμως τῆς Ἱστορίας καί τῆς Πολιτικῆς Ἐπιστήμης, σχετική ὁλοκληρωμένη μελέτη δέν ὑπάρχει ἐνῷ τό φαινόμενο κυριαρχεῖ πλέον τόσο ἔντονα στήν ἑλλαδική κοινωνία ὥστε ἀκόμη καί ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος Χριστόδουλος νά θεωρήση ἀναγκαῖο τό 1998 νά τό ἐπισημάνη.

Τό ἀρχικό ἐρώτημα τοῦ ἐρευνητοῦ εἶναι φυσικά: τί ἐστί Γραικύλος; καί ἡ ἀπάντηση εἶναι: «Γραικύλος εἶναι ὁ πολίτης πού ἀποδέχεται τήν παρακμή τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους καί τήν στηρίζει μέ τήν ψῆφο του». Τό δεύτερο ἐρώτημα εἶναι: πόσοι εἶναι οἱ Γραικύλοι;

Αὐξάνονται ἤ μειώνονται μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου, φερ᾽ εἰπεῖν ἀπό τό 1974 μέχρι τό 2000; Τά στατιστικά στοιχεῖα ὑπάρχουν: εἶναι τά ἐκλογικά ἀποτελέσματα. Σέ κάθε ἐκλογή οἱ Γραικύλοι εἶναι τό σύνολο τῶν ψηφισάντων τά κόμματα τοῦ κατεστημένου, δηλαδή πού ἀποδέχονται τό Σύνταγμα τοῦ ἐξευτελισμένου κρατιδίου τῶν Ἀθηνῶν. Δέν εἶναι Γραικύλοι ὅσοι ψηφίζουν λευκό καί ὅσοι ψηφίζουν περιθωριακά ἐξωκοινοβουλευτικά κόμματα ἤ κόμματα τά ὁποῖα ἔχουν δηλώσει ἤ ἀφήνουν νά ἐννοηθῆ ὅτι ἐάν ἔλθουν στήν ἀρχή θά ἀνατρέψουν τό παρόν σύστημα. Τέτοια ἦταν ἡ ἀρχική θέση τοῦ ΚΚΕ καί μέχρι τό 1967 ἐμμέσως καί τῆς ΕΔΑ. Φυσικά σήμερα ὁ ψηφίζων τό ΚΚΕ δηλώνει Γραικύλος ἄν καί σέ μικρότερο ποσοστό ἀπό αὐτόν πού ψηφίζει τό ἕνα ἀπό τά δύο μεγάλα κόμματα τοῦ κατεστημένου. Ἡ σταθερή ἄνοδος τῶν λευκῶν ψηφοδελτίων θά σηματοδοτοῦσε συνεπῶς στατιστική πτώση τοῦ γραικυλισμοῦ καί ἀναπτέρωση τῶν προσδοκιῶν γιά μιά ἔξοδο ἀπό τό τέλμα τῆς παρακμῆς.

Ὅμως, γιά τήν ποιοτική ὁριοθέτηση του γραικυλισμοῦ, ἡ δυτική ἐπιστήμη δέν προσφέρει ἐρευνητικά ἐργαλεῖα, ἐφ᾽ὅσον βασίζεται ἐξ ὁλοκλήρου στήν ποσοτική ἔννοια καί θεωρεῖ ἀντιεπιστημονική καί ὑποκειμενική οἱαδήποτε ποιοτική ἀξιολόγηση τοῦ φαινομένου. Ἔτσι, χρησιμοποιώντας τά ἐργαλεῖα τοῦ κατεστημένου, καταλήγουμε στήν ἀντικειμενική διαπίστωση πώς ἀριθμητικά τουλάχιστον, ἡ πλειοψηφία τῶν ψηφισάντων πρέπει νά εἶναι συνειδητοποιημένοι Γραικύλοι, παρά τίς πρόσφατες ἐνδείξεις περί ἀνόδου τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος καί ἀσχέτως ἐάν δέν κατέχουν τό λογοτεχνικό ταλέντο ἑνός Ρόδη Ρούφου γιά νά ἐκφράσουν τήν προσήλωσή τους στόν γραικυλισμό.

Δύο κρούσματα γραικυλισμοῦ συνιστοῦν ὁ οἰκουμενισμός καί ὁ ἰπεκτσισμός. Πρόκειται γιά δύο ὄψεις τοῦ ἰδίου νομίσματος. Οἰκου-

μενισμός καί ἰπεκτσισμός προέρχονται ἀπό τήν δουλοπρέπεια καί τήν πλήρη ἔλλειψη ἐφευρετικότητος τοῦ σημερινοῦ ἑλληνικοῦ κατεστημένου πού ὡς βδέλλα κολλᾶ στό σῶμα τοῦ ἑκάστοτε ἰσχυροτέρου. Σήμερα ἀνήκομεν στήν Δύση, αὔριο στήν Ἰαπωνία, μεθαύριο σέ κάποιον ἄλλο. Φθάνει νά μήν χρειασθῆ νά σκεφθοῦμε ἀπό μόνοι μας. Οἱ ἐφημερίδες μας καλύπτονται ἀπό μεταφρασμένα καί ἀναμασημένα ἄρθρα τῆς Ἑσπερίας καί ἄν τό «τράμ τό τελευταῖο» ἐπανέλθη στίς πόλεις μας θά εἶναι διότι ἡ πλούσια Ἑλβετία τό ἔχει καύχημά της.

Ἐγώ, ἐπειδή ἤμουν Ἕλλην, καί συνεπῶς ἀμελητέα ποσότης γιά τούς συμπατριῶτες μου, δέν ἀκουγόμουν ὡς ἐμπνευστής τῆς ἰδέας τῆς Ἐνδιάμεσης Περιοχῆς, πού ἤδη ἀπό τά χρόνια τοῦ '60, ὅταν οἱ πάντες ἐπέμεναν νά διαιροῦν τόν κόσμο σέ ἰδεολογικές σφαῖρες, ἐπαρουσίαζα ἀφειδῶς σέ πάμπολλα ἄρθρα μου καί βιβλία τήν θεωρία μου ὅτι περισσότερη σημασία εἶχε ἡ διάκριση μεταξύ πολιτιστικῶν περιοχῶν (ἡ Ἐνδιάμεση Περιοχή ὡς ὀρθόδοξο-ἰσλαμική, ἀντετίθετο στήν καθολικο-προτεσταντική Δύση καί στήν ἰνδουϊστικό-βουδδιστική Ἀνατολή) καί πώς φερ' εἰπεῖν τό χαρακτηριστικό τῆς Ρουμανίας ἦταν πώς ἀνῆκε στήν Ἐνδιάμεση Περιοχή ὡς γαλουχημένη ἀπό αἰῶνες στό φρόνημα τῆς Ὀρθοδοξίας καί διόλου ὅτι ἦτο σοσιαλιστική, ἐπειδή γιά μερικές δεκάδες χρόνια εἶχε ἀποδεχθῆ τόν κομμουνισμό. Οἱ δέ δυτικοί κομμουνιστολόγοι ἔγραφαν συγγράμματα ἐπί συγγραμμάτων γιά τήν Ρουμανία, χωρίς ποσῶς νά γνωρίζουν, οὔτε καί νά ἐνδιαφέρονται γιά τό πολιτιστικό παρελθόν τῆς Ρουμανίας καί συνέκριναν τό Βουκουρέστι μέ τό Οὐλάν Μπατόρ ἐπειδή ἦσαν καί οἱ δύο κομμουνιστικές πρωτεύουσες.

Ἔφθασε ὅμως ἕνας ἄσχετος ἕως τότε μέ τό θέμα, ὁ Ἀμερικανός συνάδελφός μου Σάμουελ Χάντινγκτον, ὅταν μετά τήν κατάρρευση

τοῦ κομμουνισμοῦ εἶχε πλέον γίνει ὀφθαλμοφανές ὅτι τά ἰδεολογικά καθεστῶτα παρέρχονται ἐνῶ οἱ πολιτισμοί παραμένουν, νά ἐπαναλάβη μέ καθυστέρηση τριάντα ἐτῶν τήν θεωρία μου τῆς Ἐνδιάμεσης Περιοχῆς, στό ἄρθρο του «Σύγκρουση Πολιτισμῶν» —πού κατόπιν ἔγινε βιβλίο— γιά νά ἀναστατωθῆ τό πανελλήνιο, ἐπειδή ἐδέχθη καί αὐτός ἐπιτέλους πώς -εὐτυχῶς γιά μᾶς- δέν ἀνήκομεν στήν Δύση ἀλλά στήν Ἐνδιάμεση Περιοχή. Κρύος ἱδρώς ἐκύλησε στό μέτωπο τῶν Γραικύλων. Ὅσο τά ἔλεγε ὁ Κιτσίκης, ποιός τόν ἄκουγε, τώρα ὅμως τό ἐπανελάμβανε τό ἀμερικανικό ἀφεντικό τους. Μήπως εἶχε ἀποφασίσει νά μᾶς ἐκδιώξη ἀπό τήν θαλπωρή τῆς κουζίνας τῆς εὐρωπαϊκῆς οἰκίας; Ἀκόμη καί ὁ σφόδρα ἀντιδυτικός συνάδελφος Χρῆστος Γιανναρᾶς στήν *Καθημερινή*, ἀντί νά εὐχαριστήση τόν Ἀμερικανό καουμπόϋ πού ἀπεδέχθη πώς δέν εἴμεθα δυτικόστροφοι, ἐξεμάνη κατά τοῦ ἀντιγραφέα, ἄν ὄχι τοῦ Κιτσίκη, τουλάχιστον τοῦ Τόϋνμπη. Φαντασθεῖτε ἄν αὔριο μᾶς τρέφει ἡ Ἰαπωνία καί τολμήσει Ἰάπων νά δηλώση πώς δέν εἴμεθα Ἰάπωνες, μέ πόσους κουβάδες ὕβρεων θά τόν περιλούσωμε!

Ἄλλο οἰκουμενισμός καί ἄλλο διάλογος. Ὁ διάλογος μέ τίς ἄλλες θρησκεῖες συμφέρει τά μέγιστα τήν Ὀρθοδοξία ἐνῶ ὁ οἰκουμενισμός τήν καταστρέφει καί τήν ἀφομοιώνει. Παράδειγμα, τό πάθημα τῶν οὐνιτῶν, οἱ ὁποῖοι, ἀπό τά μέσα τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος, ἐπεζήτησαν τήν προστασία τοῦ πάπα, διατηρώντας τό ὀρθόδοξο τυπικό, συνέχισαν νά κάνουν τόν σταυρό τους ὀρθόδοξα καί νά λένε τό Πιστεύω χωρίς τό φιλιόκβε. Ὅμως ὁ πάπας, ὡς πολιτικός ἡγέτης ἤθελε ἁπλῶς νά αὐξήση τούς ὀπαδούς του, μέ ἀποτέλεσμα τήν ἀποξένωση σημαντικῶν πληθυσμῶν ἀπό τόν ὀρθόδοξο κορμό, τήν σταδιακή τους ἀφομοίωση, σέ σημεῖο σήμερα νά θεωροῦνται, πολλοί ἐξ αὐτῶν, καθολικοί.

῾Ο οἰκουμενισμός ρέπει ὑποχρεωτικῶς πρός τόν συγκρητισμό. Τελικῶς δέν συμφέρει οὔτε καί τόν ἰσχυρότερο. ῞Οταν δύο νοστιμότατα φαγητά ἀνακατευθοῦν χαλᾶνε καί τά δύο. ᾿Απεκάλεσα σέ βιβλίο μου, τό 1995, τόν μητροπολιτικό ναό τῶν ᾿Αθηνῶν πού ἐκτίσθη ἀπό τό 1838 μέχρι τό 1862, πάνω σέ ἀρχικά σχέδια τοῦ Δανοῦ ἀρχιτέκτονος Θεοφίλου Χάνσεν μέ συμβολή τοῦ ῞Ελληνος Δημητρίου Ζέζου καί τοῦ Γάλλου Μπουλανζέ καί πού ἦταν μῖγμα διαφόρων δυτικῶν ἀρχιτεκτονικῶν ρυθμῶν, ἀναμεμιγμένων μέ κάποια δόση βυζαντινοῦ, παράδειγμα οἰκουμενισμοῦ, δηλαδή σύμβολο πλήρους ἀνυποληψίας γιά οἱαδήποτε θρησκεία. ᾿Αλλά ὅτι αὐτό τό ἔκτρωμα παραμένει ἀκόμη καί σήμερα, παρά τίς ὀλίγιστες καί μεμονωμένες διαμαρτυρίες καί ὅτι κανείς μέχρι στιγμῆς δέν ἐπρότεινε νά τό κατεδαφίση, ἀποκαλύπτει τό μέγεθος γραικυλισμοῦ, ἤδη ἀπό τά μέσα τοῦ ΙΘ' αἰῶνος, τῆς ἑλλαδικῆς κοινωνίας. ῎Αλλωστε πῶς θά ἠδύνατο ἡ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νά διαμαρτυρηθῆ, ἐφ᾿ ὅσον τό ἐν λόγῳ οἰκουμενικό ἀρχιτεκτονικό ἔκτρωμα ἀντανακλᾶ τήν ἀτμόσφαιρα μέσα στήν ὁποία ἱδρύθη ἡ ἴδια τό 1833, ὅταν οἱ Φράγκοι τήν ὑποχρέωσαν νά ἀποκοπῆ ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί νά μεταβληθῆ σέ καισαροπαπική. Πράγματι, ἡ νεοσύστατη ᾿Εκκλησία τῶν ᾿Αθηνῶν ἦτο ὑποχρεωμένη νά ὑπακούει στόν βασιλέα Ὄθωνα ὡς ἀρχή τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος ἦτο καθολικός, μέσα στά πλαίσια τῆς εκκλησιαστικῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Βαυαροῦ προτεστάντου Γκεώργκ φόν Μάουρερ καί νά ἀκούη μέσα στίς ἴδιες τίς ἐκκλησίες της κηρύγματα προτεσταντῶν ἱεροκηρύκων κουβαληθέντων ἐξ ῾Εσπερίας! ῾Ο ῞Ελλην φοιτητής πού ἐστέλλετο νά σπουδάση θεολογία στίς καθολικές καί προτεσταντικές Σχολές τῆς Δύσεως, ἐπιστρέφοντας ἐδίδασκε σέ Ὀρθοδόξους αὐτά πού τοῦ εἶχαν διδάξει, νομίζοντας πώς ἦταν ὀρθόδοξα

ἐνῶ ἦσαν αἱρετικά. Συνεπῶς, πῶς εἶναι δυνατόν, ὁ ῞Ελλην ὁ ὁποῖος ἄθελά του ὑπόκειται κάθε Κυριακή στήν ἐκκλησία τῆς ἐνορίας του σέ πλύση ἐγκεφάλου καί αἰσθημάτων, ἀκούγοντας φραγκευμένη λειτουργία, νά ἀντιδράση στόν ἐξανδραποδισμό του καί νά διαμαρτυρηθῆ ἀκούγοντας πώς Ὀρθόδοξες ᾿Εκκλησίες εἶναι μέλη στήν Γενεύη τῆς ῾Ελβετίας, μαζί μέ τούς Προτεστάντες, τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν;

Πληροφορῶ ἐκείνους πού θά ἀπορήσουν ὅτι θεωρῶ μή πρέπουσα τήν παρουσία μας στό Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν, πώς στήν διάρκεια ἐπισκέψεώς μου στό Νέο Δελχί, εἰσῆλθα ἔκπληκτος στήν ἐκκλησία τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανικοῦ Κέντρου, ἡ ὁποία δέν εἶχε εἰκονοστάσιο καί ἦτο διακοσμημένη μέ οἰκουμενικό χαρακτῆρα. ῾Η ἐκκλησία αὐτή ἐχρησιμοποιεῖτο καί γιά συμπροσευχές μέ ἄλλες θρησκεῖες. Σημειωτέον πώς ὁ ἀποθανών, πρό μερικῶν ἐτῶν, ἀρχηγός τῆς ἀποκαλουμένης ᾿Ορθοδόξου ᾿Εκκλησίας τῆς ᾿Ινδίας -ἄν καί Κοπτοχαλδαία- καί μητροπολίτης Νέου Δελχί, ὑπεύθυνος συνεπῶς γιά τήν ἐκκλησία αὐτή, Παῦλος Μάρ Γρηγόριος, ἐχρημάτισε πρόεδρος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν καί δέν μοῦ εἶχε κρύψει τό οἰκουμενιστικό του φρόνημα. Ὁ δέ περίφημος Σέρβος δογματολόγος, ἀρχιμανδρίτης ᾿Ιουστῖνος Πόποβιτς, εἶχε γράψει (βλ. *Ὀρθόδοξος Τύπος*, 1-6-1975) πώς ἐθεώρει τήν συμμετοχή τῶν Ὀρθοδόξων στό Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν, ὡς «δουλικόν ἐξευτελισμόν» καί ὡς «ἀνήκουστον προδοσίαν». Συνεπῶς, ἡ ἀποικιοποίηση τῆς ῾Ελλάδος μετά τό 1821, συνετελέσθη μέ τήν βοήθεια τοῦ δόγματος τοῦ οἰκουμενισμοῦ, πού δύναται νά χαρακτηρισθῆ ὄχι ἁπλῶς αἵρεση ἀλλά ἰδεολογία κατοχικῶν μαυραγοριτῶν.

Στήν διεθνῆ πολιτική τοῦ γραικυλισμοῦ, ὁ ἰπεκτσισμός εἶναι τό ἀντίστοιχο τοῦ οἰκουμενισμοῦ στήν θρησκευτική πολιτική. ᾿Αμφό-

τερα τά φαινόμενα προέρχονται ὄχι ἀπό τόν σεβασμό καί τήν ἀγάπη πρός τόν ἀλλόθρησκο καί τόν ἀλλοεθνῆ, ἀλλά ἀπό τήν δουλοπρέπεια πρός τόν ἑκάστοτε ἰσχυρό. Γεγονός εἶναι πώς οἱ γνωστοί πολιτικοί πού ἀπεδέχθησαν τό βραβεῖο Ἀμπντί Ἰπεκτσί ἀνήκουν στόν ἀστικό βενιζελικό φιλελεύθερο χῶρο, πού περιφρονοῦν τόν τουρκικό λαό ὡς μεσανατολικό σέ ἀντίθεση μέ τόν ἑαυτό τους πού τόν θεωροῦν εὐρωπαῖο, ἄρα καί πολιτισμένο. Εἶναι οἱ γνωστοί τῆς Δυτικῆς Παρατάξεως οἱ ὁποῖοι ἐξευτελίζουν τόν ἑλληνισμό τώρα καί δύο αἰῶνες πού εὑρίσκονται στήν ἐξουσία. Σέ σχετική συνέντευξή μου πού εἶχα δώσει σέ ἀθηναϊκή ἐφημερίδα, τό 1995, εἶχα δηλώσει πώς «ἤμουν, εἶμαι καί θά εἶμαι τουρκόφιλος ὅπως τό ἔχω λεπτομερῶς ἐξηγήσει σέ ὅλα τά γραπτά μου, ἐδῶ καί τριάντα χρόνια. Τουρκόφιλος ὑπό τήν ἔννοια πού ἦταν τουρκόφιλοι οἱ ὀπαδοί τῆς ἀνατολικῆς ἀντιδυτικῆς παρατάξεως Ἴων Δραγούμης καί Ἀθανάσιος Σουλιώτης, οἱ ὁποῖοι ὀνειρεύοντο τήν ἵδρυση ἑλληνοτουρκικῆς συνομοσπονδίας».

Ὅταν τό 1996 ἐκυκλοφόρησε, ὡς μπεστσέλλερ στήν Τουρκία βιβλίο μου στά τουρκικά μέ τίτλο *Τουρκοελληνική Αὐτοκρατορία*, ὁ τότε πρωθυπουργός τῆς Τουρκίας ἔκανε στόν τουρκικό τύπο, στίς 31 Μαρτίου 1996, τήν ἑξῆς δήλωση: «Ὁ κορυφαῖος ἱστορικός Κιτσίκης μέ τό βιβλίο του αὐτό ἤνοιξε νέο δρόμο. Εἰργάσθη γιά νά ἐξαλείψη τό μῖσος καί τήν ἀσυνεννοησία μεταξύ τοῦ τουρκικοῦ καί τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Θά ἤθελα νά ἰδῶ στό μέλλον καί ἄλλους Κιτσίκηδες». Παρά ταῦτα, τό 1992, μοῦ ἐδίδετο τό Α' βραβεῖο Ἰπεκτσί ὄχι γιά τά πολλά ἱστορικά βιβλία μου περί Τουρκίας ἀλλά γιά τό βιβλίο μου, *Ὁ Ἄνδυς στόν καιρό τῆς Καλῆς* (Βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἑστίας, 1989) πού ἦταν ποιητική συλλογή! Στήν προαναφερθεῖσα συνέντευξη ἐξήγησα διά μακρῶν πῶς ἀντελήφθην ὅτι τό ἐν λόγῳ

ἵδρυμα ἦταν ὕποπτο καί γιατί ὑπῆρξα ὁ μόνος ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ τό ἐπῆρα στά χέρια μου ὡς τεκμήριο, τελικά δέν τό ἀπεδέχθην. Εἶχα προσθέσει στήν συνέντευξη αὐτή πώς τό ἀπέραντο μαρτύριο τοῦ τουρκικοῦ λαοῦ, πού τά καλύτερά του παιδιά δολοφονοῦνται κατά χιλιάδες ἀπό τά κρατικά κομμάντος θανάτου, οἱ χιλιάδες τουρκικές οἰκογένειες πού ζοῦν τήν ἀγωνία τῶν «ἀγνοουμένων τους δολοφονημένων παιδιῶν, χωρίς νά τούς δίδουν τήν παραμικρή πληροφορία γιά τήν ἐξαφάνισή των, αὐτά τά φοβερά δέν συγκινοῦν τόν Ἀνδρέα Πολιτάκη καί τά μέλη τῆς «λέσχης» ἑλληνοτουρκικῆς φιλίας».

Ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖο αὐτοί οἱ κύκλοι ἀνήγαγον τόν ἰπεκτσισμό σέ πολιτική αἵρεση τοῦ ἑλληνισμοῦ, χωρίς νά ἔχουν τήν παραμικρή συμπάθεια πρός τόν τουρκικό λαό, εἶναι πώς μέ τόν τρόπο αὐτό νομίζουν ὅτι θά γίνουν ἀρεστοί στούς δυτικούς συμμάχους, δηλαδή στό ἀφεντικό τους. Πρός χάριν τῆς ἐξαπλώσεως τοῦ ἐμπορίου καί τῶν στρατηγικῶν συμφερόντων τῆς Δύσεως εἶναι ἕτοιμοι ν' ἀποδεχθοῦν ἀκόμη καί τόν σουννιτικό ἰσλαμισμό, φυσικά σαουδαραβικοῦ καπιταλιστικοῦ τύπου. Καί κάνουν πώς ἀγνοοῦν ὅτι ὁ μακαρίτης δημοσιογράφος Ἀμπντί Ἰπεκτσί, πρός τιμήν τοῦ ὁποίου καθιερώθη τό βραβεῖο, ἦταν, ὅπως καί ὁ ὁμόφρων του εἰσβολεύς τῆς Κύπρου Ἐτζεβίτ τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε καί σύμβουλος, ἀνθέλλην, πού ἀπαιτοῦσε νά ἀσκηθῆ βία κατά τῆς Ἑλλάδος γιά νά φρονηματισθῆ καί νά δοθῆ τέλος στήν «ἡγεμονία τῶν Ἑλλήνων στό Αἰγαῖο».

Οἰκουμενισμός καί φονταμενταλισμός εἶναι τά δύο χαρακτηριστικά τῆς ἀμερικανικῆς νοοτροπίας. Χωρίς παράδοση, οἱ ΗΠΑ ὑπεστήριζαν πάντοτε τό ἀτομικιστικό πρότυπο τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας, ἐπιζητώντας τό χωνευτήρι (melting pot) πού εἶναι ἕνας πολιτισμικός καννιβαλισμός καί συνθέτει μίαν ἀπό τίς ἀπεχθέστερες μορφές τοῦ ἀτομικισμοῦ, καθώς καταστρέφει, συντρίβει όριστι-

κά τήν προσωπικότητα τῶν ἀνθρωπίνων πλασμάτων, μία προσωπικότητα πού ὑφάνθηκε ἀπό γενεές ὁλόκληρες σέ ἕναν πλούσιο, ἀρχέγονο κοινωνικό ἱστό. Παίρνουν ὁλοκληρωμένα *πρόσωπα* καί δολοφονώντας τό πνεῦμα τους, τά ὑποβιβάζουν σέ ἄτομα. Τά παίρνουν ἀπό τά τέσσερα σημεῖα τῆς γῆς: τόν καθολικό Πολωνό, τόν ὀρθόδοξο Ἕλληνα, τόν μουσουλμάνο Αἰγύπτιο, τόν ἰνδουϊστή Ἰνδό, τόν βουδδιστή Κινέζο, καί τά πολτοποιοῦν μέσα στό χωνευτήρι, ἀπ᾿ὅπου ἀναδύεται ὁ δυτικός ἄνθρωπος τῆς πλανητικῆς καπιταλιστικῆς οἰκονομίας. Πρόκειται πράγματι γιά ἕναν ἀνθρώπινο πολτό, καταναλωτικό ἄτομο, πού προκαλεῖ ναυτία. Γι᾿ αὐτό καί ἡ Οὐάσιγκτων ὑπεστήριξε -ἀμέσως μόλις ἐξεδηλώθη- τόν οἰκουμενισμό τοῦ Βατικανοῦ καί ὑπεραμύνεται παντοῦ καί πάντα οἱασδήποτε συγκρητιστικῆς προσπαθείας, ὅπως εἶναι ἡ Νέα Ἐποχή (New Age) καί ἄλλα νεφελώματα χιλιάδων αἱρέσεων, στό ὄνομα δῆθεν τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας.

Ἡ οὐσιαστική ἔλλειψη διαλεκτικῆς σκέψεως τῶν Ἀμερικανῶν τούς ὠθεῖ πάντα στά ἄκρα, σέ μονοδιάστατες θεωρήσεις καί σέ μία καταπληκτικά ἀφελῆ ὑποκρισία. Ἔτσι, ὁ πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Τζών Κουΐνσυ Ἄνταμς, ἤδη πρό 160 ἐτῶν, τό 1842, εἶχε δικαιολογήσει τόν πόλεμο ἐπιβολῆς ναρκωτικῶν (τοῦ ὀπίου) ἐπί τῆς Κίνας, μέ τά ἑξῆς λόγια: «Ἡ βασική ἀρχή τῆς κινεζικῆς αὐτοκρατορίας εἶναι ἀντιεμπορική. Δέν ἀναγνωρίζει τήν ὑποχρέωση νά κάμη ἐμπορικές ἀνταλλαγές μέ ἄλλες χῶρες. Εἶναι καιρός νά ὑπάρξη τέλος σ᾿ αὐτήν τήν πελώρια προσβολή στά δικαιώματα τῆς ἀνθρώπινης φύσης καί στήν πρώτη ἀρχή τοῦ διεθνοῦς δικαίου», διότι «ἡ ἠθική ὑποχρέωση νά συνάπτονται ἐμπορικές ἀνταλλαγές ἀνάμεσα στά ἔθνη, στηρίζεται ὁλοκληρωτικά, ἀποκλειστικά, στήν χριστιανική διδασκαλία, πού μᾶς ζητᾶ ν᾿ ἀγαποῦμε τόν πλησίον μας

ὅπως τόν ἑαυτόν μας. Ἀλλά στήν Κίνα, ἐπειδή δέν εἶναι χριστιανικό ἔθνος, οἱ κάτοικοί της δέν αἰσθάνονται δεμένοι μέ τήν χριστιανική διδασκαλία», τοῦ δολλαρίου πού φέρει τήν ἐπιγραφή «in God we trust» (ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στόν Θεό).

Νομίζω πώς στά συγγράμματά μου ἔχω ἐπαρκῶς ἀναλύσει τήν ὑφή τοῦ φονταμενταλισμοῦ ὡς τυπικοῦ δυτικοῦ προϊόντος. Γι᾿ αὐτό καί τόν ὀρθοδοξισμό ἤ ὀρθόδοξο φονταμενταλισμό, πού ἔχω ἐπανειλημμένως καυτηριάσει, τόν θεωρῶ, μαζί μέ τόν ἐθνικισμό, αἵρεση, ἐφ᾿ὅσον πρόκειται γιά πολιτική ἰδεολογία πού χρησιμοποιεῖ τήν Ὀρθοδοξία ὡς μέσον ἐπιβολῆς τοῦ ἐθνικισμοῦ. Ἐπιπλέον, ὁ φονταμενταλισμός, ἐνῶ ἀποτρέπει τόν διάλογο μεταξύ τῶν θρησκειῶν, περιέργως, λόγῳ ἐλλείψεως διαλεκτικῆς σκέψεως, πορεύεται, χέρι μέ χέρι, μέ τόν οἰκουμενισμό. Ἄλλωστε, τό 1911, εἶχε ἱδρυθεῖ στίς ΗΠΑ ἡ «Παγκόσμια Χριστιανική Φονταμενταλιστική Ἑταιρεία» (World's Christian Fundamentals Association). Τήν δυτική προέλευση τοῦ φονταμενταλισμοῦ τήν ἀποδεικνύει περαιτέρω ἡ προέλευση τῶν πλέον ἀκραίων φονταμενταλιστῶν ὅλων τῶν θρησκειῶν. Τυπικό παράδειγμα, οἱ Ἑβραῖοι φονταμενταλιστές πού τό κέντρο τους εἶναι ἡ Νέα Ὑόρκη. Ὁ πρώην πρωθυπουργός τοῦ Ἰσραήλ, Βενιαμίν Νετανιάχου, πού ἦτο ἐκφραστής αὐτοῦ τοῦ ἑβραϊκοῦ φονταμενταλισμοῦ, προήρχετο ἀπό τήν ἀμερικανική διασπορά.

Ὅπως τό ἐπεσήμανε σωστά, τό 1997, βιβλίο παραδοσιακῶν Ἑλληνορθοδόξων, ὁ φονταμενταλισμός, «ἀρνεῖται τόν γόνιμο καί φιλάδελφο διάλογο καί ἀπορρίπτει ἀλαζονικά τούς ἀντιφρονοῦντας. Περιφρονεῖ τόν πλοῦτο τῆς ποικιλίας τῶν ἀπόψεων καί ἐπιμένει φανατικά στήν μονοδιάστατη καί μονολιθική ἀντίληψή της. Δέν κατανοεῖ καί δέν θέλει τήν ἑνότητα ἐν τῇ ποικιλίᾳ καί τήν ποικιλία ἐν τῇ ἑνότητι». (Ἀρχιμανδρίτης Κυπριανός Ἁγιοκυπριανίτης, *Ὀρθοδοξία καί Οἰ-*

κουμενική Κίνησις. Ὀρθοδοξία καί Φουνταμενταλισμός, Ἀθήνα, Ἐκδόσεις Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, 1997, σ. 90). Ἡ γνωστότερη συγγραφεύς τοῦ ἀγγλοσαξωνικοῦ Καναδᾶ, Μάργκαρετ Ἄτγουντ (Margaret Atwood), στό μυθιστόρημα ἐπιστημονικῆς φαντασίας πού ἔγραψε τό 1982, μέ τίτλο, *Τό μυθιστόρημα τῆς δούλας* (The Handmaid's Tale), περιγράφει γιά τό ἐγγύς μέλλον μιά ἐγχώρια - καί ὄχι εἰσαγομένη- προτεσταντο-φονταμενταλιστική Ἀμερική, πού ἐπανέρχεται στόν παλαιό της πουριτανισμό, ἐφαρμόζοντας τήν προσφιλῆ θεωρία τοῦ ἐκκρεμοῦς (pendulum theory), ἀπόδειξη ἐλλείψεως διαλεκτικῆς σκέψεως, πλεῖστα κρούσματα τῆς ὁποίας συναντᾶμε στήν Βόρειο Ἀμερική. Ἔτσι ἀπό μιά περίοδο ἐξυμνήσεως τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου πού καπνίζει μαριχουάνα, περάσαμε στήν πλήρη ἀπαγόρευση ἁπλοῦ τσιγάρου! Ὁ Βορειοαμερικανός ἤ θά ἀπαγορεύη τελείως τό ποτό ἤ θά πίνη μπύρα μέ μοναδικό σκοπό νά μεθύση. Ἤδη ὑπάρχουν κομμάντος καί στίς ΗΠΑ καί στόν Καναδᾶ, οἱ ὁποῖοι σκοτώνουν τούς γιατρούς πού κάνουν ἀμβλώσεις. Βεβαίως, ὁ κίνδυνος γιά μᾶς τούς Ἕλληνες εἶναι, λόγῳ δυτικοποιήσεως, νά περιπέσωμε στίς αἱρέσεις τοῦ οἰκουμενισμοῦ καί τοῦ φονταμενταλισμοῦ. Γι' αὐτό καί εἶναι πολύ σημαντικό νά ἐμμείνωμε στήν ρωμαίϊκη παράδοσή μας γιά νά μήν εἰσέλθωμε στό ἀέναο ἐκκρεμές τῶν ἄκρων τῆς δυτικῆς ἀντιδιαλεκτικῆς σκέψεως.

Ὁ διάλογος ὅμως μέ τίς ἄλλες θρησκεῖες εἶναι ἀπαραίτητος, ὄχι μόνον γιά ν' ἀποφευχθοῦν παρερμηνεῖες καί φανατισμοί, ἀλλά γιά νά συγκροτηθῆ μέτωπο μεταξύ τῶν τεσσάρων μεγάλων θρησκειῶν τοῦ πλανήτου, ἐναντίον τῆς Βαβυλῶνος τοῦ παγκοσμισμοῦ τῆς ἀγορᾶς. Καί αὐτές εἶναι ὁ χριστιανισμός, τό ἰσλάμ, ὁ ἰνδουϊσμός καί ὁ ἑβραϊσμός. Ὅταν λέμε χριστιανισμό, ἐννοοῦμε παραδοσιακή, μή δυτικοποιημένη Ὀρθοδοξία καί δέν νοεῖται διάλογος μέ τούς καθολικούς καί τούς προτεστάντες πού ἀντιπροσωπεύουν τήν πεμπτουσία τῆς Δύσεως. Ἐξαίρεση κάνουμε γιά τίς ἀνατολικές χριστιανικές αἱρέσεις, καί εἰδικά γιά τούς μονοφυσίτες, στό μέτρο πού εἶναι ἀντιδυτικές, γιά νά τούς ἀπεγκλωβίσωμε ἀπό τήν παπική ἀγκαλιά, ἡ ὁποία προσπαθεῖ νά τούς χρησιμοποιήση ἐναντίον μας. Ὅσο γιά τίς σχέσεις μας μέ τίς τρεῖς ἄλλες θρησκεῖες, δέν ἔχουμε λόγο, ὡς χριστιανοί νά ἐμπλακοῦμε στά ἐσωτερικά τους καί νά διακρίνωμε ἄν εἶναι ἤ ὄχι αἱρετικοί σέ σχέση μέ τήν δική τους θρησκευτική παράδοση. Τά δύο μόνα κριτήρια πού πρέπει νά χρησιμοποιήσωμε εἶναι, τά τμήματα μέ τά ὁποῖα θά συνεργασθοῦμε, νά ἔχουν τήν πλέον συμπαθῆ στάση ὡς πρός τίς δοξασίες μας καί, δεύτερον, νά εἶναι τά πλέον ἀντιδυτικά στοιχεῖα.

Παράδειγμα, ἡ Λιβύη. Ἰδού ἕνα ἑλληνογενές κράτος πού τό 1969 ὅταν ἀνέλαβε ὁ συνταγματάρχης Καντάφι σέ ἡλικία 27 ἐτῶν, ἀριθμοῦσε μέσα στήν φτώχεια μόλις δύο ἑκατομμύρια κατοίκους, πού χάριν τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ ἡγέτου του -πού ὁ Νέλσων Μαντέλα ἐχαρακτήρισε «ἕναν ἀπό τούς μεγαλύτερους ἐπαναστατικούς θρύλους τῆς ἐποχῆς μας»- καί τήν συνειδητή ἐφαρμογή ἀρχαιοελληνικοῦ προτύπου λαοκρατίας, ἔφθασε σέ κατά κεφαλήν εἰσόδημα (τῶν πέντε ἑκατομμυρίων κατοίκων) ἄνω τῶν 11.000 δολλαρίων, δηλαδή (GDP, 1997) ἰσοδύναμο μέ τό ἑλληνικό, ἀλλά σέ ἀντίθεση μέ τήν Ἑλλάδα, ἐμμένοντας σέ μία πολιτική ἐθνικῆς ἀξιοπρεπείας καί ἀπολύτου ἀνεξαρτησίας. Καί αὐτό ἐπετεύχθη σέ ἕνα διεθνές πλαίσιο πλήρους ἀπομονώσεως ἀπό τόν ἔξω κόσμο, λόγῳ τοῦ ἀμερικανικοῦ ἀποκλεισμοῦ, ἐπί 20 χρόνια, ἀπό τό 1981, μέ ραγδαία αὔξηση τοῦ πληθυσμοῦ. Ὁ μεγάλος πλοῦτος τοῦ πετρελαίου δέν φθάνει γιά νά ἐξηγήση κανείς τό λιβυκό θαῦμα. Ὅπως στίς ἄλλες χῶρες τοῦ κόσμου αὐτός ὁ μεγάλος πλοῦτος θά ἠδύνατο νά γίνη τεραστία

πηγή συμφορῶν, λόγῳ τῆς ἀπληστίας τῶν δυτικῶν ἰμπεριαλιστῶν.' Ἀντιθέτως ὁ Καντάφι ἐχρησιμοποίησε τήν καλή διαχείριση αὐτοῦ τοῦ πλούτου γιά νά βοηθήση τόν ἀπελευθερωτικό ἀγῶνα πολλῶν λαῶν ἀνά τόν κόσμο. Πόσο τιποτένια καί ἐξευτελιστική φαντάζει ἡ σημιτική Ἑλλάδα τοῦ 2000 μπροστά στήν λιβυκή ἐπιτυχία!

Ὁ Καντάφι προώθησε τά μέγιστα τήν κοινωνική δικαιοσύνη καί ἔδωσε στήν γυναῖκα πολύ ὑψηλή θέση, παραμένοντας στά πλαίσια μιᾶς ἰσλαμικῆς κοινωνίας. Κατεδίκασε -καί στήν πράξη- μέ τόν πλέον ἔντονο τρόπο τόν φονταμενταλισμό. Ἵδρυσε μάλιστα καί μία *Παγκόσμια Λαϊκή Ἰσλαμική Διοίκηση*, ὑπό τήν ἡγεσία του, γιά τήν καταπολέμηση τοῦ φονταμενταλισμοῦ. Ἰδού πῶς ὁ ἴδιος ὥρισε τούς στόχους αὐτοῦ τοῦ ὀργανισμοῦ: «Εἶναι ἕνα πολύ σημαντικό κέντρο καταπολεμήσεως τοῦ μουσουλμανικοῦ ἐξτρεμισμοῦ. Ὁ ρόλος του συνίσταται στό νά ἀπομονώση καί νά συγκρατήση τούς ἐξτρεμιστές, τούς ἰσλαμιστές καί τούς φονταμενταλιστές... Ἡ ἔλλειψη ἰσχύος καί ἡ ἀμάθεια εἶναι στοιχεῖα ἀδιαλλαξίας. Πρέπει νά εἰσέλθωμε χωρίς περιορισμούς στόν αἰῶνα αὐτόν τῆς τεχνολογίας». Καί ὁ ἡγεμών-μοναχός Καντάφι ὁλοκληρώνει: «Ὡς ἄνθρωπος ἐπῆρα μορφή στήν ἔρημο, στόν ἄνεμο, στήν ἄμμο. Εἶναι τό φυσικό μου περιβάλλον καί πρέπει νά τό διατηρήσω. Κατοικῶ σέ μιά σκηνή. Ἀλλά καί αὐτή ἡ σκηνή περισσεύει. Θά προτιμοῦσα νά ζοῦσα κάτω ἀπό ἕναν φοίνικα».(Le Figaro Magazine, Παρίσι, 24 Ἰουνίου 2000, ἀριθ. 1026, σσ. 38-44. Συνέντευξη τοῦ Καντάφι καταγραφεῖσα ἀπό τήν Isabelle Dillmann).

Γιά τήν προώθηση ἑνός τέτοιου διαλόγου, ἀπεφάσισα, μέ ἰδική μου πρωτοβουλία, ἐνώπιον τῆς ἀκινησίας καί τῆς ἀπάθειας τῶν Γραικύλων, νά πάρω τό δισάκκι μου καί νά τριγυρίσω τόν κόσμο πρός εὕρεσιν συμμάχων. Τήν πρώτη δυσκολία πού συνήντησα εἶναι ὅτι

οὐδείς μᾶς ἐγνώριζε ὡς Ρωμηούς. Ἡ Δύση εἶχε ἀποικίσει ὅλον τόν πλανήτη μέ τήν βοήθεια τῶν ἱερέων της καί οἱ πάντες στόν Τρίτο Κόσμο, ἐνόμιζαν πώς χριστιανοί ἦσαν μόνον οἱ καθολικοί καί προτεστάντες. Ὅταν ἔλεγα πώς ἤμουν χριστιανός, μοῦ ζητοῦσαν νέα «ἀπό τόν ἀρχηγό μου τόν πάπα». Οἱ δέ διπλωμάτες μας ἀνά τόν κόσμο ἀντί νά ἐπιμένουν στήν ἰδιαιτερότητα τῶν Ὀρθοδόξων, φοβούμενοι μήπως καί δέν μᾶς περάσουν γιά Εὐρωπαίους, ἄρα λευκούς καί πολιτισμένους, προσεπάθουν νά καλύψουν τίς διαφορές μας μέ τούς καθολικούς καί τούς προτεστάντες, καί καλοῦσαν στίς πρεσβεῖες μας τούς ἡγέτες τῶν χωρῶν αὐτῶν, μέ πλούσια κρέατα καί σαμπάνιες, τίς νηστήσιμες Τετάρτες καί Παρασκευές.

Τό δεύτερο πρόβλημα πού συνήντησα ἦταν πώς ἐδυσκολεύοντο νά ἐννοήσουν τήν ἐπιμονή μου νά γίνη ὁ διάλογος μόνον μέ μᾶς, χωρίς νά καλέσωμε «καί τούς ἄλλους χριστιανούς», καθολικούς καί προτεστάντες. Τελικά ἔφερα εἰς πέρας τό σχέδιό μου μέ τούς Ἰρανούς σιΐτες, ἀπό τό 1989, καί ἤδη ἀπό τό 1986, κατά τήν διάρκεια τοῦ ὁποίου μετέβην στήν Ἰνδία, ἔβαλα τά θεμέλια τῆς συνεργασίας τοῦ Ρωμαίϊκου μέ τούς Ἰνδουϊστές. Τό 1997 ἐπῆγα στήν Μόσχα γιά νά ζητήσω τήν συμμετοχή τῶν Ρώσων σέ συνέδριο Ὀρθοδοξίας -Ἰνδουϊσμοῦ πού ἤθελα νά ὀργανώσω στήν Ἰνδία. Ὅπως καί στήν περίπτωση τῶν μουσουλμάνων ὅπου ἐπέλεξα τούς Ἰρανούς σιΐτες, ἄκρως ἀντιδυτικούς καί συμπαθεῖς πρός τήν Ὀρθοδοξία (σέ ἀντίθεση μέ τήν φανατική στάση τῶν σουννιτῶν ἰσλαμιστῶν τῆς Σαουδικῆς Ἀραβίας, τῆς Ἀλγερίας, τοῦ Ἀφγανιστάν, καί τοῦ Πακιστάν πού ὑποστηρίζονται ἀπό τούς Ἀμερικανούς), ἀπεφάσισα νά ὀργανώσω συνέδριο μέ τούς Ἰνδουϊστές Βαϊσνάβ, γνωστούς στό ἐξωτερικό τῆς Ἰνδίας ὡς κρισναΐτες. Πράγματι, οἱ τελευταῖοι εἶναι ἔντονα μονοθεϊστές (σέ ἀντίθεση μέ τίς πολυθεϊστικές καί πανθεϊστικές

δοξασίες ἄλλων τάσεων τοῦ ἰνδουϊσμοῦ), τρέφουν, ἀκριβῶς ὅπως οἱ Τοῦρκοι ἀλεβῆδες, μεγάλη συμπάθεια πρός τόν χριστιανισμό, σέ σημεῖο μερικοί νά τούς ἀποκαλοῦν λανθασμένα κρυπτοχριστιανούς, καί τέλος, τά τελευταῖα χρόνια, ὑποστηρίζονται ὅλο καί πιό ἔντονα ἀπό τό κράτος τῆς Ἰνδίας, πού χρησιμοποιεῖ τήν παρουσία τους στήν Δύση ὡς πολιτιστικούς ἀντιπροσώπους τοῦ Νέου Δελχί. Προβλέπω τήν πιθανότητα στό μέλλον, νά ἐγκαθιδρυθῆ ὡς ἡ ἐπίσημη θρησκεία τῶν Ἰνδιῶν.

Ἡ μόνη σοβαρή δυσκολία πού συνήντησα στήν προσπάθειά μου αὐτή συγκροτήσεως ὀρθοδοξο-βαϊσναβικοῦ μετώπου, ἦταν ἡ ἠθελημένη ἄγνοια τῶν κατεστημένων τῶν κρατῶν Ἀθηνῶν καί Μόσχας πού ἐπροσποιοῦντο πώς οἱ Ἰνδουϊστές κρισναΐτες -γνωστοί καί ὡς Χάρε Κρίσνα- ἦσαν μιά «νέα θρησκεία καί αἵρεση», τοῦ τύπου τῶν scientologists! Ἐάν αὐτό ἦταν σωστό θά ἤμουν ὁ πρῶτος πού θά τούς κατεδίκαζα διότι ἔχω ἐκφρασθῆ δημοσίως κατά τῆς φθοροποιοῦ δράσεως τῶν αἱρέσεων καί τῶν νέων θρησκειῶν στόν ἑλληνικό χῶρο καί ἔχω ὑποστηρίξει τόν ἀγῶνα ἐναντίον τους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀκόμη καί τήν μυστική ἔκθεση τῆς ΕΥΠ τῆς 19 Ἰανουαρίου 1993 πού εἶχε τίτλο *Σύγχρονες αἱρέσεις καί παραθρησκευτικές ὀργανώσεις στήν Ἑλλάδα* καί πού σωστά ὑπεστήριζε ὅτι πᾶς μή Ὀρθόδοξος δέν ἦτο πολιτιστικά πλήρως Ἕλλην. Ἀλλά οἱ κρισναΐτες: α) ἀνήκουν στόν ἰνδουϊσμό, δηλαδή σέ μιά ἀπό τίς παλαιότερες θρησκεῖες τοῦ πλανήτου καί β) δέν ἀντιπροσωπεύουν καμμία ὀργάνωση ἀλλά μιά χώρα ἑνός δισεκατομμυρίου περίπου ἀνθρώπων, τήν Ἰνδία, μέ τήν ὁποία ἡ Ἑλλάς ἔχει συμφέρον νά ἔχει τίς καλύτερες σχέσεις. Ὁ πρόεδρος τῶν Ἰνδιῶν, Δρ. Shanker Dayal Sharma, εἶχε δηλώσει στίς 31 Μαΐου 1997 ὅτι θεωροῦσε τούς κοινῶς ἀποκαλουμένους Χάρε Κρίσνα ὡς θεματοφύλακες τῆς θρησκευτικῆς καί πολιτισμικῆς παραδόσεως τῆς χώρας του. Ὑπ' αὐτές τίς συνθῆκες, ἐνῶ ἡ Ἑλλάς ἔχει γεμίσει ἀπό παραθρησκευτικές καί σατανικές ὀργανώσεις, ὑποστηριζόμενες ἀπό τόν ἀμερικανικό ἰμπεριαλισμό πού ὑποσκάπτουν τήν παράδοσή μας, τό φραγκευμένο κατεστημένο κατώρθωσε οὐσιαστικά νά ἐξαφανίση κάθε θρησκευτική ἀντιπροσώπευση στήν χώρα μας, μιᾶς ἐκ τῶν μεγαλυτέρων τριτοκοσμικῶν Δυνάμεων πού στά βόρεια σύνορά της μάχεται κατά τοῦ σουννιτικοῦ ἰσλαμισμοῦ τοῦ Πακιστάν καί τοῦ Ἀφγανιστάν, τοῦ ἰσλαμισμοῦ αὐτοῦ πού ὑποστηρίζεται ἀπό τά ἀμερικανικά συμφέροντα τῶν ἑταιρειῶν πετρελαίου.

IX - Ὁ Ἑλληνικός Παγκοσμισμός
ὡς ἄρνηση τοῦ παγκοσμισμοῦ τῆς ἀγορᾶς

Σέ κάποια διάλεξη στήν Ὀττάβα, παρουσίᾳ τοῦ Γάλλου πρέσβεως, εἶχα δηλώσει πώς «ὁ ΚΑ' αἰών θά εἶναι ἑλληνικός ἤ δέν θά ὑπάρξῃ» καί καταχειροκροτήθηκα, χωρίς οὐδόλως τό φραγκικό ἀκροατήριο, πλαισιωμένο ἀπό Γραικύλους, νά καταλάβη τί ἐννοοῦσα.

Α) Θέσις: Ἑλληνοκεντρισμός - Ὁ ἑλληνοκεντρισμός παραμένει ἁπλῆ θέση ὅταν ἐκφράζῃ ἕναν ἀκραῖο ἑλλαδικό ἐθνικισμό. Ὁ ἄκρατος ἑλληνοκεντρισμός τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ εἶναι εἰσαγόμενος, διότι προέρχεται ἀπό τόν δυτικό ἐθνικιστικό μῦθο τοῦ ΙΘ' αἰῶνος καί ἐπιπλέον γίνεται μπούμερανγκ κατά τῶν ἰδίων αὐτῶν Δυτικῶν, ὅταν σήμερα οἱ ἐπιστήμονές τους προσπαθοῦν νά ἀποκαταστήσουν τήν ἱστορική ἀλήθεια καί κατηγοροῦνται ἀπό τόν καλομαθημένο ἀπό τόν μῦθο Ἕλληνα πολίτη γιά μισέλληνες (ἑβραιόφιλοι, μασόνοι, τουρκόφιλοι κ.λπ.). Ὁ μέσος Ἕλλην ἐγκλωβίζεται σ' ἕνα ἀδιέξοδο πού ὑποβιβάζει τόν ἑλλαδικό ἐθνικισμό σέ φαιδρή καί ξεπερασμένη πρόταση φουστανελάδων τοῦ 1821. Θυμίζει δέ τίς ἐξαγγελίες τῶν διαφόρων ἐθνικισμῶν πού διακηρύττουν, τά ὅσα ἔλεγε ὁ Τζιουσέππε Μαζζίνι (1805-1872) γιά τήν Ἰταλία στήν ὁποία ὡρκίζετο μέ τά ἑξῆς λόγια: «Σ' αὐτόν τόν λαό, καί μόνον σ' αὐτόν, ὁ Θεός μέχρι στιγμῆς ἔδωσε τό προνόμιο, σέ κάθε περίοδο τῆς ὑπάρξεώς

του, νά μετασχηματίση τήν Εὐρώπη». Ἤ ὅπως ἔγραφε, τό 1954, ἕνα σύγγραμμα κροατικοῦ ἐθνικισμοῦ, ὅτι ὑπῆρχε μιά «παγκόσμια ἀποστολή τοῦ κροατικοῦ ἔθνους».

Β) Ἀντίθεσις: Παγκοσμισμός - Ὁ καπιταλισμός ἐδημιούργησε ἕνα τέρας: τό ἀμερικανικό σύστημα πού, μέ τήν σειρά του, ἐδημιούργησε τόν παγκοσμισμό. Ὡσάν καρκίνος, ὁ παγκόσμιος καπιταλισμός ἔχει ἁπλώσει σέ ὅλη τήν ἔκταση τῆς γῆς τήν βαρειά δηλητηριασμένη ἀνάσα τοῦ θανάτου ἐπάνω σ' ὅλα τά ἄνθη τοῦ κήπου τοῦ κόσμου. Ἡ ἀναπόφευκτη καί ἐπικείμενη συνέπεια θά εἶναι ἡ κατάρρευση τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ. Φυσικά ἡ λέξη καπιταλισμός σπανίως πλέον χρησιμοποιεῖται. Τό ὄνομα τοῦ ἐγκληματία ἀποφεύγεται. Ἀντ' αὐτοῦ μιλᾶνε γιά παγκόσμια ἀγορά, ἐλεύθερη ἀγορά, σφαιρική οἰκονομία καί τά τοιαῦτα. Ἡ πενία αὐξάνεται ἁλματωδῶς παντοῦ στόν κόσμο ὄχι κατά λάθος ἀλλά κατόπιν σχεδίου μιᾶς μικρῆς τραπεζικῆς καί ἐπιχειρησιακῆς ἐλίτ πού διατάζει τήν Παγκόσμια Τράπεζα καί τό Διεθνές Νομισματικό Ταμεῖο νά προκαλοῦν στίς διάφορες χῶρες τοῦ κόσμου οἰκονομική καί κοινωνική κρίση γιά νά δυνηθῆ νά ἁρπάξη ὅλα τά οἰκονομικά ἀγαθά. Ἔτσι δεκάδες χῶρες ὑπεχρεώθησαν νά πτωχεύσουν καί νά περάσουν χειροπόδαρα στά χέρια αὐτῆς τῆς ἐλίτ, ὅπως τό ἀπέδειξε ὁ καθηγητής Μιχαήλ Σοσσουντόβσκι, στό βιβλίο του The Globalization of Poverty («Ἡ παγκοσμιοποίηση τῆς Πενίας»). Ἡ ἑταιρεία βαθμολογήσεως τῆς οἰκονομικῆς εὐρωστίας τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου, ὀνόματι Moody's, ἔχει τήν δυνατότητα ἀνά πᾶσα στιγμή νά πνίξη μιά χώρα δίνοντάς της κακό βαθμό. Οἱ πρωθυπουργοί τῶν περισσοτέρων κρατῶν, ὅπως ὁ ἑκάστοτε τῆς Ἑλλάδος, μόνον ὡς ὑπηρέτες τῆς παγκοσμίας οἰκονομικῆς Κόζα Νόστρα δύνανται νά χαρακτηρισθοῦν. Τήν μαφιοποίηση, τελευταῖο στάδιο τοῦ καπιταλισμοῦ, ὁ καθηγητής Σοσσουντόβσκι τήν χαρακτηρίζει ὡς the crimi-

nalization of the global economy («ἐγκληματικοποίηση τῆς πλανητικῆς οἰκονομίας»). Ἡ Ἀμερική ἐβοήθησε τήν συνεργάτιδά της, τήν ρωσική μαφία νά πάρη στά χέρια της τό σύνολο τῆς ρωσικῆς οἰκονομίας. «Τό ἔγκλημα στήν Ρωσία δέν εἶναι ἁπλῶς ὀργανωμένο, εἶναι θεσμοθετημένο», παρατηρεῖ ὁ Bruce Sterling, γράφοντας ἀπό τήν Πετρούπολη. Ἔτσι ἡ Οὐάσιγκτων ἀντιπροσωπεύει σήμερα τό ἀπόλυτο κακό, τήν Βαβυλῶνα πού πρέπει νά ἐξοντωθῆ τώρα γιά νά τήν ἐμποδίσουν νά παρασύρη στήν πτώση της ὁλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα. Στήν Ἑλλάδα ὅμως ὁ λαός ἀσχολεῖται ἀκόμη μέ κόμματα καί ἐκλογές!

Ὁ χριστιανός ζαπατίστας λοχαγός Μᾶρκος, στήν περιοχή Τσιάπας τοῦ Μεξικοῦ, ὅπου ἀγωνίζεται ὑπέρ τῶν ἀδικημένων, εἶναι στό στόχαστρο τῆς διεθνοῦς μαφιοκρατίας τοῦ καπιταλισμοῦ. Ἀπό τά δάση ὅπου συνεχίζει τόν ἀγῶνα του ἔστειλε ἕνα κείμενο πού ἀναγγέλλει τό τέλος τοῦ καπιταλιστικοῦ ἐθνικοῦ κράτους. Ἐθνικοί καπιταλιστές, ἐθνική καπιταλιστική οἰκονομία, δέν δύνανται πλέον νά ὑπάρξουν. Ὅποιο κράτος τολμήσει νά δώση προνομιακή μεταχείριση στούς δικούς του ἐπιχειρηματίες, θά σύρεται στά δικαστήρια ἀπό τίς πολυεθνικές καί θά ὑποχρεώνεται μέ τά χρήματα τῶν φόρων τῶν πολιτῶν του, νά τούς πληρώνη ὑπέρογκες ἀποζημιώσεις. Τά πολιτικά προγράμματα τῶν κομμάτων χάνουν πλέον οἱαδήποτε σοβαρότητα ἐφ' ὅσον εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νά ἐφαρμοσθοῦν ἐάν ἀντίκεινται στά συμφέροντα τῶν πολυεθνικῶν. Συνεπῶς οἱ ἐκλογές γιά τήν ἀνάδειξη πολιτικῶν ἡγετῶν δέν ἔχουν ἐφεξῆς κανένα νόημα. Τό ἴδιο τό καπιταλιστικό σύστημα, στήν τελευταία του μαφιόζικη φάση, καταστρέφει τό πολιτικό του σύστημα, τό λεγόμενο ἀστικό κοινοβουλευτικό, καί ὑποχρεώνει τούς λαούς νά εὕρουν ἐξωκοινοβουλευτική λύση στά προβλήματά τους.

Ὁ προτεσταντικός πουριτανισμός πού οἰκοδόμησε τήν Ἀμερική, ἔχει πλέον ἀντικατασταθῆ μέ σχεδόν καθημερινές σκηνές ὅπου παιδιά μεταξύ 11 καί 14 ἐτῶν, χρησιμοποιώντας βαρέα ὅπλα, θερίζουν καί στέλνουν στόν θάνατο τούς γονεῖς τους, τούς δασκάλους τους καί τούς συμμαθητές τους. Ἕνας γνωστός Ἕλλην ἐπιστήμων ἀλλά καί σατανιστής, ἔγραφε σέ ἐπιστολή πού μοῦ εἶχε στείλει στίς 10 Νοεμβρίου 1991, ἀντιστρέφοντας τούς ὅρους, κατά τόν συνήθη τρόπο τῶν σατανιστῶν, τά ἑξῆς ἀξιοπρόσεκτα: «Τό βδέλυγμα τοῦ χριστιανισμοῦ καί τό σιχαμερό ἀνθυποπερίττωμα «Ὀρθοδοξία», θά ἐξαφανισθοῦν μέσα στό μεγαλύτερο ποτάμι αἵματος πού κάλυψε ποτέ τήν γῆ καί δέν θά μείνη οὔτε ἡ ἀνάμνησή τους καί αὐτά ὅλα σέ ἐλάχιστο χρονικό διάστημα. Τό μόνο πού θά κυβερνήση τόν κόσμο θά εἶναι τό ἀντισατανικό μῖσος καί ἡ πιό φανατισμένη διάθεση ἀποκάθαρσης ἀπό τό βδέλυγμα τοῦ ψευδόχριστου «Ἰησοῦς Χριστός», καί ἀπό τούς σατανιστές πιστούς καί τά βρωμερά πορνεῖα πού καλοῦνται «ἐκκλησίες». Ἐκραγέντος τοῦ ἀντισατανικοῦ κηρύγματος, τά παιδιά θά σκοτώνουν τούς γονεῖς καί οἱ γονεῖς τά παιδιά τους, διότι τό ἀντιθεϊκό βδέλυγμα προώρισται νά λάβη καί θά λάβη σύντομα τέλος... Ὄχι ὅτι δέν μέ ἐνδιαφέρουν τά ξερατά τοῦ Ζουράρι, τοῦ Γιανναρᾶ, τοῦ Μεταλληνοῦ καί τοῦ κοπράνου Ρωμανίδη. Αὐτά ὅμως εἶναι ἀπείρως πιό ἀκίνδυνα ἀπό ἐσᾶς, δεδομένου ὅτι ὅλοι τους μαζί δέν ἔχουν οὔτε μικρό ποσοστό τῆς κατάρτισης, τῆς παιδείας καί τῶν γνώσεών σας».

Ὁ σατανισμός στήν Ἑλλάδα, ὡς ἐπαρχία τῆς πλανητικῆς Αὐτοκρατορίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἔχει τά τελευταῖα δέκα χρόνια πάρει τεράστιες διαστάσεις. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ὁ σατανισμός ἔχει εἰσχωρήσει καί στούς θρησκευτικούς κύκλους. Μερικοί ἐξ αὐτῶν προσπαθοῦν νά ὑποβαθμίσουν καί νά γελοιοποιήσουν τό

φαινόμενο καί ἐπειδή εἶμαι καθηγητής Πανεπιστημίου πού ζῶ στά μεγάλα κέντρα τῆς Δύσεως, ὅπου ὀργιάζει ὁ σατανισμός, καί γνωρίζω τά κυκλώματά του, προσπαθοῦν νά μέ φιμώσουν καί νά μήν ἀπαντοῦν στίς κατηγορίες μου, ἐφ᾽ ὅσον δέν δύνανται νά τίς ἀντικρούσουν.

᾽Αλλά δέν εἶμαι ὁ μόνος. ῾Ο ᾽Αλέξανδρος Σολζενίτσιν, ἀφοῦ ἐχρησιμοποιήθη ἀπό τόν δυτικό καπιταλισμό γιά νά καταστραφῆ ἡ Σοβιετική ῞Ενωση, ἀπεμονώθη πλήρως ἀπό τούς πρώην ὑποστηρικτές του, οἱ ὁποῖοι τόν κατηγόρησαν ὡς ἀντιδραστικό καί σκοταδιστή ἐπειδή κατεφέρετο συνεχῶς κατά τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ. Στήν ῾Ελλάδα, μερικοί δῆθεν ἀντιρρησίες, στήν πραγματικότητα ὅμως βουτηγμένοι στό σύστημα, ἐκδίδουν ψευδο-«σαμιζντάτ», ἐφ᾽ ὅσον ἀκόμη καί ἡ ἀντίρρηση εἶναι γραικυλικοῦ ἐπιπέδου. ῾Η ἀλήθεια ὅμως εἶναι πώς ὁ καπιταλισμός, τό σύστημα αὐτό τοῦ ῾Εωσφόρου, ἔχει πλέον ξετυλίξει ὁλοσχερῶς τό κουβάρι του. Καμμία δύναμις δέν ἠμπόρεσε οὔτε θά ἠδύνατο ποτέ νά τόν νικήση διότι ὅποιος ἦλθε σέ ἐπαφή μαζί του γιά νά τόν κτυπήση, ἐμολύνθη μέ τήν τεραστία ἀποσυνθετική ἀφομοιωτική του πυογενῆ οὐσία πού ὡς λάβα ἐκάλυψε ὅλη τήν ἐπιφάνεια τῆς γῆς καί ἔπνιξε ὅλα τά ἁγνά ἰδανικά τῆς ἀνθρωπότητος. Παρά ταῦτα, σήμερα, πάμπολλες εἶναι πλέον οἱ ἐνδείξεις ὅτι τό αἱμοσταγές αὐτό τέρας πνίγεται ἤδη στόν ἴδιο του τόν ἐμετό.

Αὐτή ἡ ἀστική ἄρχουσα τάξη τοῦ χρήματος καί τῆς διαφθορᾶς πρωτοεμφανίσθηκε τόν ΙΕ' αἰῶνα στήν ᾽Ιταλία τῆς ᾽Αναγεννήσεως τῶν Μεδίκων καί τῶν Βοργίων πού ἐγέννησε τόν Κουασιμόδο - Δύση. The Occident was an Accident (ἡ Δύση ὑπῆρξε ἕνα ἀτύχημα), κατά τήν γνωστή ρήση. ῎Εκτοτε, ὅπως καί ἡ ἐξωτερική ἐμφάνιση τῶν ἀνθρώπων καί τῆς τέχνης τῆς ᾽Αναγεννήσεως ἦταν ὄμορφη ἐνῶ

ἔκρυβε τήν πνευματική ἀσχήμια, ἔτσι καί οἱ σημερινοί ἡγέτες καί καλλιτέχνες τῆς Δύσεως ἐμφανίζονται μέ τό ὡραῖο καί ἀφελές παρουσιαστικό ἑνός Μπίλλ Κλίντον ἤ μιᾶς Μαντόνας ἐνῶ μιά ἀκτινοσκόπησή τους θά ἐνεφάνιζε τήν νεκροκεφαλή τοῦ πνευματικοῦ τους θανάτου. Διότι ὁ Μιχαήλ ῎Αγγελος, ὁ Μακιαβέλλι, ὁ καρδινάλιος Καίσαρ Βοργίας, υἱός τοῦ πάπα καί μοντέλο τοῦ *Ηγεμόνος* τοῦ Μακιαβέλλι, ἡ ἀδελφή του Λουκρητία, οἱ τραπεζίτες καί ἡγεμόνες Μέδικοι πού ἐχρημάτιζαν τούς καλλιτέχνες, ἔμποροι καί πάπες, οἱ ὁποῖοι ἐθανάτωσαν τόν μάρτυρα ἱερομόναχο Σαβοναρόλα, ἐδολοφονοῦσαν καί ἔκαναν τά ὄργιά τους ἐμπρός στήν ῾Αγία Τράπεζα ὅπως καί στά βιντεοκλίπ τῆς τραγουδίστριας Μαντόνας. Αὐτή ἡ ἀναγεννησιακή μαφιοκρατία τοῦ ἐγκλήματος, τῆς ἐξουσίας, τοῦ χρήματος καί τῆς τέχνης, πού ἐφεῦρε τήν Δύση καί ἐπέβαλε τόν μῦθο τῆς προόδου τῶν λεγομένων Φώτων τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, πού δέν εἶναι τίποτα παραπάνω ἀπό τήν τεχνολογική πρόοδο, κατέβηκαν τά τελευταῖα πεντακόσια χρόνια, σκαλοπάτι σκαλοπάτι τήν κλίμακα πνευματικοῦ θανάτου, ὁδεύοντας πρός τήν ἀντίθετη κατεύθυνση ἀπό αὐτήν πού μᾶς εἶχε χαράξει ὁ πατήρ τῆς ἐρήμου τοῦ ΣΤ' αἰῶνος, ὁ ῞Αγιος ᾽Ιωάννης τῆς Κλίμακος.

῾Η δυτική ἀστική τάξη, στόν ἰταλικό ΙΕ' αἰῶνα, εἶχε ἐξ ἀρχῆς τίς ἴδιες βάσεις πού ἔχει καί σήμερα: ἐμπόριο, βιομηχανία, τράπεζα, τεχνολογία, πού ὅλα εἶχαν ἕναν καί μοναδικό σκοπό: τό κέρδος. Μόνο πού σέ κάθε περίοδο ὑπερίσχυε ἕνα ἀπό τοῦτα τά τέσσερα στοιχεῖα: ἐμπορικός καπιταλισμός (1400-1770), βιομηχανικός καπιταλισμός (1770-1870), τραπεζικός καπιταλισμός (1870-1945), τεχνολογικός καπιταλισμός τῆς πληροφορικῆς (μετά τό 1945). ῾Η ἐξέλιξη αὐτή τῶν πεντακοσίων ἐτῶν, σέ ἀντίθεση μέ τόν μῦθο, δέν εἶναι ἄνοδος ἀλλά μία σταδιακή πνευματική πτώση. ῎Ετσι στόν καπιταλισμό, τό χθές

εἶναι πάντα ἀνώτερο ἀπό τό σήμερα. Πρόκειται γιά μιά δεύτερη ἀλλά σταδιακή πτώση ἀπό τόν Παράδεισο. Τό πνευματικό στοιχεῖο πού ἦταν ἀκόμη σημαντικό στήν ἀρχή τῆς καθοδικῆς πορείας, ἀμβλύνεται συνεχῶς ὅσο αὐξάνεται τό πάθος γιά τό κέρδος, ὥς που νά φθάση στήν σημερινή πλήρη πνευματική ἀποκτήνωση. Πρότυπο τοῦ σημείου ἐκκινήσεως στόν ΙΕ' αἰῶνα εἶναι ὁ μηχανικός καί ζωγράφος Λεονάρντο ντά Βίντσι, υἱός συμβολαιογράφου, πού ἔζησε στήν αὐλή τοῦ Καίσαρος Βοργία, δίπλα στόν Μακιαβέλλι. Πρότυπο τῆς μέσης περιόδου, στόν ΙΗ' αἰῶνα, εἶναι ὁ υἱός συμβολαιογράφου, χρηματιστής καί φιλόσοφος Βολταῖρος καί πρότυπο τῆς τελικῆς φάσεως παρακμῆς εἶναι ὁ υἱός καπνεμπόρου ἐφοπλιστής Ὠνάσης. Τό ἐπιστημονικό περιοδικό Archives of General Psychiatry τοῦ Ἰανουαρίου 1994, ἐπαρουσίαζε στατιστικά στοιχεῖα πού ἀπεδείκνυαν ὅτι ἕνας στούς δύο Ἀμερικανούς ἔπασχε ἀπό κάποια ψυχιατρική ἀσθένεια. Τά «θαύματα» τῆς τεχνολογίας κατέστρεψαν τελείως τήν προσωπικότητα τοῦ δυτικοποιημένου ἀνθρώπου, μέ τόν κλωνισμό τῶν ζώντων καί τήν ὑποκατάσταση τῆς πραγματικότητος μέ εἴδωλα, μέσῳ τῶν ὑπολογιστῶν. «Ὅλα μοιάζουν μαγικά, ἀμερικανικά», ὅπως λέει τό τραγούδι τοῦ Γιάννη Μαρκόπουλου.

Σέ μία δυτική κηδεία, τό πτῶμα ἐκτίθεται ὡς ἐξωπραγματικό σέ funeral home. Ὁ ἀμερικανικός λαός, ὅπως ὁ ρωμαϊκός στό Κολοσσαῖο ἤ ὁ Νέρων ἀπολαμβάνοντας τόν ἐμπρησμό τῆς Ρώμης, κάθεται μπροστά στήν τηλεόραση γιά νά βλέπη τήν Βαγδάτη ἤ τό Βελιγράδι νά καίγονται μέ τόν ἐξωπραγματικό βομβαρδισμό τοῦ ἠλεκτρονικοῦ πολέμου, σάν βιντεοπαιχνίδι. Ὁ πόλεμος κατηργήθη γιά τόν Ἀμερικανό πρός χάριν σφαγῆς ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς τοῦ τύπου Κολοσσαίου. Ἡ σημερινή πλανητική ἄρχουσα τάξη τῆς ἀμερικανικῆς αὐτοκρατορίας («ἀμερικανική», ὅπως ἄλλοτε ἡ δυτική ρωμαϊκή, μέ

ἡγέτη ὄχι τόσο τήν Οὐασιγκτῶνα ἀλλά τό σύμπλεγμα τῶν πολυεθνικῶν χωρίς γεωγραφικό κέντρο), παρουσιάζει τά παρακάτω παρακμιακά χαρακτηριστικά:

1. Ὑπερεκμετάλλευση τεραστίων ἐξαθλιωμένων μαζῶν ἀνά τόν κόσμο, πού θυμίζει τήν Ἀγγλία τοῦ Καρόλου Ντίκενς τοῦ 1840. Οἱ ἑταιρεῖες ἀνασυγκροτοῦνται, ἀφήνοντας στό πεζοδρόμιο ἑκατομμύρια ἀνέργων, πού προσλαμβάνονται καί πάλι, ἐν μέρει σέ θέσεις ἡμιημερησίες, προσωρινές καί ἐπισφαλεῖς, μαζί μέ ἐφήβους καί γυναῖκες, μέ ἐλάχιστο ὡριαῖο μισθό καί χωρίς κοινωνική κάλυψη. Τά παλαιά κομματικοποιημένα ἀριστερά συνδικάτα ἔχουν τελείως ἀτονήσει καί προσκολληθῆ στά κατεστημένα. Οἱ φυλακές ἔχουν πήξει ἀπό κόσμο. Τά τελευταῖα δέκα χρόνια οἱ φυλακισμένοι στήν Ἀμερική ὑπερδιπλασιάσθησαν, περνώντας ἀπό 750.000 στά 1.700.000 ἄτομα. Τά στατιστικά στοιχεῖα γιά τήν ἀνεργία παραποιοῦνται συστηματικά, ἀφήνοντας ἔξω διάφορες κατηγορίες, οἱ ὁποῖες ἐάν ἐλαμβάνοντο ὑπ' ὄψιν θά ἀνεβίβαζαν τό ποσοστό ἀνεργίας στίς ΗΠΑ ἀπό τό ἰσχυριζόμενο 5% στό 12% τουλάχιστον. Ἀπό τό 1979 μέχρι τό 1997 ἡ Ἀγγλία ἄλλαξε 32 φορές τό σύστημα καταμετρήσεως τῶν ἀνέργων της!

2. Κινητικότητα τῶν ἑταιρειῶν πού προστίθεται στήν παραδοσιακή κινητικότητα τοῦ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ, βασικό χαρακτηριστικό τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία νομαδοποιεῖ καί μετατρέπει σέ μετανάστες ὅλο καί μεγαλύτερα τμήματα τοῦ παγκοσμίου πληθυσμοῦ. Στόχος τῶν ἑταιρειῶν, εἶναι ἡ μεγιστοποίηση τοῦ κέρδους μέ ἀναζήτηση φορολογικῶν καταφυγίων καί ὅσο τό δυνατόν χαμηλότερο ἐργατικό μίσθωμα. Ἡ ἀπληστία αὐτή τῶν δυτικῶν ἑταιρειῶν εἶναι μεταδοτική στόν Τρίτο Κόσμο ὅπου ἐγκαθίστανται γιά νά ἐπωφεληθοῦν τῶν χαμηλῶν ὡρομισθίων καί ἔτσι οἱ τοπικές τριτοκοσμικές ἑται-

ρεῖες τείνουν νά χαμηλώνουν ἀκόμη περισσότερο τούς μισθούς τῶν κατοίκων τους, ὅπως συμβαίνει στήν πρώην Σοβιετική Ἕνωση, τήν Κίνα ἤ τήν Κορέα. Συνεπῶς ἡ δυτικοποίηση αὐξάνει τήν ἐξαθλίωση τῶν μαζῶν καί συνεχῶς ἐντείνει τήν φτωχοποίησή τους.

3. Αὐξάνουσα ἀπομόνωση τοῦ κατεστημένου τοῦ χρήματος ἀπό τόν ἐξαθλιωμένο πληθυσμό πού θυμίζει τήν σκανδαλώδη ζωή τῆς ἀφρόκρεμας τοῦ τετάρτου αἰῶνος μ.Χ. τῆς παρακμάζουσας δυτικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Μέ πολυπληθές ἰδιωτικό ἀστυνομικό προσωπικό ὀχυρώνονται στίς ἐπαύλεις τους, ἐγκαταλείπουν τίς πρῶτες θέσεις τῶν ἀεροπορικῶν πτήσεων καί ταξιδεύουν μέ ἰδιωτικά ἀεροσκάφη. Μέ τήν βοήθεια τοῦ κράτους-ὑπηρέτη τοῦ καπιταλισμοῦ, οἱ καναδικές ἰδιωτικές τράπεζες αὐξάνουν κάθε χρόνο ἀλματωδῶς τά κέρδη τους, ἀπολύουν ὑπαλλήλους, ἐνῷ ὅλους τούς κινδύνους τῆς ἐπιχειρήσεως τούς ἐπωμίζεται τό κράτος, μέ τά χρήματα τῶν μισθωτῶν φορολογουμένων. Ἔτσι τό 1997, τά καθαρά κέρδη εἶχαν ξεπεράσει κάθε προηγούμενο: πάνω ἀπό ἑπτά δισεκατομμύρια καναδικά δολλάρια. Ἀπό μόνη της ἡ καναδική Royal Bank ἐπαρουσίασε γιά τό 1997, καθαρό κέρδος 1,68 δισεκατομμύρια καναδικά δολλάρια! Τό κράτος παρέδωσε χειροπόδαρα τόν καναδικό πληθυσμό στήν ἄμετρη ἐκμετάλλευση τῶν τραπεζῶν μέ τό σύνθημα: «ἰδιωτικοποίηση τῶν κερδῶν, κοινωνικοποίηση τῶν ἐλλειμμάτων».

4. Ὅπως τά εἴδωλα πού κατασκευάζει στόν ὑπολογιστή, ὁ καπιταλισμός τροφοδοτεῖται μέ φαντασιώσεις: τήν φαντασίωση τοῦ χρήματος. Ὁ καπιταλισμός σήμερα στήν παρακμιακή του φάση ἐνδιαφέρεται ἀποκλειστικά καί μόνον γιά τά ἄϋλα: τά παιχνίδια στά χρηματιστήρια-καζίνα. Ἡ κερδοσκοπία καταναλώνει κάθε χρόνο ὅλο καί μεγαλύτερα ποσά πού θά ἠδύναντο νά ἐπενδυθοῦν σέ παραγωγικά ἔργα καί στήν πληρωμή μισθῶν. Ὁ χρηματιστικός τζόγος

εἶναι τό ναρκωτικό τοῦ παρηκμασμένου καπιταλισμοῦ κι ἐπειδή ὁ Γραικύλος εἶναι τζογαδόρος ἀπό τήν φύση του, τό μέλλον του στήν παροῦσα τελευταία φάση τοῦ καπιταλισμοῦ ἀναμένεται λαμπρό, ἀσχέτως ἄν βουλιάξη τήν Ἑλλάδα. Στίς ΗΠΑ, ἤδη τό 1996, οἱ ἀμερικανικές οἰκογένειες εἶχαν ἀγοράσει 222 δισεκατομμύρια μετοχές, τά δύο τρίτα τῶν ὁποίων προέρχονται ἀπό δανεικά. Ἀπό τό 1960 τά χρέη τῶν Ἀμερικανῶν ἔχουν αὐξηθεῖ ἐπικινδύνως, φθάνοντας σέ ἕνα ἐτήσιο εἰσόδημα ἀνά οἰκογένεια.

5. Ἡ διεθνής ἄρχουσα τάξη χρησιμοποιεῖ τούς διαφόρους διεθνεῖς ὀργανισμούς γιά τήν ἀστυνόμευση τοῦ πλανήτου καί τήν ἐξάπλωση ἑνός κοινοῦ τρόπου ζωῆς τοῦ παγκοσμίου κατεστημένου, καμουφλαρισμένου ὑπό τήν προώθηση ἐπιφανειακῶν ἰδιαιτεροτήτων σέ κάθε χώρα ὅπως αὐτό ἔγινε στήν Ἰαπωνία κάπως πιό σοβαρά καί τώρα ἐπεκτείνεται καί στίς ἄλλες χῶρες πιό φολκλορικά.

6. Ὁ κυβερνοχῶρος εἶναι τό παγκόσμιο δίκτυο πού ἑνώνει τήν ἄρχουσα τάξη ἀπ᾽ ἄκρη σέ ἄκρη τοῦ κόσμου. Οἱ μόνοι οἱ ὁποῖοι εἶναι σίγουροι πώς θά ἔχουν ἐργασία τά ἑπόμενα χρόνια, ὡς γενίτσαροι τοῦ διεθνοῦς κατεστημένου, εἶναι οἱ ἀσχολούμενοι μέ τούς ὑπολογιστές. Αὐτό ὀνομάζεται ἤδη «κυβερνητική ὑποδούλωση». Ἡ ψευδαίσθηση ὅτι τό διαδίκτυο ἐπιτρέπει καί στίς μειονότητες καί στούς διαφωνοῦντες νά ἑνώσουν τίς δυνάμεις τους καί νά ἀγωνισθοῦν κατά τοῦ κατεστημένου, δέν θά διαρκέση πολύ. Ἤδη οἱ εἰδικοί τῆς πληροφορικῆς, γενίτσαροι τοῦ παγκοσμισμοῦ, ἐργάζονται πυρετωδῶς γιά νά ἐξουδετερώσουν τούς παρείσακτους στό δίκτυο. Οἱ ἐνιστάμενοι στό διαδίκτυο εἰσέρχονται ἄοπλοι, στό στόχαστρο τῶν βαρέως ὁπλισμένων φυλάκων τοῦ παγκοσμίου στρατοπέδου συγκεντρώσεως τοῦ καπιταλισμοῦ καί γυμνοί, ὑπό τό ἔντονο φῶς τῶν προβολέων, εὐκόλως θερίζονται μέ τίς ριπές τῶν πολυβόλων τοῦ κατεστημένου.

7. Μή ἔχοντας πλέον κανένα ἐξωτερικό σημεῖο ἀναφορᾶς καί ὑπό τήν καθημερινή πλύση ἐγκεφάλου τῶν μέσων μαζικῆς ἐνημερώσεως τοῦ κατεστημένου, πού τούς πείθει ὅτι ἡ παγκοσμιοποίηση εἶναι μονόδρομος, ὁ ὑπόδουλος πληθυσμός τῆς ἀμερικανικῆς αὐτοκρατορίας, ὅπως οἱ Ἑβραῖοι τῆς Βαρσοβίας στήν διάρκεια τῆς χιτλερικῆς κατοχῆς, δέχονται νά κλεισθοῦν μόνοι τους στό γκέττο καί νά φρουροῦνται ἀπό δικούς τους ἀνθρώπους στήν ὑπηρεσία τοῦ ἀφεντικοῦ.

Γ) Σύνθεσις: Ἑλληνικός παγκοσμισμός - Στά ἑλληνικά ἡ λέξη κουλτούρα δέν ὑπάρχει. Καί αὐτό ὄχι μόνον διότι ὁ ὁρισμός τῆς λέξεως συνδέεται μέ τίς σύγχρονες ἔννοιες τοῦ ἔθνους καί τοῦ ἐθνικισμοῦ, ἀλλά καί διότι πάντα τό ἑλληνικό ἰδεῶδες δέν ἦτο ἐθνικιστικό καί δέν συνεδέετο μέ σύνορα ψυχικά ἤ πολιτικά. Τό ἑλληνικό μοντέλο ἀπευθύνεται στόν ἄνθρωπο ἐπί τῆς γῆς, ἐπί τῶν πλανητῶν, ἐπί τῶν γαλαξιῶν, ἐπί τοῦ Σύμπαντος. Χαρακτηριστικό εἶναι πώς ἐνῷ στίς *δυτικές* γλῶσσες χρησιμοποιεῖται ἡ λέξη ἄνδρας, γιά νά ὁρισθῆ καί ἡ γυναίκα (homme, man), στά ἑλληνικά χρησιμοποιεῖται ἡ λέξη ἄνθρωπος (ὅπως καί στά τουρκικά ἡ λέξη adam ἤ insan, διαφορετική ἀπό τό erkek ἤ er, ἀνήρ. Σύγκριση τοῦ er μέ τήν κλητική: ὦ ἄνερ!). Ἐξ οὗ καί ἡ ἔννοια τοῦ ἀνθρωπισμοῦ πού στήν δυτική Ἀναγέννηση ὑπεβιβάσθη σέ humanismus. Ἐξ οὗ καί ἡ ἔννοια τοῦ σεβασμοῦ πρός τήν γυναῖκα (πού στήν παράδοσή μας προσωποποιεῖται ἀπό τήν Ἀθηνᾶ καί τήν Παναγία), ἡ ὁποία στήν Δύση ἐξετράπη στήν ἀνισόρροπη ἔννοια τοῦ φεμινισμοῦ.

Τό ἑλληνικό μοντέλο δέν δύναται νά εἶναι ἰμπεριαλιστικό, ἐπεκτατικό, σωβινιστικό, διότι αὐτές οἱ ἔννοιες προϋποθέτουν ὁριοθέτηση τοῦ ἑλληνισμοῦ, δηλαδή τήν περιχάραξή του: ὁ ἑλληνισμός εὑρισκόμενος ἐντός πλαισίου καί ὁ ὑπόλοιπος κόσμος ἐκτός. Ὁ ἑλληνισμός ὅμως δέν ἐπεκτείνεται ἀπό κάποιο κέντρο, ὅπως καί ἡ θεϊ-

κή ἀγάπη *εἶναι* ὁ κόσμος. Ἐάν τά Σκόπια ἐπιμένουν νά ἰσχυρίζονται πώς εἶναι Μακεδόνες, δηλαδή Ἕλληνες, ἄν οἱ Τοῦρκοι καυχῶνται πώς εἶναι Ἴωνες, δηλαδή Γιουνάν-Ἕλληνες, ἄν οἱ Ἀλβανοί καί οἱ Ἀρβανίτες, ὡς Ἰλλυριοί, δηλώνουν ὅτι εἶναι ἀκραιφνεῖς Ἕλληνες, ἐάν οἱ Γάλλοι καί γενικῶς οἱ Δυτικοευρωπαῖοι, Ἀμερικανοί, Καναδοί, Λατινοαμερικανοί, Αὐστραλοί, Νεοζηλανδοί, ἰσχυρίζονται, ὅπως ὁ Σάρλ ντέ Μοὐϋ, πώς οἱ Δυτικοί «τελικῶς, εἴμεθα συνάμα καί Ἀθηναῖοι τοῦ σήμερα καί Ἀθηναῖοι τοῦ παρελθόντος», ἄν οἱ Ἄραβες ἐπιμένουν νά ἀναγάγουν τήν φιλοσοφία τους στούς Ἕλληνες καί οἱ μουσουλμᾶνοι νά θεωροῦν τόν Πλάτωνα-Ἐφλατούν, ἅγιό τους, μόνον οἱ ἐθνικιστές συρρικνωτές τοῦ ἑλληνισμοῦ θά θελήσουν νά τούς τό ἀπαγορεύσουν. Καί ἐάν ὅλοι οἱ προαναφερθέντες προσθέσουν πώς οἱ πραγματικοί Ἕλληνες εἶναι αὐτοί καί ὄχι οἱ σημερινοί κάτοικοι τοῦ κράτους τῶν Γραικύλων τῶν Ἀθηνῶν καί ἐάν ἐγώ ἐπαναλάβω τήν γνωστή πλέον προκλητική μου δήλωση πώς «οἱ καλύτεροι Ἕλληνες εἶναι οἱ Τοῦρκοι» (συνέντευξη στό περιοδικό *Τότε* τοῦ Χειμῶνος 1992), αὐτό θά σημαίνη πώς ὁ ἑλλαδισμός εἶναι ἡ ντροπή τοῦ ἑλληνισμοῦ, πώς ὁ ἑλληνισμός ἀνήκει σέ ὅλον τόν πλανήτη, ὅπως ἡ θεϊκή ἀγάπη ἀνήκει σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους καί δέν εἶναι μονοπώλιο κανενός.

Ἐάν ὅμως εἶναι σωστό νά λέγεται πώς ὁ ἑλληνισμός εἶναι παντοῦ καί δέν ἐπεκτείνεται ἀπό κάποιο κέντρο, ἡ ἑλληνική διαλεκτική (ἐφ᾽ ὅσον ὁ Θεός μᾶς ἐχάρισε τήν διαλεκτική σκέψη γιά νά πορευώμεθα πρός τήν ἀλήθεια) μᾶς διδάσκει πώς ὅπως ὁ Θεός εἶναι συνάμα σύμπαν καί κέντρο (ὡς πρόσωπο), ἔτσι καί ὁ ἑλληνισμός δέν παύει ὡς σύμπαν νά εἶναι καί κέντρο. Αὐτό τό γεωγραφικό κεντρικό πρόσωπο τοῦ ἑλληνισμοῦ ἐπεκτείνεται μεταξύ Ἀδριατικῆς καί Καυκάσου, πρόσωπο σήμερα διχασμένο καί συνεπῶς ἀναποτελεσμα-

τικό, ἀλλά πού μέ τήν μελλοντική συγκρότηση τῆς ἑλληνοτουρκικῆς συνομοσπονδίας, θά ἐπανασυνταχθῆ, θά ἀποβάλη τόν γραικυλισμό ὡς καί τόν τουρκυλισμό, καί θά δυνηθῆ, ὡς ὁλοκληρωμένο πρόσωπο, νά εἶναι παρών παντοῦ.

Ὁ ἑλληνικός παγκοσμισμός εἶναι συνεπῶς ἡ διαλεκτική σύνθεση ἡ ὁποία ἐπιβάλλεται ὡς ἀναγκαία σωστική λέμβος, ὡς ἡ μόνη Κιβωτός τοῦ Νῶε τῆς ἀνθρωπότητος, ἔναντι τοῦ καταρρέοντος πλανητικοῦ καπιταλιστικοῦ ἐγχειρήματος.

X - Ἡ οἰκοδόμηση τῆς Ἑλληνικῆς Εὐρώπης

Τόν πρῶτο καί τόν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο σωστά ὠνόμασαν οἱ ἱστορικοί, εὐρωπαϊκούς ἐμφυλίους πολέμους πού, ἴσως γιά πάντα, ἔκλεισαν μέ τήν σύσταση τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως. Οἱ ἐμφύλιοι αὐτοί ἀφοροῦσαν τήν Δυτική, δηλαδή τήν καθολικοπροτεσταντική Εὐρώπη. Οὐδόλως ἐμᾶς. Ὡς Ἐνδιάμεση Περιοχή, ὑπήρξαμε θύματα, μέ τόν ὑπόλοιπο πλανήτη, τῆς κατακτητικῆς μανίας τοῦ συνόλου τῶν Φράγκων, εἴτε αὐτοί ἦσαν Γάλλοι, Ἄγγλοι, Ἱσπανοί, εἴτε πάλι ἦσαν Γερμανοί, Αὐστριακοί, Ἰταλοί.

Τό 1981 εἰσήλθαμε στήν οἰκία τῆς Φραγκικῆς Ἑνώσεως, χωρίς νά ἔχωμε λύσει ἕναν πολύ πιό σημαντικό ἐμφύλιο ὁ ὁποῖος διαρκεῖ ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Καρλομάγνου, δώδεκα ὁλόκληρους αἰῶνες. Ὡς δωσίλογοι, οἱ ἡγέτες τῆς ἀθηναϊκῆς δυτικῆς παρατάξεως, δεχόμενοι τό βραβεῖο Καρλομάγνου, οὔτε κἄν διενοήθησαν τό πρόβλημα. Ὡς ψυχασθενεῖς, οἱ Δυτικοευρωπαῖοι, ἀρνούμενοι τίς ὑπηρεσίες φροϋδικῶν ψυχαναλυτῶν, ἐδέχθησαν νά συγκατοικήσουν μέ τήν χιλιοβιασμένη μάνα τους. Ἡ διαμορφωμένη κατάσταση εἶναι τραγική καί θά καταλήξη σέ ἀρχαία τραγωδία καί στήν διάλυση τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως.

Ὁ κόμης Σάρλ ντέ Μοϋΰ, Γάλλος πρέσβυς στήν Ἀθήνα, τό 1880-1886, ἦταν ξετρελλαμένος μέ τόν ἀρχαῖο ἑλληνικό πολιτισμό

καί δέν πρωτοτυποῦσε διότι αὐτός ὁ ἐνθουσιασμός ἦταν κοινός σέ ὅλους τούς Δυτικοευρωπαίους. Ἦταν ὅμως καί φανατικός φιλέλλην ὅπως πολλοί συμπατριῶτες του, ὑποστηρίζοντας τό ἑλληνικό κρατίδιο τοῦ ΙΘ' αἰῶνος. Ἔγραφε στό βιβλίο του Lettres athéniennes, τό 1887: «Παραμένω πεπεισμένος ὅτι ἡ ἑλληνική τέχνη εἶναι ἀνώτερη ἀκόμη καί ἀπό τό πλέον ὑψηλό πνεῦμα οἱουδήποτε ἄλλου πολιτισμοῦ. Τό ἑλληνικό ἰδανικό εἶναι τό κορυφαῖο σημεῖο τῆς ἀνθρωπότητος».

Καί ὅμως, ὅπως ὅλοι οἱ Δυτικοευρωπαῖοι, εἶναι καί αὐτός γαλουχημένος μέ τό χιλιόχρονο καρλομαγνικό μῖσος καί τήν περιφρόνηση γιά τόν Ρωμηό, δηλαδή γιά τόν χριστιανορθόδοξο αὐτοκρατορικό Ἕλληνα, πού τοῦ ὑπενθυμίζει ὅτι ὁ πρόγονός του ἐσφετερίσθη τό 800 μ.Χ. τόν τίτλο τοῦ Ρωμαίου πού ἀνῆκε αὐτοδικαίως καί ἀποκλειστικά στόν Ἕλληνα. Αὐτή ἡ μητροκτονία τόν καθιστᾶ ὀξύθυμο. Γράφει: «Ἡ Κωνσταντινούπολη ὑπῆρξε ἡ κατοικία ἑνός λαοῦ σοφιστῶν καί θεατρίνων, αὐλικῶν καί ταραχοποιῶν. Στό Φανάρι τά πάντα εἶναι ψυχρά καί τελείως ἱερατικά πού ἐναρμονίζονται μέ τίς τυπικότητες μιᾶς στενόμυαλης θεολογίας. Ἡ ἀτροφική σκέψη τῶν ὀπαδῶν τῆς διαλεκτικῆς τοῦ Βυζαντίου εἶναι χειροπιαστή. Δέν συναντᾶς οὔτε τήν προτεσταντική αὐστηρότητα, οὔτε τήν γλυκιά ὀμορφιά τῶν καθολικῶν κτιρίων».

Ὡς Γάλλος ὑπήκοος, μεγάλωσα ἀπό ἡλικίας δώδεκα ἐτῶν ἐσωτερικός σέ παρισινό σχολεῖο. Ἐκεῖ ἐγνώρισα καθημερινῶς τό δυτικό σύμπλεγμα ἐνοχῆς ἔναντι τῆς μητρός Ἑλλάδος. Ἀπό τήν μιά ἤμουν κατά τούς δασκάλους μου ὁ noble Hellène, ἀπό τήν ἄλλη ἤμουν ἀντιπρόσωπος ἑνός λαοῦ ἀναξιοπίστου μέ ὑπερφίαλες ἀπαιτήσεις. Ἡ στάση αὐτή συνεχίζεται καί σήμερα μέσα στήν Εὐρωπαϊκή Ἕνωση. Μᾶς ἐδέχθησαν τό 1981, ἀφ' ἑνός μέν γιά νά σφετερισθοῦν τούς ἀρχαίους προγόνους μας, ἀφ' ἑτέρου δέ γιά νά μᾶς ἀφομοιώσουν, καταστρέφοντας τήν Ὀρθοδοξία πρός χάριν τῶν ὀρέξεων τοῦ πάπα, καταστρέφοντας συνάμα τήν γλῶσσα μας μέ τήν ἐπιβολή τοῦ μονοτονικοῦ καί συντόμως τοῦ λατινικοῦ ἀλφαβήτου, οὕτως ὥστε νά καταντήσουμε ἕνας μικρός λαός σάν τούς Ὀλλανδούς, χρησιμοποιώντας μιάν τοπική διάλεκτο πόρρω ἀπέχουσα ἀπό τήν ἑλληνική, μητέρα τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν. Ὅταν δέ μερικοί Ἕλληνες ἀρνοῦνται τήν δωσιλογία καί τήν φανατική σημιτική προσήλωση στήν εὐρωπαϊκή σύγκλιση, τότε οἱ δυτικοευρωπαῖοι μᾶς κατηγοροῦν ὅτι πάσχωμε ἀπό μεγαλομανία καί ὑπέρμετρο ἐθνικισμό.

Ἀπόδειξη ὅτι τίποτα δέν ἔχει ἀλλάξει στήν στάση τῶν Δυτικοευρωπαίων ἔναντι τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Καρλομάγνου, ἦταν ὁ καταιγισμός πικροχόλων σχολίων γιά τήν ἀντίσταση τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ στήν εὐρωπαϊκή ἀφομοίωση, πού πρίν ἀπό δέκα περίπου χρόνια εἶχαν γεμίσει τίς στῆλες τοῦ δυτικοῦ τύπου. Τότε εἶχε ἐπιστρατευθῆ, γι' αὐτόν τόν σκοπό, ὁ κορυφαῖος Γάλλος θεολόγος Olivier Clément πού ὡς χριστιανός ὀρθόδοξος ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς πέμπτη φάλαγγα. Ὁ Κλεμάν ἔγραφε τό 1990: «Σήμερα στήν Ἑλλάδα νά ἀποκαλέσης κάποιον οἰκουμενιστή εἶναι ὕβρις, εἶναι σάν νά λές παναιρετικός. Στά λαϊκά στρώματα ὑπάρχει ἕνας λαϊκισμός πού πρέπει νά ὁμολογήσωμε ὅτι εἶναι φασίζων, διότι περιέχει μιά συνεχῆ καταγγελία τῶν ἑβραίων καί τῶν μασόνων. Ἡ σοσιαλιστική πλειοψηφία [τοῦ ΠΑΣΟΚ] ἀπηγόρευσε τήν πρόσληψη μασόνων στό δικαστικό σῶμα, μετά ἀπό μιά λαϊκιστική καμπάνια στήν ὁποία μέρος τοῦ κλήρου ἔπαιξε σημαντικό ρόλο».

Ἡ παρισινή ἐφημερίδα *Λαμπερασιόν*, τήν ἴδια χρονιά ἔγραφε πώς «στήν Δύση κανείς δέν τολμᾶ νά τό εἰπῆ πολύ δυνατά, ἀλλά εἶναι φανερό ὅτι εἶναι ξαφνιασμένοι, ἄν ὄχι ἐνοχλημένοι, ἀπό τήν πορεία

τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Οἱ ἱερεῖς ἐδῶ ζηλεύουν τούς ὑπερπλήρεις καθεδρικούς ναούς, ὅπου ἐπί τρεῖς ὧρες, ἑκατοντάδες πιστοί, ὄρθιοι, εἰσπνέουν θυμίαμα, γυροδένονται στό χρυσό τῆς φλόγας τῶν κεριῶν καί τῶν εἰκόνων καί ψέλνουν ἀκατάπαυστα. Παράλληλα ὅμως ἀνησυχοῦν γιά τήν εἰδωλολατρία πού μεταφέρει ἡ λειτουργία -π.χ. ὁ νεκρός τρέφεται μέ γλυκίσματα- καί ἀπό τήν ἔλλειψη καταρτίσεως τῶν πιστῶν. "Βαπτίζουν χωρίς οὔτε κἄν νά ἔχουν ἐξασφαλίσει ἕνα ἐλάχιστο ὅριο κατηχήσεως καί λειτουργοῦν στήν σλαβονική, μιά γλῶσσα πού κανείς πλέον δέν καταλαβαίνει", λέει ξαφνιασμένος ἕνας Γάλλος δομινικανός μοναχός». Βεβαίως, τέτοιου εἴδους παρατηρήσεις, διαιωνίζουν τόν χιλιόχρονο εὐρωπαϊκό ἐμφύλιο.

Μετά τό 1821 ὁ Εὐρωπαῖος Οἰδίπους, πού τόν εἶχε μεγαλώσει ὁ βασιλεύς τῆς Κορίνθου-Καρλομάγνος, ἐφόνευσε τόν πατέρα του Λάϊο-Καποδίστρια καί ἀφοῦ ἐβίασε τήν ἀγαπημένη του μητέρα Ἰοκάστη-Ἑλλάδα, συνέχισε νά ἀποτρέπη τήν ἄνοδο στήν ἐξουσία οἱουδήποτε πολιτικοῦ ἡγέτου τῆς ἀνατολικῆς παρατάξεως πού θά ἐξεδήλωνε ἔστω καί τήν πρόθεση νά τόν ἀπομακρύνη ἀπό τήν τραγική του πράξη αἱμομιξίας. Τελευταῖος πολιτικός στήν σειρά τῶν δυνητικῶν καποδιστριακῶν ἀνδρῶν πού ἐξουδετερώθησαν ἀπ᾽ αὐτόν, ὑπῆρξε ὁ Ἀνδρέας Παπανδρέου. Ὁ πόλεμος ἐχάθη γιά μιάν ἀκόμη φορά καί πάλι ἀνῆλθον στήν ἐξουσία δωσίλογοι. Ὁ Εὐρωπαῖος καγκελάριος Χίτλερ ἤθελε νά ἑνώση τήν Εὐρώπη βάσει τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ ἰδανικοῦ, ἔτσι ὅπως, ὡς Εὐρωπαῖος ἀντελαμβάνετο τό ἰδεῶδες αὐτό παραμορφωτικά. Ὁ γερμανοτραφής καθηγητής Κωνσταντῖνος Λογοθετόπουλος ἐπίστεψε, ὅπως τόσοι ἄλλοι ἡττοπαθεῖς ἐκείνης τῆς περιόδου, ὅπως ὁ Στ. Γονατᾶς καί ὁ Θ. Πάγκαλος, ἀκόμη καί ὁ ἄλλοτε γενναῖος στρατηγός Ν. Πλαστήρας, ὁ ὁποῖος ἔγραφε ἀπό τήν Νίκαια τῆς Γαλλίας, στίς 21 Ἀπριλίου 1941, πώς «πρέπει

νά γίνη κυβέρνηση φιλογερμανική γιά νά καταστήσωμεν ὀλιγώτερον ὀδυνηράν τήν ἧτταν». Καί ὁ Λογοθετόπουλος ἐδέχθη νά γίνη τό 1942 κατοχικός πρωθυπουργός. Ὁ πρώην Γερμανός καγκελάριος Χέλμουτ Κώλ ἤθελε καί αὐτός νά ἑνώση τήν Εὐρώπη βάσει τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ ἰδανικοῦ καί προσέθεσε στό εὐρωπαϊκό χαρτονόμισμα τά ἑλληνικά γράμματα *εὐρώ*. Ὁ γερμανοτραφής καθηγητής Κωνσταντῖνος Σημίτης, ἡττοπαθής ὅπως τόσοι ἄλλοι, πρώην ἀνδρεϊκοί καί μή, ἐδέχθη νά γίνη πρωθυπουργός μέ τό σκεπτικό ὅτι ἡ εὐρωπαϊκή ἕνωση ἔχει καταστῆ μονόδρομος καί οἱ τριτοκοσμικές ἐπιδιώξεις τοῦ πρώην ἀρχηγοῦ του ἦσαν φαντασιώσεις. Πραγματιστής -ὅπως ἦτο καί ὁ Λογοθετόπουλος- θά καταλήξη καί αὐτός πρόσφυγας στήν Γερμανία μετά ἀπό τήν ἀπελευθέρωση τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Καρλομάγνου πολλοί Δυτικοί ἐπεχείρησαν νά ἑνώσουν τήν Εὐρώπη. Τό προπατορικό τους ἁμάρτημα δέν τούς τό ἐπέτρεψε. Ἐνόμισαν πώς θά τό κατώρθωναν ἀπό τήν περιθωριακή τους θέση, καταστρέφοντας τήν νόμιμη Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία, ἡ ὁποία ὑπῆρξε ἀνέκαθεν τό κέντρο τῆς Εὐρώπης ἐπί τοῦ Βοσπόρου. Τό μόνο πού ἐπέτυχαν πρός στιγμήν ἦτο νά κατακτήσουν τήν Ἀνατολική Εὐρώπη. Ὁ Ναπολέων ἀπεκάλεσε τήν κατάκτηση τῆς Εὐρώπης εὐρωπαϊκή ἑνοποίηση, ὅπως καί ὁ Χίτλερ ἀργότερα. Καί οἱ δύο τους συγκαταλέγονται μεταξύ τῶν κορυφαίων Εὐρωπαϊστῶν. Τόν Ἰούνιο τοῦ 1982 ὁ πρόεδρος τῶν ΗΠΑ Ρόναλντ Ρῆγκαν συνηντήθη στό Βατικανό μέ τόν Πολωνό Πάπα, μέ στόχο τήν ἐπανένωση τῆς Εὐρώπης, δηλαδή τήν κατάκτηση τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης ἀπό τόν καπιταλισμό καί τόν καθολικισμό. Τό ἐπέτυχαν προσωρινῶς μέσῳ φοβερῶν δοκιμασιῶν γιά τούς πληθυσμούς πού «ἀπηλευθέρωσαν» καί μέσῳ πολέμων ὅπως αὐτόν τῆς Γιουγκοσ-

λαυΐας. Ἐπτόησαν τήν Ἑλλάδα μέ τήν ἀπειλή πού μετέφερε ὁ Καραμανλῆς, ὅτι ἐάν ἡ Ἑλλάς παρέμενε ἐκτός Εὐρώπης θά ἔπεφτε ἀπομονωμένη στά δίκτυα μιᾶς ἐσωτερικῆς δικτατορίας καί τοῦ τουρκικοῦ ἐπεκτατισμοῦ. Ὁ τύπος τοῦ κατεστημένου, μέ πλύση ἐγκεφάλου, προσεπάθησε νά πείση τόν ἑλληνικό λαό ὅτι ἐκτός Εὐρώπης δέν ὑπῆρχε ἐλπίς ἐπιβιώσεως, διότι ἡ Ἑλλάς ἦτο χώρα μικρή, στρατιωτικῶς ἀνυπεράσπιστη μέ τίς ἰδικές της δυνάμεις, μαστιζομένη ἀπό ὑπογεννητικότητα καί πού κατετρύχετο ἀπό εὐδαιμονισμό. Καί οἱ κυβερνήσεις τῶν Ἀθηνῶν ἔκαναν ὅ,τι ἦτο δυνατόν νά ἐξαπλώσουν τήν ἰδεολογία τοῦ γραικυλισμοῦ. Καί ἐπέτυχαν νά μετατρέψουν τόν ὀμφαλό τῆς γῆς σέ χώρα τοῦ ἐπιπέδου τῆς Ὁλλανδίας, μιᾶς χώρας πού ἀκόμη προσφάτως ἐχαρακτηρίζετο ἀπό τόν πρόεδρο τῆς Γαλλίας, ἄντρο ναρκωτικῶν, ἀπό τό ὁποῖο ὁ γαλλικός λαός ἔπρεπε νά προστατευθῆ.

Μετά τό 1945, δύο ἄνδρες ὑπῆρξαν ὁραματιστές τῆς Εὐρώπης: ὁ στρατηγός ντέ Γκώλ καί ὁ Ζάν Μοννέ. Ὁ πρῶτος ἤθελε μίαν Εὐρώπη τῶν ἐθνῶν, ἀπηλλαγμένη ἀπό τόν δυτικοευρωπαϊκό ἐπεκτατισμό, στό πλαίσιο τῆς ὁποίας θά ἐδίδετο τέλος ὄχι μόνον στόν μικρό ἐμφύλιο πόλεμο τῆς Εὐρώπης, τόν γαλλογερμανικό, ἀλλά καί στόν μεγάλο, αὐτόν πού διηωνίζετο ἐπί 1200 χρόνια, μεταξύ Δυτικῆς καί Ἀνατολικῆς Εὐρώπης καί πού καθιστοῦσε οἱαδήποτε οὐσιαστική ἕνωση τῆς εὐρωπαϊκῆς χερσονήσου ἀδύνατη. Ὁ ντέ Γκώλ διεκήρυττε τήν ἀνάγκη συγκροτήσεως μιᾶς Ἡνωμένης Εὐρώπης *ἀνεξαρτήτων ἐθνῶν*, «ἀπό τόν Ἀτλαντικό μέχρι τά Οὐράλια». Προσεπάθησε δέ ὅσο ζοῦσε νά ἀποτρέψη τήν εἴσοδο τῆς Ἀγγλίας, φορέως τοῦ ἀγγλοσαξωνικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ («τήν Ἀγγλία τήν θέλω -ἔλεγε- ἀλλά γυμνή») καί τήν διολίσθηση τῆς Ἑνώσεως πρός ἕνα ὑπερεθνικό κατασκεύασμα πολυεθνικῶν, πού ἦταν τό ὅραμα τοῦ Ζάν

Μοννέ. Ἕνα τέτοιο ἄοσμο καί ἀφομοιωτικό σύνολο πού θά ἠλέγχετο ἀπό τούς εὐρωκράτες τεχνοκράτες στίς Βρυξέλλες, θά συνέθλιβε τά ἔθνη. Ὁ Μοννέ (1888-1979) στόν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο εἶχε χρηματίσει πρόεδρος τῆς γαλλοαγγλικῆς Οἰκονομικῆς Συντονιστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐπῆγε στήν Οὐασιγκτῶνα καί ἐκεῖ διωρίσθη στό Βρεταννικό Συμβούλιο Βοηθείας. Λόγῳ τῶν στενῶν του σχέσεων μέ τούς Ἀμερικανούς, ὁ ντέ Γκώλ τό 1944 τόν εἶχε χρησιμοποιήσει ὡς ἀπεσταλμένο του στίς ΗΠΑ. Ἀλλά μετά τόν θάνατο τοῦ «Στρατηγοῦ» τό 1970, οἱ ὀπαδοί τοῦ Μοννέ ἐθριάμβευσαν. Μέ τήν εἴσοδο τῆς Ἀγγλίας τό 1973, οἱ ΗΠΑ ἀπέκτησαν σημαντικό δίαυλο καί ἐπέβαλαν τό 1978 τόν ἀντικομμουνιστή καί ἰμπεριαλιστή Πολωνό πάπα Κάρολο Βοϊτίλα ὡς θρησκευτικό ἡγέτη τῆς Εὐρώπης. Μετά τόν Ναπολέοντα, μετά τόν Χίτλερ, ἡ Εὐρώπη εἶχε καί πάλι πάρει τόν δρόμο τοῦ ἐπεκτατισμοῦ καί τό τέλος της διεγράφετο μελανό, ὅπως καί στίς δύο προηγούμενες προσπάθειες. Στήν Ἑλλάδα ὅμως ὁ σημιτικός ραγιαδισμός ἀπέτρεψε οἱονδήποτε προβληματισμό ὡς πρός τό συμφερώτερο γιά τήν χώρα μας σχῆμα Εὐρωπαϊκῆς οἰκοδομήσεως.

Ἐάν οὐσιαστικό πρόβλημα μέ τούς Ἑβραίους δέν ὑπάρχει, διότι οἱ Ρωμηοί εἶναι, ἀπό θρησκευτικῆς πλευρᾶς, ὁ περιούσιος λαός, οἱ νέοι Ἑβραῖοι, ὁ νέος Ἰσραήλ, ἐάν δέν ὑπάρχει πρόβλημα μέ τούς πολιτισμούς τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου καί τῆς Βαβυλῶνος -ὁλοκλήρωση τῶν ὁποίων ὑπῆρξε ὁ ἑλληνισμός- οὔτε μέ τούς πολιτισμούς τῶν Ἀμερινδιάνων, οἱ ὁποῖοι ἐδέχθησαν στήν Ἀρχαιότητα τήν ἐπιρροή τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου (καί ἀργότερα καί τοῦ κινεζικοῦ), οὔτε μέ τήν Ἰνδία, πού στίς Βέδες κατέγραψε τήν πιό παλιά ἀνθρώπινη θρησκευτική σοφία, αὐτή πού ὁλοκληρώθηκε στίς ὑψηλότερες μορφές τοῦ ἑλληνορθοδόξου ἡσυχασμοῦ, ἀντι-

θέτως πρόβλημα ὑπάρχει μέ τόν κινεζικό πολιτισμό, τόν μόνο μέ τόν ἑλληνικό πού ἰσχυρίζεται ὅτι ἔχει παγκόσμια διάσταση. Ὁ κινεζικός πολιτισμός ἀποκαλεῖται *Τζόνγγουα*, πού στά κινεζικά σημαίνει «κεντρικός πολιτισμός», καί ἡ Κίνα ἀποκαλεῖται *Τζόνγγουο* πού σημαίνει «αὐτοκρατορία τοῦ κέντρου». Ὅσοι ἐμελέτησαν τόν κινεζικό πολιτισμό -κι ἐγώ τόν ἐδίδαξα γιά εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια στό Πανεπιστήμιο τῆς Ὀττάβας- συμφωνοῦν ὅτι πρόκειται γιά ἕναν πολιτισμό ἀφαντάστου ἀνωτερότητος. Στό 6ιβλίο μου ὅμως *Η τρίτη ἰδεολογία καί ἡ Ὀρθοδοξία*, ἀπέδειξα τήν οὐσιαστική ἑνότητα τῆς κινεζικῆς μέ τήν ἑλληνική σκέψη, τοῦ ταοϊσμοῦ μέ τήν σκέψη τοῦ Ἡρακλείτου καί τοῦ Πυθαγόρα, καί τοῦ κονφουκιανισμοῦ μέ αὐτήν τοῦ Πλάτωνος. Ἐπειδή προβλέπεται πώς ὁ τεράστιος ὄγκος τοῦ κινεζικοῦ κόσμου θά ἡγηθῆ τοῦ ΚΑ' αἰῶνος, εἶναι ζωτικό γιά τόν ἑλληνισμό νά στρέψη ὅλην του τήν προσοχή πρός αὐτόν, μέ στόχο νά εὕρη τό κοινό 6άθρο τῆς πλανητικῆς σκέψεως.

Ἄλλωστε ἡ Κίνα, πού πάντοτε ἐξεδήλωνε 6αθειά περιφρόνηση γιά ὅλους τούς ἄλλους πολιτισμούς τῆς γῆς καί εἰδικά γιά τόν δυτικό, κάνει ἐξαίρεση μόνον γιά τόν ἑλληνικό, ὅπως τό διεπίστωσα προσωπικῶς, καί τόν ὁποῖον σίγουρα ἐγνώριζε ἀπό τόν δεύτερο αἰῶνα πρό Χριστοῦ, ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ Οὔ-τι (140-87), τῆς δυναστείας τῶν Δυτικῶν Χάν, ἤνοιξε τήν ἐμπορική ὁδό τοῦ μεταξιοῦ, ἴσως δέ ἐνωρίτερα. Οἱ δέ Δυτικοί, γιά νά κρύψουν τήν γύμνια τοῦ ἰδικοῦ τους πολιτισμοῦ, ἐκαλύπτοντο μέ τήν μεγαλοπρέπεια τοῦ ἑλληνικοῦ, οὕτως ὥστε νά νομίζουν οἱ Κινέζοι πώς ὁ ἑλληνικός πολιτισμός ἦτο δυτικός καί νά δεχθοῦν νά ἐπεκτείνουν στήν Δύση τόν θαυμασμό τους γιά τόν ἑλληνισμό. Καί ἐνῷ οἱ Δυτικοί μᾶς ἐχλεύαζον στήν Εὐρώπη, στόν ὑπόλοιπο κόσμο ἐκάλυπταν τήν 6άρβαρή τους μεταχείριση τῶν ἀποικιῶν μέ τό ἁρμονικό προσωπεῖο τῆς αἰω-

νίας Ἑλλάδος. Διά τοῦτο εἶναι ἀπαραίτητο ἡ Ἑλλάς νά ἀναλάβη τήν διαφήμισή της στόν Τρίτο Κόσμο ἀπ' εὐθείας καί ὄχι διά μέσου τῶν Δυτικῶν σφετεριστῶν.

Μέχρι τήν συγκρότηση τῆς ἑλληνοτουρκικῆς συνομοσπονδίας, θά χρειασθῆ, ὡς ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά τήν ἀνεξαρτητοποίηση καί τήν ἰσχυροποίηση τῆς πολιτικῆς 6ουλήσεως τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἡ ἐθνική κυβέρνηση τῶν Ἀθηνῶν νά διαμορφώση μία δομή καθαρῶς ἑλληνική, ἀπηλλαγμένη ἀπό τό σύμπλεγμα ἀντιγραφῆς τῶν δυτικῶν προτύπων. Καί πρῶτα ἀπ' ὅλα πρέπει νά ἀπαλλαγῆ ἀπό τήν δυτική κόπια τοῦ ὑπουργείου Πολιτισμοῦ, πού ὑπεβίβασε ἡ ἠθοποιός τῶν γαλλικῶν 6ουλεβάρτων Μελίνα Μερκούρη. Τό ὑπουργεῖο αὐτό κυμαίνεται μεταξύ τῶν ὀπερετικῶν σκηνικῶν τῶν προκάτ πυλῶν τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου πού ἀνηγέρθησαν ἐσπευσμένως τό θέρος τοῦ 1997, γιά τήν διεξαγωγή τῶν παγκοσμίων ἀγώνων στίβου, καί τῆς στείρας ἀστυνομεύσεως τοῦ ἑλληνικοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου ἀπό στρατιές δημοσιοϋπαλληλικοῦ πνεύματος θηλυκῶν γενιτσάρων, οἱ ὁποῖες ὑπό τό πρόσχημα νά σώσουν τά ἀρχαῖα ἀπό τήν κακογουστιά τοῦ αὐθαιρετοῦντος Ἕλληνος πολίτου, ἐκτείνουν ἕνα σάβανο, μιά πνοή ἀκινησίας καί θανάτου, σέ ὅλην τήν ἔκταση τῶν 132.000 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, σταματώντας τήν σύγχρονη ζωή, ἐν ὀνόματι τῶν λειψάνων. Μέ τήν κατάληψη δέ τῶν πλέων ἀγαπητῶν στό ὀρθόδοξο πλήρωμα 6υζαντινῶν ἐκκλησιῶν -ὅπως στόν Μυστρᾶ, κέντρο τοῦ Γένους- ὑπό τό πρόσχημα τῆς προστασίας τῆς 6υζαντινῆς τέχνης ἀπό τά στίφη τῶν ἀμαθῶν χριστιανῶν, πού ἐπιμένουν νά λειτουργοῦν ἀνάβοντας κεριά καί φιλώντας τίς εἰκόνες, οἱ ἄσχετες μέ τήν Ὀρθοδοξία αὐτές κοπέλες, ἀποφασίζουν καί διατάζουν τούς μητροπολίτες μας, ὡς κράτος ἐν κράτει, μετατρέποντας τούς ναούς σέ μουσεῖα, δηλαδή σέ χώρους περισυλλογῆς ἄψυχων ἀντικειμένων.

Ἐκμεταλλεύονται δέ τόν καλόπιστο φόβο τοῦ μέσου Ἕλληνος μήπως ἀπό ἄγνοια θίξη τήν ἀρχαία του κληρονομιά, γιά νά κτυπήσουν τήν Ὀρθοδοξία, σάν νά εὑρισκόμεθα σέ μιά βουδδιστική χώρα πού ἦταν παλαιά χριστιανική, καί πολιτιστικό μας χρέος νά εἶναι νά περισώσωμε τά μνημεῖα τῆς ἐξαφανισθείσης θρησκείας.

Θά χρειασθῆ ἐπίσης νά καταργηθῆ τό ἁμαρτωλό ὑπουργεῖο Παιδείας καί Θρησκευμάτων πού ἀπέδειξε μέ τίς ἐπανειλημμένες ἐπεμβάσεις του πρός τήν κατεύθυνση ἀλλοιώσεως τῆς ἑλληνικῆς, μέ τήν ἐπιβολή τεχνητῆς δημοτικῆς καί μονοτονικοῦ συστήματος, ὅτι ὅπως καί τό ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ ἐχρησιμοποιήθη γιά τήν ὑποβάθμιση τῆς παγκοσμιότητος τοῦ ἑλληνισμοῦ. Μέ τήν εὐκαιρία αὐτή θά ἀπαλλαγῆ ἡ ἑλληνική κοινωνία ἀπό μιάν ἄλλη στρατιά δημοσιοϋπαλληλικοῦ πνεύματος θηλυκῶν γενιτσάρων πού ἀστυνομεύουν τήν γλῶσσα μας, τίς περίφημες φιλολόγους, διορθώτριες καί μεταφράστριες.

Ὁ τότε ἀναπληρωτής ὑπουργός Ἐξωτερικῶν Γεώργιος Παπανδρέου, σέ ἄρθρο του στήν *Καθημερινή*, τῆς 14ης Σεπτεμβρίου 1997, ὑπεβίβασε τόν ἑλληνικό πολιτισμό σέ ποσοτικό προϊόν, δυναμένου, ὡς πορτοκάλι, νά συγκριθῆ, στό ὄνομα τῆς δημοκρατικῆς ἰσότητος, μέ τά πολιτιστικά πορτοκάλια τῶν ἄλλων ἐθνῶν καί νά προωθηθῆ στήν ἐξωτερική ἀγορά διά μέσου τοῦ «Ἱδρύματος Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ». Ἀρνούμενος τήν παγκοσμιότητα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἰσχυρίσθη πώς «δέν εἶναι δυνατόν νά ἐπιβάλουμε στούς ἄλλους τήν λογική τοῦ: κοιτάξτε, εἴμαστε ἕνας ἀρχαῖος πολιτισμός, ἄρα ὀφείλετε νά μᾶς ἀκοῦτε». Δηλαδή τί ὀλλανδισμός, τί ἑλληνισμός ἐνῷ οἱ σοφοί ὅλων τῶν ἐθνοτήτων, καί ἰδιαιτέρως τῶν εὐρωπαϊκῶν, ἀναγνωρίζουν τά πρωτεῖα τοῦ ἑλληνισμοῦ.

Τά δύο προαναφερθέντα ὑπουργεῖα θά ἀντικατασταθοῦν ἀπό τρία νέα: ἕνα ὑπουργεῖο ἑλληνικοῦ τρόπου ζωῆς, ἕνα ὑπουργεῖο ἑλληνι-

κῆς ἐφευρετικότητος, πού θά προωθῆ συστηματικά τούς Ἕλληνες ἐφευρέτες καί τήν ἑλληνική πρωτοτυπία, καί ἕνα ὑπουργεῖο θρησκευτικῆς παιδείας, πού θά ἐλέγχεται ἀπό τήν ἱεραρχία τῆς Ὀρθοδοξίας, διότι δέν νοεῖται παιδεία πού νά μή βασίζεται στήν θρησκεία.

Γιά τά ἐξωτερικά θέματα, τά ὑπουργεῖα θά πρέπει νά πολλαπλασιασθοῦν, ἐφ' ὅσον ἡ ἑλληνική ἐξωτερική πολιτική θά ἔχει παγκόσμιες ἐπιδιώξεις. Καί πρῶτα ἀπ' ὅλα τό ὑπουργεῖο τουρκικῶν ὑποθέσεων καί σχεδιασμοῦ τῆς ἑλληνοτουρκικῆς συνομοσπονδίας. Δεύτερον, ἕνα ὑπουργεῖο ὑποθέσεων τῆς Ἐνδιάμεσης Περιοχῆς, τό ὁποῖο θά συμπεριλαμβάνη τμῆμα προωθήσεως σχέσεων τῆς Ὀρθοδοξίας μέ τό Ἰσλάμ, τόν Ἑβραϊσμό καί τόν Ἰνδουϊσμό, ὑπουργεῖο πού θά ἀσχολεῖται μέ τά πέριξ τῆς ἑλληνοτουρκικῆς συνομοσπονδίας τοῦ μέλλοντος. Τρίτον, ἕνα ὑπουργεῖο κινεζικῶν ὑποθέσεων μέ στόχο τήν οἰκοδόμηση κοινοῦ πολιτισμικοῦ καί πολιτιστικοῦ βάθρου. Ἐάν ἀμελήσουμε μιά τέτοια προσπάθεια, τότε ὁ ΚΑ' αἰών θά εἶναι κινεζικός καί ὄχι ἑλληνικός, ὁ κινεζικός τρόπος ζωῆς θά ἀντικαταστήση τόν ἀμερικανικό, πρᾶγμα πού θά παρατείνη τήν πλανητική ἀβεβαιότητα, ἐφ' ὅσον μόνον ὁ ἑλληνισμός δύναται νά λύση τήν κρίση τοῦ πλανήτου μας. Τέταρτον, ἕνα ὑπουργεῖο εὐρωπαϊκῶν ὑποθέσεων μέ κύριο στόχο τήν προώθηση τῆς ἑλληνικῆς ὡς κοινῆς γλώσσας τῆς Εὐρώπης καί τήν ἐξεύρεση τρόπων τερματισμοῦ τοῦ χιλιόχρονου εὐρωπαϊκοῦ ἐμφυλίου, γιά τήν ἐπανένωση τῶν δύο τμημάτων τῆς Εὐρώπης μέ τόν συνδετικό κρῖκο τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἡ Εὐρώπη δέν θά δυνηθῆ νά γίνη ἑλληνική ἐάν προηγουμένως δέν ἐξαλειφθῆ ἀπό τήν Ἑλλάδα ὁ γραικυλισμός. Φυσικά τό ἐρώτημα εἶναι πῶς εἶναι δυνατόν ἀπό τόν σημερινό φασουλῆ Ρωμηό, ὅπως τόν ἀπεκάλεσε ὁ Παλαμᾶς, νά ξεπηδήση ὁ ἄρχων τοῦ πολιτι-

σμοῦ πού θά ἡγηθῆ τοῦ πλανήτου. Φυσικό εἶναι γιά τούς περισσοτέρους, μία τέτοια ἀξίωση νά θεωρηθῆ καθαρῶς οὐτοπική καί μάλιστα γελοία. Βεβαίως τά ἐπιτεύγματα τοῦ Ἕλληνος τῶν τελευταίων ἐτῶν στόν τομέα τοῦ ἀθλητισμοῦ καί τῶν σπόρ καί ἡ ἀνάθεση στήν Ἑλλάδα τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων τοῦ 2004, ἔχουν ἀναπτερώσει κάπως τό ἠθικό μας. Μήπως ὅμως πρόκειται γιά τήν συνήθη γραικύλικη πονηριά, διότι ὅπως ἔγραφε ὁ Παλαμᾶς «Ἕλληνες εἴμαστε γιά νά ρίχνουμε στάχτη στά μάτια τοῦ κόσμου». Μέ ταχυδακτυλουργική εὐστροφία, ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος κατάφερε νά σαγηνεύση τό Συνέδριο τῆς Εἰρήνης στό Παρίσι μετά τόν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο, πού τοῦ ἔδωσε τήν ἄδεια νά ἀποβιβάση τόν ἑλληνικό στρατό στήν Σμύρνη. Ἀλλά ὁ λαός του δέν ἔμοιαζε μέ ἐκεῖνον τοῦ Ἰσραήλ μετά τό 1948, ὅπως ὁ ἴδιος διεπίστωσε τό 1919, γράφοντας τά ἑξῆς φοβερά: «Ὅταν βλέπω τοιαύτας ταπεινότητας, τότε φθάνω σχεδόν εἰς ἀπελπισίαν καί ἀρχίζω νά σκέπτωμαι μήπως εἶχον δίκαιον οἱ μυκτηρίζοντες τήν μικρασιατική πολιτικήν μου καί μήπως πράγματι *τό ἀνάστημά μας εἶνε μικρότερον ἀπό ἔργα τοιαύτης ἐπιβολῆς*. Καί ἡ ὑπό τῶν Δυνάμεων ἀποφασισθεῖσα μόλις πρό 60 ἡμερῶν καθαρῶς ἑλληνική κατοχή τῆς Σμύρνης, ἥτις ἐθεωρήθη καί δικαίως ὡς ἡ ἀπαρχή μιᾶς νέας ἑλληνικῆς μεγαλουργίας, θ' ἀποδειχθῆ ὅτι δέν ἦτο παρά ἕν μετέωρον στιγμιαίας λάμψεως, τό ὁποῖον ἐφώτισεν μόνον τήν ἑλληνική ἀθλιότητα».

Μήπως λοιπόν οἱ Ὀλυμπιακοί στήν Ἀθήνα τό 2004, ἀποδειχθοῦν ὅτι δέν ἦταν «παρά ἕν μετέωρον στιγμιαίας λάμψεως» ἐφ' ὅσον δέν συνοδευθοῦν μέ πρόσθετα ἐπιτεύγματα; Καί προϋπόθεση γιά μιά ἑλληνική Εὐρώπη εἶναι ἡ καθιέρωση τῆς ἑλληνικῆς ὡς κοινῆς εὐρωπαϊκῆς γλώσσας. Ἡ ἐπίτευξη ἑνός τέτοιου στόχου δέν εἶναι πιό δύσκολη ἀπό αὐτήν τῆς ἀναθέσεως σέ ἐμᾶς τῶν Ὀλυμπιακῶν

Ἀγώνων, ἀλλά θά πρέπει προηγουμένως νά ἐξουδετερωθοῦν οἱ γλωσσικοί γραικύλοι, δηλαδή τό ἁμαρτωλό δίδυμο τῶν Κακριδῆ-Κριαρᾶ καί τά γενιτσαρικά, θηλυκά ἐπί τό πλεῖστον καί ἄνευ διδακτορικοῦ, τάγματά του τῶν φιλολόγων διορθωτῶν - μεταφραστῶν. Μιά τέτοια προσπάθεια εἶναι ἀδύνατη χωρίς ἐπανάσταση καί ἐγκαθίδρυση ἐθνικοῦ καθεστῶτος ἰσραηλινοῦ τύπου, πού θά ἐπαναφέρη τό πολυτονικό σύστημα καί θά ἐπιβάλη ὡς γραπτή καί προφορική τήν γλῶσσα τοῦ Εὐαγγελίου, μέ τήν ἐκμάθησή της σέ ὅλα τά Ἑλληνόπουλα ἀπό τήν πρώτη δημοτικοῦ. Μόνον ἀφοῦ γίνη κτῆμα ὅλων τῶν Ἑλλήνων, οἱ Εὐρωπαῖοι θά τήν ἀποδεχθοῦν ὡς κοινή γλῶσσα τους, οἱ ὁποῖοι διαφορετικά δέν θά ἠμποροῦσαν νά καταλάβουν γιατί θά ἔπρεπε νά υἱοθετήσουν μιάν ἑλληνική διάλεκτο, τήν δημοτική τοῦ Κριαρᾶ, πού ἀπέχει ἀπό τά ἑλληνικά ὅσο τά ἑλβετογερμανικά ἀπέχουν ἀπό τά γερμανικά. Ὅπως ἄλλοτε ἡ ἀλεξανδρινή κοινή ἕνωσε τόν κόσμο, ἔτσι καί μέσῳ τοῦ διαύλου τῆς νέας κοινῆς, ὁ ἑλληνισμός θά ἑνώση τήν Εὐρώπη, μέ τό πολυτονικό ὅπως γιά δύο χιλιετηρίδες ἐσυνήθισαν οἱ ξένοι νά βλέπουν τά ἑλληνικά. Διά τοῦτο καί σήμερα ὁ Ἕλλην πού θέλει νά γνωρίζη ποῦ ὑπάρχει ἡ ἐξαφανισθεῖσα δασεῖα, ἀναζητεῖ τήν λέξη σέ μιά εὐρωπαϊκή γλῶσσα καί ἐάν ἡ λέξη αὐτή ἀρχίζη ἀπό **h** (ὅπως hypothesis), τότε ὑπάρχει δασεῖα. Καί ἄς μήν ξεχνᾶμε πώς ἡ κοινή τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρξε ἡ ἀπαρχή τῆς νεοελληνικῆς. Θά πρέπει ὁ ἀντιπρόσωπος στίς Βρυξέλλες τοῦ ἀναγεννημένου ἑλληνικοῦ κράτους νά προτείνη τήν κατάργηση τῆς ἐρασμιακῆς προφορᾶς, προφορά πού ἀπό αἰῶνες ὑψώνει ἕνα φράγμα μεταξύ ξένων ἑλληνομαθῶν καί ἡμῶν καί δίδει τήν ἐντύπωση στούς Εὐρωπαίους πώς τά ἑλληνικά πού ἐδιδάχθησαν εἶναι τελείως διαφορετικά ἀπό τά ἰδικά μας. Χαρακτηριστικό δέ εἶναι πώς οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ σημερινοῦ καθεστῶτος ὄχι μόνον δέν ἐσκέφθησαν ποτέ

νά κάμουν μιά τέτοια πρόταση, ἀλλά ἀντιθέτως ἀφήνουν τήν κατάσταση νά διολισθαίνη -παρουσιάζοντάς την ὡς ἀναπότρεπτη πρός μίαν σταδιακή υἱοθέτηση τοῦ λατινικοῦ ἀλφαβήτου στά ἑλληνικά.

Σέ μία ἐπιχείρηση ἐθνικῆς ὑποβαθμίσεως ἡ εὐρωβουλευτίνα Εἰρήνη Λαμπράκη, μέ τήν ὑποστήριξη τοῦ Ἱδρύματος Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, διωργάνωσε στίς 11 Σεπτεμβρίου 1997, στίς Βρυξέλλες, ἡμερίδα γιά τίς «ὀλιγώτερο ὁμιλουμένες γλῶσσες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως: ἑλληνικά, δανικά, ὀλλανδικά, φινλανδικά, πορτογαλικά». Τί ἑλληνικά, τί ὀλλανδικά λοιπόν!

Τό κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιον γράφει στό ἑλληνικό πρωτότυπο ὅτι ἐπάνω στόν σταυρό «ἦν γεγραμμένον Ἑβραϊστί, Ἑλληνιστί, Ρωμαϊστί» τό βασιλεύς τῶν Ἰουδαίων (ιθ' 20). Ἡ ἐπίσημη μετάφραση τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας στίς δυτικές γλῶσσες παραχαράσσει τό Εὐαγγέλιο καί λέει: «ἦν γεγραμμένον Ἑβραϊστί, Λατινιστί, Ἑλληνιστί», ἔτσι ὥστε νά ὑποβιβάση τά ἑλληνικά στήν τελευταία θέση καί νά προωθήση τήν ἰδική της γλῶσσα! Ἡ καθιέρωση τῶν ἑλληνικῶν ὡς κοινῆς εὐρωπαϊκῆς γλώσσας, εἶναι συνεπῶς ἀπαραίτητη προϋπόθεση οἱασδήποτε περαιτέρω προσπαθείας ἑνοποιήσεως-ἑλληνοποιήσεως τῆς Εὐρώπης. Μέσῳ τοῦ διαύλου τῆς γλώσσας θά περάσουμε τίς ἰδέες μας, δηλαδή δέν θά ἔχουμε μόνον κοινή γλῶσσα, ἀλλά κοινή θρησκεία -τήν Ὀρθοδοξία- καί κοινό πολιτισμό, τόν ἑλληνικό, καί θά βάλουμε τέλος στόν εὐρωπαϊκό διχασμό, πρός χάριν τῆς ἑλληνικῆς Εὐρώπης.

XI - Τό εὐρωφιλελεύθερο σχέδιο ἐξαφανίσεως τοῦ ἑλλαδικοῦ κράτους

Ἡ ἰδέα τοῦ ἔθνους καί ἡ ἰδέα πώς κάθε ἔθνος πρέπει νά περικλείεται μέσα σέ ἕνα καί μοναδικό κράτος, ὑπό μορφήν ἐθνικοῦ κράτους, τοῦ ἐθνοκράτους, εἶναι μία δυτική ἰδέα πού καθιερώθη στόν ΙΗ' αἰῶνα καί εἰδικά μέ τήν Γαλλική Ἐπανάσταση τοῦ 1789. Μήπως ὅμως καπιταλισμός καί ἐθνικισμός εἶναι ἔννοιες ἀντιφατικές; Πράγματι, εἶναι. Τότε πῶς εξηγεῖται πώς ἡ ἴδια ἡ ἀστική τάξη ἐγέννησε τήν ἰδέα αὐτή καί τήν ὑπεστήριξε μέχρι τό 1945; Διότι ὁ καπιταλισμός μετεχειρίσθη τόν ἐθνικισμό γιά νά διευρύνη τήν ἀγορά τῶν προϊόντων του: κατήργησε τά τελωνειακά σύνορα ἀνάμεσα στίς ἐπαρχίες τῆς Γαλλίας καί, δημιουργώντας μιά Γαλλία ἑνιαία καί ἀδιαίρετη, μετεκίνησε τά τελωνεῖα πρός τά εὐρύτερα σύνορα τοῦ κράτους-ἔθνους (ἐθνοκράτους). Τό στάδιο ἀναπτύξεως τοῦ καπιταλισμοῦ τοῦ 1789, δέν ἐχρειάζετο εὐρύτερη κοινή ἀγορά ἀπό τήν ἀγορά τῆς μίας καί ἀδιαιρέτου Γαλλίας. Αὐτός ὁ ἀστικός ἐθνικισμός τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, ἰσότιμος καί φιλελεύθερος, τοῦ πρώτου ἡμίσεος τοῦ ΙΘ' αἰῶνος, ἐπωνομάσθη φιλελεύθερος ἐθνικισμός.

Μετά ὅμως ἀπό τήν ἀποικιακή διάσκεψη τοῦ Βερολίνου, τό 1884, ἡ ἀνάπτυξη τῆς καπιταλιστικῆς ἀγορᾶς εἶχε προσλάβει τέτοιες διαστάσεις ὥστε νά μήν ἐπαρκῆ ἡ γηραιά ἤπειρος στίς εὐρωπαϊκές δυνά-

μεις, κι ἔτσι ν' ἀρχίση ἡ χρυσοθηρία στίς ἀποικίες τῆς Ἀφρικῆς. Κάθε ἐθνοκράτος κηρύσσει ὅτι εἶναι ἀνώτερο ἀπό τά ἄλλα, μέ τήν ἔννοια ὅτι ἔχει περισσότερα δικαιώματα ἀπό τά ἄλλα νά διευρύνη τήν ἀγορά του. Ὁ ἐθνικισμός αὐτός τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τοῦ ΙΘ' αἰῶνος, ὀνομάζεται ἰμπεριαλιστικός ἤ σωβινιστικός καί ὅπως ὁ προηγούμενος ἐξυμνήθη ἀπό τήν ἀστική κοινωνία ὡς ἐξυπηρετικός τῶν συμφερόντων της στήν δεύτερη φάση ἀναπτύξεώς της. Τέλος, μετά τόν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ὁ καπιταλισμός, ἔχοντας περιέλθει στό τρίτο στάδιο ἀναπτύξεώς του, στό στάδιο τῶν πολυεθνικῶν, περνάει στόν παγκοσμισμό, μετακινώντας τά σύνορα τῆς ἀγορᾶς στά ὅρια τοῦ πλανήτου καί καταδικάζοντας τήν ἔννοια τῆς «ἐθνικῆς μπουρζουαζίας».

Ὁ ἐθνικισμός ὅμως ἐγεννήθη καί ἀπό ἀντίδραση πρός τόν μεγαλοαστικό κοσμοπολιτισμό τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ΙΗ' αἰῶνος πού ὑπεστήριζε ὁ Βολταῖρος. Ἦταν μιά πράξη νομίμου ἀμύνης τῶν ἀνθρωπίνων ἐκείνων ὁμάδων, πού ἐκινδύνευαν νά χάσουν τήν ἰδιαιτερότητά τους ἐξ αἰτίας τῆς καπιταλιστικῆς λογικῆς περί ὁμοιομορφοποιήσεως. Διότι, ἀναμφιβόλως, ὁ καπιταλισμός εἶναι αὐτός πού ἐσκότωσε τήν πολύμορφη καί πολυεθνική κοινωνία ἡ ὁποία, ὅπως στήν περίπτωση τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ἐξησφάλιζε τόν σεβασμό τῶν διαφορῶν ἀνάμεσα στίς ἀνθρώπινες ὁμάδες. Ὁ ἐθνικισμός ἐνεφανίσθη λοιπόν συνάμα στούς μικροαστικούς κύκλους, ὡς μία ἀνάγκη ἐπιβιώσεως ἔναντι τοῦ ὁδοστρωτῆρος τοῦ καπιταλισμοῦ καί ὅσον καιρό ὁ τελευταῖος θά ἐξουσιάζη τόν κόσμο, ὁ ἐθνικισμός θά διατηρεῖται ὡς ἀναγκαῖο ἀντίδοτο στό δηλητήριο. Συνεπῶς ὁ ἐθνικισμός δέν θά ἠμπορέση καί δέν πρέπει νά ξεπερασθῆ παρά μόνον μετά τήν ἐξαφάνιση τοῦ καταστρεπτικοῦ γιά τήν ἀνθρωπότητα καπιταλισμοῦ.

Ὁ ἐθνικισμός εἶναι μιά προσωρινή ἀπάντηση στήν ἀπελπισία πού προκαλεῖ ἡ φιλελεύθερη κοινωνία, εἶναι ὅμως μιά ἀναγκαία λύση,

ἕνα μεταβατικό στάδιο πρός τήν οἰκοδόμηση τῆς μεταφιλελεύθερης κοινωνίας. Ἐπιπλέον ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι ἀδύνατον νά ἐπανέλθωμε, ἔτσι ἁπλᾶ, στήν προαναγεννησιακή ἐποχή. Σέ τί συνίσταται αὐτή ἡ ἀπάντηση; Ἔναντι μιᾶς καταστάσεως τήν ὁποία δέν ἐδημιούργησαν καί γιά τήν ὁποία δέν εὐθύνονται, οἱ ἐθνικιστές ἔχουν νά προτείνουν τά ἀκόλουθα: 1) ὄχι στήν ἄμβλωση, 2) ναί στήν πολύτεκνη οἰκογένεια, 3) ὄχι στούς μετανάστες, 4) ὄχι στήν ὁμοφυλοφιλία πού θά ἀντιμετωπίζεται ὡς ἀσθένεια καί θά ἀπαγορεύεται οἱαδήποτε ἐνθάρρυνσή της. Τό νῆμα τῆς Ἀριάδνης κάθε ἐθνικιστικῆς ἐνεργείας θά εἶναι ἡ ὑπεράσπιση τῆς παραδοσιακῆς θρησκείας, ἀποκλείοντας ἔτσι τούς γάμους μεταξύ ἑτεροδόξων. Σέ παγκόσμια κλίμακα συνεργασία μέ τά ἄλλα ἐθνικιστικά κινήματα καί μέ τίς ἄλλες τέσσερις μεγάλες ἀποκεκαλυμμένες θρησκεῖες τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανισμοῦ, τοῦ ἰνδουισμοῦ, τοῦ ἰσλάμ καί τοῦ ἰουδαϊσμοῦ. Θά καταδικάζεται κάθε θρησκευτικό συνονθύλευμα τύπου New Age (Νέα Ἐποχή), πού δέν δύναται παρά νά εἶναι ὑποχείριο τῶν πολυεθνικῶν τῆς πλανητικῆς ἀγορᾶς, πού ἐπιχειροῦν, μέσῳ μιᾶς λεγομένης παγκοσμίας θρησκείας, νά καταλήξουν στόν μονοθεϊσμό τῆς ἀγορᾶς. Τό δέ πρῶτο στάδιο μιᾶς τέτοιας συνεργασίας μεταξύ ἐθνικισμῶν εἶναι ἡ συνομοσπονδία μεταξύ δύο ἐθνοκρατῶν, δηλαδή γιά μᾶς ἡ ἑλληνοτουρκική συνομοσπονδία. Μέ ἄλλα λόγια, πρέπει νά ὑπάρξουν πρῶτα δύο ἀπολύτως κυρίαρχα ἐθνοκράτη, γιά παράδειγμα τό Κεμπέκ (ὄχι ὡς αὐτόνομο, ἀλλά ὡς κυρίαρχο κράτος) καί ὁ Καναδᾶς, κι ἔπειτα μόνον νά συνδεθοῦν μεταξύ τους, χωρίς αὐτά τά δύο κράτη νά χάσουν στό ἐλάχιστο τήν κυριαρχία τους. Αὐτή εἶναι καί ἡ ἔννοια πού δίδεται στόν παγκοσμίως ἐφαρμοζόμενο τύπο τῆς κυριαρχίας-συνδέσεως (sovereignty-association), ὅπου ἡ σύνδεση ἔρχεται σέ δεύτερη μόνον μοῖρα.

Οἱ Ἕλληνες δέν τό γνωρίζουν διότι οἱ κυβερνήσεις τους καί τά ἑλληνικά μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως τούς τό ἀποκρύπτουν ἐπιμελῶς: γιά νά πραγματοποιηθῆ ἡ φραγκοκεντρική ἡνωμένη Εὐρώπη πρέπει νά τεμαχισθοῦν τά εὐρωπαϊκά ἔθνη, νά ἑνοποιηθῆ ἡ γραφή τους μέ τό λατινικό ἀλφάβητο καί νά ἐπιβληθῆ ἕνας ἑνιαῖος χριστιανισμός μέ καπιταλιστικές ἀξίες, δηλαδή ἕνας καθολικοπροτεσταντικός συγκρητισμός ὑπό τήν ἡγεσία τοῦ Βατικανοῦ.

Ἡ τάση τοῦ παγκοσμισμοῦ τῆς ἀγορᾶς γιά τήν ἀνακατάταξη τοῦ πλανήτου σέ ἐθνικές περιφέρειες (regions), εἶναι γενική. Ἀπό τήν τάση αὐτή προέρχεται καί ἡ ἀναβίωση τῆς γεωπολιτικῆς μετά τήν πτώση τοῦ κομμουνισμοῦ τό 1989 ἐνῶ προηγουμένως ἡ χρησιμοποίηση γιά ἐπιστημονικούς λόγους τῆς ἰδίας αὐτῆς γεωπολιτικῆς ἀπό τόν ὑποφαινόμενο, ἤδη ἀπό τό 1970, ἄφηνε ἀδιάφορους τούς λογῆς λογῆς κρεμλινολόγους πού τήν θεωροῦσαν παρωχημένη (βλ. σχετικό ἄρθρο μου στήν *Νέα Ἑστία*, τεῦχος 1697 τοῦ 1998). Παράδειγμα τῆς νέας τάσεως εἶναι ἡ μελέτη τοῦ καθηγητοῦ Zbigniew Brzezinski, συμβούλου τοῦ προέδρου τῶν ΗΠΑ γιά θέματα ἐθνικῆς ἀσφαλείας τό 1977-1981, γνωστοῦ πρώην κρεμλινολόγου καί νῦν γεωπολιτολόγου τοῦ συρμοῦ, στό κατ᾽ ἐξοχήν περιοδικό τοῦ ἀμερικανικοῦ πολιτικοῦ κατεστημένου, Foreign Affairs (Σεπτ.-Ὀκτ. 1997), μέ τίτλο, A Geostrategy for Eurasia (Μιά γεωστρατηγική γιά τήν Εὐρασία). Δημοσιεύει δέ χάρτη τοῦ προτεινομένου ἀπ᾽ αὐτόν διαμελισμοῦ τῆς ἰδίας τῆς Ρωσίας σέ τρεῖς δημοκρατίες, ὡσάν ὁ πρόσφατος διαμελισμός τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως νά μήν ἔφθανε. Ἰδού ἡ ἐπιχειρηματολογία του:

Πρέπει νά ἀποφευχθῆ ἡ ἐπάνοδος τῶν «αὐτοκρατορικῶν τάσεων» τῆς ἀχανοῦς ρωσικῆς γῆς, γι᾽ αὐτό καί ὁ χῶρος μεταξύ Εὐρώπης καί Κίνας πρέπει νά ἀναδιανεμηθῆ πρός τό συμφέρον τῆς οἰκονομίας

τῆς ἐλευθέρας ἀγορᾶς. Προτείνει συνεπῶς τήν ἵδρυση τριῶν κρατῶν: κράτος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ρωσίας, Δημοκρατία τῆς Σιβηρίας, Δημοκρατία τῆς (Ρωσικῆς) Ἄπω Ἀνατολῆς. Αὐτά τά τρία κράτη θά βοηθήσουν στήν καπιταλιστική ἐκμετάλλευση τῶν τεραστίων πετρελαϊκῶν πόρων τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας «καί τήν ἀφομοίωσή της στήν παγκόσμια κοινότητα» κάτι πού ἐνδιαφέρει πρωτίστως τίς πολυεθνικές. Γι᾽ αὐτό χρειάζεται, στό νότιο σύνορο τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας, οἱ Ἀμερικανοί ἀπό τήν μιά νά μήν ἀπομακρυνθοῦν ἀπό τήν Τουρκία καί ἀπό τήν ἄλλη νά προσεγγίσουν καταλλήλως τό Ἰράν. Γι᾽ αὐτό οἱ ΗΠΑ πρέπει νά ὑποστηρίξουν τήν τουρκική προσπάθεια νά ἀποκτήση πετρελαιαγωγό ἀπό τό Μπακού τοῦ Ἀζερμπαϊτζάν μέχρι τό Τζεϋχάν, ἀπέναντι ἀπό τήν Κύπρο, διότι «ἡ Μεσογειακή ἀκτή εἶναι σημαντική ἔξοδος γιά τά ἐνεργειακά ἀποθέματα τῆς λεκάνης τῆς Κασπίας Θαλάσσης». Τό Ἰσλάμ δέν ἐνοχλεῖ τήν Οὐασιγκτῶνα ὅσο δέν εἶναι ἐπαναστατικοῦ τύπου ἀλλά καπιταλιστικοῦ σαουδαραβικοῦ τύπου. Γι᾽ αὐτό «ἕνα ἰσχυρό Ἰράν, ἔστω καί θρησκευτικό ἀλλά ὄχι φανατικά ἀντιδυτικό, εἶναι πρός τό συμφέρον τῶν ΗΠΑ». Ἐπίσης ἡ Κίνα πρέπει νά χρησιμοποιηθῆ γιά νά ἀποφευχθῆ ἡ κάθοδος τῆς Ρωσίας στά πετρελαϊκά ἀποθέματα τοῦ Περσικοῦ Κόλπου, διότι τελικά αὐτό πού ἐνδιαφέρει τήν Οὐασιγκτῶνα, στόν χῶρο ἀπό Ἑλλάδος μέχρι Κίνας, εἶναι τό πετρέλαιο, γιά τό ὁποῖο τό Αἰγαῖο εἶναι σημαντικό, ὄχι τόσο γιά ἐνδεχόμενα ἀποθέματα πετρελαίου, ἀλλά ὡς συγκοινωνιακός διάδρομος καί ἔξοδος πετρελαιαγωγῶν.

Ὁ Μπρζεζίνσκι παρουσιάζει τήν Ἰαπωνία ὡς δορυφόρο τῶν ΗΠΑ μέσα στό χῶρο τῶν ἀνεπτυγμένων καί πλουσίων χωρῶν, μαζί μέ τό Ἰσραήλ, τήν Σαουδική Ἀραβία, τόν Καναδᾶ καί τήν Μεγάλη Βρεταννία. Ὅπως τό Λονδῖνο εἶναι ὁ δούρειος ἵππος τῶν Ἀμερικανῶν

στήν Εὐρωπαϊκή Ἕνωση, τόν ἴδιο ρόλο πρέπει νά παίξη ἡ Ἰαπωνία στήν Ἄπω Ἀνατολή καί νά μήν ἀναζητήση πολιτική ἰσχύ πού θά ἐκινδύνευε νά τῆς δημιουργήση φαντασιώσεις ἀνεξαρτητοποιήσεως ἀπό τήν Οὐασιγκτῶνα, ὅπως αὐτό ἀρχίζει νά συμβαίνη μέ τό Ἰσραήλ. Συνεπῶς ἡ Ἰαπωνία πρέπει νά εἰσέλθη σέ κοινό οἰκονομικό χῶρο μέ τίς ΗΠΑ ὅπως ἔγινε μέ τόν Καναδᾶ καί νά ἀφήση στήν ἀναδυομένη ἀλλά ὑπανάπτυκτη Κίνα τήν πολιτική ἐξουσία ἐπί τῆς ἀσιατικῆς ἠπείρου, ὁμοῦ μέ τήν Ἀμερική.

Στό ἴδιο τεῦχος ὑπάρχει καί ἄρθρο τοῦ ἀφυπνισθέντος προσφάτως στήν γεωπολιτική, ἀντιγραφέως καθηγητοῦ Σαμουήλ Π. Χάντινγκτον (γεωπολιτική πού ἀγνοοῦσε μέχρι τελευταῖα καί στόν ὁποῖον ἐδόθη ὑπέρμετρη σημασία ἀπό τούς πιθηκίζοντες Γραικύλους), ἄρθρο μέ τίτλο The Erosion of American National Interests (Ἡ διάβρωση τῶν ἐθνικῶν ἀμερικανικῶν συμφερόντων) πού τόν δείχνει θορυβημένο ἀπό τό γεγονός ὅτι ἡ παγκόσμια ἐξουσία ἔχει περάσει στά χέρια τῶν πολυεθνικῶν, οἱ ὁποῖες δέν εἶναι πλέον ἀποκλειστικῶς ἀμερικανικές. Παρουσιάζεται λοιπόν ὡς Ἀμερικανός ἐθνικιστής, προβλέπει τήν ἐξασθένηση τῆς ἀμερικανικῆς συνειδήσεως ἀπό τήν αὐξάνουσα ἐπιρροή τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων στίς ΗΠΑ καί τῶν πολυεθνικῶν καί ἀναζητεῖ ὡς διέξοδο, γιά νά τονωθῆ ἡ ἐθνική ἀμερικανική ταυτότητα, ἕναν ἐχθρό, ὅπως ἦταν ἡ Ρωσία τήν ἐποχή τοῦ ψυχροῦ πολέμου. Δυστυχῶς, προσθέτει, ἡ «Ἐπιτροπή Ἐθνικῶν Ἀμερικανικῶν Συμφερόντων», μεταξύ τῶν πέντε ζωτικῶν ἐθνικῶν συμφερόντων πού ὥρισε, προέβαλε τήν προάσπιση τῶν συμφερόντων τῶν πολυεθνικῶν, οἱ ὁποῖες ὅμως δέν θεωροῦν πρωτεύοντα τά συμφέροντα τοῦ ἀμερικανικοῦ ἔθνους. Ἔτσι ἡ ἑταιρεία κατασκευῆς ἀεροσκαφῶν «Boeing, ἐνδιαφέρεται γιά τίς πωλήσεις ἀεροπλάνων... πού συμφέρουν τούς κατοίκους τοῦ Σηάτλ» καί τό «Πολωνοαμερικανικό Κογκρέσο ἐνδιαφέρεται νά βοηθήση τήν Πολωνία». Ἀναμφιβόλως, πάντοτε τό καπιταλιστικό κράτος εἶχε ὡς λόγο ὑπάρξεως τήν ἐξυπηρέτηση τῶν ἰδιωτικῶν ἑταιρειῶν καί εἶναι γνωστό τό ρητό πού λέγει πώς «ὅ,τι συμφέρει στήν Τζένεραλ Μότορς συμφέρει καί τήν Ἀμερική», ἀλλά «κατά τήν διάρκεια τοῦ ψυχροῦ πολέμου οἱ βασικές τεχνολογικές ἐπιτεύξεις ἦσαν σέ μεγάλο βαθμό τό προϊόν τοῦ [ἀμερικανικοῦ] ὑπουργείου Ἀμύνης καί τῶν ἀναγκῶν του. Τώρα τό στρατιωτικό κατεστημένο ἐξαρτᾶται ὅλο καί περισσότερο ἀπό τίς τεχνολογικές ἐπιτεύξεις τοῦ ἰδιωτικοῦ τομέως», καί χρειάζεται ὅλο καί ὀλιγώτερο τήν κυβέρνηση.

Στήν Εὐρώπη, ὅλα τά ἐθνοκράτη κινδυνεύουν νά διαμελισθοῦν, ἐφ᾽ὅσον ὁ μακροχρόνιος στόχος τῆς Ἡνωμένης Εὐρώπης εἶναι ἀκριβῶς νά τά ἀντικαταστήση μέ ἐθνικές περιφέρειες, δηλαδή ἐθνικές ἐπαρχίες τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ κράτους. Ὁ ρεαλιστής Ἄγγλος πρωθυπουργός Τόνυ Μπλαίρ, μόλις ἀνέλαβε τήν διακυβέρνηση τῆς χώρας του, ἤρχισε τό σταδιακό της ξήλωμα. Ἔδωσε αὐτονομία στήν Σκωτία, στήν Οὐαλλία καί καταβάλλει μεγάλες προσπάθειες νά λύση τό ἰρλανδικό. Στήν Ἰσπανία ἡ Μαδρίτη συνεχίζει ἕναν ἀγῶνα ὀπισθοφυλακῆς, προσπαθώντας νά ἀποτρέψη τήν αὐτονόμηση τῆς χώρας τῶν Βάσκων, ἀλλά ἤδη ἡ Καταλανία παίζει σημαντικό ρόλο μέσα στήν Εὐρωπαϊκή Ἕνωση ὡς αὐτόνομη περιφέρεια, στήν ὁποία ἔχει ἀνατεθεῖ ὁ συντονισμός τοῦ Μεσογειακοῦ χώρου. Ἡ Γαλλία ἐπίσης ἀγωνίζεται νά κρατήση τήν Κορσική ἀλλά τελικά, ἄν παραμείνη στήν Ἡνωμένη Εὐρώπη, θά ὑποχρεωθῆ νά ἀποδεχθῆ τήν αὐτονόμηση τῆς νήσου. Τό Βέλγιο εἶναι ἤδη οὐσιαστικά διαμελισμένο μεταξύ Φλαμανδῶν καί Οὐαλλόνων. Στήν Γερμανία ἀρχίζει νά διαφαίνεται μιά προσπάθεια αὐτονομήσεως τῶν περιοχῶν τῆς πρώην Ἀνατολικῆς κομμουνιστικῆς Γερμανίας, φυσικά χωρίς νά παύση

νά ἀνήκη στήν καπιταλιστική Εὐρωπαϊκή Ἕνωση. Στήν Ἰταλία ἔκανε πολύ θόρυβο ἡ προσπάθεια αὐτονομήσεως τῆς Λομβαρδίας ὑπό τήν Λίγκα τοῦ Βορρᾶ μέ τήν ἐπωνυμία Παδανία καί ἡ νότιος Ἰταλία, μέ τήν Σικελία, παρουσιάζει καί αὐτή ἀποσχιστικές τάσεις.

Μιά χώρα πού προβλέπεται πώς θά ἀντιδράση πολύ ἔντονα στήν εὐρωπαϊκή προσπάθεια διαμελισμοῦ της, εἶναι ἡ Γαλλία, ἡ ὁποία δύναται μάλιστα κάποτε νά φθάση μέχρι τήν διακοπή τῆς πορείας πρός τήν εὐρωπαϊκή σύγκλιση. Ἡ Ἀμερική ἡ ὁποία, ὅπως εἴδαμε, ψάχνει ἀγωνιωδῶς νά εὕρη ἕναν ἐχθρό, ἔχει τήν ἐντύπωση πώς δύναται νά κατασκευάση γιά τό ἀμερικανικό κοινό τόν μῦθο τοῦ ὀπισθοδρομικοῦ Γάλλου φορώντας τό βασκικό μπερέ του, ἀπολαμβάνοντας τήν φραντζόλα του μέ τό τυρί καμαμπέρ καί τό ἀπαραίτητο λίτρο κόκκινου κρασιοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπεχθάνεται τό διαδίκτυο καί τήν πληροφορική. Αὐτή ἡ γαλλική ἰδιαιτερότητα πού τόσο ἐνοχλεῖ τούς Ἀμερικανούς, θά ἠμποροῦσε νά καταπολεμηθῆ χάρι στόν ἀσυναγώνιστο γραικυλισμό τῶν Ἀθηνῶν, ὡς παράδειγμα πνεύματος μοντερνισμοῦ, ἐάν φυσικά ὁ σημιτισμός παραμείνη ἀκόμη γιά πολύ καιρό τό γνώρισμα τοῦ ἄμοιρου αὐτοῦ τόπου.

Ὁ διαμελισμός τῆς Ἑλλάδος ἤρχισε μέ τήν «παλιγγενεσία» τοῦ 1821, ὅταν, τῇ θελήσει τῶν Φράγκων, ὑποβιβασθήκαμε ἀπό αὐτοκρατορικό λαό σέ πελοποννησιακό Κουρδιστάν καί ἀντικαταστήσαμε τήν φαναριώτικη ἀριστοκρατία τοῦ πνεύματος μέ μιά ἄρχουσα τάξη φραγκοφορεμένων γραφιάδων. Βασικό στοιχεῖο συρρικνώσεως τῆς Ρωμηοσύνης ὑπῆρξε ἡ γλῶσσα. Σέ ὅλους τούς πολιτισμένους λαούς μέ ἱστορία πολλῶν χιλιετιῶν, ὅπως στούς Κινέζους, ἀλλά καί στούς Ἑβραίους, ἀκόμη καί στούς Ἄραβες, τό νῆμα τῆς Ἀριάδνης τοῦ πολιτισμοῦ τους εἶναι ἡ γλῶσσα καί δή ἡ γραπτή, ἡ ὁποία

συντηρεῖται ἀπό τούς μορφωμένους τοῦ κάθε λαοῦ μέ τρόπο ὥστε νά ἐξελίσσεται ὅσο γίνεται βραδέως γιά νά μήν κοπῆ τό νῆμα. Γι' αὐτό καί ὁ Λάκων μετανάστης στήν Ἀμερική, ὁ ὁποῖος ἔφυγε ἀπό τό χωριό του στίς ἀρχές τοῦ αἰῶνος χωρίς νά γνωρίζη γραφή καί ἀνάγνωση, ἀλλά μόνον προφορικό λόγο, ἐξέχασε σέ ἐλάχιστο χρονικό διάστημα τά ἑλληνικά καί ἔπλασε μιά νέα διάλεκτο, τήν ἑλληνοαμερικανική, ἐνῶ ἐγώ πού ἔφυγα ἀπό τήν Ἀθήνα στό Παρίσι σέ ἡλικία δώδεκα ἐτῶν, ἔχοντας τελειώσει στά ἑλληνικά, μονάχα τό Δημοτικό, ὄχι μόνον δέν τά ἐξέχασα, ἀλλά ἀντιθέτως τά ἐκαλυτέρευσα, διότι ὅλη μου ἡ οἰκογένεια ἀπηρτίζετο ἀπό καθηγητές Πανεπιστημίου καί ἐγώ ἔζησα ὅλην μου τήν ζωή ἐν μέσῳ βιβλιοθηκῶν.

Ἀντιθέτως, ἡ Δυτική Εὐρώπη, μετά τήν ἐπικράτηση τῶν βαρβαρικῶν γερμανικῶν φυλῶν, στόν Ε' αἰῶνα μ.Χ., δέν εἶχε ὅπως στό Βυζάντιο, ἀριστοκρατία τοῦ πνεύματος καί σχεδόν οὐδείς ἐγνώριζε γραφή καί ἀνάγνωση πλήν ἐλαχίστων μοναχῶν. Γι' αὐτό καί οἱ διάλεκτοι πού ὡμίλουν καί πού προήρχοντο ἀπό ἕνα μῖγμα γερμανικῶν καί παραμορφωμένων ἀπό αὐτούς λατινικῶν τά λεγόμενα latin de cuisine (λατινικά τῆς κουζίνας, δηλαδή τοῦ ποδαριοῦ), ἐξειλίχθησαν μέσῳ τοῦ προφορικοῦ λόγου στίς σημερινές δυτικοευρωπαϊκές γλῶσσες, οἱ ὁποῖες πόρρω ἀπέχουν ἀπό τά λατινικά. Ὅταν πολύ ἀργότερα διεμορφώθη μιά πνευματική ἐλίτ ἡ ὁποία ἐχρησιμοποίησε τά λατινικά μέχρι τόν ΙΗ' αἰῶνα, τό κακό εἶχε γίνει καί ἄβυσσος ἐχώριζε τίς εὐρωπαϊκές διαλέκτους ἀπό τά λατινικά πού τελικῶς κατήντησαν νά γίνουν μία τελείως νεκρή γλῶσσα. Ἡ ἴδια αὐτή φράγκικη ἐλίτ, τόν ΙΕ' αἰῶνα ἔμαθε τά ἑλληνικά ὡς νεκρή γλῶσσα καί μέ διαφορετική προφορά (τήν ἐρασμιακή) καί ἐσυνήθισε νά λέει πώς τά ἑλληνικά ἦσαν ἀκόμη πιό νεκρή γλῶσσα ἀπό τά λατινικά.

Ὅταν, στά τέλη τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, ἡ δυτικοευρωπαϊκή ἰδεολογία τῶν

Φώτων, εἰσῆλθε ὡς προπαγανδιστικό ἀφομοιωτικό ὅπλο στόν χῶρο τῆς Ρωμηοσύνης, ὁ στόχος ἦταν νά προσεταιρισθοῦν τόν λαό, ὁ ὁποῖος ἐκείνη τήν ἐποχή ἦταν στήν μεγάλη του πλειοψηφία ἀγράμματος, γιά νά τόν ἀποκόψη ἀπό τούς πνευματικούς του ἡγέτες , τούς Φαναριῶτες, καί νά τόν φραγκέψη. Συνεπῶς, ὁ στόχος τοῦ μετέπειτα ἀποκαλουμένου δημοτικισμοῦ, δέν ἦταν ἡ ἐπικράτηση τῆς ἐθνικῆς ταυτότητος, ἀλλά ἀντιθέτως ἦταν νά κοπῆ ὁ μίτος τῆς Ἀριάδνης τῆς γλώσσας ὥστε ἡ μεταλαμπάδευση τῶν φώτων τῆς Δύσεως νά καταστῆ εὐχερεστέρα. Ἔτσι, μαζί μέ πολλούς ἄλλους δυτικούς μύθους, ὅπως αὐτόν τοῦ κρυφοῦ σχολειοῦ, ἐπεκράτησε ὁ μῦθος ὅτι ἡ παραδοσιακή ἑλληνική (ἡ ὁποία μετωνομάσθη ἀρχαία) ἦταν μιά νεκρή γλῶσσα καί ἐβιάσθησαν νά τήν κάμουν ὄντως νεκρή. Σήμερα οἱ Φράγκοι καμαρώνουν γιά τό κατόρθωμά τους καί εἰρωνεύονται τούς Γραικούς οἱ ὁποῖοι ἐπιμένουν νά θεωροῦν τόν ἑαυτό τους ἀπόγονο τῶν Ἑλλήνων ἐνῷ οὔτε τήν γλῶσσα τους πλέον δέν ὁμιλοῦν. Δηλαδή ὅσο ἀπόγονοι εἶναι οἱ Φράγκοι τῶν Λατίνων, ἄλλο τόσο εἶναι τῶν Ἑλλήνων οἱ Γραικοί.

Παράδειγμα: Στήν Ἁγία Γραφή πού ἐδημοσίευσε σέ ὅλες τίς γλῶσσες τοῦ κόσμου ἡ προτεσταντική Βρεταννική Βιβλική Ἑταιρεία τοῦ Λονδίνου, ἑλληνική ἔκδοση τοῦ 1931, ὑπάρχει ὁ ἑξῆς τίτλος: «Ἡ Καινή Διαθήκη μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ»! Δηλαδή, μετάφραση ἀπό τά ἑλληνικά στά ἑλληνικά, ὅπως συνηθίζουν πλέον νά λένε οἱ ὀρδές τῶν γενιτσάρων μεταφραστῶν μας πού ἔχουν ἀποφοιτήσει ἀπό τά ἑλληνικά πανεπιστήμια, ἀντί νά χρησιμοποιοῦν τήν ἔκφραση «ἀπόδοση σέ σύγχρονο ὕφος». Καί ἰδού ἡ «μετάφραση» τοῦ 1931, στό κατά Λουκᾶν Εὐαγγέλιο, ΚΒ' 35: «Καί εἶπε πρός αὐτούς [πρωτότυπο: «Καί εἶπεν αὐτοῖς»]. Ὅτε σᾶς ἀπέστειλα χωρίς βαλαντίου καί σακκίου καί ὑποδημάτων, μήπως ἐστερήθητε τινός; [πρωτότυπο: «Ὅτε ἀπέστειλα ὑμᾶς ἄτερ βαλλαντίου καί πήρας καί ὑποδημάτων, μή τινος ὑστερήθητε;»] Οἱ δέ εἶπον: οὐδενός [πρωτότυπο: «Οἱ δέ εἶπον: οὐθενός»]. Ἡ μόνη λέξη πού ξενίζει ἐδῶ εἶναι τό ἄτερ (ἄνευ).

Σήμερα, οὐδείς πολιτικός, δημοσιογράφος ἤ διανοούμενος τοῦ κατεστημένου ἐνδιαφέρεται νά ἐπανασυνδέση τό τεμαχισμένο γλωσσικό νῆμα τῆς Ἀριάδνης. Ὅταν ὅμως τό καθεστώς τοῦ κρατιδίου τῶν Ἀθηνῶν καταρρεύση δέν πρέπει νά δεχθοῦμε κανέναν «σωτῆρα» πού θά σιγήση στό θέμα τῆς γλώσσας καί πού δέν θά ἐπαναφέρη, ὄχι μόνον τό πολυτονικό, ἀλλά ἕνα παραδοσιακό ὕφος γλώσσας, κατά προτίμηση τήν ἑλληνική τοῦ Χριστοῦ. Μέ ἄλλα λόγια δέν πρέπει νά δεχθοῦμε ὁ «σωτήρ» νά κάμη τήν πάπια λόγῳ «πολιτικοῦ κόστους». Ὅπως εἶχαν δηλώσει οἱ Ἑβραῖοι ἐθνικιστές: «Ἡ ἑβραϊκή γλῶσσα ἔγινε καί πάλι ζωντανή μέ τήν δύναμη ἰδεολογικῆς ἀποφάσεως».

Ὁ στρατηγός ντέ Γκώλ μᾶς εἶχε προειδοποιήσει: μήν ἀφήνετε τό μέλλον τῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης στούς ἀπάτριδες ὑπαλλήλους τῶν Βρυξελλῶν, στούς εὐρωκράτες ὅπως τούς ἀποκαλοῦσε, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἕτοιμοι νά πωλήσουν τά ἱερά καί τά ὅσια τῶν ἐθνῶν τους. Ἔκτοτε, οἱ Βρυξέλλες, κέντρο τῆς Ἐπιτροπῆς, τό κεφάλι τῆς Εὐρώπης, ἀπεκαλύφθη ὡς Σόδομα καί Γόμορρα, τό στέκι τῶν παιδεραστῶν καί σεξουαλικῶν ἐγκλημάτων. Ἡ *Καθημερινή* τῆς 11-2-1996 εἶχε τίτλο, «Καλύτερα ὑπάλληλος στήν Κοινότητα παρά πρωθυπουργός στήν Ἑλλάδα» καί ἐδημοσίευε λεπτομερῶς τούς τεραστίους μισθούς τῶν εὐρωυπαλλήλων. Αὐτά τά παρακμιακά στοιχεῖα -μεταξύ των καί πολλοί Ἕλληνες- πού σκανδαλίζουν μέ τήν χλιδή τους καί τήν ἀπιστία τους τόν μητροπολίτη μας Βελγίου Παντελεήμονα, ὅπως μοῦ τό εἶχε δηλώσει ὁ ἴδιος, χειρίζονται τόν διαμελισμό τῶν Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν καί τῆς Ἑλλάδος.

Τό 1924, ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ὁ θεῖος μου Μ. Σ. Εὐλάμπιος, ἐδημοσίευσε μιά μελέτη μέ τίτλο, Europe's Struggle for World Supremacy (Ὁ ἀγών τῆς Εὐρώπης γιά τήν παγκόσμια ἐπικράτηση). Ἐπρότεινε τήν συγκρότηση Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως μέ μοντέλο τίς ΗΠΑ, μέ κοινό νόμισμα, κοινό φορολογικό σύστημα, κοινή ἐξωτερική πολιτική, κοινό στρατό καί κοινό ναυτικό. Ὡμιλοῦσε ὄχι μόνον ὡς εὐρωκράτης, ἀλλά καί ὡς δυτικοευρωπαῖος, ἀγνοώντας τελείως τίς ἰδιαιτερότητες τῆς Ἑλλάδος. Συνεπῶς βλέπουμε πώς ὁ σημιτοκαραμανλισμός εἶναι παλαιό φαινόμενο τῆς φραγκοεμπνευσμένης δυτικῆς παρατάξεως. Γιά νά πᾶμε ἀκόμη πιό πίσω, βλέπουμε τό 1867 τήν Ἀθήνα νά προσχωρῆ στήν *Λατινική Νομισματική Ἕνωση* (μέ Γαλλία, Ἑλβετία, Βέλγιο, Ἰταλία, Ἱσπανία,) ἀποδεχόμενη ὡς κοινό νόμισμα τό γαλλικό φράγκο. Τό χρῆμα ἦταν γραμμένο ἀπό τήν μιά πλευρά, ἄς ποῦμε 10 δραχμές καί ἀπό τήν ἄλλη 10 francs στά γαλλικά, γι' αὐτό ἀκόμη καί σήμερα λέμε πώς πληρώσαμε τόσα φράγκα, ἐννοώντας δραχμές. Ἀλλά τό πλέον ἐξωφρενικό ἦταν πώς εἴχαμε δεχθῆ νά ἐνωθοῦμε μέ τούς καθολικούς καί νά ἀποκαλούμεθα *λατινική* χώρα! Εὐτυχῶς ὅλα αὐτά τά οἰκοδομήματα τελικῶς κατέρρευσαν ὅπως κατέρρευσε καί ἡ μεγάλη προσπάθεια τοῦ 1930. – (Γιά τό «Σχέδιο Μπριάν Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, τῆς 1ης Μαΐου 1930», βλ. τό βιβλίο μου *Ἑλλάς καί Ξένοι*, ἔκδοση τοῦ Βιβλιοπωλείου τῆς Ἑστίας).

Τόν Μάρτιο τοῦ 1994 ἱδρύθη μιά «Ἐπιτροπή τῶν Περιφερειῶν» πού ἀποτελεῖται ἀπό 222 ἐκλεγμένα μέλη περιφερειακῶν καί τοπικῶν ἐθνικῶν ὁμάδων τῶν 15 κρατῶν μελῶν τῆς ΕΕ (βλ. τό βιβλίο τοῦ εὐρωκράτη P.-A. Feral, *Le Comité des régions de l'Union européenne*, Presses Universitaires de France, 1998). Παρά ταῦτα, τόν

Δεκέμβριο 1997, ὁ πρόεδρος τῆς αὐτονόμου περιφερείας τῆς Καταλωνίας Jordi Pujol, σέ ὁμιλία του στήν Νεάπολη τῆς Ἰταλίας, στό πλαίσιο συνεδρίου: «Οἱ Περιφέρειες καί ἡ Εὐρωμεσογειακή Συνεργασία», παρεπονέθη ὅτι, ἀπό τό 1995, λόγῳ τῆς προτεραιότητος προωθήσεως τοῦ κοινοῦ νομίσματος, ἡ πολιτική ἐνδυναμώσεως τῶν περιφερειῶν ἔχει ἀτονήσει. Ἡ ἰδέα εἶναι ἀπό τήν μιά νά συσπειρωθοῦν οἱ ὀλιγώτερο ἀνεπτυγμένες περιφέρειες τῆς Βορείου Μεσογείου τῆς Ἑνώσεως (Νότιος Ἑλλάς, Νότιος Ἰταλία, Καταλωνία) καί ἀπό τήν ἄλλη ἡ Βόρειος Ἰταλία (Παδανία) καί ἡ Βόρειος Ἑλλάς (μέλλουσα «Δημοκρατία Βορείου Ἑλλάδος», μέ πρωτεύουσα τήν Θεσσαλονίκη), οἱ ὁποῖες εἶναι περισσότερο οἰκονομικά ἀνεπτυγμένες.

Ὅπως καί ἡ Παδανία πού δέν περιλαμβάνει μόνον τήν Λομβαρδία, ἀλλά καί τίς ἐπαρχίες Βολωνίας καί Φλωρεντίας, δηλαδή τήν μισή ἰταλική μπότα, ἔτσι καί τό μελλοντικό κράτος τῆς Βορείου Ἑλλάδος δέν θά περιλαμβάνη μόνον τήν ἑλληνική Μακεδονία ἀλλά καί τήν Θεσσαλία, τήν Ἤπειρο , τήν ἑλληνική Θράκη καί τά νησιά τοῦ βορειοανατολικοῦ Αἰγαίου, δηλαδή τήν μισή Ἑλλάδα. Βεβαίως πρός τό παρόν, οἱ ἀποσχιστικές τάσεις τῆς Βορείου Ἑλλάδος εἶναι δυσκόλως ἐμφανεῖς. Ἀλλά ἀκοῦμε, ὅλο καί πιό συχνά, τήν ἴδια ἐπιχειρηματολογία ὅπως καί γιά τήν Παδανία. Ἔτσι, ἡ ἰταλική *Στάμπα*, ἔγραφε τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1997 ὅτι ἡ αἰτία τῶν ἰταλικῶν ἀποσχιστικῶν τάσεων «εὑρίσκεται στήν ἀντίθεση μεταξύ τοῦ οἰκονομικοῦ δυναμισμοῦ τῆς περιοχῆς [τοῦ Βορρᾶ] καί τούς κανόνες ἑνός ἐθνικοῦ συστήματος πού φαίνεται φτιαγμένο ἀκριβῶς γιά νά ἐμποδίζη τήν ἀνάπτυξη. Ἡ ὀργή τῶν κατοίκων [τοῦ Βορρᾶ] εἶναι εὐθέως ἀνάλογη τῆς προόδου τους. Ἐδούλεψαν σκληρά, ἀνεπτύχθησαν, ἐπλούτισαν καί δέν ἔχουν οὐδεμία διάθεση νά χάσουν ὅσα κατέκτησαν ἐπειδή «ἐκεῖνοι στήν Ρώμη» δέν δίδουν σημασία στίς ἀπαιτήσεις τους». Ὁμοίως

ἀκοῦμε συχνά τούς Θεσσαλονικεῖς νά καταφέρονται κατά τοῦ παρηκμασμένου καί γραφειοκρατικοῦ κράτους τῶν Ἀθηνῶν, πού τούς παραμελεῖ, ζητᾶνε νά μεταφερθῆ ἡ πρωτεύουσα στήν Θεσσαλονίκη καί νά ἀναγνωρισθῆ ὅτι ἡ Μακεδονία εἶναι τό κέντρο τῶν Βαλκανίων. Καί *Τό Βῆμα* (11.1.1998), εἶχε τίτλο: «Κέντρο τῶν οἰκονομικῶν ἐξελίξεων θεωρεῖ τήν Μακεδονία τό 60% τῶν κατοίκων της, σύμφωνα μέ ἔρευνα τοῦ Ἐθνικοῦ Κέντρου Κοινωνικῶν Ἐρευνῶν».

Περιέργως ὁ κίνδυνος συγκροτήσεως ἑλληνικῆς Παδανίας γύρω ἀπό τήν Θεσσαλονίκη εἶναι σήμερα μεγαλύτερος ἀπό μία ἐνδεχομένη προσάρτηση τῆς Δυτικῆς Θράκης ἀπό τήν Τουρκία. Πράγματι, ἡ Τουρκία ἔχασε τήν ἐλπίδα νά εἰσέλθη στήν Εὐρωπαϊκή Ἕνωση λόγῳ τῆς ἀντιθέσεως τῆς Γερμανίας. Τόν Νοέμβριο 1997 εἶχαν συνέλθει στίς Βρυξέλλες τά χριστιανοδημοκρατικά κόμματα τῆς ΕΕ, ὅπου ὁ τότε καγκελάριος Χέλμουτ Κώλ εἶχε δηλώσει πώς «ἡ ΕΕ ἐβασίζετο στίς χριστιανικές [δηλαδή καθολικοπροτεσταντικές] ἀρχές καί ὅτι δέν ὑπῆρχε θέση γιά τίς χῶρες [δηλαδή τήν Τουρκία] πού δέν εἶχαν αὐτές τίς ἀρχές». Συνεπῶς μία εὐημεροῦσα Δημοκρατία τῆς Βορείου Ἑλλάδος, μέλος τῆς ΕΕ, ἡ ὁποία θά συμπεριελάμβανε καί τήν Δυτική Θράκη, θά ἦταν, μέσῳ τοῦ τουρκικοῦ της πληθυσμοῦ, μία πρόσβαση τῆς Τουρκίας στήν ΕΕ., προτιμοτέρα ἀπό μιά προσάρτηση τῆς Δυτικῆς Θράκης στόν τουρκικό κορμό.

Ἄν κινηθοῦμε, λέμε, θά μᾶς τιμωρήση ἡ τεραστία ἀμερικανική δύναμις. Λάθος. Κατά τόν Χάντινγκτον, στό προαναφερθέν ἄρθρο του, ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι ἀκόμη καί πολύ μικρές χῶρες, σάν τήν Σιγκαπούρη, ἀντιστέκονται ἐπιτυχῶς στήν ἀμερικανική θέληση. Καί δίδει πλῆθος παραδειγμάτων. Τό ἴδιο ἡττοπαθεῖς εἴμεθα καί ἔναντι τῶν Τούρκων. Πότε λοιπόν θά παύσωμε νά συρώμεθα τά μοῦτρα κατά γῆς ὡς Γραικύλοι;

XII - Ἑλληνισμός καί μετανάστευση

Καταδικάζομε ἀνεπιφύλακτα τό χάος πού γεννιέται μέσα ἀπό τό ἀνακάτεμα τῶν ἀνθρωπίνων ὁμάδων, ἐκεῖνον τόν Πύργο τῆς Βαβέλ πού ὁδηγεῖ τό ἀνθρώπινο εἶδος στόν ὄλεθρο. Ὁ φιλελευθερισμός διατείνεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται νά ἐξελιχθῆ στηριζόμενος ἐπάνω στίς ἀτομικές του ἀξίες. Εἶναι αὐτό πού ὀνομάζει ἀπόλυτη ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου. Μιά τέτοια προσέγγιση ὁδηγεῖ εὐθέως ὄχι μόνον στήν ἠθική ἀλλά καί στήν φυσική καταστροφή καί ἐξάλειψη τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἀλλά προτοῦ προχωρήσουμε ἄς διαβάσουμε τί μᾶς διδάσκει ἡ Ἁγία Γραφή ἐπί τοῦ θέματος, ἡ ὁποία προβάλλει συνάμα καί τήν παγκόσμια γλῶσσα καί τόν πλοῦτο τῶν ἀναριθμήτων γλωσσῶν τοῦ πλανήτου. Ἡ λύση μεταξύ τῶν δύο αὐτῶν ἀντιφατικῶν καταστάσεων, δίδεται ὅπως πάντα μέ διαλεκτικό τρόπο.

«Ἦσαν δέ οἱ υἱοί Νῶε, οἱ ἐξελθόντες ἐκ τῆς κιβωτοῦ, Σήμ, Χάμ, Ἰάφεθ... ἀπό τούτων [οἱ ἄνθρωποι] διεσπάρησαν ἐπί πᾶσαν τήν γῆν... Αὗται αἱ φυλαί υἱῶν Νῶε, κατά γενέσεις αὐτῶν, κατά ἔθνη αὐτῶν· ἀπό τούτων διεσπάρησαν νῆσοι τῶν ἐθνῶν ἐπί τῆς γῆς μετά τόν κατακλυσμόν. Καί ἦν πᾶσα ἡ γῆ *χεῖλος [γλῶσσα]* ἕν, καί φωνή μία πᾶσι... Καί εἶπαν· δεῦτε, οἰκοδομήσωμεν ἑαυτοῖς πόλιν καί πύργον, οὗ ἔσται ἡ κεφαλή ἕως τοῦ οὐρανοῦ, καί ποιήσωμεν ἑαυτοῖς ὄνομα πρό τοῦ διασπαρῆναι ἡμᾶς ἐπί προσώπου πάσης τῆς γῆς. Καί κατέ-

βη Κύριος ἰδεῖν τήν πόλιν καί τόόν πύργον, ὅν ὠκοδόμησαν οἱ υἱοί τῶν ἀνθρώπων. Καί εἶπε Κύριος· ἰδοού γένος ἕν καί χεῖλος ἕν πάντων, καί τοῦτο ἤρξαντο ποιῆσαι, καί νῦν οὐκ ἐκλείψει ἀπ' αὐτῶν πάντα, ὅσα ἄν ἐπιθῶνται ποιεῖν· δεῦτε καί καταβάντες συγχέωμεν αὐτῶν ἐκεῖ τήν γλῶσσαν, ἵνα μή ἀκούσωσιιν ἕκαστος τήν φωνήν τοῦ πλησίον. Καί διέσπειρεν αὐτούς Κύριος ἐκκεῖθεν ἐπί πρόσωπον πάσης τῆς γῆς, καί ἐπαύσαντο οἰκοδομοῦντες τήν πόλιν καί τόν πύργον. Διά τοῦτο ἐκλήθη τό ὄνομα αὐτῆς Σύγχυσις [Βαβέλ], ὅτι ἐκεῖ συνέχεε Κύριος τά χείλη [τίς γλῶσσες] πάσσης τῆς γῆς (*Γένεσις* Θ' 18-19, Ι' 32, ΙΑ' 1 καί 4-9). Ἡ χαμένη ἑνότητα τῆς Βαβέλ θά ἐπανέλθη μέ τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ὄχι ὅμως μέ μία πλανητική γλῶσσα ἀλλά μέ πληθώρα γλωσσῶν πού θά συνυπάρχουν ἐν ἁρμονίᾳ μέσα στό Ἅγιον Πνεῦμα. Αὐτό ἐπραγματτοποιήθη τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Οἱ *Πράξεις τῶν Ἀποστεόλων* (Β' 1-13) μᾶς διηγοῦνται πῶς στόν καθένα ἀπό τούς Ἀποστόόλους ἐκάθησε ἀπό μία γλῶσσα καί ἤρχισαν νά ὁμιλοῦν πολλές ξένεες γλῶσσες γιά νά κηρύττουν σέ ὅλα τά ἔθνη τοῦ κόσμου.

Στόν ΣΤ' αἰῶνα, ἐπί Ἰουστιινιανοῦ Α', ὁ ἱστορικός Προκόπιος φαντάζεται τήν γῆ ὡς ἕναν κύκκλο πού περιστοιχίζεται ἀπό ἕναν ἄλλο ἐξωτερικό κύκλο θαλασσσῶν. Ὁ ἐσωτερικός κύκλος εἶναι ἡ Οἰκουμένη, τό Βυζάντιο, ἡνωμένο μέσα στό Ἅγιον Πνεῦμα. Μεταξύ τοῦ ἐσωτερικοῦ κύκλου καί τοοῦ ἐξωτερικοῦ τῶν θαλασσῶν, εἶναι ὁ ἐνδιάμεσος κύκλος τῶν Βαρβάρρων πού ἀποτρέπονται νά εἰσχωρήσουν στόν ἐσωτερικό κύκλο τοῦ Βυζαντίου χάρη σέ ἕνα ὀχυρωματικό σύνορο, τό *λιμές (limes)*, τό ἀάντίστοιχο τοῦ Σινικοῦ Τείχους τῆς Κίνας. Κατά τόν Ε' αἰῶνα, τό δυτικό τμῆμα τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Κόσμου (Βυζάντιο) κατακλλύεται ὁλοσχερῶς ἀπό τούς Βαρβάρους λαθρομετανάστες, Γότθουυς καί Βανδάλους (Ἀρειανούς στό θρήσκευμα) ἤ Φράγκους (εἰδωλολάτρες). Ἔτσι ὁ δυτικός βραχίων τοῦ Βυζαντίου ἐκβαρβαρίζεται ὁλοσχερῶς, ὑποκύπτει στήν γάγγραινα τῆς ἀμάθειας καί ἀποκόπτεται τελείως ἀπό τό σῶμα τῆς Αὐτοκρατορίας. Ὁ ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης περικυκλώνεται ἀπό τούς Βαρβάρους πού θανατώνουν τόν πολιτισμό καί ἀπομονώνεται. Ὅ,τι παρέμεινε ἀπό τόν βυζαντινό πολιτισμό σώζεται σέ μερικά μοναστήρια, εἰδικά στήν κελτική Ἰρλανδία. Κι ἔτσι ἡ πρώτη ἔννοια τῆς Δύσεως ἀναδύεται ὡς χώρα τοῦ σκότους τῶν Βαρβάρων. Ἀντιθέτως, τό ὑπόλοιπο Βυζάντιο δέν καταρρέει καί κατορθώνει μέ τόν καιρό νά ἀφομοιώση τά στίφη τῶν λαθρομεταναστῶν Σλαύων καί Τούρκων. Στήν διαφορετική μοῖρα τῶν δύο τμημάτων τῆς Αὐτοκρατορίας, τοῦ δυτικοῦ πού ὑπέκυψε καί τοῦ ἀνατολικοῦ πού ἐπέζησε τῶν λαθρομεταναστῶν, εὑρίσκεται τό κλειδί τῆς ἐπιβαλλομένης πολιτικῆς ἔναντι τῆς σημερινῆς καθόδου τῶν Βαρβάρων, ἐάν θέλωμε νά σώσωμε τόν πολιτισμό μας.

Τό φαινόμενο τῶν λαθρομεταναστῶν στήν Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία, πού ὠνομάσθη «οἱ μεγάλες ἐπιδρομές», ἐνεφανίσθη, ὅπως σήμερα στήν Ἀμερικανική Αὐτοκρατορία, σέ μία Οἰκουμένη βυθισμένη στήν ἀπληστία τοῦ χρήματος καί στήν αὐθαιρεσία τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, πού εἶχε ἀντικαταστήσει τήν λατρεία τοῦ θείου μέ τήν λατρεία τῶν θνητῶν.

Οἱ πρῶτες βαρβαρικές φυλές τῶν λαθρομεταναστῶν ὠργανώθησαν ὅπως οἱ σημερινές μαφίες: ἰταλική, κινεζική καί λατινοαμερικανική μαφία στήν Βόρειο Ἀμερική ἀπό τόν ΙΘ' αἰῶνα, ρωσική καί ἀλβανική μετά τό 1989. Αὐτές οἱ μαφίες στήν ἐποχή τοῦ Χριστοῦ καί τούς πρώτους μεταχριστιανικούς αἰῶνες, ἵδρυσαν μέ τόν καιρό, βαρβαρικά κράτη ἀπ' ὅπου ξεπήδησε ἡ σημερινή Δύση. Ἡ Εὐρασία εἶχε τότε μόνον δύο κόσμους, διότι ἡ Δύση δέν ἐνεφανίσθη πρό τοῦ

Καρλομάγνου: ἡ Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία (Βυζάντιο) καί ἡ Κίνα πού ἐκάλυπταν μαζί ὅλον τόν χῶρο ἀπό τά νησιά τῆς Βρεταννίας μέχρι τά νησιά τῆς Ἰαπωνίας, νοτίως τοῦ λιμές καί τοῦ Σινικοῦ Τείχους. Ἄλλωστε, ἕνας ἀπό τούς κυρίους λόγους πού ἔπεισε τόν Μέγα Κωνσταντῖνο νά μετακομίση τόν Δ' αἰῶνα τήν πρωτεύουσά του πάνω στόν Βόσπορο, ἦταν ἡ ἐπιθυμία του νά εὑρίσκεται πιό κοντά στήν Κίνα, ἐπάνω στόν ἐμπορικό ἄξονα τοῦ δρόμου τῆς μετάξης. Βορείως αὐτῆς τῆς ὀχυρωματικῆς γραμμῆς λιμές-σινικόν, περιεφέροντο οἱ νομαδικές φυλές τῶν Βαρβάρων στίς ἀχανεῖς πεδιάδες τῆς Βορείου Εὐρασίας, ἀπό τό σημερινό Ἁμβοῦργο στό σημερινό Βλαντιβοστόκ (διότι τά χαμηλά Οὐράλια δέν ὑπῆρξαν σέ καμμία στιγμή ἐμπόδιο). Πότε κτυποῦσαν τούς Κινέζους, πότε τούς Ρωμηούς. Ἔτσι, ἡ τουρκική φυλή τῶν Οὔννων, ἀφοῦ εἶχε ἡττηθῆ τό 92 μ.Χ. ἀπό τόν Κινέζο στρατηγό Πάν Τσάο, εἶχε ἐμφανισθῆ βορείως τοῦ Καυκάσου. Ὅσα μέτρα καί νά ἔπαιρναν οἱ κινεζικές καί οἱ ρωμαϊκές ἀρχές γιά νά ἐμποδίσουν τήν παραβίαση τῶν βορείων συνόρων τους καί τήν παράνομη εἴσοδο τῶν λαθρομεταναστῶν πού ἐπιέζοντο ἀπό ὑπερπληθυσμό καί φτώχεια, αὐτά δέν ἔφεραν ἀποτελέσματα καί ἡ ἀνασφάλεια ὅπως καί ἡ ἐγκληματικότης εἶχε γίνει τό μόνιμο πρόβλημα τῶν δύο τούτων αὐτοκρατοριῶν πού ἀντεπρόσωπευαν τό σύνολο τοῦ πολιτισμένου πλανήτου.

Μετά ἀπό ἐπανειλημμένες προσπάθειες νά ὁδηγηθοῦν καί πάλι ἐκτός τῶν συνόρων, ὅπως γίνεται σήμερα μέ τούς Ἀλβανούς πού οἱ ἑλληνικές ἀρχές μαζεύουν στήν Ὁμόνοια καί μέ λεωφορεῖα ἐπαναφέρουν στήν Ἀλβανία, γιά νά ἐπανέλθουν πάλι παρανόμως τήν επομένη, οἱ Ρωμηοί καί οἱ Κινέζοι ἀπεφάσισαν νά τούς κρατήσουν στό ἐσωτερικό τῆς χώρας, ὑπό συνεχῆ ἔλεγχο, προσπαθώντας -ὅπως λέγεται σήμερα- νά τούς ἑλληνοποιήσουν ἤ νά τούς κινεζοποιήσουν

καί νά τούς χρησιμοποιήσουν γιά νά ἀπωθήσουν νέα κύματα λαθρομεταναστῶν. Ἡ δραματική αὐτή προσπάθεια τελικά ἐπέτυχε στήν Κίνα καί στό ἀνατολικό τμῆμα τοῦ Βυζαντίου, ἀπέτυχε ὅμως παταγωδῶς στόν δυτικό βραχίονα, ὁ ὁποῖος καί ἐνεκρώθη. Ἐχρειάσθησαν δέ αἰῶνες γιά νά ἐπανέλθη τό τμῆμα αὐτό τῆς Εὐρασίας σέ ἐπίπεδο πολιτισμοῦ.

Στήν Κίνα, ἡ δυναστεία τῶν Τσίν (265-420) ἐπέτρεψε στίς ἀρχές τοῦ Δ' αἰῶνος στούς Οὔννους νά ἐγκατασταθοῦν μέσα στήν Κίνα καί τούς ἀνέθεσε τήν φύλαξη τῶν βορείων συνόρων. Αὐτό ὅμως δέν ἀπέτρεψε τούς Οὔννους νά ἐπωφεληθοῦν τῆς καταστάσεως. Ἔτσι τό 311 κατέλαβαν τήν κινεζική πρωτεύουσα τοῦ Λόγιανγκ, ἠχμαλώτισαν τόν αὐτοκράτορα καί ὁ ἡγέτης τους ἀνεκηρύχθη αὐτοκράτωρ. Χάριν ὅμως τοῦ ἀχανοῦς ἐδάφους των, ἡ δυναστεία τῶν Τσίν μετέφερε τήν πρωτεύουσά της στόν νότο, στήν πόλη τοῦ Νανκίνου. Ἀλλά δέν εἶναι ἡ γεωγραφική ἔκταση τῆς Κίνας πού ἐξηγεῖ γιατί, παρά τίς ἀλλεπάλληλες βαρβαρικές ἐπιδρομές, ἐπέζησε ὁ πολιτισμός της μέχρι σήμερα. Ἡ συγκεντρωτική δομή ἑνός πανίσχυρου κράτους καί ἡ πνευματική ἀκτινοβολία τοῦ πολιτισμοῦ της, ἐπέτρεψε στήν Κίνα, κάθε φορά, νά ἀφομοιώση τά βαρβαρικά στίφη. Ἔτσι, ὅλες οἱ νομαδικές φυλές πού κατά καιρούς ἐγκατεστάθησαν στήν βόρειο Κίνα, οἱ ὁποῖες ἵδρυσαν μάλιστα καί δυναστεῖες, μέχρι καί τήν τελευταία τῶν Μαντσού (1644-1911), ἀφωμοίωσαν πλήρως τόν κινεζικό τρόπο ζωῆς καί τήν κινεζική σκέψη, σέ σημεῖο πού καί τήν μητρική τους γλῶσσα ἀπέβαλαν. Τό ἴδιο συνέβη καί στό Βυζάντιο. Στόν ΣΤ' καί Ζ' αἰῶνα, ὄχι μόνον στόν ἀποσχισθέντα δυτικό βραχίονα τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, ἀλλά καί στό εὔρωστο τμῆμα τῶν Βαλκανίων καί τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τό σύστημα τῶν πόλεων καταρρέει. Γύρω στό 580 τό *λιμές* τῶν Βαλκανίων ἔχει γίνει σουρωτήρι: Οἱ

σημερινές χῶρες Ρουμανία, Σερβία, Βουλγαρία καί Ἑλλάς, ἀπό τόν Δούναβη μέχρι τήν Πελοπόννησο ἔχουν πήξει ἀπό τίς βαρβαρικές μαφίες πού καταστρέφουν τίς πόλεις. Τό Σίρμιο ἤ Σέρμιο (σημερινή Μιτρόβιτσα τῆς Σερβίας), πρωτεύουσα τοῦ Ἰλλυρικοῦ, διαμονή αὐτοκρατόρων, μέ μεγάλα ἐργοστάσια ὅπλων καί βασιλικό νομισματοκοπεῖο, ἕδρα ἀρχιεπισκόπου, ἐρημώνεται μετά τό 582. Ἡ Νικόπολις πρός Ἴστρον τῆς Βουλγαρίας πού εἶχε ἱδρυθῆ ἀπό τόν αὐτοκράτορα Τραϊανό, τό 107 μ.Χ., ἐγκαταλείπεται ἀπό τούς κατοίκους της λόγῳ τῶν Βαρβάρων, στόν ΣΤ' αἰῶνα. Ἡ Φιλιππούπολις, ἐπίσης καταστρέφεται τήν ἴδια ἐποχή καί ἐπανεμφανίζεται τόν ΙΒ' αἰῶνα μέ πληθυσμό Ἀρμενίων καί Βογομίλων πού κατοικοῦν ἐκεῖ μέσῳ τῶν ἐρειπίων. Γύρω στά 580 μ.Χ. ἡ Ἀθήνα εὑρίσκεται ἐρημωμένη ἀπό τήν ἐγκατάσταση τῶν Βαρβάρων. Τήν ἴδια χρονιά ἡ Κόρινθος ἐρημώνεται καί οἱ κάτοικοί της ἐγκαθίστανται στήν Αἴγινα. Στήν ὑπόλοιπη Πελοπόννησο ὅλες οἱ πόλεις σβήνονται ἀπό τόν χάρτη. Τήν ἴδια κατάσταση συναντᾶμε καί στήν Μικρά Ἀσία ὅπου ἡ μεγάλη πόλη τῆς Ἐφέσου ἐπιβιώνει ἀκρωτηριασμένη, μέ τό κέντρο της ἐρημωμένο. Καί ὅμως, χάριν τοῦ ἰσχυροῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ τοῦ Βυζαντίου, ἡ χώρα ἐπιβιώνει καί ἡ ἀνάκαμψη ἐμφανίζεται μετά τόν Θ' αἰῶνα.

Σέ ὅλη τήν ἔκταση τῆς Ρωμαϊκῆς (Βυζαντινῆς) Αὐτοκρατορίας, ἀφοῦ δέν ἦτο δυνατόν πλέον νά διώξουν τούς λαθρομετανάστες, τούς προσφέρουν ἐργασία μέ τήν ἰδιότητα τῶν συμμάχων ὑποσπόνδων - foederati, μισθοφορικῶν ἐνόπλων ὁμάδων. Ἔτσι, στόν Ε' αἰῶνα μ.Χ., στήν Ἰταλία, ἡ ἡγεσία τοῦ στρατοῦ περνᾶ στά χέρια τῆς ἔνοπλης αὐτῆς μαφίας τῶν μεταναστῶν γερμανικῆς καταγωγῆς, ἐν μέσῳ γενικευμένου πολιτικοῦ καί στρατιωτικοῦ χάους. Τό 475, ὁ Ὀδόακρος ἐκλέγεται ἀρχηγός τῶν γερμανικῶν φυλῶν τῆς Ἰταλίας καί

ἀρχηγός τῶν μισθοφορικῶν στρατευμάτων. Τήν ἑπομένη χρονιά ἐκθρονίζει τόν τελευταῖο αὐτοκράτορα τῆς παραπαίουσας ἰταλικῆς Ρώμης, τόν Ρωμύλο Αὐγουστύλο, καί μέ τήν ἔγκριση τοῦ αὐτοκράτορος Ζήνωνος (476-491) τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας στήν Κωνσταντινούπολη, κυβερνᾶ τήν Ἰταλία μέ τόν τίτλο τοῦ πατρικίου. Ἀντιθέτως τό 600 μ.Χ. ὁ αὐτοκράτωρ Μαυρίκιος (582-602) ἐπιτυγχάνει νά ἀπωθήση τούς Βαρβάρους βορείως τοῦ Δουνάβεως καί νά ὑπογράψη μέ τούς τουρκογενεῖς Ἀβάρους συνθήκη πού καθορίζει τόν Δούναβη ὡς ὁριστικό σύνορο.

Σέ μία προσπάθεια «ἑλληνοποιήσεως» τῶν βαρβαρικῶν φυλῶν πού ὁ βυζαντινός αὐτοκράτωρ ἀδυνατοῦσε νά ἐκδιώξη, ἡ Κωνσταντινούπολη παρεχώρει στούς ἐνόπλους αὐτούς τραμπούκους, χωράφια πρός ἐκχέρσωση, μετατρέποντας τους σέ ἀγροτοστρατιῶτες. Ἦσαν ὁ φόβος καί τρόμος τῶν τοπικῶν πληθυσμῶν οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὑποχρεωμένοι νά τούς παραχωροῦν στό πέρασμά τους μέρος τῆς οἰκίας των, διότι ἡ βυζαντινή κυβέρνηση εἶχε ἐφοδιάσει τούς Βαρβάρους μέ ἄδειες στρατοπεδεύσεως στά ρωμέϊκα χωριά! Ἀλλά οἱ Ρωμηοί, μέ τήν προτροπή τῆς βυζαντινῆς κυβερνήσεως, ἔπρεπε νά παραχωροῦν στούς κατσικοκλέφτες Βαρβάρους, ὄχι μόνον τά σπίτια τους, ἀλλά καί μέρος τῆς ἀγροτικῆς τους περιουσίας, «προσωρινῶς» κατά τήν Κυβέρνηση τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ σημερινή κυβέρνηση τῆς Ἑλλάδος δέν ἔχει ἀκόμη προχωρήσει σέ ἀνάλογα μέτρα, μέ τίς εὐλογίες τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, πρός ὄφελος τῶν «ἑλληνοποιημένων» Ἀλβανῶν, ἄν καί δέν ἀποκλείεται στό μέλλον νά νομιμοποιηθῆ καί τό ἀλβανικό πλιάτσικο.

Τό συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἡ ἀνωτερότης τοῦ βυζαντινοῦ συστήματος συναλληλίας Αὐτοκράτορος - Ἐκκλησίας πού ἐπεβλήθη στήν Κωνσταντινούπολη μετά τόν Μέγα Κωνσταντῖνο, ἐπέτρεψε στήν

Ρωμανία νά ξεπεράση τά τεράστια προβλήματα τῆς λαθρομεταναστεύσεως στά ὁποῖα ἀντιθέτως ὑπέκυψε ἡ Ἰταλία καί ὅλη ἡ Δυτική Εὐρώπη. Ἡ ὁλοσχερής καταστροφή τοῦ πολιτισμοῦ στόν ἀποκομμένο αὐτόν δυτικό βραχίονα πού μετετράπη σέ ἔρημο, εἶχε ὡς τραγικό ἀποτέλεσμα τήν ἀνάδυση, μετά ἀπό χίλια ἀναρρωτικά χρόνια, μιᾶς διαστρεβλωμένης Ἀναγεννήσεως πού ἐδημιούργησε τό τέρας τῆς Δύσεως, τήν ἀνισορροπία τοῦ ὁποίου πληρώνει σήμερα πικρά ὁλόκληρος ὁ πλανήτης.

Πρό τοῦ τέλους τοῦ παρόντος ΚΑ' αἰῶνος προβλέπεται ὅτι οὐδείς κάτοικος τῆς γῆς θά ἔχη σταθερή κατοικία. Θά εἴμεθα ὅλοι, χωρίς ἐξαίρεση, μετανάστες. Θά ἐπαναληφθῆ , μέ ἄλλα λόγια, τό φαινόμενο τοῦ πύργου τῆς Βαβέλ. Ἰδού πῶς διεμορφώθη ἡ κατάσταση στόν αἰῶνα πού ἔφυγε καί πού πρῶτος περιέγραψε, μέ δραματικό τρόπο, στό μυθιστόρημά του, *Οἱ ἀδερφοφάδες*, ὁ Νῖκος Καζαντζάκης, γιά τό ἑλληνοτουρκικό 1922: «Ὅλοι οἱ Ἕλληνες στήν Ἑλλάδα, ὅλοι οἱ Τοῦρκοι στήν Τουρκία!... Θρῆνος σηκώθηκε μέσα στό χωριό... Δύσκολα πολύ, μαθές, ξεκολνάει ἡ ψυχή ἀπό τά γνώριμά της νερά κι ἀπό τά χώματα... Μᾶς ξεριζώνουν! Ἀνάθεμα στούς αἴτιους! Ἀνάθεμα στούς αἴτιους! Ἀνάθεμα στούς αἴτιους! Σήκωσε ὁ λαός τά χέρια στόν οὐρανό, σήκωσε βουή μεγάλη: Ἀνάθεμα στούς αἴτιους! Κυλίστηκαν ὅλοι χάμω, φιλοῦσαν τό μαλακωμένο ἀπό τή βροχή χῶμα, τό 'τριβαν στήν κορφή τοῦ κεφαλιοῦ τους, στά μάγουλα, στό λαιμό, ἔσκυβαν, τό ξαναφιλοῦσαν».

Οἱ υἱοί τοῦ Νῶε, ὁ Ἕλλην καί ὁ Τοῦρκος, ὁ Ἀρμένιος καί ὁ Ἑβραῖος, τά τέσσερα μιλλέτια, ἐζοῦσαν μαζί στήν Οἰκουμενική Αὐτοκρατορία, τήν Ὀθωμανία, συνέχεια τοῦ Βυζαντίου, πού ἀντεπροσώπευε ὅλην τήν οἰκουμένη, στρογγυλή σάν πλανήτη, μέ τό λιμές ὡς κυκλικό σύνορο, γιά νά περιορίζη τούς Βαρβάρους στήν ἐξωτερική «θάλασσα», ἡ ὁποία περιεστοίχιζε τήν Αὐτοκρατορία καί τούς ἀπηγόρευε τήν εἴσοδο στήν καρδιά τοῦ πολιτισμοῦ. Τήν ἴδια εἰκόνα τοῦ κόσμου εἶχαν σχεδιάσει οἱ Κινέζοι σοφοί. Διότι δύο καί μόνον δύο ἦσαν αὐτοί οἱ στρογγυλοί πλανῆτες ἐπί γῆς, περιστοιχισμένοι ἀπό τήν «θάλασσα» τῶν Βαρβάρων.

Τό Βυζάντιο - Ὀθωμανία καί ἡ Κίνα ἐπέζησαν τῶν βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν ἐπί δύο χιλιάδες χρόνια, ὥσπου οἱ ἀπόγονοι τῶν Βαρβάρων τῶν στεππῶν, ἡ φραγκική Δύση, ἀπό τόν ΙΕ' αἰῶνα μέχρι σήμερα, μέ ὅπλο τήν ἀποικιοκρατία καί τόν ἰμπεριαλισμό, κατέστρεψαν καί τούς δύο πολιτισμικούς κολοσσούς. Καί ἡ Κίνα καί τό Βυζάντιο - Ὀθωμανία ἐβάσιζαν τήν ὕπαρξή τους στήν πολιτισμική ἡλιοκεντρική θεωρία: Ἔβλεπαν τόν ἑαυτό τους ὡς ἕναν ἥλιο τοῦ ὁποίου οἱ θερμές ἀκτῖνες, ἐθέρμαιναν τήν περιφέρεια τῶν Βαρβάρων καί ἔτσι οἱ Βάρβαροι ἐπιζητοῦσαν νά πλησιάσουν ὅσο τό δυνατόν πιό κοντά γιά νά ἐπωφεληθοῦν τῆς θαλπωρῆς τοῦ πολιτισμοῦ. Θεωρητικῶς, μιά οἰκουμενική αὐτοκρατορία δέν νοεῖται νά εἶναι ἐπεκτατική, ἀφοῦ εἶναι ἐξ ὁρισμοῦ ὅλη ἡ οἰκουμένη καί δέν ἔχει λόγο νά ἐπεκταθῆ γιά νά συμπεριλάβη Βαρβάρους μέσα στό σῶμα της. Μάχεται μόνον ἀμυντικῶς, κατά τῶν Βαρβάρων γιά νά ἐπανακτήση τά ἐδάφη πού ἀπώλεσε. Αὐτό πού προέχει εἶναι ἡ ἀσφάλεια τῶν συνόρων, τοῦ λιμές. Ἔτσι τό Βυζάντιο ἦταν βαθύτατα φιλειρηνικό καί ἐθεώρει τόν φόνο στόν πόλεμο ἔγκλημα πού ἠδύνατο νά συγχωρηθῆ μόνο μέ μετάνοιες. Ἰδιαιτέρως, ὁ πόλεμος μεταξύ χριστιανῶν ἐθεωρεῖτο ἕνας ἐμφύλιος πόλεμος, δηλαδή φοβερό ἔγκλημα γιά τούς Βυζαντινούς. Ἡ ἔμμονή τους ἰδέα ἦταν ἡ εἰρήνη. Ἡ Ἄννα Κομνηνή, στόν ΙΒ' αἰῶνα, γράφει στό ἱστορικό της ἔργο, τήν *Ἀλεξιάδα* (1148), ὅτι μόνον οἱ κακοί στρατηγοί προτιμοῦν τόν πόλεμο, διότι ὁ στόχος τοῦ πολέμου εἶναι ἡ εἰρήνη. Ἀντιθέτως, γιά τούς Βαρβάρους καί γιά τούς

ἀπογόνους τους Δυτικούς, ἀπό τίς Σταυροφορίες μέχρι καί τόν Χίτλερ, ὁ πόλεμος εἶναι τό προσφιλές τους ἄθλημα, π.χ. σάν τό γκόλφ καί πιστεύουν πώς μέσῳ τοῦ πολέμου ὁλοκληρώνονται ὡς ἄνθρωποι καί πλουτίζουν ὡς ἔμποροι. Ἡ συνέπεια αὐτῆς τῆς θέσεως ὑπῆρξε ἀνέκαθεν ὁ δυτικός ἰμπεριαλισμός. Συγγραφεύς τοῦ Θ' αἰῶνος, ὁ Νικήτας ὁ Βυζάντιος ὁ δάσκαλος τοῦ Ψελλοῦ ἐδήλωνε πώς ἐπειδή ὁ πόλεμος εἶναι ἔγκλημα εἶναι καταδικαστέος καί πρέπει νά ἀποφεύγεται ὡς κακή πράξη. Καί ὁ οἰκουμενικός πατριάρχης Κωνσταντῖνος Δ', ὁ Χλιαρηνός ὑπενθύμιζε τό 1155 πώς σέ ὅσους σκοτώνουν στόν πόλεμο πρέπει νά ἐπιβληθῆ ἡ τιμωρία τῆς μετανοίας. Συνεπῶς δέν νοεῖται, ὅπως καί γιά τούς Κινέζους, ἱερός πόλεμος γιά τούς Βυζαντινούς. Διά τοῦτο, ὁ ἱστορικός Νικήτας Χωνιάτης (1155-1215) βλέποντας τά φοβερά ἐγκλήματα τῶν Λατίνων στήν ἅλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κατά τήν Δ' Σταυροφορία τοῦ 1204, ἐθεώρησε τόν μουσουλμᾶνο σουλτάνο Σαλαδῖνο πολύ ἀνώτερο ἠθικά τῶν Λατίνων, ἐπειδή εἶχε ἐπανακτήσει τήν Ἱερουσαλήμ, τό 1187, χωρίς νά χύση αἷμα.

Ἀπό τό 1774, οἱ Βάρβαροι τῆς Δύσεως, ὑπό τό πρῖσμα τοῦ Ἀνατολικοῦ Ζητήματος, ἐγενίκευσαν τίς ἐπιθέσεις τους κατά τῆς Οἰκουμενικῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Ἐνδιάμεσης Περιοχῆς, ἕως πού τό 1923-24 ἐπέτυχαν νά τήν διαλύσουν ὁλοσχερῶς. Στήν θέση αὐτῆς τῆς Οἰκουμένης οἰκοδόμησαν ἐθνικά κράτη κατ' εἰκόνα τους, πού καθένα ἀπ' αὐτά συμπεριελάμβανε τήν δυτική ἔννοια τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων, οἱ ὁποῖες ἐτοποθετήθησαν, μέσῳ διεθνῶν συμβάσεων περί μειονοτήτων, ὑπό τήν ὑποτιθεμένη προστασία τῆς διεθνοῦς κοινότητος, χωρίς αὐτές τίς συμβάσεις νά τίς σεβασθοῦν, μέ ἀποτέλεσμα σέ ὅλα τά νεοσύστατα κράτη νά δημιουργηθοῦν ἐντάσεις πού ἐχρησιμοποιήθησαν ἀπό τίς Δυτικές Δυνάμεις γιά περαιτέρω διάλυση τῶν παλαιῶν αὐτοκρατο-

ριῶν. Ἡ συγκρότηση τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως μέ τήν ἰδεολογία τῆς Εὐρώπης τῶν ἐθνικῶν αὐτονόμων περιφερειῶν σηματοδοτεῖ προσπάθεια ἀποσυνθέσεως μεγάλων ἐπικρατειῶν καί πολλαπλασιασμό ἀνισχύρων κρατιδίων πού θά ἐλέγχονται πλήρως ἀπό τόν παγκοσμισμό τῶν πολυεθνικῶν. Ἡ προσπάθεια σήμερα συνεχίζεται μέ μεγάλες πιέσεις γιά περαιτέρω διαμελισμό τῆς πρώην Σοβιετικῆς Ἑνώσεως καί ἀπόσχιση ἐπαρχιῶν ἀπό τήν Κίνα, ὅπως τό Θιβέτ.

Στόχος τοῦ παγκοσμίου καπιταλισμοῦ εἶναι ἡ ἐξαφάνιση ὅλων τῶν μορφῶν συλλογικῆς ὀργανώσεως τῶν ἀνθρώπων: πολυεθνικές οἰκουμενικές αὐτοκρατορίες, ἰσχυρές συνομοσπονδίες κρατῶν, ἐθνοκράτη, ὅλες οἱ μορφές κοινοτισμοῦ, ἀδελφοποιήσεων, οἰκογενειακῶν δομῶν, ἐκκλησιῶν, σωματείων, συνδικάτων, ὥστε νά ἐξατομικευθῆ πλήρως ὁ ἄνθρωπος, νά ἀπομονωθῆ ἀπό τόν συνάνθρωπό του, νά εἶναι μόνος μέσα στό πλῆθος, ὥστε νά γίνη ἕρμαιο τῆς πλήρους καπιταλιστικῆς ἐκμεταλλεύσεως, ἁπλό καταναλωτικό ζῶο μέ τό στόμα μονίμως ἀνοικτό, ὅπως οἱ χῆνες στά βιομηχανικά πτηνοτροφεῖα. Μαύρη, ἄσπρη χήνα, σημασία δέν ἔχει τό χρῶμα, φθάνει νά ἔχει ἡ χήνα μονίμως τό στόμα της ἀνοικτό γιά νά καταναλώνη ἀκατάπαυστα καί νά μή χάνη χρόνο μέ τήν διπλανή της. Στό παγκόσμιο αὐτό καπιταλιστικό σχέδιο ἀποσυνθέσεως ὅλων τῶν κοινωνικῶν δεσμῶν ἐντάσσεται καί ὁ συστηματικός ξερριζωμός τῶν λαῶν διά τῆς συνεχοῦς μεταναστεύσεως τῶν πάντων.

Ἤδη πρίν ἀπό 150 χρόνια, ὁ Μάρξ εἶχε ἀναλύσει μέ ὑπέροχο τρόπο στό *Κομμουνιστικό Μανιφέστο*, τό καπιταλιστικό σχέδιο ὑποδουλώσεως τῆς ὑφηλίου διά τῆς γενικῆς ἀποσυνθέσεως ὅλων τῶν κοινωνικῶν δεσμῶν, γράφοντας τά ἑξῆς: Ἡ ἀστική τάξη, «παντοῦ ὅπου κατέλαβε τήν ἀρχή, κατεπάτησε τίς εἰδυλλιακές, πατριαρχικές, φεουδαλικές σχέσεις. Ὅλους τούς ποικίλους δεσμούς πού ἤνω-

ναν τόν φεουδαρχικό ἄνθρωπο μέ τούς φυσικούς ἀνωτέρους του, τούς ἐθρυμμάτισε χωρίς οἶκτο, ἀφήνοντας μονάχα μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνο δεσμό, τό ψυχρό συμφέρον, τίς σκληρές πληρωμές τοῖς μετρητοῖς. Ἔπνιξε τήν θρησκευτική ἔκσταση, τόν ἱπποτικό ἐνθουσιασμό, τήν μικροαστική συναισθηματικότητα στά παγερά ὕδατα τῶν ἐγωιστικῶν ὑπολογισμῶν. Μετέτρεψε τήν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια σέ μιά ἁπλή μεταπρατική ἀξία. Ἀντικατέστησε τίς ἀκριβοπληρωμένες πολλές ἐλευθερίες μέ τήν μοναδική σκληρή ἐλευθερία τοῦ ἐμπορίου... Ἡ μπουρζουαζία ἀπεγύμνωσε ἀπό τό φωτοστέφανό τους ὅλα τά ἐπαγγέλματα πού ἐθεωροῦντο μέχρι τότε σεβαστά καί πού ἀντιμετωπίζοντο μέ θρησκευτική προσήλωση. Τόν ἰατρό, τόν νομομαθῆ, τόν παπά, τόν ποιητή, τόν σοφό, τούς ἐστρατολόγησε μαζί μέ τούς μισθωτούς. Ἡ μπουρζουαζία ἔσκισε τό πέπλο τῆς αἰσθηματικότητος πού ἐσκέπαζε τίς οἰκογενειακές σχέσεις καί τίς ὑπεβίβασε στό ἐπίπεδο ἁπλῶν χρηματικῶν συναλλαγῶν».

Ὅταν τό 1929, ὁ καπιταλισμός ἐγνώρισε τήν μεγαλύτερη οἰκονομική κρίση τῆς ἱστορίας του, ὁ Βρεταννός Ἄλντους Χάξλεϋ (1894-1963) ἐδημοσίευσε τρία χρόνια ἀργότερα, τό 1932, τό περίφημο κοινωνικό μυθιστόρημά του ἐπιστημονικῆς φαντασίας, *Ὁ γενναῖος καινούργιος κόσμος*. Τό ἔργο αὐτό δίδει στήν ἀνάλυση τοῦ Μάρξ μιά καταπληκτική σαφήνεια. Μέ ἔντονες εἰκόνες ἀποτυπώνει τήν σατανική ὑφή τῆς καπιταλιστικῆς δουλείας πού διαλύει ὁλοσχερῶς τήν ἀνθρώπινη προσωπικότητα. Ἰδού ἕνα παράδειγμα: «Τό πρόβλημα -γράφει- καθίστατο εἰς τό νά ἀνακαλυφθῆ γιά τήν κατανάλωση τῶν μέσων μεταφορῶν ἕνα κίνητρο μέ περισσότερο οἰκονομικό βάρος ἀπό τήν ἀγάπη γιά τά λουλούδια καί τά τοπεῖα. Εὑρέθη λοιπόν: Θά συνηθίσωμε τή μάζα νά μισῆ τήν ὕπαιθρο... καί νά τρελλαίνεται γιά ὅλα τά ὑπαίθρια σπόρ... πού ἀπαιτοῦν τήν χρήση πολυπλόκων μηχανημάτων, ἔτσι ὥστε νά καταναλώνονται συνάμα βιομηχανικά προϊόντα καί προϊόντα μεταφορᾶς». Φυσικά ἡ οἰκογένεια ἔχει ἐξαφανισθῆ ὡς ἀντιδραστικός θεσμός, ἡ σεξουαλική πράξη ἔχει προωθηθῆ ἀπό πολύ μικρή ἡλικία (τό 1991, μιά εἰκόνα σέ ἀγγλοσαξωνική ἐφημερίδα, ἔδειχνε ἕναν μαθητή τοῦ Δημοτικοῦ πού εἶχε τιμωρηθῆ διότι εἶχε ξεχάσει νά βάλη στό κουτί τοῦ κολατσιοῦ του τό ὑποχρεωτικό προφυλακτικό). «Ὁ βιομηχανικός [καπιταλιστικός] πολιτισμός -συνεχίζει ὁ Χάξλεϋ- ἔχει νόημα μόνον ἐάν ἐκλείψη ὁ ἀσκητισμός. Ἡ ἀπόλαυση μέχρις ἐσχάτων μᾶς ἐπιβάλλεται ἀπό τούς ὑγειονομικούς καί οἰκονομικούς νόμους. Διαφορετικά τό σύστημα μπλοκάρει». Τό ἴδιο ἰσχυρίζεται καί ἡ *Σατανική Βίβλος* (1969) τοῦ «ἀρχιεπισκόπου» Anton Szandor LaVey, ἱδρυτοῦ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας τοῦ Σατανᾶ στήν Καλιφόρνια, ἡ ὁποία ἔχει ἀπαλλαχθῆ ἀπό τήν πληρωμή φόρων στήν Πολιτεία, ὡς ἀνεγνωρισμένη Ἐκκλησία προτεσταντικοῦ τύπου μέ ἱερεῖς καί λειτουργίες. Διδάσκει λοιπόν ὁ LaVey: «Ὁ Σατανᾶς πρεσβεύει τήν πλήρη παράδοση τοῦ ἀνθρώπου στά ἔνστικτά του καί ἀντιτίθεται στήν ἐγκράτεια. Ὑποστηρίζει ὅλες τίς λεγομένες ἁμαρτίες ἐφ᾽ ὅσον ὅλες ὁδηγοῦν στήν φυσική, ἐγκεφαλική καί συγκινησιακή ἱκανοποίηση». Συνεπῶς πρέπει ὁ ἄνθρωπος νά καταναλώνη ὅσο γίνεται γιά νά ἱκανοποιῆ ὅλες του τίς ἐπιθυμίες. Μέ ἄλλα λόγια ὁ Σατανᾶς εἶναι ὁ ἰδανικός προαγωγός καί προπαγανδιστής τοῦ καπιταλιστικοῦ καταναλωτικοῦ συστήματος γι᾽ αὐτό καί ἡ Ἐκκλησία του ἀνεγνωρίσθη χωρίς δυσκολία ἀπό τήν Πολιτεία τῆς Καλιφορνίας.

Ἕνα ἀπό τά πλέον ἰσχυρά ὅπλα γιά τήν πλήρη διάλυση τῆς οἰκογενείας εἶναι ἡ συστηματική προώθηση τῆς ὁμοφυλοφιλίας ἀπό τήν καπιταλιστική κοινωνία, μέ ὅλα τά ἐπακόλουθά της: ὑπογεννητικότητα, ἡ ὁποία κάνει ὑποχρεωτική τήν μαζική εἰσαγωγή με-

ταναστῶν (9 ἑκατομμύρια μετανάστες θά χρειασθῆ μέχρι τό 2025 ἡ δυτική Εὐρώπη γιά νά ἰσοσκελίση τήν ἀπώλεια ἀπό τήν ὑπογεννητικότητα), ἐξαφάνιση τοῦ τσιγάρου γιά νά προωθηθῆ ἡ ἐμπορία ναρκωτικῶν, ἐφ᾽ ὅσον τσιγάρο καί ναρκωτικά εἶναι ἀσυμβίβαστα, ἀνατροφή υἱοθετημένων παιδιῶν ἀπό ὁμοφυλοφιλικά ζευγάρια, εἰσαγωγή τρόπου ζωῆς πού αὐξάνει ραγδαίως τήν πνευματική καί ψυχική ἀνισορροπία καί μέ τήν εἰσβολή τῆς ὁμοφυλοφιλίας στά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καταστρέφει τό νόημά της, ὑπό τίς ἐπιδοκιμασίες τοῦ σατανιστοῦ LaVey, ὁ ὁποῖος προλογίζει τήν Σατανική του Βίβλο μέ τήν κραυγή «Ζήτω ὁ Σατανᾶς!» Ἤδη, τόν Νοέμβριο τοῦ 1992, τά καναδικά Πανεπιστήμια εἶχαν ὀργανώσει ἕνα συνέδριο μέ τίτλο, «Λεσβίες καί ὁμοφυλόφιλοι στήν Μοντρεάλη: 350 χρόνια κοινωνικῆς καί πολιτιστικῆς Ἱστορίας», μέ τήν ἑξῆς ἀγγελία: «Μέ σκοπό νά ὑπογραμμισθῆ ἡ πλουσία λεσβιακή καί ὁμοφυλοφιλική παράδοση τῆς Μοντρεάλης, μέ τήν εὐκαιρία τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν 350 ἐτῶν ἀπό τήν ἵδρυση τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀποικίας στήν Μοντρεάλη, τό Πανεπιστήμιο τοῦ Κεμπέκ καί τό Πανεπιστήμιο Κονκόρντια φιλοξενοῦν ἕνα συνέδριο λεσβιακῶν καί ὁμοφυλοφιλικῶν μελετῶν».

Στήν δεκαπενθήμερη ἐφημερίδα τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὀττάβας, ἐδημοσιεύθη τό ἑξῆς νέο (3 Δεκεμβρίου 1999): «Ἡ ἐπιστήμων, ἀθλήτρια καί ἀγωνίστρια Νικολέτα ΛαΒιολέτ ἔλαβε τήν ἐτήσια ὑποτροφία 1999, ὀνόματι «Λάμδα», γιά τήν ἀνάπτυξη τῶν ὁμοφυλοφιλικῶν καί λεσβιακῶν σπουδῶν στό Πανεπιστήμιο τῆς Ὀττάβας. [Εὐτυχῶς δέν ἔχουν καμμία σχέση μέ τήν γενέτειρα τῆς οἰκογενείας Κιτσίκη, τήν Λέσβο]. Τό ὑπό κρατικήν σκέπην ἵδρυμα Λάμδα, τό ὁποῖον διανύει ἐφέτος τό 12ο ἔτος τῶν δραστηριοτήτων του, προάγει τό ἔργο καί τήν κουλτούρα τῶν ὁμοφυλοφίλων καί λεσβίων. Οἱ ὑποτροφίες τοῦ ἱδρύματος χορηγοῦνται σέ μεταπτυχιακούς φοιτητές καί ἐρευνητές». Ὁ χαρακτηρισμός τῆς ΛαΒιολέτ ὡς ἀγωνιστρίας, σημαίνει ἄραγε ὅτι γιά νά κερδίση κανείς τήν ὑποτροφία ὑποχρεοῦται νά εἶναι καί ὁμοφυλόφιλος; Γεγονός πάντως εἶναι ὅτι γιά ἐμᾶς πού διδάσκομε ἱστορία καί κοινωνικές ἐπιστῆμες στήν Βόρειο Ἀμερική καί πού δέν εἴμεθα τοῦ συρμοῦ, δηλαδή ὁμοφυλόφιλοι, ἡ θέση μας εἶναι δυσχερεστάτη, διότι ἡ μή ὑποστήριξη ὁμοφυλοφιλικῶν θέσεων κατά τήν παράδοση τοῦ μαθήματος, ἀντιμετωπίζεται ἐχθρικά ἀπό τούς φοιτητές καί ἀπό τήν διεύθυνση τῶν Πανεπιστημίων. Τά Σόδομα καί τά Γόμορρα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἔχουν ἐγκατασταθῆ στήν Βόρειο Ἀμερική καί ἡ πόλη τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου στήν Καλιφόρνια, ὅπου καί δεσπόζει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Σατανᾶ τοῦ LaVey, εἶναι κατά κυριολεξία τά σύγχρονα Σόδομα, ἐφ᾽ ὅσον ὁ ἑκάστοτε δήμαρχος ἐκλέγεται χάριν τῶν πλειοψηφουσῶν ὁμοφυλοφιλικῶν ψήφων. Ἡ τραγουδίστρια Μαντόνα εἶχε δηλώσει στό ὁμοφυλοφιλικό ἀμερικανικό περιοδικό The Advocate, Ἀπριλίου 1991, ὅτι δέν ἦτο δυνατόν νά συνεχισθῆ τό σκάνδαλο ὑπάρξεως μή ὁμοφυλοφίλων (ἑτεροφυλοφίλων) ἀνδρῶν: «Κάθε κανονικός ἄνδρας (straight guy) θά ἔπρεπε νά ὑποχρεωθῆ νά βάλη στό στόμα του τήν γλῶσσα ἑνός ἄλλου ἀνδρός, τουλάχιστον μία φορά». Ἐπίσης, «ὁ καθολικισμός εἶναι μιά πραγματικά πρόστυχη θρησκεία» ἐπειδή καταδικάζει τήν ὁμοφυλοφιλία. Σημειωτέον ὅτι ἐνῶ σέ ὅλη τήν Δύση ὑπάρχουν σοβαρώτατες ποινές, βάσει τῆς νομοθεσίας πού πατάσσει τήν «λογοτεχνία τοῦ μίσους», γιά ὅποιον τολμήσει νά ἐκφρασθῆ «φυλετικά ἤ ἀντισημιτικά», ἡ πρόσφατη παρουσίαση εἰκόνος τῆς Παναγίας, στό μουσεῖο τῆς πόλεως τῆς Νέας Ὑόρκης, καλυμμένη *μέ σκατά* (ἐπαναλαμβάνω, μέ σκατά), ἐπετράπη ὡς ἔργο τέχνης καί οἱ ναοί τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Σατανᾶ (δηλαδή τοῦ μίσους) λειτουργοῦν ἀνενόχλητα σέ ὅλην τήν ἐπικράτεια τῶν Ἡνωμένων Πολι-

τειῶν. Αὐτές οἱ παρατηρήσεις φθάνουν γιά νά ἐξηγήσουν πλήρως γιατί ὁ πρόεδρος Κλίντον ἐβομβάρδισε τήν Γιουγκοσλαυΐα, γιά νά ὑπερασπίση τά ἀνθρώπινα δικαιώματα.

Ὁ Κ' αἰών ἐπέρασε ἤδη στήν Ἱστορία ὡς ὁ αἰών τῶν προσφύγων. Στήν ἀρχή τοῦ νέου ἔτους τοῦ 2000, στήν πρωτεύουσα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, στίς Βρυξέλλες, ἡ βελγική κυβέρνηση ἀπεφάσισε νά νομιμοποιήση ὅλους τούς λαθρομετανάστες πού εὑρίσκοντο ἐπί τοῦ βελγικοῦ ἐδάφους, δείχνοντας τίς πραγματικές προθέσεις τοῦ παγκοσμίου καπιταλισμοῦ στό θέμα αὐτό. Ἤδη, προτοῦ ἡ μετανάστευση στόν κόσμο πάρει βιβλικές διαστάσεις μετά τήν κατάρρευση τοῦ κομμουνιστικοῦ στρατοπέδου, ἡ ἀντιμετώπιση ἑνός χάρτη τῶν μετακινήσεων, πολιτικῶν καί μόνον προσφύγων μισοῦ αἰῶνος, 1923-1973, προκαλεῖ δέος. Κατά τόν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο ἡ Γερμανία, λόγῳ ἐλλείψεως ἐργατικῶν χειρῶν, εἰσάγει 9 ἑκατομμύρια ἄτομα. Ἡ ἡττημένη Γερμανία τό 1945, ὑπεχρεώθη νά δεχθῆ 17 ἑκατομμύρια Γερμανῶν προσφύγων πού εἶχαν ἐκδιωχθῆ ἀπό τά σοβιετικά στρατεύματα καί ἀπό τήν μετακίνηση πρός δυσμάς τῶν πολωνικῶν συνόρων. Ἐν ὅλῳ, 30 ἑκατομμύρια Εὐρωπαῖοι μετεκινήθησαν μετά τό 1945. Μετά τό 1947, 9 ἑκατομμύρια ἰνδουϊστές κατέφυγαν στήν Ἰνδία καί 8,5 ἑκατομμύρια μουσουλμᾶνοι κατέφυγαν στό Πακιστάν. Μετά τό 1949, 15 ἑκατομμύρια Κινέζοι διεσπάρησαν στήν Ἄπω Ἀνατολή.

Ἡ βασική αἰτία τοῦ προσφυγικοῦ καί μεταναστευτικοῦ ζητήματος εἶναι ὁ παγκόσμιος καπιταλισμός καί ἡ ἀποικιακή-ἰμπεριαλιστική πολιτική του. Ἡ δυτικῆς προελεύσεως παγκόσμια ἐξάπλωση τοῦ ἐθνικισμοῦ ἐγέννησε τήν γερμανική πολιτική τοῦ ζωτικοῦ χώρου, τόν ἀντισημιτισμό, τήν σοβιετική ἀντίδραση τοῦ 1945, τήν κυνική διαιρετική πολιτική τῆς Ἀγγλίας μεταξύ ἰνδουϊστῶν καί μουσουλμάνων στήν

Ἰνδία, μεταξύ Ἑλλήνων καί Τούρκων στήν Κύπρο, τήν ἀπελευθέρωση τῆς Κίνας ἀπό τόν ἰμπεριαλιστικό ζυγό τῆς Δύσεως τό 1949 πού εἶχε ὁλοσχερῶς καταστρέψει τήν οἰκουμενική ἰδέα δύο χιλιάδων ἐτῶν αὐτοκρατορικῆς κονφουκιανικῆς Κίνας, τήν ἀποικιακή καταστροφή τῆς Βυζαντινοθωμανικῆς Οἰκουμένης καί τήν χρησιμοποίηση τοῦ κράτους τῶν Ἀθηνῶν στήν περίοδο 1910-1922, ὡς προκεχωρημένου φυλακίου τῆς Δύσεως γιά τόν ἔλεγχο τῶν πηγῶν πετρελαίου τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Ὁ ἰμπεριαλιστής πρωθυπουργός τῆς Ἀγγλίας Λόϋντ Τζώρτζ εἶχε ἀποκαλέσει τόν Βενιζέλο νέο Περικλῆ διότι τόν ἐχρειάζετο. Πράγματι, στόχος τῶν Ἀγγλοσαξώνων ἦτο ὁ ἀποκλειστικός ἔλεγχος τοῦ πετρελαίου πού εἶχε ἀνακαλυφθῆ στήν περιοχή στό δεύτερο ἥμισυ τοῦ ΙΘ' αἰῶνος καί πού ἡ ἐκμετάλλευσή του εἶχε ἤδη ξεκινήσει στήν δεκαετία τοῦ 1870-1880. Μετά τό 1923, ἡ Δύση ἀντικατέστησε τήν Ἑλλάδα πού εἶχε ἀποτύχει, μέ τό ἀναδυόμενο κράτος τοῦ Ἰσραήλ, πού ἀνεξαρτητοποιήθη τό 1948, ὡς προπύργιο τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ στήν Ἐνδιάμεση Περιοχή.

Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες οἰκοδομήθησαν μέσα σέ ἕνα τεράστιο χωνευτήρι, ὅπου ἐρρίφθησαν στό καζάνι τοῦ melting pot οἱ σάρκες τῶν ἀναριθμήτων μεταναστῶν ἀπ' ὅλον τόν κόσμο γιά νά φτειάξουν τήν ἄμορφη ἀμερικανική σούπα πάνω στά κάρβουνα τῶν ἀπηνθρακωμένων πτωμάτων τῶν σφαγιασθέντων Ἀμερινδιάνων. Μεταξύ τῶν μεταναστῶν οἱ Ἀμερικανοί διεχώρισαν τά μεγάλα μυαλά καί τά παρουσίασαν ψευδῶς ὡς προϊόντα τοῦ ἀνυπάρκτου ἀμερικανικοῦ πολιτισμοῦ ἐνῷ μέ τά χρήματά τους μετέφεραν στήν Ἀμερική πληθώρα ἔργων τέχνης, ἀκόμη καί εὐρωπαϊκούς μεσαιωνικούς πύργους. Τό περίφημο ἄγαλμα τῆς Ἐλευθερίας στό λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης, σύμβολο τοῦ ἀμερικανικοῦ πολιτισμοῦ, δέν ἔχει τίποτα τό ἀμερικανικό. Εἶναι ἔργο τοῦ Γάλλου γλύπτη Bartholdi (1834-1904)

πού ἔμεινε ὅλη του τήν ζωή στήν Γαλλία καί ἀνηγέρθη μέ τήν βοήθεια τοῦ Γάλλου μηχανικοῦ Eiffel (1832-1923), τοῦ κατασκευαστοῦ τοῦ πύργου τοῦ Ἄϊφφελ στό Παρίσι. Στόχος τῶν ΗΠΑ ἦταν νά ἀποβάλουν οἱ μετανάστες Ἕλληνες, Πολωνοί, Κινέζοι, Ἱσπανοί καί ἄλλοι τόν πολιτισμό τους καί νά συμπήξουν τήν ἄμορφη μᾶζα τῶν καταναλωτῶν τῆς ἀμερικανικῆς ἐλεύθερης ἀγορᾶς. Τήν ἴδια τακτική ἐπεξέτειναν σέ ὅλον τόν πλανήτη πού κατέκτησαν, προσπαθώντας νά ἐπιβάλουν τήν ἀμερικανική γλῶσσα καί τόν ἀμερικανικό καταναλωτικό «πολιτισμό». Δηλαδή ὑπέπεσαν στήν ἴδια ἁμαρτία μέ αὐτήν τῶν υἱῶν τοῦ Νῶε ὅταν οἰκοδομοῦσαν τόν πύργο τῆς Βαβέλ: «Καί ἦν πᾶσα ἡ γῆ χεῖλος [γλῶσσα] ἕν καί φωνή μία πᾶσι... καί εἶπαν· δεῦτε οἰκοδομήσωμεν ἑαυτοῖς πόλιν καί πύργον, οὗ ἔσται ἡ κεφαλή ἕως τοῦ οὐρανοῦ, καί ποιήσωμεν ἑαυτοῖς ὄνομα πρό τοῦ διασπαρῆναι ἡμᾶς ἐπί προσώπυ πάσης γῆς». Ἄλλωστε ἤδη, εἶναι ὀφθαλμοφανές ὅτι τό παγκόσμιο ἀμερικανικό *μέλτινγκ πότ* πού ἐπιχειρεῖται μέ τίς ἀνά τήν γῆ πληθυσμιακές μετακινήσεις, ἔχει ἀποτύχει διότι ἡ ἑνότητα τοῦ κόσμου δέν ἐπιτυγχάνεται μονόχνωτα μέ βάση τήν τεχνολογία, ἀλλά διαλεκτικά μέ βάση τό πνεῦμα, ὅπως αὐτό ἐπραγματοποιήθη τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς.

Ὅσον καιρό ἡ Ἑλλάς ἄδειαζε, μέ συνεχές μεταναστευτικό ρεῦμα Ἑλλήνων πρός τήν Δύση ἤ καί πρός τό κομμουνιστικό στρατόπεδο, ὁ Ἕλλην ἦτο πεπεισμένος ὅτι μόνον οἱ ξένοι ἦσαν φυλετιστές καί ξενόφοβοι καί ὅτι αὐτός, μέ τήν παραδοσιακή του γενναιωδορία δέν ἐγνώριζε τέτοιες μικρότητες. Μέ τήν πτώση ὅμως τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, μετά τό 1989, μετεμορφώθη ἀστραπιαίως καί ἤρχισε νά ὁμιλῆ τήν γλῶσσα ὅλων τῶν θυμάτων ἀνά τόν κόσμο τῶν λαθρομεταναστῶν ἐνῷ οἱ ἐλάχιστοι ἀμερικανοδωσίλογοι τοῦ Κολωνακίου προσεπάθουν νά τόν πείσουν ὅτι ἔπρεπε νά ὑποστῆ τούς

βιασμούς, τίς σφαγές καί τίς λωποδυσίες τῶν μεταναστῶν στόν ὄνομα τῶν δυτικῶς ἐννοουμένων ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων.

Τά πέντε τελευταῖα χρόνια εἰσῆλθαν στήν χώρα μας ἄνω τοῦ ἑνός ἑκατομμυρίου λαθρομεταναστῶν, ἤτοι τό ἀντίστοιχο τοῦ 10% τοῦ συνόλου τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ! Ἐάν ἀναλογισθῆ κανείς ὅτι ἡ ἔλευση στήν Ἑλλάδα τῶν 6 ἑκατομμυρίων τοῦ 1923, 1.300.000 προσφύγων (91% ἐξ αὐτῶν ἀπό τήν Τουρκία) ἐθεωρήθη ὅτι ἄλλαξε συθέμελα τήν ἑλλαδική κοινωνία, ὅτι ὅμως τό 1.100.000 ἐξ αὐτῶν εἶχε καταφύγει στήν Ἑλλάδα μεταξύ 1913 καί 1922 (δηλαδή στήν διάρκεια μίας δεκαετίας) καί μόνον 192.356 Ρωμηοί ἄφησαν τήν Τουρκία γιά τήν χώρα μας μέ τήν ὑποχρεωτική ἀνταλλαγή τῶν πληθυσμῶν τοῦ 1923 (ἔναντι 354.647 Μουσουλμάνων πού ἄφησαν τήν Ἑλλάδα γιά τήν Τουρκία), καί τό σπουδαιότερο ὅτι αὐτοί οἱ πρόσφυγες ἦσαν Ἕλληνες καί πιό πολιτισμένοι ἀπό τούς Ἑλλαδικούς, ἐνῷ οἱ Ἀλβανοί εἶναι βάρβαροι τῶν ὀρέων, ἀντιλαμβάνεται κανείς τό μέγεθος τοῦ προβλήματος. Βεβαίως ὁ πρωθυπουργός Κώστας Σημίτης, στήν θαλπωρή τοῦ διαμερίσματός του, Ἀναγνωστοπούλου 10, στό Κολωνάκι καί ἡ σύζυγός του Δάφνη κατά τίς βραδυές της στήν Λυρική Σκηνή, δέν ἐνοχλοῦνται ἀπό ἕνα φαινόμενο (γιά νά μήν ἐνοχλήσουν τά ἀφεντικά τους στίς Βρυξέλλες καί τήν Οὐασιγκτῶνα), πού ὅμως τρελλαίνει κυριολεκτικά τόν μέσο Ἕλληνα καί τόν κάνει νά ἀναφωνῆ ὅτι ναί, εἶναι ρατσιστής, ἄν ρατσιστής σημαίνει νά μισῆς τόν βιαστή σου.

Τό 1995, προτοῦ καλά καλά φουντώση τό μεταναστευτικό ρεῦμα, ἤδη 61 ἑκατομμύρια κάτοικοι τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως ἐθεωροῦντο μετανάστες καί στήν πλειοψηφία τους ἦσαν παράνομοι. Παράνομοι ἦσαν καί τό 12% τοῦ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ στήν Ἑλλάδα. Τό 1999, παρά τίς ἐπικερδεῖς «ἑλληνοποιήσεις», τό 8,2% τῶν ἐπι-

σήμως ἀπασχολουμένων παρέμεναν οἱ ξένοι, σύμφωνα μέ τά στοιχεῖα τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως Ἐργατικοῦ Δυναμικοῦ.

Φυσικά ὁ παγκόσμιος καπιταλισμός χρειάζεται τούς μετανάστες γιά νά τούς ἐκμεταλλευθῆ μέ τόν ἀπάνθρωπο τρόπο πού μόνον αὐτός γνωρίζει καί πού χρησιμοποιεῖ καί γιά τούς γηγενεῖς. Καί αὐτό ὄχι μόνον γιά νά κατεβάζη τά μεροκάματα καί νά αὐξάνη τό ἄγχος τῶν ἐργαζομένων γιά τήν ἀνεργία ὥστε νά τούς ἐκβιάζη εὐκολώτερα. Ὁ παγκοσμισμός χρειάζεται τούς ξερριζωμένους μετανάστες γιά νά πουλᾶ τά ναρκωτικά του καί νά ἀσελγῆ πάνω στά κορμιά τους. Πρίν ἀπό μερικά χρόνια εἶχε φουντώσει στήν Δύση ὁ σεξουαλικός τουρισμός, ἰδιαίτερα πρός Ταϊλάνδη, ὅπου ἐπερίμεναν τούς Δυτικούς γιά νά τούς ἱκανοποιήσουν 800.000 πόρνοι παιδιά. Καί φυσικά ἔπρεπε νά λένε καί εὐχαριστῶ στούς Δυτικούς τους εὐεργέτες πού τούς ἐπέτρεπαν νά ἐπιζήσουν, ἐφ᾽ ὅσον ἡ κυρία πηγή εἰσαγωγῆς ξένου συναλλάγματος στήν Ταϊλάνδη προήρχετο ἀπό τήν πορνεία, ὅταν ἀπεβιβάζοντο καθημερινῶς τά δυτικά ναυλωμένα ἀεροπλάνα ἀπό τούς συλλόγους παιδεραστῶν. Σήμερα ἐξυπηρετοῦνται ἐπί τόπου στά σπίτια τους, στήν Δύση. Εἶναι καί πιό φθηνά καί πιό ἄνετα.

Ὁ καπιταλισμός, τό αἶσχος αὐτό τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, σκάβει τόν λάκκο του μέ μεθοδικότητα. Μόνο πού τοῦ χρειάζεται πολύς χρόνος γι᾽ αὐτό. Ἐμεῖς πού ἐπιθυμοῦμε διακαῶς τόν θάνατό του εἴμεθα ὑπομονητικοί. Θά περιμένωμε. Οὕτως ἤ ἄλλως δέν ἔχομε ἐπιλογή ἐφ᾽ ὅσον μέ καπιταλισμό δέν θά ὑπάρξη ποτέ ζωή.

Ὁ κομμουνισμός ἡττήθη τό 1989 ἐπειδή τοῦ ἔλειπε μία βασική διάσταση τοῦ ἀνθρώπου: ἡ πίστη στόν Θεό καί ἐπειδή ἐθαύμαζε ὑπερμέτρως τόν δυτικό καπιταλισμό, τίς τεχνολογικές του ἐπιτεύξεις πού ἤθελε ἁπλῶς νά τίς ξεπεράση (θά ξεπεράσωμε τήν Δύση

στά πλαίσια τῆς εἰρηνικῆς συνυπάρξεως ἔλεγε ὁ ἀπίθανος Χρουστσώφ) ἀκολουθώντας τίς δυτικές ἀρχές τῆς Ἰταλικῆς Ἀναγεννήσεως. Στό βιβλίο του *Ὁ Ἀγώνας μου*, ὁ Χίτλερ ἀναπολώντας τά νιάτα του στήν Βιέννη τό 1909-1913, ὅταν ὡς ζωγράφος, συχνά ἄνεργος, ἐκοιμᾶτο καί ἔτρωγε στά πτωχοκομεῖα καί ἐπάσχιζε νά παραμείνη ἠθικός καί νά μή κυλίση στόν βοῦρκο τῶν μεγαλουπόλεων, μή καπνίζοντας καί μή πίνοντας, ντροπαλός μέ τίς γυναῖκες, ἐνεθυμεῖτο τίς συζητήσεις τῶν συντρόφων του ἐργατῶν καί ἔφριττε. Δέν ἐσέβοντο τίποτα: τό ἔθνος ἦταν δημιουργία τῆς καπιταλιστικῆς τάξεως, ἔλεγαν. Ἡ πατρίδα ἦταν ὄργανο τῆς μπουρζουαζίας γιά τήν ἐκμετάλλευση τῆς ἐργατικῆς τάξεως. Οἱ νόμοι ἦσαν μέσον καταπιέσεως τοῦ προλεταριάτου. Ἡ θρησκεία ἦταν μέσον γιά τήν ἐξασθένηση τοῦ λαοῦ, μέ σκοπό νά τόν ἐκμεταλλευθοῦν κατόπιν πιό ἀποτελεσματικά. Ἡ ἠθική ἐδίδασκε ἠλιθία ὑπομονή πρός χρῆσιν προβάτων. Τίποτα τό ἁγνό δέν ἀπέμενε πού δέν εἶχε συρθῆ στήν λάσπη. Ὁ ἴδιος ὁ Μάρξ εἶχε γράψει μέ θαυμασμό στό *Κομμουνιστικό Μανιφέστο*, μέ τόν βολταιριανό κυνισμό του τά ἑξῆς: «Ἡ μπουρζουαζία ἔχει παρασύρει στό ρεῦμα τοῦ πολιτισμοῦ ἀκόμη καί τά πιό βάρβαρα ἔθνη [τοῦ Τρίτου Κόσμου]... Ὑπέταξε τήν ὕπαιθρο στήν πόλη. Κατεσκεύασε τεράστιες πόλεις. Ηὔξησε σέ ἀπίστευτο βαθμό τόν πληθυσμό τῶν πόλεων εἰς βάρος τῆς ὑπαίθρου καί μέ τόν τρόπο αὐτό ἀπέσπασε ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ ἀπό τήν ἀποβλάκωση τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς. Μέ τόν ἴδιο τρόπο πού ὑπέταξε τήν ὕπαιθρο στήν πόλη, τά βάρβαρα ἤ ἡμιβάρβαρα ἔθνη στά πολιτισμένα, ἐξήρτησε τίς χῶρες τῶν ἀγροτῶν ἀπό τίς χῶρες τῶν ἀστῶν, δηλαδή τήν Ἀνατολή ἀπό τήν Δύση».

Ἡ Ρωσίδα κοπέλλα, ὄμορφη σάν τό κρύο νερό, ἐγγονή τῆς ἡρωϊκῆς Σοβιετικῆς παρτιζάνας τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου,

πού ὑποχρεώνεται σήμερα νά ἱκανοποιῆ ὡς πόρνη τίς σεξουαλικές ὁρμές τῶν Κολωνακιωτῶν, ἤδη ἔχει γεννήσει τό νόθο παιδί πού ὅταν μεγαλώση θά γίνη ὁ ἡγέτης τῆς Ρωσίας, συνθέτοντας τόν κομμουνισμό μέ τόν φασισμό, σέ ἕναν ἐθνικομπολσεβικισμό πού θά ἐνταφιάση τόν καπιταλισμό. Ἀπέτυχε ὁ Χίτλερ, ἀπέτυχε ὁ Στάλιν. Αὐτός θά ἐπιτύχη.

XIII - Ἑλληνικός αὐτοκρατορικός χῶρος

Εἶναι πολύ δύσκολο, μετά ἀπό διακόσια χρόνια παρασιτισμοῦ νά ἐπανέλθη ὁ Ἕλλην σέ μία στάση ἀνεξαρτήτων πρωτοβουλιῶν. Ἕνα παρασιτικό μυαλό ἀδυνατεῖ νά φαντασθῆ κάποια ἐναλλακτική λύση στήν θαλπωρή τῆς οἰκίας τοῦ δυτικοῦ ἀφεντικοῦ ὅπου ἐπί δύο αἰῶνες ὑπηρετεῖ ὡς καμαριέρης. Ἔξω στό κρύο καί τήν βροχή, ποῦ θά εὕρη τό κουράγιο νά ὀργανώση, μέ τούς ἀπόβλητους τοῦ τρίτου κόσμου, συμμαχία κατά τοῦ ἀφεντικοῦ; Ὄνειρα θερινῆς νυκτός ἦσαν οἱ πρωταρχικές προθέσεις τοῦ Ἀνδρέα Παπανδρέου γιά τριτοκοσμικές συμμαχίες μέ τήν γνωστή κούφια φρασεολογία, «ΕΟΚ-ΝΑΤΟ τό ἴδιο συνδικᾶτο». Τώρα φορᾶμε τήν στολή τοῦ λακέ, ἀνοίγουμε τήν θύρα τῆς ἀρχοντικῆς οἰκίας τῆς ΕΕ, στούς ταλαίπωρους πού δέν εἶχαν σάν καί μᾶς τήν τύχη νά προσληφθοῦν μέ παχυλό μισθό, ὡς μέλη ἀπό τίς Βρυξέλλες καί μέ ἕνα καλό φιλοδώρημα στήν παλάμη, ὑποσχόμεθα στό κράτος-ἱκέτη πού θέλει νά προσκολληθῆ στήν Εὐρωπαϊκή Ἕνωση, νά μεσολαβήσουμε στίς Βρυξέλλες γιά νά εἰσακουσθῆ ἀπό τό ἀφεντικό. Τελευταῖα, ὁ πρέσβυς τῆς Ἰνδίας στήν Ἀθήνα, στόν ὁποῖο ἐξέθετα τήν σημασία στενῆς συνεργασίας μεταξύ τῶν δύο χωρῶν μας πού ἀντιπροσωπεύουν ἀρχαιοτάτους πολιτισμούς, μοῦ ἀπήντησε ἀπογοητευμένος ὅτι ἡ κυβέρνηση τοῦ κ. Σημίτη ἦτο ἁπλῶς πρόθυμη, ὄχι ὡς Ἑλλάς ἀλλά ὡς τό ἀνατολικώτερο μέλος τῆς ΕΕ -

δηλαδή εἰς θέσιν θυρωροῦ- νά μεταφέρη τίς ἰνδικές ἐπιθυμίες στούς ὑψηλά ἱστάμενους τῆς βελγικῆς πρωτευούσης. Φαντασθεῖτε -μᾶς λένε- ὅτι ἐάν εἶχαν ἐπικρατήσει οἱ πρωταρχικές παπανδρεϊκές φαντασιώσεις, θά εὑρισκώμεθα στήν θέση τοῦ Ἰράκ ἤ τῆς Γιουγκοσλαυΐας. Περιμένοντας λοιπόν νά ἐπανεύρωμε τήν λεβεντιά μας, θέτουμε τό ἐρώτημα: ὑπάρχει ἐναλλακτική πολιτική στήν εὐρωπαϊκή προσκόλληση ὡς ὑπηρετικό προσωπικό; Ἀπό τόν τελευταῖο τροχό τῆς ἁμάξης, ἀπό περιφέρεια, εἶναι ποτέ δυνατόν νά ξαναγίνωμε κέντρο;

Ὁ Ἕλλην ἱστορικός Προκόπιος, τοῦ ΣΤ' αἰῶνος μ.Χ., περιέγραφε τήν αὐτοκρατορία μας στήν ἐποχή του, αὐτήν τοῦ Μεγάλου Ἰουστινιανοῦ, ὡς μίαν οἰκουμένη, ὡς μίαν κοινοπολιτεία μέ κέντρο τήν αὐτοκρατορία τῶν Ρωμηῶν. Πολλές ἦσαν οἱ χριστιανικές αἱρέσεις στήν περιφέρεια καί τελικά, στόν ἑπόμενο αἰῶνα, μία ἀπό αὐτές, τό Ἰσλάμ, πού ἐνεφανίσθη στήν βαρβαρική περιφέρεια τῆς ἀραβικῆς ἐρήμου, ἐπωφελήθη ἀπό τήν δυσαρέσκεια τῶν Συρίων καί Αἰγυπτίων χριστιανῶν αἱρετικῶν, πού ὑπεστήριζαν ἰδίως τόν ἀρειανισμό καί τόν μονοφυσιτισμό, καί ἐπειδή ᾐσθάνοντο καταπιεσμένοι ἀπό τό Βυζάντιο, ἐδέχθησαν τήν ἀραβοποίησή τους καί ἀπεκόπησαν ἀπό τόν βυζαντινό κορμό. Ὁ μεγαλύτερος ὅμως κίνδυνος γιά τήν Ρωμηοσύνη ἔμελλε νά ἔλθη ἀπό τήν βαρβαρική Δύση πού ἐπενόησε τίς δύο μεγαλύτερες καί πλέον ἐπικίνδυνες αἱρέσεις, τόν ρωμαιοκαθολικισμό καί τόν προτεσταντισμό, ἐπάνω στίς ὁποῖες οἰκοδόμησε ἕναν ἀντιδιαλεκτικό τρόπο σκέψεως, ἐκ διαμέτρου ἀντίθετο μέ τόν ἑλληνικό, πού ἀργότερα ἐξειλίχθη στόν μασονισμό. Ἡ Δύση πού ἦταν καί αὐτή, τούς πρώτους αἰῶνες, στήν περιφέρεια τοῦ Βυζαντίου, ἀνεξαρτητοποιήθη μετά τόν Θ' αἰῶνα μέ τόν Καρλομάγνο καί προσεπάθησε νά ὑπουδουλώση τήν βυζαντινή μητέρα της. Ἡ Ρωμηοσύνη, γιά νά σωθῆ ἀπό τόν δυτικό κίνδυνο, κατέφυγε στούς κόλπους τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Ἡ Δύση ὅμως κατώρθωσε τελικά νά διαλύση τήν Ὀθωμανία, νά ἐξάξη γυμνή ἀπό αὐτήν τούς Ρωμηούς, νά τούς καθυποτάξη καί νά τούς κάνη περιφέρειά της.

Ἐπειδή πολλοί πιστεύουν ὅτι οἱ ρωμαιοκαθολικοί εἶναι πιό ἐπικίνδυνοι ἀπό τούς προτεστάντες καί δέχονται πιό εὔκολα συνεργασία μέ τούς τελευταίους ἐπί τῇ βάσει τῆς κοινῆς ἀντιθέσεως στόν Πάπα, πρέπει νά γνωρίζουν πώς οἱ προτεστάντες εἶναι ἀπείρως πιό αἱρετικοί καί ἐπικίνδυνοι ἀπό τούς καθολικούς καί ὅτι τό πνεῦμα τοῦ καπιταλιστικοῦ φιλελευθερισμοῦ καί τῆς μασονίας πηγάζει πρωτίστως ἀπό τούς προτεστάντες καί ὄχι τούς καθολικούς.

Μία πολιτική πού θά ἐπιχειροῦσε νά ἐπαναφέρη τόν ἑλληνισμό ἀπό τήν περιφέρεια στό κέντρο, πρέπει νά ἀποκλείση κάθε συνεργασία μέ τούς προτεστάντες, νά δεχθῆ ἐπιλεκτικά κάποια μορφή συνεργασίας μέ τό πλέον συντηρητικό τμῆμα τῶν ρωμαιοκαθολικῶν πού κατευθύνονται ἀπό τήν σκέψη τοῦ πρώην ἀρχιεπισκόπου Marcel Lefebvre (1905-1991), τούς ἀποκαλουμένους Λεφεβριστές καί ἰδίως νά οἰκοδομήση μεγαλεπήβολη πολιτική στενῆς συνεργασίας μέ τούς αἱρετικούς τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου, δηλαδή μέ τούς Κόπτες τῆς Αἰγύπτου, τήν Ἐκκλησία τῆς Αἰθιοπίας, τούς Ἀρμενίους, τούς Ἰακωβίτες καί τούς Νεστοριανούς τῆς Συρίας καί τά διάφορα τμήματα τῆς θρησκείας τῶν Ἀγγέλων, οἱ ὁποῖοι ὅλοι τους ἀνήκουν στόν ἑλληνικό πολιτισμό καί οἱ ὁποῖοι πρό 13 αἰώνων ὑπεδουλώθησαν στήν πλέον ἐπικίνδυνη αἵρεση μετά τόν προτεσταντισμό, δηλαδή τό σουννιτικό Ἰσλάμ. Παρά τά φαινόμενα καί λόγῳ τοῦ ἠθικισμοῦ τους, ὁ προτεσταντισμός γερμανο-αγγλοσαξωνικοῦ τύπου ἀπό δυσμάς καί τό σουννιτικό Ἰσλάμ σαουδαραβικοῦ-πακιστανοαφγανικοῦ τύπου ἀπό Ἀνατολάς, περικυκλώνουν τόν χῶρο μας μέ μισαλλοδοξία.

Ὡς νέος Μέγας Ἰουστινιανός, ὁ μελλοντικός ἡγέτης τοῦ ἑλληνισμοῦ, πρέπει συνεπῶς: α) Στήν Δύση νά ἀνακόψη τήν πορεία τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως πρός τήν ὁμοσπονδοποίηση καί νά τήν επαναφέρη στήν τροχιά τῆς συνομοσπονδίας, μέ τήν ἀρωγή τῶν ντεγκωλλικῶν ὅλων τῶν δυτικοευρωπαϊκῶν ἐθνῶν καί τῶν ρωμαιοκαθολικῶν λεφεβριστῶν. β) Στήν Ἀνατολή νά ἀπεγκλωβίση τίς μεγάλες μᾶζες τῶν διαφόρων μειονοτικῶν θρησκειῶν ἀπό τόν θανατηφόρο ἐναγκαλισμό τοῦ σουννιτικοῦ Ἰσλάμ. Δυστυχῶς ὅμως ὅταν τό ἔτος 2000 ἐσφάγησαν γιά πολλοστή φορά οἱ Κόπτες τῆς Αἰγύπτου ἀπό τούς σουννῖτες μουσουλμάνους, τό δῆθεν ὀρθόδοξο κρατίδιο τῶν Ἀθηνῶν τούς ἠγνόησε παντελῶς ἐνῶ ὁ Πάπας ἔσπευσε μέ ταξίδι του στήν Αἴγυπτο νά τούς συμπαρασταθῆ. Μέ προοπτική μιᾶς μελλοντικῆς ἑλληνοκεντρικῆς πολιτικῆς, βασισμένης στήν θρησκευτική καί πολιτισμική διάσταση, παρουσιάζω ἐδῶ τίς ἐκφάνσεις μίας ἐκ τῶν πλέον ἀγνώστων μειονοτικῶν θρησκειῶν τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου, τῆς θρησκείας τῶν Ἀγγέλων.

Στήν Φρυγία, κοντά στό σημερινό Παμούκκαλε τῆς Τουρκίας (Ἱεράπολη) καί τήν Λαοδίκεια, ὑπῆρχε στήν ἐποχή τοῦ Χριστοῦ, μιά σημαντική πόλη, ἀλλά σήμερα ξεχασμένη ὑπό τά ἐρείπιά της, ὀνόματι Κολοσσές (ἤ Κολασσές). Ἦτο κτισμένη στίς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Λύκου ἀπό τούς Ἕλληνες ἀλλά παρήκμασε ὅταν ἱδρύθη ἡ Λαοδίκεια τό 24 π.Χ. καί στό Βυζάντιο μετωνομάσθη σέ Χῶνες. Ὁ χριστιανισμός εἶχε ἐμφανισθῆ στίς Κολοσσές, ἐνωρίς, περί τά μέσα τοῦ πρώτου αἰῶνος ὑπό τήν καθοδήγηση κατοίκου τῆς πόλεως, τοῦ Ἐπαφρᾶ. Ἀπό τήν φυλακή του στήν Ρώμη, ὁ ἀπόστολος Παῦλος, κατόπιν ἐπισκέψεως πού τοῦ ἔκανε ἐκεῖ ὁ Ἐπαφρᾶς, γιά νά τόν πληροφορήση γιά ἐμφανιζόμενες αἱρετικές τάσεις στήν κοινότητα τῶν Κολοσσῶν, τήν ὁποίαν προσωπικῶς ὁ Παῦλος δέν ἐγνώ-

ριζε, ἔγραψε τήν «πρός Κολασσαεῖς Ἐπιστολή», περί τό 63 μ.Χ., τήν ἐποχή πού ἰσχυρός σεισμός κατέστρεφε ὁλοσχερῶς τήν πόλη. Καί ποιές ἦσαν οἱ αἱρετικές αὐτές τάσεις; Ἡ ἰρανικῆς προελεύσεως θεοποίηση τῶν ἀγγέλων, πού εὑρίσκεται, μεταξύ ἄλλων, καί στό σύμβολο τοῦ ζωροαστρισμοῦ, τόν Φραβαχάρ, τόν μόνο ἀπεικονιζόμενο ὕψιστο Θεό, τόν Ἀχούρα Μάζντα, ὑπό μορφήν ἀνθρωπομόρφου ἡλιακοῦ δίσκου μέ φτερά. Ὑπό τόν Φραβαχάρ οἱ φραβασί, οὐράνια ἀσώματα ὄντα, ἀπεικονίζονται νοερῶς ὡς λογχοφόροι ἱππεῖς, ὡς στρατιῶτες τοῦ Θεοῦ κατά τοῦ κακοῦ. Φραβασί σημαίνει προστασία, διότι κάθε ἄνθρωπος ἔχει ἕναν φραβασί πού τόν προστατεύει κατά τοῦ κακοῦ.

Γράφει λοιπόν ὁ ἀπόστολος Παῦλος πρός τούς Κολασσαεῖς (κεφ. Β', 18): Δέν χρειάζεσθε μεσάζοντες. Νά λατρεύετε ἀπ᾽ εὐθείας τόν Θεό, τόν Χριστό, ὄχι τούς ἀγγέλους, διότι ἔτσι ὑποπίπτετε στήν θρησκεία τῶν ἀγγέλων, στήν ἀγγελοθρησκεία, στήν ἀγγελολατρεία. Γίνεσθε ἀγγελικοί. Ἐπειδή, λέγει, θεωρεῖτε τόν ἑαυτό σας δῆθεν μικρό καί ἀνάξιο ὥστε νά λατρεύετε ἀπ᾽ εὐθείας τόν Θεό, ἐπιδίδεσθε στήν θρησκεία τῶν ἀγγέλων. Γύρω στό 360 μ.Χ. (ἡ ἀκριβής ἡμερομηνία ἀγνοεῖται), σέ μιά τοπική ἐκκλησιαστική Σύνοδο, ὄχι οἰκουμενική, στήν παραπλεύρως κειμένη Λαοδίκεια (Ἐσκιχισάρ), κέντρο τῆς αἱρέσεως, ἐξεδόθησαν 60 ἐκκλησιαστικοί κανόνες ἀπό 20 συνέδρους. Μεταξύ αὐτῶν συνεκαταλέγετο καί ὁ ζηλωτής ἐπίσκοπος Κύπρου Ἐπιφάνιος. Ὁ 35ος κανών ἀπηγόρευε στούς χριστιανούς νά λατρεύουν τούς ἀγγέλους, πράξη πού ἐθεώρει ὡς εἰδωλολατρεία. Ἐπειδή ὅμως ἡ προσήλωση τῶν χριστιανῶν πρός τούς ἀγγέλους παρέμενε πολύ ἔντονη, ἡ Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος τῆς Νικαίας τοῦ 787, μαζί μέ τήν ἐπάνοδο τῶν εἰκόνων πού εἶχαν καταργηθῆ ἀπό τούς εἰκονομάχους, ἐπανέφερε καί τούς ἀγγέλους, κάνοντας

καί στίς δύο περιπτώσεις τήν διαφορά μεταξύ εἰκονολατρείας καί ἀγγελολατρείας ἀπό τήν μία πλευρά, πού ἐσυνεχίζετο νά καταδικάζεται, καί τήν τιμητική προσκύνηση τῶν εἰκόνων καί τῶν ἀγγέλων ἀπό τήν ἄλλη, πού ἀνεγνωρίζετο ὡς θεμιτή. Ἡ τιμή λοιπόν διακρίνεται ἀπό τήν λατρεία. Λατρεία ἀποδίδεται μόνον στόν Θεό. Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι ὁ ζηλωτής Ἐπιφάνιος στόν Δ' αἰῶνα, ὑπῆρξε συνάμα οὐσιαστικά ὁ πρῶτος εἰκονοκλάστης θεολόγος - ἄν καί δέν χρησιμοποιοῦμε τήν λέξη εἰκονοκλάστης γιά τόν Δ' αἰῶνα- ὁ ὁποῖος κατεφέρθη ἀκόμη καί κατά τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, στάση πού ὡδήγησε στήν καταδίκη τοῦ τελευταίου.

Ὁ Ἁγιορείτης μοναχός Ἅγιος Νικόδημος (1749-1809) στό βιβλίο του πού ὀνομάζεται *Πηδάλιον*, ἡρμήνευσε ὡς ἑξῆς τόν 35ο κανόνα, γράφοντας (σ. 433-434): «Ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος ἐν τοῖς *Παναρίοις* [δηλαδή στό ἔργο του μέ τίτλο *Πανάριον*] λέγει, ὅτι ἦτο αἵρεσις παλαιά τῶν ὀνομαζομένων Ἀγγελικῶν, οἵτινες ἐδίδασκον ὅτι δέν πρέπει νά ἐπικαλούμεθα τόν Χριστόν εἰς βοήθειαν... ἐπειδή τοῦτο εἶναι ὑπέρ τήν ἀξίαν τήν ἀνθρωπίνην, καθ' ὅτι καί ὁ Χριστός εἶναι ὑπέρ ἄνθρωπον, ἀλλά πρέπει νά ἐπικαλούμεθα τούς Ἀγγέλους εἰς ταῦτα. Αὕτη δέ ἦτο κρυφή πλάνη τοῦ διαβόλου, ἵνα ἐκ τῆς τοιαύτης προσποιητῆς εὐλαβείας καί ταπεινώσεως καταντήσουν ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι, εἰς τό νά ἐπικαλοῦνται ὡς Θεούς τούς Ἀγγέλους, καί ἀκολούθως νά λατρεύουν τῇ κτίσει παρά τόν κτίσαντα... Διά τοῦτο ὁ παρών κανών ἀναθεματίζει τούς χριστιανούς ἐκείνους ὁποῦ ἀφίνουν μέν τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καί τό νά ἐπικαλοῦνται τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ καί Θεόν, συνάγονται δέ εἰς ναούς τῶν Ἀγγέλων -ἦτο γάρ, κατά τόν Θεοδώρητον [ἐπίσκοπο Κύρρου τῆς Συρίας τό 423] ἕως εἰς τόν καιρόν του, ναός τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ εἰς τά μέρη ἐκεῖνα τῆς Λαο-

δικείας διά τοιαύτην αἰτίαν- καί ἐπικαλοῦνται αὐτούς ὡς Θεούς, καί ἀκολούθως μέ τόν κεκρυμμένον τοῦτον τρόπον εἰδωλολάτραι καί κτισματολάτραι γίνονται. Ταῦτα δέ, λέγει ὁ κανών, ὄχι διά νά μᾶς ἐμποδίσῃ ἀπό τό νά ἐπικαλούμεθα ὡς μεσίτας τούς Ἀγγέλους πρός βοήθειάν μας, ἄπαγε! ἀλλ' ἵνα ἐμποδίσῃ τῆς ἐπικλήσεως τήν ὑπερβολήν».

Παρ' ὅλες τίς προσπάθειες τῶν θεολόγων, ὁ λαός τῶν χριστιανῶν ἐσυνέχισε ὄχι μόνον τήν εἰκονολατρεία ἀλλά καί τήν ἀγγελολατρεία. Εἰδικά ἐσυνέχισε νά λατρεύῃ τόν ἀρχάγγελο Μιχαήλ ὄχι μόνον στήν δυτική Μικρασία ἀλλά παντοῦ μέσα στήν Βυζαντινή Αὐτοκρατορία. Στήν Κωνσταντινούπολη εἶχαν κτισθῆ 24 ἐκκλησίες ἀφιερωμένες στόν θεσπέσιο αὐτό ἀρχάγγελο. Ἀκόμη σήμερα ἡ 6η Σεπτεμβρίου εἶναι ἀφιερωμένη σέ θαῦμα τοῦ ταξιάρχου Μιχαήλ στίς Κολοσσές καί ἡ νῆσος Σύμη στά Δωδεκάνησα παραμένει στόν ΚΑ' αἰῶνα τό σημαντικώτερο κέντρο λατρείας τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, ὅπου δεσπόζει ἡ θαυματουργή ὁλόσωμη ἀσημένια εἰκόνα του στήν Ἱερά Μονή Πανορμίτου, ξεχωριστό προσκύνημα Ἑλλήνων ὀρθοδόξων καί Τούρκων ἀλεβήδων. Στήν Σύμη σήμερα, ἐκτός τοῦ Πανορμίτου, ὑπάρχουν ἄλλα ὀκτώ μοναστήρια ἀφιερωμένα στόν ταξίαρχο Μιχαήλ, δηλαδή ἐννέα συνολικά, πού ἀντιστοιχοῦν στά ἐννέα ἀρχαγγελικά τάγματα. Πρόκειται γιά τόν Αὐλακιώτη, τόν Καϊλλιώτη, τόν Κοκκιμήδη, τόν Περιβλιώτη, τόν Θαρρεινό, τόν Ρουκουνιώτη, τόν Κουρκουνιώτη καί τά Μιχαηλιδάκια. Τά τάγματα στά ὁποῖα ἀντιστοιχοῦν εἶναι οἱ Ἄγγελοι, οἱ Ἀρχάγγελοι, οἱ Θρόνοι, οἱ Δυνάμεις, οἱ Ἀρχές, οἱ Κυριότητες, οἱ Ἐξουσίες, τά Χερουβείμ καί τά Σεραφείμ.

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος στό *Πηδάλιον* ἐξηγεῖ περαιτέρω τήν προέλευση τοῦ ὅρου «Ἀγγελικοί» πού ἔφερον οἱ ὀπαδοί αὐτῆς τῆς θρη-

σκείας. Γράφει: «Κατά μέν τόν ἅγιον Ἐπιφάνιον, Ἀγγελικούς οὗτοι ὠνόμαζον τόν ἑαυτόν τους, ἤ διατί ὑπερηφανεύοντο πῶς εἶχον τάξιν Ἀγγέλων κατά τήν πολιτείαν, ἤ διατί ἐφλυάρουν, ὅτι ἀπό τούς Ἀγγέλους ἐκτίσθη ὁ Κόσμος. Κατά δέ τόν θεῖον Θεοδώρητον, διατί ἔλεγον ὅτι ὁ νόμος διά τῶν Ἀγγέλων ἐδόθη, δι' ὅ καί ἐσέβοντο καί ἐλάτρευον αὐτούς... Ἡ αἵρεσις αὕτη ἔμεινεν εἰς πολλούς χρόνους ἐν τῇ Φρυγίᾳ καί Πισιδείᾳ, τῶν ὁποίων Μητρόπολις ἦτο ἡ Λαοδίκεια... Ὁ δέ Ὠριγένης λέγει ὅτι διά τοῦτο ἐπεκαλοῦντο ὡς Θεούς τούς Ἀγγέλους, διατί εὕρισκον αὐτούς ὀνομαζομένους παρά τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ θείους καί Θεούς».

Τό πρόβλημα πού τίθεται ἐξ ἀρχῆς εἶναι τό ἑξῆς: Ἐφ' ὅσον οἱ ἄγγελοι εἶναι ἀσώματοι καί ὄχι ἐνσαρκωμένοι, ὅπως ὁ Χριστός, ἡ Παναγία καί οἱ ἅγιοι, πῶς εἶναι δυνατόν νά ζωγραφίζωνται ἐπάνω σέ εἰκόνες; Ὅμως, ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, στήν Ζ' Οἰκουμενική της Σύνοδο τῆς Νικαίας, ἀνεγνώρισε πώς οἱ Ἄγγελοι ἔκαμαν θαύματα καί ἐνεφανίζοντο κατά καιρούς στούς ἀνθρώπους ὡς πρόσωπα ἐνσαρκωμένα. Αὐτό ἐξήγησαν κατά τήν Σύνοδο αὐτή οἱ Ἰωάννης Θεσσαλονίκης καί Ταράσιος, οἰκουμενικός πατριάρχης, ὁ συγκαλέσας τήν Σύνοδο. Ὅπως διαβάζουμε στό *Πηδάλιον* (σ. 316): «Ἀναγνωσθέντος τοῦ λόγου Ἰωάννου Θεσσαλονίκης, ἐν ᾧ ἀποδεικνύει ὅτι πρέπει νά εἰκονίζωνται οἱ Ἄγγελοι ὡς ὁραθέντες ἀπό πολλούς αἰσθητῶς, πολλαῖς φοραῖς, μέ τό εἶδος τῶν ἐδικῶν τους σωμάτων, ἀπεκρίθη ὁ Ταράσιος, ὅτι ἀπέδειξεν ὁ Πατήρ οὗτος ὅπως πρέπει νά ζωγραφοῦνται οἱ Ἄγγελοι, ἐπειδή εἶναι περιγραπτοί καί ἐπειδή ὡς ἄνθρωποι ἐφάνησαν εἰς πολλούς. Εἰς δέ τοῦ Ταρασίου τήν γνώμην καί ἡ Σύνοδος συνεφώνησεν».

Ἡ Ὀρθοδοξία ποτέ δέν ὥρισε ἐπακριβῶς τί ἐστί ἄγγελος. Τά ἐννέα προαναφερθέντα ἀγγελικά τάγματα τά γνωρίζομε ἀπό τόν ἀνώ-

νυμο νεοπλατωνικό συγγραφέα, γνωστό ὡς Ψευδο-Διονύσιο Ἀρεοπαγίτη, πού ἔζησε γύρω στόν ΣΤ' αἰῶνα, καί ὁ ὁποῖος συνέγραψε τό ἔργο, ***Περί οὐρανίου ἱεραρχίας***. Πάντως ἡ ἀρχική προέλευση τῆς εἰκονικῆς ἀποτυπώσεως τῶν ἀγγέλων εἶναι ἰρανοβαβυλωνιακή καί ὄχι ἀρχαιοελληνική. Στόν πτερωτό Ἑρμῆ ἀνάγεται μόνον ἡ ἰδιότητά τους ὡς ἀγγελιοφόρων καί ἡ παρουσία τους στήν Ὀρθοδοξία ὡς καί στίς ἄλλες θρησκεῖες, ὅπως στό Ἰσλάμ, τόν Ἀλεβισμό, τόν Ἰουδαϊσμό προέρχεται, μέσῳ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀπό τήν κοινή ἰρανοβαβυλωνιακή παράδοση. Στόν προχριστιανικό ἑλληνισμό, ὁ ἰρανοβαβυλωνιακός ἄγγελος ἐμφανίζεται πρῶτα ὡς ἀρσενικός πτερωτός θεός, μέ τό ὄνομα Ἔρως καί κατόπιν ὡς θηλυκή πτερωτή θεά μέ τό ὄνομα Νίκη. Πρόκειται γιά ἀρχαιοτάτους θεούς τῆς πρώτης κοσμογονικῆς ἐποχῆς, πρίν ἀπό τήν ἐμφάνιση τῶν Ὀλυμπίων θεῶν. Ἀναπαρίστανται στά ἀθηναϊκά νεκρικά ἀγγεῖα, τά ἀποκαλούμενα *ἀσκοί*. Πρόκειται περί γυμνῶν ἀρσενικῶν ἀγγέλων (Ἔρωτες) καί θηλυκῶν ἐνδεδυμένων ἀγγέλων (Νίκες). Μέ τόν ἴδιο εἰκονογραφικό τρόπο οἱ Ἕλληνες ἐφιλοτέχνησαν τρεῖς ἄλλους ἀγγέλους, τόν Ἵμερο (Ἡσιόδου Θεογονία, στίχοι 64 καί 201), τόν Πόθο, πού ἡ μορφή του ἐστόλιζε πολλά ἀγγεῖα, καί τόν Ἀντέρωτα. Ὁ ἄγγελος Ἀντέρως (ἀντί ἔρως), ἀνάθημα τῶν μετοίκων, ἦτο παρών στήν Ἀθήνα ὡς βωμός των. Καί οἱ τέσσερις αὐτοί ἄγγελοι ἦσαν γυμνοί ἄρρενες καί μόνον ἀπό τυχόν ἐπιγραφές ἠδύνατο νά τούς ξεχωρίσῃ κανείς.

Στήν *Θεογονία* τοῦ Ἡσιόδου, ἐξηγεῖται, μετά τόν στίχο 115, ἡ Γένεση τοῦ σύμπαντος μέ τήν ἑξῆς σειρά: «Πρῶτα ἀπό ὅλα ἦταν τό Χάος, καί ἔπειτα ἡ Γῆ μέ τήν πλατειά ἀγκάλη, τόπος γιά ὅλους ἀσφαλισμένος στόν αἰῶνα, τούς ἀθανάτους πού διαφεντεύουν τίς χιονισμένες κορυφές τοῦ Ὀλύμπου καί τά Τάρταρα τά σκοτεινά στά βάθη τῆς γῆς μέ τούς φαρδεῖς δρόμους. Καί ὁ Ἔρως ὁ ὡραιότε-

ρος ἀπό τούς ἀθανάτους θεούς, αὐτός πού λύνει γόνατα τῶν θεῶν ὅλων καί τῶν ἀνθρώπων καί δαμάζει μέσα στά στήθη καρδιά καί φρόνηση. Ἀπό τό Χάος γεννήθηκε τό Ἔρεβος καί ἡ μαύρη Νύχτα. Ἀπό τήν Νύχτα γεννήθηκε ὁ αἰθέρας καί ἡ Μέρα. Τούς γέννησε ἀπό τό Ἔρεβος σμίγοντας ἐρωτικά μαζί του. Ἡ Γῆ γέννησε, πρῶτα, ἕναν ἰσότιμό της, τόν κατάστερο Οὐρανό νά τήν καλύπτη ἀπό παντοῦ καί νά εἶναι τόπος ἀσφαλισμένος αἰώνια γιά τούς εὐτυχισμένους θεούς. Καί γέννησε τά ὄρη τά ψηλά...τό ἀτρύγητο πέλαγος πού φουσκοθαλασσώνει, τόν Πόντο. Κι ἔπειτα, σάν πλάγιασε μέ τόν Οὐρανό γέννησε τόν... Ὠκεανό... Τελευταῖος γεννήθηκε *ὁ Κρόνος*» (ἀπόδοση στήν νεοελληνική Ἀγγέλου Βλάχου). Συνεπῶς ὁ ἀρχάγγελος Ἔρως ἐγεννήθη ὡς ὁ πρῶτος καί ὡραιότερος ἀθάνατος Θεός ἀπό τήν Γῆ, τήν Γαῖα, πού ἀνῆλθε ἀπό τό Χάος. Ἀλλά ἐνῶ στήν ἀρχή ἡ Νύξ εἶναι ἀγαθοποιό στοιχεῖο καί δημιουργεῖ τό Φῶς ὑπό τόν ἀρχάγγελο Ἔρωτα, ἀργότερα δημιουργεῖ τόν Θάνατο ὡς Κρόνο, ὡς κύριο τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς τῆς δευτέρας κοσμογονικῆς ἐποχῆς. Γίνεται δηλαδή ἡ μετατροπή ἀπό τόν Ἑωσφόρο στόν Σατανᾶ. Στήν Κοσμογονία τῶν Ὀρφικῶν ὁ Ἔρως ἐξῆλθε ἀπό τό κοσμικό Αὐγό πού ἐγέννησε ἡ Νύκτα μόνη της μέσα στό Ἔρεβος. Κατά ἄλλη ὀρφική ἐκδοχή, τό κοσμικό αὐγό ἐσχίσθη στά δύο καί ἐδημιούργησε μέ τά δύο ἐπιμέρους τμήματα του, τόν Οὐρανό καί τήν Γῆ. Μέσα ἀπό αὐτό τό αὐγό ἐξῆλθε καί ὁ μέγας Θεός μέ χρυσά πτερά, ὁ Ἔρως, ὁ ὁποῖος καί ἐδημιούργησε τό σύμπαν, ἀφοῦ ἐγέννησε τήν Νύκτα καί τούς ἀθανάτους θεούς. Ὁ Ἔρως ἐπίσης ἐλατρεύετο ὑπό μορφήν ἀκατεργάστου λίθου. Ὑπῆρχαν στούς ἀρχαϊκούς χρόνους, εἰδικά στήν Ἀθήνα καί τήν Μικρά Ἀσία, πολλά κέντρα ἀγγελολατρείας τοῦ Ἔρωτος καί οἱ πιστοί ὠνομάζοντο Ἔρωτες (τό ἀντίστοιχο τοῦ ὅρου Ἀγγελικοί). Ὁ Πλάτων στό *Συμπόσιο* ἐξηγεῖ

μέ τόν τρόπο του τήν πτώση τοῦ πτερωτοῦ Θεοῦ Ἔρωτος ἀπό τό καλό στό κακό, ἀπό τόν πνευματικό ἔρωτα στόν σαρκικό ἔρωτα. Τήν ἐποχή τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἡ πνευματική ἐξαθλίωση τῆς ρωμαϊκῆς κοινωνίας πού ἔμοιαζε ἔντονα μέ τήν ἰδική μας τῶν ἀρχῶν τοῦ ΚΑ' αἰῶνος, καί ἡ ὁποία ἐλάτρευε πλέον τόν Ἄγγελο Ἔρωτα μόνον ὑπό μορφήν σαρκικοῦ πόθου καί μάλιστα ὁμοφυλοφιλικοῦ (ὁμοία ἦτο καί ἡ πνευματική πτώση τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης), ὤθησε τόν χριστιανισμό νά τόν ἀντικαταστήση μέ τό οὐσιαστικό Ἀγάπη πού ἐδημιούργησε ἀπό τό ρῆμα ἀγαπάω-ῶ, τό ὁποῖο καί σημαίνει ἐράω-ῶ πνευματικῶς ἤ μέ τρυφερότητα οἰκογενειακή.

Ἡ Ὀρθοδοξία ταλαντεύεται μεταξύ διαφορετικῶν ὁρισμῶν τῆς οὐσίας τῶν ἀγγέλων: «Οἰκεῖα δέ σώματα τῶν Ἀγγέλων ἑρμηνεύουσί τινες μέν νεώτεροι θεολόγοι ὅτι εἶναι τά σώματα ἐκεῖνα τά πρόσκαιρα, τά ὁποῖα προσέλαβον διά νά γένουν μέ αὐτά ὁρατοί εἰς τούς ὀφθαλμούς, προσειλημμένα ἐκ τῆς *ἀερώδους οὐσίας*. Ὁ δέ Ἰωάννης Θεσσαλονίκης λέγει ὅτι διά τοῦτο οἱ Ἄγγελοι εἰκονίζονται, διατί ἔχουσι *λεπτά σώματα (λεπτοσώματοι)*, φέρων καί μάρτυρας εἰς τοῦτο τόν Μέγαν Βασίλειον, τόν Μέγαν Ἀθανάσιον καί τόν θεῖον Μεθόδιον. Καί ὁ θεῖος Ἱλάριος λέγει ὅτι πᾶν κτιστόν, ἐξ ἀνάγκης ἐστί καί σωματικόν. Ἀλλά καί ὁ Ὠριγένης λεπτοσωμάτους τούς Ἀγγέλους ὑπέλαβε... καί ὁ Αὐγουστῖνος. Πρός τούτοις δέ πᾶσι καί ὁ Μέγας Μακάριος». (*Πηδάλιον*, σ. 316-317). Τήν ἑβραϊκή προέλευση τῶν ἡγετῶν τῶν ἀγγέλων μαρτυρεῖ καί τό ὄνομά τους: ἑβραϊκά Σαράφ, πληθυντικός, Σεραφείμ καί ἑβραϊκά ἐπίσης Χερουβείμ, ὡς καί τά ὀνόματα τῶν ἀρχιστρατήγων τῶν οὐρανίων δυνάμεων, Μιχαήλ καί Γαβριήλ καί τοῦ ἀρχαγγέλου Ραφαήλ. Τό μέγεθος τῆς αἱρέσεως τῆς ἀγγελοθρησκείας ἐμφαίνεται ἀπό τόν ζωροαστρικῆς προελεύσεως ἀγῶνα τῶν ἀγγέλων τοῦ καλοῦ κατά τοῦ ἀποστάτου ἀγγέ-

λου τοῦ κακοῦ. Ὁ Ἑωσφόρος, θέλοντας νά ἰδιοποιηθῆ τήν δόξα τοῦ Θεοῦ εὑρίσκει ἀντιμετώπους τούς Ἀρχαγγέλους πού ἡ Ὀρθοδοξία ἑορτάζει στίς 8 Νοεμβρίου, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ καλέσματός τους, σέ στάση προσοχῆς, ὅλων των ἀγγέλων γιά τήν διακονία τοῦ ὑψίστου Θεοῦ, πού ὀνομάζομε «Σύναξη τῶν Ἀσωμάτων». Ἐάν ὅλοι οἱ ἄγγελοι ἐδοξάζοντο ὡς θεοί τότε θά ὑπέπιπταν στό ἴδιο ἁμάρτημα ἀλαζονείας μέ τόν Ἑωσφόρο.

Στό τρίγωνο Μικρᾶς Ἀσίας, Ἰράν καί Μεσοποταμίας, ὅπου καθοριστική ὑπῆρξε ἡ ἐπιρροή τοῦ ζωροαστρισμοῦ, τοῦ ἰουδαϊσμοῦ, τοῦ χριστιανισμοῦ, τοῦ μανιχαϊσμοῦ, καί ἀργότερα τοῦ ἰσλάμ, ἀνεπτύχθη μιά αὐτοτελής θρησκεία, καί ὄχι πλέον μιά αἵρεση τοῦ χριστιανισμοῦ, ἡ θρησκεία τῶν Ἀγγέλων, ἡ ὁποία δέν δύναται νά καταταχθῆ ὡς παραφυάδα καμμιᾶς ἐκ τῶν προαναφερθεισῶν θρησκειῶν.

Αὐτή ἡ αὐτοτελής θρησκεία τῶν Ἀγγέλων ἐνεφανίσθη ὑπό τρεῖς μορφές: τόν γιαρσανισμό, τόν γιεζιντισμό καί τόν ἀλεβισμό. Κοινός παρονομαστής καί τῶν τριῶν αὐτῶν μορφῶν -πού συναντᾶμε καί στόν ζωροαστρισμό- εἶναι ἡ πίστις στήν ὕπαρξη ἑπτά φωτεινῶν ἀγγελικῶν λεπτοσωμάτων, αἰθερικῆς ὑποστάσεως, πού προστατεύουν τό σύμπαν κατά ἑπτά ἀντιστοίχων σκοτεινῶν ὑπάρξεων τῆς ὕλης, καθώς καί ἡ ὕπαρξη μιᾶς τάξεως κληρονομικῶν ἱερέων. Βάση ἐπίσης τῆς θρησκείας αὐτῆς εἶναι ἡ μετεμψύχωση, κοινή δοξασία ὅλων τῶν θρησκειῶν τῶν Ἰνδοευρωπαίων ἀπό τήν Ἑλλάδα μέχρι τήν Ἰνδία, μέσῳ τοῦ Ἰράν, μετεμψύχωση πού ἐκδηλώνεται μέ πολλαπλές ἐνσαρκώσεις τοῦ Θεοῦ, διά μικρῶν καί μεγάλων ἀβατάρ καί στήν ὁποία ἀντιτίθενται οἱ σημιτικές θρησκεῖες τοῦ ἰουδαϊσμοῦ, τοῦ χριστιανισμοῦ καί τοῦ ἰσλάμ.

Ὁ ὕψιστος Θεός τῆς ἀγγελοθρησκείας ὀνομάζεται *Χάκ* (τό Ἅγιον Πνεῦμα) καί εἰσῆλθε εἰς τόν κόσμο εἰς τήν ἀρχή τῶν πάντων ὡς τό ὕψιστο ἀβατάρ, τό ὁποῖο καί ἵδρυσε τό ὑλικό σύμπαν. Τό Ἅγιον Πνεῦμα δέν ἀναμειγνύεται στίς ὑποθέσεις τοῦ κτιστοῦ αὐτοῦ σύμπαντος παρά γιά νά τό κρατᾶ ἑνωμένο μέσα στήν οὐσία του. Τό πρῶτο ἀβατάρ, πού ἐνεφανίσθη κατόπιν, εἶναι ὁ Δημιουργός καί ὀνομάζεται «Κύριος ὁ Θεός», σέ ὅλες τίς μορφές τῆς θρησκείας αὐτῆς ἐκτός τοῦ γιεζιντισμοῦ. Ὁ Δημιουργός λοιπόν ἐμφανίζεται καί μέ πέντε πρόσθετα ἀβατάρ, τούς Μπαμπάδες ἤ Μπάμπ (Θύρες) οἱ ὁποῖοι εἶναι οἱ ὑπασπιστές τοῦ Δημιουργοῦ πού διοικοῦν τήν Πλάση. Αὐτοί εἶναι οἱ Ἀρχάγγελοι, οἱ ὁποῖοι μαζί μέ τόν Δημιουργό καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, σχηματίζουν τούς Ἱερούς Ἑπτά τῆς πρώτης ἐποχῆς τοῦ σύμπαντος καί ἀκολουθοῦν ἕξι ἄλλες ἐποχές. Μία νέα ἐποχή ἄρχεται ὅταν ἡ οὐσία τῶν ἀβατάρ τῆς προηγουμένης ἐποχῆς μετεμψυχώνεται σέ νέα ἀβατάρ γιά νά σχηματίση καί πάλι μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα, τόν ἱερό ἀριθμό ἑπτά.

Πρόκειται περί μυστηριακῆς θρησκείας μυημένων πού κρατεῖται μυστική ἀπό τούς μή πιστούς, ἀκόμη καί ὅταν οἱ ὀπαδοί της δέν διώκονται. Εἶναι μία οἰκουμενική θρησκεία μέ ὑψηλή τάση συγκρητισμοῦ, συνέχεια τοῦ ἰρανοβαβυλωνιακοῦ συγκρητισμοῦ. Θεωρεῖ ὅλες τίς ἄλλες θρησκεῖες ὡς νόμιμες ἐκφάνσεις μιᾶς καί μόνης ἀρχικῆς ἰδέας τῆς ἀνθρωπίνης πίστεως στό Ἅγιον Πνεῦμα. Ἔτσι ἡ θρησκεία τῶν Ἀγγέλων ἐπιτρέπει στά μέλη της νά εἶναι συνάμα καί μέλη ἄλλων θρησκειῶν, ἐκτός εἰδικῶν ἱστορικῶν περιστάσεων ὅπως ἡ ἔντονη ἐχθρότητα τῶν Τούρκων Ἀλεβήδων πρός τό Ἰσλάμ, λόγῳ τῶν μακρῶν διώξεων πού ὑπέστησαν στήν διάρκεια τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας καί τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας. Οἱ Ἀλεβῆδες ἀπαγορεύουν στά μέλη τους νά εἰσέρχωνται σέ τζαμιά καί τιμωροῦν μέ θάνατο τούς πιστούς των πού θά πάρουν σύζυγο ἀπό τόν χῶρο τοῦ Ἰσλάμ.

Ἀντιθέτως, τά μπεκτασικά μοναστήριά τους εἶχαν κατά καιρούς στήν κεφαλή τους, χριστιανορθοδόξους μπαμπάδες, δηλαδή καθηγουμένους πού παρέμεναν ἐπισήμως μέλη τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, γι᾽αὐτό καί στόν ΙΘ' αἰῶνα ἑλληνικοί ἐθνικιστικοί κύκλοι κατηγόρησαν τούς μπεκτασῆδες-ἀλεβῆδες πώς αὐτή ἡ συγκρητιστική τους στάση ἦταν ἐκ τοῦ πονηροῦ, μέ σκοπό νά προσηλυτίσουν τούς Ρωμηούς στό Ἰσλάμ μέσῳ τοῦ μπεκτασισμοῦ. Τήν ἰδία συγκρητιστική τοποθέτηση τήν συναντᾶμε καί στόν ἰνδουϊσμό. Πάντως εἶναι γεγονός πώς ἀπό τῶν ἀρχῶν τοῦ ΙΕ' αἰῶνος ὁ ἀλεβισμός ἐπέτυχε νά ἐπηρεάση σημαντικά τό σιιτικό ἰσλάμ τοῦ Ἰράν στό σημεῖο πού πολλοί, ἀκόμη σήμερα, ἐπιπόλαιοι μελετητές τοῦ ἀλεβισμοῦ νά τόν συγχέουν μέ τό σιιτικό ἰσλάμ, εἰδικά στήν Ἑλλάδα,ὅπως π.χ. τό βιβλίο τοῦ Ἰωάννη Ἀλατζᾶ, *Ἡ ἀλεβίτικη-μπεκτασική ταυτότητα στή σύγχρονη Τουρκία* (Θεσσαλονίκη, 1999) ἤ τό βιβλίο τῆς Λιάνας Μυστακίδου, *Οἱ Ἀλεβῆδες στή σύγχρονη Τουρκία* (Ἀθήνα, 1997). Ὁ κ. Ἀλατζᾶς γράφει μάλιστα τά παρακάτω φαιδρά (σ. 15): «Τά τελευταῖα χρόνια, μετά τήν ἐπιστροφή τοῦ ἀγιατολλάχ Χομεϊνί στήν Περσία, ἔγινε κάποιος λόγος γιά τήν σιιτική ὁμολογία, στήν ὁποία ὑπάγονται οἱ Πέρσες. Στήν γείτονα Τουρκία ἡ σιιτική αὐτή, ἰσλαμική καί περσική ὁμολογία -ἤ δόγμα- παίρνει τό ὄνομα ἀλεβιτισμός». Ὅσο γιά τήν κυρία Μυστακίδου γράφει (σ. 63): «Οἱ Ἀλεβῆδες, οἱ κυνηγημένοι καί καταπιεσμένοι μουσουλμᾶνοι τοῦ μικρασιατικοῦ χώρου». Εἶναι ἀλήθεια ὅτι καί ἡ σημερινή τακτική τῶν Ἀλεβήδων τῆς Τουρκίας δέν βοηθεῖ τόν μή μυημένο νά καταλάβη τήν ἀλεβιδική ταυτότητα. Ἔτσι, σέ μιά συζήτηση πού εἶχα πρόσφατα στήν Κωνσταντινούπολη, κατά τήν ὁποία ὑπεστήριζα τήν μή μουσουλμανική ταυτότητα τῶν Ἀλεβήδων, ὁ θρησκευτικός κληρονομικός ἡγέτης τους καί φί-

λος μου, ὁ ντεντέ καθηγητής Διεθνῶν Σχέσεων τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Γκαλατασαράγι στήν Πόλη, Ἰζζεττίν Ντογάν, μοῦ ἀπήντησε (κλείνοντάς μου τό μάτι) πώς ὅλοι οἱ Τοῦρκοι στήν οὐσία -ἀκόμη καί αὐτοί πού δηλώνουν μουσουλμάνοι- εἶναι Ἀλεβῆδες, χωρίς συχνά νά τό συνειδητοποιοῦν, ἐφ᾽ ὅσον ἡ θρησκεία αὐτή εἶναι ἡ πραγματική ὅλων τῶν Τούρκων!

Ποία εἶναι ἡ σχέση μεταξύ ἀγγελοθρησκείας ὡς χριστιανικῆς αἱρέσεως τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ χριστιανισμοῦ καί ἀγγελοθρησκείας ὡς αὐτονόμου θρησκείας; Ὁ Μιθραϊσμός. Ὁ μεγάλος αὐτός ἀντίπαλος τοῦ χριστιανισμοῦ, ἰρανικῆς προελεύσεως, πρό τῆς καθιερώσεως τοῦ χριστιανισμοῦ ὡς ἐπισήμου θρησκείας τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας τόν Δ' αἰῶνα, πού θά ἠδύνατο νά εἶχε ἐπικρατήσει στήν Κωνσταντινούπολη, στήν θέση τοῦ χριστιανισμοῦ, εἶχε ἁλωθῆ ἀπό τήν θρησκεία τῶν Ἀγγέλων καί στά δείγματα ἐπιρροῆς του ἐπί τοῦ χριστιανισμοῦ συγκαταλέγεται καί ἡ ἐπιλογή της 25ης Δεκεμβρίου -ἡμέρας γεννήσεως τοῦ Μίθρα- γιά τήν γέννηση τοῦ Χριστοῦ. Τό σπήλαιο, οἱ μάγοι καί οἱ ἄγγελοι, τό γνωστό σκηνικό τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὅλα στοιχεῖα κοινά μέ αὐτά τοῦ μιθραϊσμοῦ. Κατάλοιπα μιθραϊσμοῦ συναντῶνται ἀκόμη σήμερα στόν γιεζιντισμό καί τόν νουσαϊρισμό (ὁ συριακός ἀλαουϊτικός κλάδος τῆς ἀγγελοθρησκείας).

Ὅλοι οἱ κλάδοι τῆς θρησκείας τῶν Ἀγγέλων πραγματοποιοῦν θρησκευτικές συναθροίσεις, τά λεγόμενα *τζέμ*, ὅπου τελοῦνται λειτουργίες (τά *τζέμ ἀγινλερί*), σέ ἐκκλησίες πού ὀνομάζονται *Τζεμεβλερί* ἤ *Τζεμχανελερί* καί ὅπου ἐπικρατοῦν κοινωνική ἰσότητα καί ἴση παρουσία μή καλυμμένων γυναικῶν, πρᾶγμα πού ἔδωσε λαβή ἀπό αἰῶνες σέ μῦθο πού διεδόθη ἀπό τούς μουσουλμάνους, δῆθεν σεξουαλικῶν ὀργίων ὅπου οἱ πιστοί καταναλώνουν κρασί καί

ἀνταλλάσσουν τίς γυναῖκες τους κατά τήν διάρκεια τῆς λειτουργίας, ὅταν σβήνονται τά κεριά (mum söndü) καί μένουν στό σκοτάδι. Διά τοῦτο πολλοί Γιαρσανῖδες ἀπηγόρευσαν στίς γυναῖκες νά συλλειτουργοῦν μέ τούς ἄνδρες, γιά νά ἀποφύγουν τέτοιου εἴδους κατηγορίες. Οἱ γενικές ὁδηγίες νηστείας εἶναι πιό κοντά στίς χριστιανικές συνήθειες καί δέν ἀκολουθοῦν τίς μουσουλμανικές. Κρασί, οὖζο καί χοιρινό ἐπιτρέπονται στίς ἡμέρες πού δέν νηστεύονται. Οἱ προσευχές περιορίζονται μόνον κατά τίς λειτουργίες στίς ἐκκλησίες τῶν τζεμεβλερί. Λόγῳ τῆς μεγάλης ποικιλίας τῶν τάσεων, ἡ θρησκεία τῶν Ἀγγέλων, σέ ἀντίθεση μέ τόν ἰουδαϊσμό, τόν χριστιανισμό ἤ τό ἰσλάμ, δέν ἔχει ἕνα κεντρικό ἱερό βιβλίο ἀλλά πολλά πού ἐνεφανίσθησαν σέ διαφορετικές ἐποχές. Ὁ δυϊσμός καλοῦ-κακοῦ εἶναι βασικός καί ἡ ἀγγελοθρησκεία θεωρεῖ τήν ὕπαρξη τῶν κακῶν ἀγγέλων ἐξ ἴσου σημαντική καί σεβαστή ὅσο τῶν καλῶν, διότι χωρίς αὐτόν τόν δυϊσμό τό σύμπαν δέν θά ὑπῆρχε. Ὁ ἄνδρας ὑπάρχει ἐπειδή ὑπάρχει ἡ γυναίκα καί ἡ στάση ἐπειδή ὑπάρχει ἡ κίνηση. Τό καλό δέν θά ὑπῆρχε χωρίς τό κακό. Τό σύμβολο τοῦ καλοῦ εἶναι ὁ σκύλος τῶν ἀλεβήδων καί τό σύμβολο τοῦ κακοῦ τό φίδι τῶν γιεζιντήδων καί τό σύμβολο τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου εἶναι ἕνα φίδι μέ κεφαλή σκύλου (τά γνωστά μιθραϊκά σύμβολα).

Βορείως τῆς Μοσούλης, στό Βόρειο Ἰράκ, ἀλλά καί στήν Βόρειο Συρία, ζοῦν οἱ Γιεζιντῆδες πού κακῶς ὀνομάζονται ὑποτιμητικά λάτρεις τοῦ Σατανᾶ. Δέν πρόκειται γιά σατανισμό ἀλλά γιά τυπική ἀγγελολατρεία καί τό ὄνομα γιεζιντῆδες σημαίνει «ἀγγελικοί», ἀπό τό ἰρανικό *γιαζατά* ἤ *γιεζάντ*. Μεταξύ τῶν ἀγγέλων πού λατρεύουν, οἱ Γιεζιντῆδες συμπεριλαμβάνουν στήν πρώτη θέση τόν Ἑωσφόρο πού τόν ὀνομάζουν *Μαλάκ Ταούς* (ἤ *Melek Tavus*), στά ἑλληνικά *ταώς* ἤ παγώνι (οἱ Ἀθηναῖοι ἐπρόφεραν *ταῶς* μέ δασεῖα καί περισπωμένη στό ὠμέγα, ὅπως καί οἱ Ἰρανοί). Τόν Ἑωσφόρο, λοιπόν, τόν ὠνόμαζαν Ἄγγελο-Παγώνι καί δέν τόν ἐθεώρουν πρίγκιπα τοῦ σκότους καί τοῦ κακοῦ ἀλλά ὡς ἔχοντα τήν ἰδίαν φύση καί τῶν ἄλλων ἀρχαγγέλων. Μόνον πού εἶχε πολύ περισσότερη ἰσχύ καί ἐξουσία ἐπί τοῦ ὑλικοῦ κόσμου. Ὁ Ἑωσφόρος Μελέκ Ταούς ἐδημιούργησε τό ὑλικό σύμπαν χρησιμοποιώντας τά τσόφλια τοῦ ἀρχέγονου κοσμικοῦ αὐγοῦ (πού ὀνομάζεται καί λευκό μαργαριτάρι) μέσα στό ὁποῖο ἐφώλευε τό Ἅγιον Πνεῦμα. Καί στήν ἑλληνική θρησκεία ὁ πτερωτός Ἔρως ἐξῆλθε τοῦ κοσμικοῦ αὐγοῦ (ἤ ἀκατεργάστου λίθου) πού εἶχε σχισθῆ στά δύο δημιουργώντας τόν Οὐρανό καί τήν Γῆ. Μελέκ Ταούς καί Ἔρως εἶναι συνεπῶς ὁ ἴδιος ἀρχάγγελος, δηλαδή ὁ Ἑωσφόρος, ὁ ὁποῖος γιά τόν τελευταῖο κατέπεσε στό ἐπίπεδο τοῦ Σατανᾶ, ἐφ' ὅσον μετετράπη ἀπό τόν πνευματικό ἔρωτα στόν σαρκικό ἔρωτα.

Ὁ Δημιουργός στόν γιεζιντισμό δέν ὀνομάζεται «Κύριος ὁ Θεός» (Khawandagar) ὅπως στόν γιαρσανισμό καί τόν ἀλεβισμό, ἀλλά εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Ἑωσφόρος. Ἔτσι τό ἱερό βιβλίο τοῦ γιεζιντισμοῦ, ὀνόματι *Τζίλουα*, λέγει: «Ὁ Μαλάκ Ταούς προϋπῆρχε ὅλων τῶν πλασμάτων... Οἱ ἄλλοι ἄγγελοι δέν ἐπεμβαίνουν στίς πράξεις μου καί τό ἔργο μου, διότι ὅ,τιδήποτε ὁρίζω, αὐτό καί εἶναι». Ἕνα ἄλλο ἱερό βιβλίο τοῦ γιεζιντισμοῦ, τό *Μέσχαφ*, λέγει: «Στήν ἀρχή ὁ [ὕψιστος] Θεός [ὁ *Χάκ*, δηλαδή τό Ἅγιον Πνεῦμα] ἐδημιούργησε τό Λευκό Μαργαριτάρι ἀπό τήν πλέον πολύτιμη οὐσία του. Καί ἐδημιούργησε ἕνα πουλί ὀνόματι *Ἄνφαρ* καί ἐτοποθέτησε τό μαργαριτάρι ἐπάνω στήν πλάτη του καί ἀπό τότε ἐκατοίκησε ἐκεῖ γιά σαράντα χιλιάδες ἔτη. Τήν πρώτη ἡμέρα [τῆς Δημιουργίας,] Κυριακή, ἐδημιούργησε ἕναν ἄγγελο ὀνόματι *Ἀζαζίλ* καί ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Μαλάκ Ταούς, ὁ ἀρχηγός τῶν πάντων». Τό *Τζίλουα*, συνεχίζει, ὀνομάζοντας ἕξι ἄλλους ἀγγέλους οἱ ὁποῖοι ἐδημιουργήθησαν τήν

πρώτη ἑβδομάδα τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου, στήν Πρώτη Ἐποχή, ἔχοντας περίπου τά ἴδια ὀνόματα μέ τούς ἀντίστοιχους ἀγγέλους τοῦ γιαρσανισμοῦ καί τοῦ ἀλεβισμοῦ. Ἀλλά ἐπειδή τά ἀβατάρ τοῦ γιεζιντισμοῦ εἶναι ἑπτά, ἀντί τῶν ἕξι τῶν ἄλλων δύο πού συμπληρώνουν τόν ἱερό ἀριθμό ἑπτά συμπεριλαμβάνοντας καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, αὐτό σημαίνει ὅτι στήν θρησκεία τοῦ Ἑωσφόρου τό Ἅγιον Πνεῦμα ἀφήνεται ἐκτός καί τήν θέση τοῦ ὑψίστου Θεοῦ φαίνεται νά τήν καταλαμβάνη ὁ ἴδιος ὁ Ἑωσφόρος.

Ὁ ἀλεβισμός-μπεκτασισμός εἶναι ἡ καθαυτό θρησκεία τῶν Τούρκων πού σήμερα ἀντιπροσωπεύει ἄνω τοῦ ἑνός τρίτου τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας, δηλαδή περίπου 23 ἑκατομμύρια, συγκεντρωμένοι στήν κεντρική καί δυτική Ἀνατολία. Ἡ λέξη κλειδί τῆς ἀγγελοθρησκείας αὐτῆς εἶναι *Τζέμ* ἤ *Τζάμ*. Σημαίνει δύο πράγματα: Πρῶτον, ἡ κοινότητα τῶν πιστῶν, κάτι σάν *τζεμαάτ* ἤ *ὑμμέτ* ἤ *οὔμμα* γιά τούς μουσουλμάνους. Ἔτσι οἱ ἐκκλησίες τους λέγονται *Τζεμεβλερί* (οἰκίες Τζέμ), οἱ λειτουργίες τους *Τζέμ ἀγινλερί* ἤ *ἀγινί Τζέμ* (*ἀγίν* σημαίνει λειτουργία) καί τό ἐπίσημο μηνιαῖο περιοδικό τους πού χάριν τοῦ φιλοαλεβῆ μακαρίτη προέδρου Ὀζάλ δημοσιεύεται στήν Πόλη ἀπό τόν Ἰούνιο 1991, ὀνομάζεται *Τζέμ*. Ἐπίσης *Τζέμ* ἤ *Τζέμσιντ* εἶναι τό μεγάλο ἐτήσιο κουρμπάνι τῶν Ἀλεβήδων ὅπου θυσιάζονται τά ἀρνιά. Δεύτερον, ὁ Τζέμ εἶναι ἕνας μεγάλος Ἄρειος ἥρωας στήν ζωροαστρική παράδοση πού ἵδρυσε τήν ἑορτή τοῦ Νεβρούζ, τοῦ ἰρανικοῦ νέου ἔτους. Ὁ Τζέμ ἤ Τζάμ ὀνομάζεται Τζάμσιντ στόν Ζωροαστρισμό καί Γιάμα στίς Ἰνδικές Βέδες. Ὁ μῦθος μᾶς λέγει ὅτι ὁ Τζέμ ἐθυσιάσθη στόν ἀνατέλλοντα Ἥλιο καί στό ἰρανικό ἐπικό ποίημα *Σαχναμέ* («Βιβλίο τῶν Βασιλέων») τοῦ Φιρνταουσί (932-1020) ὁ Τζάμσιντ περιγράφεται ὡς «λάτρης τοῦ Ἡλίου καί τῆς Σελήνης» στό

κεφάλαιό του γιά ἄνοδο τοῦ Ζωροάστρου (στίχος 71) ὅπως καί οἱ Ἀλεβῆδες. Ὁ Τζέμ ἤ Τζέμσιντ ἤ Τζάμσιντ, ὡς μυθικός βασιλεύς τῆς Περσίας, εἶναι ἐπίσης ἡ προσωνυμία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Στίς λειτουργίες τους οἱ Ἀλεβῆδες-Μπεκτασῆδες χρησιμοποιοῦν ἕνα μῖγμα οἰνοπνευματῶδους ποτοῦ μέ μέλι ἤ οἶνο, παρεμφερές δηλαδή μέ τήν θεία μετάληψη τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν, καί παίρνουν μέρος οἱ γυναῖκες, ἰσότιμα μέ τούς ἄνδρες χωρίς νά καλύπτονται, στό ἡμίφως τῶν κεριῶν πού κάποια στιγμή σβήνονται. Διά τοῦτο, οἱ μουσουλμάνοι πού μισοῦν τούς Ἀλεβῆδες, ἀποκαλοῦν *ἀγινί Τζέμ* ἤ *ἀγινί Τζέμσιντ* οἱαδήποτε κρασοκατάνυξη ἤ σεξουαλικό ὄργιο. Ἐπίσης στήν καθημερινή γλῶσσα στήν Τουρκία, ἀλεβῆς καί δερβίσης σημαίνουν ἄνθρωπος ἐλευθέρων ἠθῶν.

Ἐνῶ ἡ καθαυτό θρησκεία τῶν Ἀράβων εἶναι τό σουννιτικό Ἰσλάμ καί τῶν Ἰρανῶν τό σιιτικό Ἰσλάμ, δηλαδή σημιτικές θρησκεῖες, ἡ θρησκεία τῶν Ἀλεβήδων εἶναι ἰνδοευρωπαϊκή, κάτι πού ἐξῆρε ἰδιαιτέρως ὁ Ἀτατούρκ πού ἀπεχθάνετο τούς Ἄραβες καί τό Ἰσλάμ. Ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ προσήλωση τῶν Ἀλεβήδων στόν κεμαλισμό καί ἡ ἐχθρότης τους σέ οἱονδήποτε ἰσλαμισμό, εἴτε σαουδαραβικοῦ σουννιτικοῦ τύπου εἴτε ἰρανικοῦ σιιτικοῦ χομεϊνικοῦ τύπου. Μέ τόν τρόπο αὐτό ἐξηγεῖται ἐπίσης γιατί μετά τό 1990, τό στρατιωτικό λαϊκό κατεστημένο τῆς Τουρκίας ηὐνόησε τούς Ἀλεβῆδες εἰς βάρος τῶν μουσουλμάνων στήν καταπολέμηση τοῦ ἰσλαμισμοῦ, παρά τίς παραδοσιακά ἀριστερές καί σοσιαλιστικές, ἀκόμα καί κομμουνιστικές θέσεις τῶν Ἀλεβήδων. Ἀλλά σήμερα στήν Τουρκία ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος γιά τό κεμαλικό κατεστημένο δέν εἶναι ὁ κομμουνισμός ἀλλά ὁ ἰσλαμισμός.

Ὅλη ἡ πολιτισμική προσπάθεια τοῦ Κεμάλ στόν μεσοπόλεμο ἦταν νά συνδέση τό παρελθόν τοῦ τουρκικοῦ λαοῦ μέ τούς ἰνδοευρω-

παϊκούς λαούς τῆς Ἀνατολίας ὅπως τούς Χιττίτες καί τούς Ἴωνες καί ὑπό τήν ἄποψη αὐτή ἡ ἐπιμονή τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ νά συγχέῃ συστηματικά τούς Τούρκους μέ τούς μουσουλμάνους εἶναι ἀνιστόρητη. Οἱ ἔννοιες Τοῦρκος καί μουσουλμάνος εἶναι ἀντιθετικές καί ἡ Ὀθωμανική Δυναστεία ἡ ὁποία ἦταν ἀλεβιδικῆς προελεύσεως μόνον ἀπό πολιτική σκοπιμότητα ἐχρησιμοποίησε τό Ἰσλάμ, ὅπως τό ἔχω ἐξηγήσει ἐκτενῶς στά βιβλία μου. (Βλ. καί τά δύο ἄρθρα μου, «Ἀλεβισμός καί κρυπτοχριστιανισμός στήν Ὀθωμανική Αὐτοκρατορία καί τήν Τουρκική Δημοκρατία», *Παράδοση*, Ἀθήνα, Ἰαν.-Μάρτ. καί Ἀπρ.-Ἰουν. 1993). Ἡ βενιζελοκεμαλική ἰδέα τῆς ἑλληνοτουρκικῆς συνομοσπονδίας ἐβασίσθη ἀκριβῶς στήν κοινή αὐτή προέλευση τῶν δύο λαῶν. Ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος εἶχε δηλώσει στήν ἑλληνική Βουλή στίς 20 Δεκεμβρίου 1930, τά ἀκόλουθα: Στήν Ἄγκυρα, «ἐξηκριβώθη ὅτι καί φυλετικῶς εὑρισκόμεθα οἱ δύο λαοί πλησιέστερον ὁ εἷς πρός τόν ἄλλον παρ᾽ ὅσον κοινῶς πιστεύεται... Οἱ Τοῦρκοι ὑποστηρίζουν καί δικαίως νομίζουν ὅτι εἶναι Ἀρειανοί [Ἰνδοευρωπαῖοι,] ἔχοντες βεβαίως καί ἕνα μέρος αἵματος ἔξωθεν. Ὑποστηρίζουν ὅτι εἰς τήν Μικράν Ἀσίαν ὑπῆρχον ἀνέκαθεν οἱ Καππαδόκαι, οἱ Σκύθαι, οἱ Ἀσσύριοι καί ἄλλαι φυλαί. Ἐπήγαμεν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες καί τούς ἐξελληνίσαμεν καί διετέλεσαν ἐπί μακρούς αἰῶνες Ἕλληνες. Ἦλθαν κατόπιν οἱ Τοῦρκοι καί τούς ἐξετούρκισαν. Ἀλλ᾽ οἱ πληθυσμοί παρέμειναν οἱ ἴδιοι. Τό ὅτι μέρος τοῦ αἵματός των προέρχεται ἔξωθεν, δέν σημαίνει...».

Τό 1919-1922 ἡ στενή συμμαχία Ἀλεβήδων-Κεμάλ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νά ἀντιμετωπισθῆ σοβαρά τό ἐνδεχόμενο νά ἀνακηρυχθῆ ὁ ἀλεβισμός-μπεκτασισμός ἡ ἐπίσημη θρησκεία τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας. Τελικά ὅμως, ἡ ἀπέχθεια τοῦ Κεμάλ πρός οἱοδήποτε θρησκευτικό δόγμα καί ἡ προσήλωσή του πρός τίς ἀρχές τοῦ λαϊκισμοῦ καί

τῆς ἐκκοσμικεύσεως, τόν ὤθησαν στίς 30 Σεπτεμβρίου 1925 νά κηρύξῃ ἐκτός νόμου ὅλα τά *ταρικάτ*, δηλαδή τά τάγματα τῶν σουφίδων (δερβίσηδων), συμπεριλαμβανομένων καί τῶν Μπεκτασήδων καί στίς 30 Νοεμβρίου 1925 νά κλείσῃ ὅλους τούς *τεκκέδες* (μοναστήρια). Ὁ Μπεκτασής ποιητής Κουρμπάνι Κιλίτς ἔγραψε τό παρακάτω ποίημα: «Ἀκολουθῶ τά βήματά σου - Καί δέν ἀλλάζω δρόμο - Ἐγγονέ τῶν ἰμάμηδων, Πίρ Χατζί Μπεκτάς - Ὅπου σταθῶ, ὅπου βρεθῶ, ὑμνῶ τόν Κεμάλ - Πού ἠσπάζετο τίς ἀρχές τοῦ Πίρ Χατζί Μπεκτάς».

Οἱ ἀρχές τοῦ Ἁγίου (Βελί) Χατζί Μπεκτάς (1209-1271), ἐνέπνευσαν τό τάγμα τῶν Μπεκτασήδων στό ὁποῖο ἀνῆκαν οἱ Γενίτσαροι τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας καί πού ἐπέζησε στήν Ἀλβανία (ὅπου ἡ πλειοψηφία δέν εἶναι μουσουλμάνοι ὅπως κακῶς ἀναφέρεται ἀλλά Ἀλεβῆδες-Μπεκτασῆδες) μέχρι τό 1957, ὅταν ὁ πρόεδρος Ἐνβέρ Χότζα (1908-1985) τούς διέλυσε.

Τήν ἑλληνορθόδοξη συμβολή στόν Ἀλεβισμό τήν συναντᾶμε σέ μεγάλο ἀριθμό γεγονότων καί παραδόσεων. Στό κείμενο πού προέρχεται ἀπό τήν παράδοση καί πού εἶναι γνωστό ὡς *Βιλαγιέτναμε* τοῦ Χατζί Μπεκτάς, ἕνα εἶδος βιογραφίας τοῦ ἁγίου, γραμμένης ἀπό ἀνώνυμο συγγραφέα γύρω στά 1400, ὑπάρχει τό ὄνομα ἑνός Ἕλληνος ἀρχιτέκτονος, τοῦ Νικομηδειανοῦ, τοῦ στενοῦ περιβάλλοντος τοῦ Ὀθωμανοῦ ἡγεμόνος Ὀρχάν (1324-1360). Λέγεται δέ πώς ὁ Νικομηδειανός ἔκτισε τόν τάφο (τϋρμπέ) τοῦ Χατζί Μπεκτάς. Ἐκτός αὐτοῦ, στό *Βιλαγιέτναμε* ὑπάρχει ἕνα τμῆμα τοῦ βιβλίου ἀφιερωμένο στόν Σαρί Σαλτούκ, ἡ λατρεία τοῦ ὁποίου συγχωνεύεται μέ τό πρόσωπο τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Ὁ Σαρί Σαλτούκ ἦταν ἕνας ἅγιος μπεκτασής καί συνάμα ὀρθόδοξος χριστιανός καλόγερος τοῦ ΙΓ' αἰῶνος. Οἱ χριστιανορθόδοξοι Τοῦρκοι τῆς σημερινῆς Μολδαβίας, οἱ Γκαγκαοῦζοι, εἶναι ἀπόγονοι τοῦ Σαρί Σαλτούκ.

Οἱ Νουσαϊρῆδες, πού λέγονται καί 'Αλαουΐτες (καί ὄχι 'Αλεβῆδες), εἶναι ἡ ἀραβική ἐκδοχή τῆς θρησκείας τῶν 'Αγγέλων, οἱ ὁποῖοι ζοῦν στήν βορειοδυτική Συρία, στήν περιοχή τῆς Λατακίας, καί στούς ὁποίους ἀνήκει ἡ ἄρχουσα τάξη τῆς Συρίας ὡς καί ὁ ἀποθανών πρόεδρος τῆς χώρας Χάφιζ ἀλ-"Ασαντ. Στόν μεσοπόλεμο ἡ Γαλλία, τῆς ὁποίας ἀποικία ἦταν ἡ Συρία, εἶχε ἀναγνωρίσει τήν ἰδιαιτερότητα τῆς θρησκείας αὐτῆς καί εἶχε ὀργανώσει τόν νομό τῆς Λατακίας, τό 1924-1930, σέ αὐτόνομη πολιτεία τῶν 'Αλαουϊτῶν, πού ὠνόμασε 'Αλαουΐα καί πού ἀργότερα ἔγινε αὐτόνομη χώρα, στά πλαίσια τῆς Συριακῆς 'Ομοσπονδίας. 'Ονομάζονται Νουσαϊρῆδες, δηλαδή Ναζαρηνοί (ἡ Νάσρα εἶναι ἡ Ναζαρέτ) ὡς ὀπαδοί τοῦ Χριστοῦ. Οἱ "Αραβες ὀνομάζουν Νασάρα (Νασράνι) τούς χριστιανούς (Νασράνιγιετ εἶναι ὁ χριστιανισμός). Ἡ διαφορά τους μέ τούς 'Αλεβῆδες συνίσταται στό ὅτι ἀντί τοῦ 'Αλί τῶν 'Αλεβήδων, θεωροῦν τόν Σαλμάν ὡς τό σημαντικώτερο ἀβατάρ τῆς δεύτερης ἐποχῆς. Ὁ Σαλμάν ἦταν ἕνας Πέρσης, σύντροφος τοῦ Προφήτου Μωάμεθ. Περισσότερο ὅμως ἀπό τήν θεολογική πλευρά, ἡ μεγάλη διαφορά τοῦ Νουσαϊρισμοῦ σέ σχέση μέ τόν 'Αλεβισμό εἶναι οἱ κοινωνικές του ἀξίες, ἰδιαιτέρως δέ ὡς πρός τίς γυναῖκες. Οἱ σημιτικές ἀρχές ὑποβιβασμοῦ τῶν γυναικῶν σέ σχέση μέ τίς ἰνδοευρωπαϊκές πού δίδουν σημαντική κοινωνική θέση στήν γυναῖκα, παρουσιάζονται ἔντονες στόν Νουσαϊρισμό. Ἐνῷ οἱ Νουσαϊρῆδες διατηροῦν τό γυναικεῖο ἀβατάρ τῆς Φατιμᾶς, κόρης τοῦ Προφήτου Μωάμεθ, πιστεύουν πώς ἦταν ἄνδρας πού ἀπεκαλύφθη ὡς γυναῖκα μόνον γιά νά δυνηθῆ νά γεννήση τούς υἱούς τοῦ 'Αλί, τούς ἰμάμηδες Χασάν καί Χουσεΐν!

Σέ τελική ἀνάλυση, ἐάν ὁ περισσότερος κόσμος, καί ἰδίως τό ἑλληνικό κοινό, ἀγνοῆ τελείως τήν σημαντικωτάτη αὐτή πολυχιλιετῆ θρησκεία τῶν 'Αγγέλων, πολύ παλαιότερη καί ἀπό τό 'Ισλάμ,

αὐτό δέν προέρχεται μόνον ἀπό τό φαινόμενο τοῦ κρυπτοαλεβισμοῦ πού προσπαθεῖ, κρύβοντας τό ἀληθινό πρόσωπό του, ἐπί αἰῶνες, νά προστατευθῆ ἀπό τούς σκληρούς διωγμούς (ἀκόμη σήμερα, στήν Τουρκική Δημοκρατία, οἱ 'Αλεβῆδες σφάζονται περιοδικά ἀπό τούς ἐξαγριωμένους μουσουλμάνους), ἀλλά καί ἀπό τήν τακτική τῶν ἰσλαμιστῶν, στήν Συρία, τό Ἰράκ, τό Ἰράν, ἤ τήν Τουρκία πού διατείνονται ὅτι οἱ πάντες εἶναι μουσουλμάνοι, παρουσιάζοντας, μέ τήν ἀνοχή τῶν Δυτικῶν, στατιστικές πού ἀναβιβάζουν τό ποσοστό τῶν μουσουλμάνων σέ ἐξογκωμένα ὕψη. Ἔτσι, ἐνῶ στήν Τουρκία οἱ μή μουσουλμάνοι 'Αλεβῆδες ἀριθμοῦν τά 23 ἑκατομμύρια ἐπί συνολικοῦ πληθυσμοῦ 65 ἑκατομμυρίων (35% τοῦ συνόλου), τό τουρκικό κράτος ἰσχυρίζεται ὅτι τό 99% τῶν Τούρκων εἶναι μουσουλμάνοι, μέ τήν ἀρωγή τῶν 'Ελλήνων «μελετητῶν» 'Ιωάννη 'Αλατζᾶ καί Λιάνας Μυστακίδου! Σημειωτέον ὅτι ἀκούγεται συχνά ἀπό μουσουλμάνους νά ἰσχυρίζονται ὅτι ἐφ' ὅσον Ἰσλάμ σημαίνει ὑποταγή στόν Θεό, τότε καί οἱ Χριστιανοί εἶναι 'Ισλάμ ἐφ' ὅσον καί αὐτοί ὑποτάσσονται στόν Θεό.

Ἡ ὕπαρξις τοῦ ἑλληνικοῦ νεφελώματος στήν Ἐνδιάμεση Περιοχή πρίν ἀπό τήν ἐμφάνιση στόν Ζ' αἰῶνα τῆς αἱρέσεως τοῦ σουννιτικοῦ ἰσλάμ, καταγράφεται ἔντονα μέ τήν παραδειγματική ζωή τῆς Περσίδος μεγαλομάρτυρος Εἰρήνης, στήν ἐποχή τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, τόν Δ' αἰῶνα (πού ἑορτάζεται στίς 5 Μαΐου), ἀπό τήν Μαγιδοῦ τῆς Περσίας, κόρη ἡγεμόνος, πού ἐξήπλωσε τόν χριστιανισμό στό Ἰράν. Ἡ ἔντονη παρουσία τῶν στοιχείων τῆς ἀγγελολατρείας μαρτυρεῖται ἀπό τό γεγονός ὅτι, μέσῳ τῶν ἀγγέλων ἡ Εἰρήνη ἔγινε χριστιανή, οἱ ὁποῖοι καί τῆς ἔδωσαν τό ὄνομά της. Ἐμαρτύρησε τό 330 μ.Χ. ὑπό τόν βασιλέα τῆς Περσίας Σαπώρ Β' καί ἀνεστήθη στήν περιοχή τῆς 'Εφέσου, κέντρο τῆς ἀγγελολατρείας,

ἀπό ἕναν ἄγγελο. Νά προσθέσωμε ὅτι ἰδίως στήν περιοχή τοῦ Ἰράν-Παρθίας-Ἀρμενίας ἐξηπλώθη πολύ ἐνωρίς, ἤδη τόν Γ' αἰῶνα, ὁ χριστιανισμός, ὅπου ἔδρασε ὁ ἱδρυτής τῆς Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας, ὁ Πάρθος πρίγκιψ Γρηγόριος ὁ Φωτιστής, ὁ ὁποῖος καί ἔπεισε τόν βασιλέα τῆς Ἀρμενίας Τιριδάτη Γ' (287-331) νά ἀποδεχθῆ τόν χριστιανισμό ὡς ἐπίσημη θρησκεία τοῦ κράτους, τό 302, δηλαδή πολλά χρόνια πρίν ἀπό τόν Μέγα Κωνσταντῖνο.

Ὁ ἱστορικός Ἀγαθάγγελος ὁ Ἀρμένιος, τοῦ Δ' αἰῶνος μ.Χ., πού ἔγραψε τήν ἱστορία τοῦ βασιλέως Τιριδάτη καί τόν βίο τοῦ Γρηγορίου τοῦ Φωτιστοῦ, ἐν μέρει στά ἑλληνικά, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ Γρηγόριος εἶχε ἕνα ὅραμα: ὁ Χριστός τοῦ ἔδειχνε τήν τοποθεσία ὅπου τό 301 ἐθεμελιώθη στήν πόλη τοῦ Ἐτσμιατζίν τῆς Ἀρμενίας, ἡ Ἁγία Ἕδρα τῆς Ἀρμενικῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, αὐτός ὁ καθεδρικός ναός πού εἶναι τό ἀντίστοιχο, μέχρι σήμερα, τῆς Ἁγιᾶς Σοφιᾶς στήν Κωνσταντινούπολη γιά τούς Ὀρθοδόξους.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας, ἡ ὁποία εἶχε ἀκολουθήσει τήν Ἐκκλησία τῆς Ἀρμενίας μετά τήν οἰκουμενική σύνοδο τῆς Χαλκηδόνος τό 451, ὡς μονοφυσιτική, ἐπέστρεψε στήν ἑλληνορθοδοξία στίς ἀρχές τοῦ Ζ' αἰῶνος. Ἀντί νά ἀφήνωμε τόν Πάπα ἐλεύθερο νά δρᾶ σέ ὅλον τόν χῶρο τῆς Ἀνατολῆς καί ἐμεῖς νά καθώμεθα στό ἴδιο τραπέζι μέ τούς χειροτέρους ἐχθρούς τῆς θρησκείας μας, τούς προτεστάντες καί καθολικούς,νά ἀναπτύξωμε στενώτατες σχέσεις μέ τούς χριστιανούς τῆς Μέσης Ἀνατολῆς πού ἴσως κάποιαν ἡμέρα ἀκολουθήσουν τό παράδειγμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας καί ἐπιστρέψουν στήν μεταχαλκηδόνιο Ὀρθοδοξία. Πάντως εἶναι ὁ μόνος τρόπος νά ἑνώσωμε γύρω μας τήν Ἐνδιάμεση Περιοχή, θρησκευτικά καί πολιτισμικά καί νά μήν ἐπαναληφθῆ ἀπό ἀμέλεια, τό λάθος πού ἔγινε μέ τόν Ἀτατούρκ, νά υἱοθετηθῆ, ὡς ἀντικατάστατο τοῦ ἀραβικοῦ ἀλφαβήτου, ἀντί τοῦ ἑλληνικοῦ τό λατινικό, τό 1928, σηματοδοτώντας ἔτσι τήν μεγαλύτερη ὀπισθοχώρηση τοῦ ἑλληνισμοῦ τῶν διακοσίων τελευταίων ἐτῶν.

XIV - Ἡ ἀνάγκη γιά μιά ρωμαίϊκη ἐπανάσταση καί ὁ ρόλος τῆς Ὀρθοδοξίας

Εἶναι ἀπαραίτητο νά ὑπενθυμίσωμε πρῶτα τίς ἀκόλουθες ἀρχές: 1- Ἡ Ὀρθοδοξία ὄχι μόνον δέν εἶναι θρησκεία, ἀλλά καί θεραπεύει τόν ἄνθρωπο ἀπό τήν ἀσθένεια τῆς θρησκείας. 2- Ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι ἡ ἀπόλυτη ἀλήθεια ἐφ᾽ ὅσον συνίσταται στό δοξασμό τοῦ Θεοῦ, στήν θέωση. 3- Ἡ θρησκεία, ὅπως καί ἡ ἰδεολογία, εἶναι πηγή ἐγκληματικότητος καί βαρβαρότητος. Ἡ Δύση εἶναι βουτηγμένη στό αἷμα διότι ἐξ ἀρχῆς μετέτρεψε τήν σχέση της μέ τόν Θεό σέ θρησκεία. Ἡ σημερινή διολίσθηση τῆς Ὀρθοδοξίας πρός τήν θρησκεία τοῦ ὀρθοδοξισμοῦ, ἀκολουθώντας τά πρότυπα τοῦ καθολικισμοῦ, τοῦ προτεσταντισμοῦ, τοῦ ἰσλαμισμοῦ καί τοῦ ἰνδουϊσμοῦ, σπρώχνει τήν Ὀρθοδοξία στό ἔγκλημα. 4- Ἐξουσία σημαίνει τιμωρία, εἶναι τό ὑπέρτατο κακό, τό δηλητηριασμένο μῆλο, ἡ ἁμαρτία πού ἐνεφανίσθη στόν ἄνθρωπο συνεπείᾳ τῆς πτώσεώς του ἀπό τόν παράδεισο. Διά τοῦτο ὁ ἀναρχισμός ὁ ὁποῖος ἀπορρίπτει τήν ἀρχή ἔχει θεωρητικῶς δίκαιο. Ἐφ᾽ ὅσον ὅμως ὁ πλανήτης εὑρίσκεται εἰς τήν μεταπτωτική του φάση, ἡ ἐξουσία εἶναι ἕνα ἀναπόφευκτο κακό. Τό ζήτημα συνεπῶς δέν εἶναι ἡ ὕπαρξη ἤ μή τῆς ἐξουσίας ἀλλά ἡ ἐπιλογή μιᾶς ἐξουσίας πού θά ὑπηρετεῖ καλύτερα τόν ἐπιλεγμένο στόχο. Τρεῖς εἶναι οἱ πηγές ἐξουσίας: τό χρῆμα (ἡ χειρότερη), τό

πνεῦμα (ἡ καλύτερη), συνεργαζομένη μέ τό ὅπλο (καλύτερη ἀπό τό χρῆμα ἄν καί χειρότερη ἀπό τό πνεῦμα), δηλαδή τήν συνεργασία φιλοσόφου-βασιλέως, καλογήρου-στρατιωτικοῦ. 5- Ἐξ ὁρισμοῦ ὅλα τά πολιτεύματα εἶναι βασισμένα στό ἔγκλημα. Ἐκ τῶν τριῶν ἰδεολογιῶν, ἡ κομμουνιστική θά ἦτο ἡ καλύτερη ἐάν δέν ἦτο ἄθεη καί ἐάν δέν ἐβασίζετο στήν πάλη τῶν τάξεων ποῦ δρᾶ μέσῳ τοῦ ταξικοῦ μίσους. Ὁ Θεός ἀγαπᾶ τόν νοικοκύρη, ἀγαπᾶ ὅμως καί τόν κλέφτη, διότι τό μῖσος συρρικνώνει ἐνῷ ἡ ἀγάπη ἐπεκτείνει. Ἡ χειρότερη εἶναι ἀναμφισβητήτως ὁ πνευματοκτόνος φιλελευθερισμός -ἰδεολογία τοῦ καπιταλισμοῦ- ὑμνητής τοῦ χρήματος, πού εἶναι καί αὐτός ἄθεος καί βασισμένος στήν πάλη τῶν τάξεων. Ἀντιθέτως ἡ «τρίτη ἰδεολογία» (φασισμός), ἄν καί ἐξίσου ἐγκληματική ὅπως καί οἱ δύο προηγούμενες, ἔχει τουλάχιστον τά ἐλαφρυντικά τῆς μή ἀθεΐας καί τῆς συνεργασίας τῶν τάξεων.

Ὁ Ρῶσος Νετσάγιεφ (1847-1882), μαθητής τοῦ ἀναρχικοῦ Μπακούνιν πού τοῦ εἶχε διδάξει πώς «τό πάθος τῆς καταστροφῆς εἶναι πάθος δημιουργικό», ἔγραφε τό 1868, στό φυλλάδιό του *Ἐπαναστατικό Κατηχητικό*, πού περιεῖχε συνταγές δράσεως γιά τρομοκρατικές ὁμάδες πού θά δολοφονοῦσαν ἡγέτες τοῦ κατεστημένου: «Μέχρι στιγμῆς οἱοδήποτε βῆμα πρός τά ἐμπρός στήν Ἱστορία, ἐπετεύχθη μόνον ἀφοῦ ἐβαπτίσθη στό αἷμα». Ὁ ὑπέρτατος θυμός κατά τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας εἶναι ἀπείρως προτιμότερος ἀπό τήν παραδοχή της μέ πρόφαση τήν ἄρνηση τῆς βίας. Ὁ Νετσάγιεφ τοῦ τέλους τοῦ Κ' αἰῶνος ὑπῆρξε ὁ ἔγκλειστος πλέον Ἀμερικανός «Παμβομβιστής» (Unabomber), ὁ Θεόδωρος Καζύνσκι, πού τό ἀμερικανικό κατεστημένο ἀπεμόνωσε τελείως ἀπό τά μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως, διότι ὀρθῶς ἐθεώρησε τό βιβλίο του μέ τίτλο, *Μανιφέστο: Τό μέλλον τῆς βιομηχανικῆς κοινωνίας* (1996), ὡς τό πλέον ἐπικίν-

δυνο κείμενο -δηλαδή ἀπ᾽ ἄκρου εἰς ἄκρον σωστό- πού ἐνεφανίσθη στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες κατά τοῦ διεθνοῦς καπιταλιστικοῦ συστήματος. Ἡ ἀμερικανική παρηκμασμένη πολιτεία ἡ ὁποία πλέον ἀσχολεῖται μέ τά ἐσώρουχα τῶν προέδρων της, προσεπάθησε ἀνεπιτυχῶς νά πείση τόν Καζύνσκι νά δηλώση παράφρων, μέ τήν πρόφαση νά ἀποφύγη τήν μεγίστη τῶν ποινῶν, ἀλλά στήν πραγματικότητα γιά νά ἀφαιρέση ἀπό τό καταπληκτικό του κείμενο τήν βαρύτητα τοῦ κατηγορητηρίου του κατά τοῦ ἐχθροῦ τῆς ἀνθρωπότητος πού πάντοτε ὑπῆρξε ὁ φιλελεύθερος καπιταλισμός.

Ἕνα παράδειγμα τῆς ἑλληνικῆς παρουσίας στόν διεθνῆ πνευματικό στίβο -παρά τήν παρακμή πού χρόνια ἔχει ὑποστῆ ὁ ἑλληνισμός ἀπό τήν δράση τοῦ Κ. Κ.Κ., «κόμμα» Κακριδῆ-Κριαρᾶ- εἶναι ἡ ἐπιστημονική συμβολή τοῦ καθηγητοῦ στό Πανεπιστήμιο Στάνφορντ Καλιφορνίας, Ἰ. Μ. Ἀποστολίδη, πού μετέφρασε στά γαλλικά τό ἀγγλικό κείμενο τοῦ Παμβομβιστοῦ καί τό παρουσίασε μέ ἕνα θαυμάσιο προλογικό κείμενο 38 σελίδων, στό ὁποῖο ἐξηγεῖ τήν μεγάλη σημασία τοῦ Μανιφέστου τοῦ Καζύνσκι, χωρίς νά πτοηθῆ ἀπό τυχόν κατηγορίες ὅτι ὑποστηρίζει τρομοκράτη, ἐνῶ εἶναι κοινῶς γνωστό ὅτι ὁ πλέον ἐπικίνδυνος τρομοκράτης στόν πλανήτη εἶναι ὁ ἑκάστοτε πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἡ ἔκδοση αὐτή ἔχει τίτλο, Unabomber - *Manifeste: L'avenir de la société industrielle* -Traduit et présenté par J. M. Apostolidès, professeur à l'Università de Stanford, Paris, J.-J. Pauvert aux Editions du Rocher, 1996, 216 pages, καί ἀρχίζει μέ τήν φράση: «Εἶναι σπάνιο ἕνας φιλόσοφος νά ἐπιδίδεται σέ βίαιες πράξεις γιά νά εἰσακουσθῆ ἡ διδασκαλία του». Σημειωτέον ὅτι τά μισά χρήματα ἀπό τό σύνολο τοῦ ἑνός ἑκατομμυρίου δολλαρίων πού προσεφέρθησαν γιά τήν παράδοση πληροφοριῶν πού θά βοηθοῦσαν στήν σύλληψη τοῦ Ἀμερικανοῦ ἀγωνιστοῦ, ἐδόθησαν ἀπό ὁμάδα βιομηχάνων πού ἐθεώρησαν πώς ἐκινδύνευαν ἀπό τήν δράση του.

Φυσικά οἱ (σοσιαλδημοκράτες) «ἀριστεροί» διανοούμενοι ὑπῆρξαν οἱ πλέον φανατικοί ἀντίπαλοι τοῦ Καζύνσκι καί ὁ ἴδιος διαπιστώνει πώς «στίς ΗΠΑ, πρό εἴκοσι περίπου ἐτῶν, ὅταν ἡ Ἀριστερά ἦταν μιά μειονότητα μέσα στά Πανεπιστήμια, οἱ ἀριστεροί καθηγητές ἦσαν ὅλοι ὑπέρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου. Σήμερα ὅμως, στά πανεπιστήμια ὅπου ἔχουν γίνει πλειοψηφία, ἀπέδειξαν πώς ἦσαν ἕτοιμοι νά ἀπαγορεύσουν οἱαδήποτε γνώμη ἐκτός τῆς ἰδικῆς των, αὐτό πού ὀνομάζεται πολιτική ὀρθότητα (political correctness)».

Ἡ ἄνοδος τῆς βιαίας ἀναρχικῆς δράσεως στίς ΗΠΑ παρετηρήθη μέ τήν παράλληλη ἄνοδο τοῦ θρησκευτικοῦ προτεσταντικοῦ φονταμενταλισμοῦ, ὡς δύο βασικές ἐκφράσεις διαμαρτυρίας κατά τῆς μονοκομματικῆς δικτατορίας τοῦ καπιταλιστικοῦ φιλελευθερισμοῦ, ἐφ᾽ ὅσον Ρεπουμπλικανοί καί Δημοκράτες εἶναι δύο ὄψεις τοῦ ἰδίου νομίσματος. Συχνά ὁ θρησκευτικός φονταμενταλισμός χρησιμοποιεῖ τρομοκρατικές μεθόδους, τοποθετώντας βόμβες σέ κλινικές ὅπου πραγματοποιοῦνται ἐκτρώσεις. Ὁ ἀμερικανικός ἀναρχισμός καί ὁ ἀμερικανικός φονταμενταλισμός ἔχουν ἔντονα τά χαρακτηριστικά τῆς τρίτης ἰδεολογίας

Ἔχουμε ἀποδείξει πώς ὁ θρησκευτικός φονταμενταλισμός εἶναι τυπικό δυτικό προϊόν, ὅπως ἄλλωστε καί ὅλες οἱ πολιτικές ἰδεολογίες. Ἱδρυτής τοῦ ἰσλαμισμοῦ, δηλαδή ἱστορικά τοῦ πρώτου φονταμενταλισμοῦ, εἶναι ὁ δυτικοποιημένος ἀντιδυτικιστής Ἰρανός σιίτης Ντζαμάλ ἀλ-ντίν ἀλ Ἀφγκάνι (1838-1897), ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νά χρησιμοποιήση τό ὅπλο τοῦ Ἰσλάμ κατά τοῦ δυτικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, ἀκριβῶς ἐπειδή ἡ κοσμοπολιτική του παιδεία καί οἱ φιλίες του στήν Δύση -ὅπως ἡ φιλία του μέ τόν Γάλλο ρασιοναλιστή

Ἐρνέστο Ρενάν, πεθεροῦ τοῦ Γιάννη Ψυχάρη- τόν καθιστοῦσε κοινωνό τῆς δυτικῆς σκέψεως. Τό 1892 εἰσῆλθε στήν ὑπηρεσία τοῦ Ὀθωμανοῦ Αὐτοκράτορος, Ἀμπντὺλχαμίτ Β', γιά νά προωθήση τήν πανισλαμιστική πολιτική τοῦ σουλτάνου. Μετά τήν ρωσική εἰσβολή στό Ἀφγανιστάν, τό 1979, οἱ ἀμερικανικές μυστικές ὑπηρεσίες μέ τήν βοήθεια τοῦ σουννιτικοῦ Πακιστάν, ἐνεθάρρυναν τόν φονταμενταλισμό ἀφγανικοῦ τύπου, πού μαζί μέ τόν σαουδαραβικό, ὑπῆρξε ἀρχικά ὁ καλύτερος σύμμαχος τοῦ ἀμερικανικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, ἀνταγωνιστοῦ τοῦ ἰρανικοῦ σιιτικοῦ χομεϊνικοῦ φονταμενταλισμοῦ, ἐπαναστατικῆς ἀντιιμπεριαλιστικῆς χροιᾶς, τοῦ τύπου τοῦ ἀλ Ἀφγκάνι. Τελικά ὅμως ὁ ἀφγανικός φονταμενταλισμός ἐξέφυγε ἀπό τά χέρια τῆς CIA καί ἔγινε μπούμερανγκ, στρεφόμενος κατά τῶν ΗΠΑ. Ἔτσι, ὁ Σαουδάραβας ἐπιχειρηματίας Ὀσάμα Μπίν Λάντεν, ἄλλοτε συνεργάτης τῆς CIA, πού τόν Αὔγουστο 1998 ἐκατηγορήθη γιά τήν διπλή βομβιστική ἐπίθεση κατά τῶν ἀμερικανικῶν πρεσβειῶν στήν Κένυα καί τήν Τανζανία, ἐδήλωσε πώς «οἱ Ἀμερικανοί εἶναι οἱ μεγαλύτεροι τρομοκράτες καί κλέφτες. Θά τούς κάνουμε νά μή ξεχάσουν τήν φρίκη τοῦ Βιετνάμ καί τῆς Βηρυτοῦ».

Εὑρισκόμενος σέ ἕνα διεθνές συνέδριο στό Σαντιγί τῆς Γαλλίας, τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1987, δηλαδή δύο χρόνια πρό τῆς διαλύσεως τοῦ κομμουνιστικοῦ στρατοπέδου καί ἀκούγοντας τούς Τούρκους συναδέλφους μου νά ἀνησυχοῦν γιά τήν ἄνοδο τοῦ ἰσλαμισμοῦ στήν χώρα τους, ἀπό τοῦ βήματος ἐπεσήμανα ἀντίστοιχο φαινόμενο καί στήν Ἑλλάδα μέ τήν ἄνοδο τοῦ ὀρθοδοξισμοῦ. Διά τοῦτο καί συνέγραψα σχετική μελέτη στά γαλλικά τό 1994 καί στά ἀγγλικά τό 1995, μέ τίτλο, *The Old Calendarists and the Rise of Religious Conservatism in Greece*, στήν ὁποία ἐπεσήμανα πώς ὄχι μόνον στούς κύκλους τούς παλαιοημερολογιτικούς ἀλλά καί στούς νεοημερολογι-

τικούς, ὑπῆρχε σημαντική αὔξηση τοῦ φονταμενταλισμοῦ. Ἡ ἄνοδος στήν ἐξουσία στήν Ἰερουσαλήμ στίς 29 Μαΐου 1996 τοῦ Βενιαμίν Νετανυάχου ἔφερε στό προσκήνιο τόν ἑβραϊκό φονταμενταλισμό, παρά τήν ἀνοικτή ἀντίθεση τοῦ προέδρου Κλίντον, σέ ἀντιπαράθεση μέ τόν ἰσλαμικό σιιτικό ἰρανόφιλο φονταμενταλισμό τῶν ἀνταρτῶν τοῦ Χέτζμπολλαχ, πού εἶναι ἐγκατεστημένοι στό γειτονικό Λίβανο. Ὅπως καί στό Ἀφγανιστάν, ἔτσι καί στό Ἰσραήλ, ἡ ἐπί μακρῶν ἀμερικανική ὑποστήριξη σέ ἀκραῖες ἑβραϊκές θέσεις, ἔγινε μπούμερανγκ στρεφομένου κατά τῆς Οὐασιγκτῶνος, μέ ἀποτέλεσμα τήν ἄνοδο τοῦ ἀντιαμερικανισμοῦ στό Ἰσραήλ καί τήν βοήθεια τοῦ ἑβραϊκοῦ στοιχείου στήν παράλυση τῆς διεθνοῦς δράσεως τοῦ Λευκοῦ Οἴκου μέσῳ τοῦ σεξουαλικοῦ σκανδάλου Μόνικας Λιουίνσκι. Στό Ἰσραήλ ἐπίσης, ὁ θρησκευτικός φονταμενταλισμός προωθήθη ἀπό δυτικοποιημένα πρόσωπα καί μάλιστα τῆς ἀμερικανικῆς διασπορᾶς, σάν τόν Νετανιάχου, μέ κέντρο τήν Νέα Ὑόρκη.

Ἐπειδή ἡ ἐπικράτηση τοῦ φονταμενταλισμοῦ ἰσοδυναμεῖ μέ βιαία ἀνατροπή τοῦ φιλελευθέρου καπιταλιστικοῦ κατεστημένου, ἡ ἐμφάνισή του δημιουργεῖ ἀκραῖο ἐσωτερικό διχασμό, κάτι πού προμηνύεται καί στήν Ἑλλάδα μέ τήν ἐνδυνάμωση τοῦ χριστοδουλισμοῦ. Ἤδη συμβουλεύω στούς «προοδευτικούς» διανοουμένους μας νά ἑτοιμάσουν τό παρισινό τους διαμέρισμα γιά μακρόχρονη παραμονή, διότι κάποια στιγμή κινδυνεύουν νά εὑρεθοῦν στήν ἴδια δυσάρεστη θέση μέ τούς ὀπαδούς τοῦ Σάχη μετά τήν ἰρανική ἐπανάσταση τοῦ 1979.

Στό Ἰσραήλ πού ἑώρτασε τό 1998 τά 50 χρόνια τῆς ἱδρύσεώς του, ἡ ἀντιπαράθεση μεταξύ κοσμικῶν καί φονταμενταλιστῶν θεωρεῖται σοβαρώτερη ἀκόμη καί ἀπό τήν ἰσραελοαραβική διένεξη. Τό 27 τοῖς ἑκατό τῶν νέων Ἰσραηλινῶν ἐπικρότησαν τήν δολοφονία τοῦ πρωθυπουργοῦ Γιτζάκ Ράμπιν στίς 4 Νοεμβρίου 1995, ἀπό νεαρό

Ἑβραῖο φονταμενταλιστή. Γιά τούς φονταμενταλιστές τό Ἰσραήλ εἶναι κράτος θρησκευομένων Ἑβραίων (ἔστω καί τυπικά), θυμίζει δέ τούς δικούς μας παραδοσιακούς κύκλους, γιά τούς ὁποίους οἱ μή ὀρθόδοξοι δέν εἶναι Ρωμηοί. Ἕνας καθολικός στήν Ἑλλάδα εἶναι ἁπλῶς Ἕλλην πολίτης ὅπως καί ὁ μουσουλμάνος ἤ χριστιανός Ἄραβας εἶναι πολίτης τοῦ Ἰσραήλ. Ἡ νηστεία τῆς Τετάρτης καί τῆς Παρασκευῆς ἐπιβάλλεται γιά κάθε Ἕλληνα πού θεωρεῖ τόν ἑαυτό του Ὀρθόδοξο. Ἀλλά ὅπως καί γιά τήν ἀργία τοῦ Σαββάτου πού πολλοί Ἑβραῖοι ἀμελοῦν νά ἀκολουθήσουν, τό ἴδιο συμβαίνει μέ τούς κοσμικούς Ρωμηούς πού δέν νηστεύουν. Πάντως ἀμφιβάλλω ὁ ἑλληνικός φονταμενταλισμός νά φθάση τόν ἑβραϊκό: τόν Δεκέμβριο 1996, ὁ ραββῖνος Ὀβάντια Γιοσέφ ἐδήλωσε πώς «ὅσοι παραβιάζουν τήν ἀργία τοῦ Σαββάτου θά θανατώνωνται». Ἤδη οἱ λεγόμενες «περιπολεῖες ταπεινοφροσύνης» σταματοῦν γυναῖκες στούς δρόμους τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐάν αὐτές κυκλοφοροῦν ἄσεμνα μέ «γυμνά πόδια καί μπράτσα».

Στίς 28 Φεβρουαρίου 1998 -ὅπως καί στό Ἰσραήλ δύο χρόνια ἐνωρίτερα- οἱ ἐκλογές στήν Ἰνδία ἔφεραν στήν ἐξουσία τό ἰνδουϊστικό φονταμενταλιστικό, τό ὀνομαζόμενο Μπαρατίγια Τζανάτα κόμμα (BJP) τοῦ Λάλ Κρίσνα Ἀντβάνι καί ἀνέδειξαν πρωθυπουργό τόν ὑποψήφιο τοῦ κόμματος Ἀτάλ Μπιχάρι Βαϊπαγί. Ὅπως ἕνας Ρωμηός εἶναι ὑποχρεωτικά Ὀρθόδοξος, ἕνας Ἰσραηλινός ὑποχρεωτικά Ἰουδαῖος γιά τούς φονταμενταλιστές, ἔτσι καί γιά τόν Ἰνδό πρωθυπουργό ἡ Ἰνδία πρέπει νά εἶναι ἰνδουϊστική καί νά προβάλη τήν ἰνδουϊκότητά της. Στίς 5 Ἀπριλίου 1998, ὁ πρωθυπουργός Βαϊπαγί ἐνεκαινίασε στό Νέο Δελχί τό τεράστιο «Πολιτιστικό Βεδικό Κέντρο» τῶν Χάρε Κρίσνα ὡς ἐπιφανῶν ἀντιπροσώπων ἀνά τόν κόσμο τῆς Ἰνδουϊστικῆς θρησκείας, πού ἐμεῖς στήν Ἑλλάδα, μέ τήν ἄγνοιά μας, εἴχαμε ἀπαγορεύσει ὡς δῆθεν νέα θρησκεία (ἐνῷ εἶναι πιό παλαιά ἀπό τόν χριστιανισμό), ἀντί νά συμμαχήσουμε μέ αὐτούς κατά τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ, τοῦ σουννιτικοῦ ἰσλαμισμοῦ πού ἀπειλεῖ τά σύνορα τῆς Ἰνδίας ὅπως καί τῆς Ἑλλάδος. Ἀντ' αὐτοῦ χωρίς ποσῶς νά ἐννοήση τήν σημασία πού εἶχε ἡ ἰνδουϊστική ἐκλογική νίκη γιά τήν χώρα μας, τό σοβαροφανές *Βῆμα*, ἠρκέσθη στίς 29 Μαρτίου 1998, νά ἀναδημοσιεύση κάποιο ἀγγλόφωνο ἄρθρο μέ τίτλο: «Τό φάσμα ἑνός Ἰνδοῦ Χίτλερ: Τό κόμμα Μπαρατίγια Τζανάτα πού κέρδισε τίς ἐκλογές εἶναι παρακλάδι φιλοναζιστικῆς ὀργάνωσης».

Ἄν καί στήν Δύση ὁ πλέον ἔντονος φονταμενταλισμός ὁ ὁποῖος καί δύναται νά ἀνέλθη στήν ἐξουσία, εἶναι ὁ ἀμερικανικός προτεσταντικός φονταμενταλισμός, ὑπάρχει φονταμενταλισμός καί στούς καθολικούς τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης καί συγκεκριμένα στήν Γαλλία, ὑποστηριζόμενος ἀπό καθολικούς «παλαιοημερολογίτες» (catholiques intégristes), ἐπονομαζομένους Λεφεμπριστές (Lefebvristes), ὑπό τήν ἡγεσία τοῦ ἀποθανόντος ἐπισκόπου Mgr Lefebvre. Στό συνέδριό τους στό Παρίσι, στίς 21 Ἰουνίου 1998, ἐνώπιον 1500 ἀκροατῶν, παρήλασαν ἐπιφανεῖς προσωπικότητες τοῦ καθολικισμοῦ καί τοῦ ἀκροδεξιοῦ πολιτικοῦ κόσμου πού καυτηρίασαν τίς θέσεις τῆς Ρώμης «ἡ ὁποία πάσχει ἀπό πνευματικό ἔϊντς» καί τοῦ Πάπα, ἐπειδή κατ' αὐτούς «ὑπερασπίζεται τά δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου, τόν διαχωρισμό κράτους καί ἐκκλησίας καί τόν διάλογο μεταξύ τῶν θρησκειῶν».

Τό 1991, στήν Κωνσταντινούπολη, ὁ καλοκάγαθος ἀλλά μετρίων διαστάσεων Οἰκουμενικός Πατριάρχης Δημήτριος ἐκοιμήθη καί ἡ θέσις του παρεχωρήθη σέ πολιτικό μυαλό, τόν δραστήριο Βαρθολομαῖο. Τό 1998, στήν Ἀθήνα ὁ ἐξουθενωμένος ἀπό τήν ἀρρώστια καί

τελματωμένος στήν ἀπραξία ἀρχιεπίσκοπος Σεραφείμ ἐκοιμήθη καί ἡ θέσις του παρεχωρήθη σέ ἱερωμένο μέ πολιτικό μυαλό, τόν δραστήριο Χριστόδουλο. Τό παιχνίδι τῆς ἐξουσίας καί τῶν πρωτείων εἶχε ἀρχίσει καί στίς δύο πρωτεύουσες τοῦ ἑλληνισμοῦ: ὁ Οἰκουμενικός κατά τοῦ Πάπα καί τοῦ πατριάρχη Μόσχας, καί ὁ Πάσης Ἑλλάδος στίς Βρυξέλλες κατά τῆς καθολικοπροτεσταντικῆς δυτικῆς εὐρωπαϊκῆς ἡγεμονίας. Παιχνίδι ἐξουσίας καί μεταξύ τῶν δύο ἱεραρχῶν, τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλά συνάμα στρεφόμενοι καί κατά τοῦ στενόμυαλου πρωθυπουργοῦ τοῦ κρατιδίου τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ ὁποίου ἡ μόνη ἔγνοια παρέμενε ἡ εἴσοδος στό κοινό εὐρωπαϊκό νόμισμα καί ὁ μονόδρομος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως.

Ὅμως οὔτε ὁ Βαρθολομαῖος, οὔτε ὁ Χριστόδουλος μοιάζουν μέ τόν Μελέτιο Μεταξάκη (1871-1935), δηλαδή δέν ἐξυπηρετοῦν τήν πολιτική ἡγεσία. Εἶναι δέ πρός τιμήν τοῦ Χριστοδούλου ὅτι κατά τήν τελετή ἐνθρονίσεώς του στίς ἀρχές Μαΐου 1998, δέν παρευρέθησαν οὔτε ὁ πρωθυπουργός οὔτε ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τοῦ κρατιδίου. Ἔτσι τυχόν ἐξ ἀρχῆς ὑποψίες ὅτι ὁ νέος ἀρχιεπίσκοπος ἦτο ἴσως ὁ ὑποψήφιος τοῦ καταδικασθέντος στήν συνείδηση τοῦ λαοῦ ἀπαισίου πολιτικοῦ κατεστημένου τοῦ κράτους τοῦ Κολωνακίου, ἐξηνεμίσθησαν καί ἡ ἀμέσως μετά ἔντονη ἀντιδικία Χριστοδούλου-ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης Εὐαγγέλου Γιαννοπούλου ὡς καί τοῦ διαδόχου του, Μιχάλη Σταθοπούλου, ἔδωσε στόν ἀρχιεπίσκοπο τήν θέση τοῦ ἀγωνιστοῦ τῶν λαϊκῶν ὁραμάτων.

Παρά ταῦτα, ἡ ὁμιλία του στήν τελετή ἐνθρονίσεώς του πού ἐτιτλοφόρησε τό *Βῆμα* τῆς 10ης Μαΐου 1998 προκλητικά, «Τό μεγάλο ναί στήν Εὐρώπη τοῦ Χριστοδούλου», ἐπάγωσε κυριολεκτικά τούς ἐνθουσιώδεις ὀπαδούς του τῆς Ἀνατολικῆς παρατάξεως. Ὅμως ὁ

Χριστόδουλος, ὅπως ὁ ἀλ Ἀφγκάνι, ἀκριβῶς ἐπειδή εἶναι φονταμενταλιστής, ὑποχρεωτικά εἶναι ἄκρως δυτικοποιημένος ἀντιδυτικιστής. Τό νόημα τοῦ εὐρωπαϊσμοῦ του εἶναι ἀντίθετο μέ αὐτό τοῦ πρωθυπουργοῦ Σημίτη πού ἐπιδιώκει οὐσιαστικά τήν ἀφομοίωση τῆς Ἑλλάδος στήν Εὐρώπη (ἡ Ἑλλάς ἀνήκει στήν Δύση). Ὁ Χριστόδουλος ἐπιζητεῖ μιά ἑλληνική Εὐρώπη (ἡ Δύση ἀνήκει στήν Ἑλλάδα). Εἶχε δέ ἀμέσως προαναγγείλει τήν ἵδρυση γραφείου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στίς Βρυξέλλες, ὡς μάτι της στήν Εὐρώπη καί ὡς ἀντίβαρο στήν ἑλληνορθόδοξη μητρόπολη Βελγίου πού ὑπάγεται στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, στόν ἀγῶνα του γιά τά πρωτεῖα ἔναντι τοῦ Βαρθολομαίου.

Φανάρι ἤ Ἀθήνα; Ὁ ἑλληνικός καί τουρκικός τύπος εἶχαν προβάλει τό 1990 μιά περίεργη πρόταση: τό Φανάρι νά μετατραπῆ σέ ἀνεξάρτητο κράτος τοῦ τύπου τοῦ Βατικανοῦ μέ πρόεδρο Δημοκρατίας τοῦ Φαναρίου τόν Δημήτρη Κιτσίκη! Πίσω ἀπό αὐτήν τήν ἀπίθανη πρόταση ἦταν ὁ τότε πρόεδρος τῆς Τουρκίας Τουργκούτ Ὀζάλ, ὑποστηριζόμενος ἀπό τήν ἀμερικανική πολιτική, ἐν ἀγνοίᾳ μου. Οἱ πληροφορίες εἶχαν ὡς ἑξῆς: «ἐπίσημη ἐπίσκεψη πού πραγματοποιεῖ ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Δημήτριος, στίς ΗΠΑ, καθώς καί ἡ ὑποδοχή πού τοῦ ἐπιφυλάχθηκε, ὡς ἀρχηγοῦ κράτους, ἀπό τίς ἀμερικανικές ἀρχές, προκάλεσαν θύελλα ἀντιδράσεων στήν Τουρκία. Στίς ἀρχές τοῦ μήνα ὁ Δημήτρης Κιτσίκης βρέθηκε στήν Τουρκία, ὡς προσωπικός προσκεκλημένος τοῦ Ὀζάλ μέ τιμές ἀρχηγοῦ ξένου κράτους. Ἡ *Τζουμχουριγιέτ* κατηγορεῖ τόν Κιτσίκη ὅτι ὑποστηρίζει τήν δημιουργία τῆς «Δημοκρατίας τοῦ Φαναρίου». Ἀντίθετα ἡ *Μιλλιγιέτ* μᾶς πληροφόρησε ὅτι ὁ Κιτσίκης τάχθηκε σφόδρα ἐναντίον τῆς οἰκουμενικοποίησης τοῦ Πατριαρχείου μέ καθεστώς Βατικανοῦ. Πρόσθεσε ὅτι ποτέ δέν εἶχε ὑπόψη του τέτοια

ἰδέα. Ἄλλωστε, εἶπε, οἱ Ἕλληνες ἀποστρέφονταν πάντα τό Βατικανό. Ὁ νέος φίλος τοῦ Ὀζάλ, ὅπως τόν χαρακτηρίζει ἡ ἐφημερίδα, διευκρίνησε ὅτι ὄχι μόνο ποτέ δέν ἔκαμε τέτοιες δηλώσεις, ἀλλά οὔτε κἄν πέρασε ἀπό τό μυαλό του νά προτείνη τήν Βατικανοποίηση τοῦ Πατριαρχείου». (*Ἐπίκαιρη*, Κύπρος, 14 Ἰουλίου 1990).

Λίγο προτοῦ κοιμηθῆ τό 1993, ὁ μοναχός Παΐσιος μοῦ εἶχε κάνει μιά προφητεία, στό Ἅγιον Ὄρος: «Οἱ Ἀμερικανοί θά μᾶς δώσουν τήν Πόλη χωρίς πόλεμο». Γεγονός εἶναι ὅτι ἡ ἀμερικανική πολιτική, μετά τό 1945, ἔδειξε ἐνδιαφέρον γιά τό Φανάρι, τό ὁποῖο συστηματικά ὑπεστήριξε μέ τήν πατριαρχία τοῦ Ἀθηναγόρα. Ἡ ἑβδομαδιαία ἐθνικιστική ἐφημερίδα *Στόχος* -πρό τοῦ θανάτου τοῦ διευθυντοῦ της Γεωργίου Καψάλη καί τοῦ κλεισίματος τῆς ἐφημερίδος- πού ὑπεστήριζε σταθερά τόν Βαρθολομαῖο καί τόν Χριστόδουλο, ἔγραφε στίς 17 Δεκεμβρίου 1997: «Παραπλήσιο πρός ἐκεῖνο τοῦ Βατικανοῦ θά εἶναι τό ἀνεξάρτητο κράτος μας πού ἑδραιώνεται σιγά-σιγά στήν Κωνσταντινούπολη, μέ κέντρο τό Πατριαρχεῖο μας». Ἡ καθημερινή τουρκική ἐφημερίδα *Τύρκιγιέ* τῆς 30 Μαΐου 1997, ἔγραφε μέ τίτλο, «Βυζαντινό εἰσιτήριο γιά τήν Εὐρωπαϊκή Ἕνωση»: «Σύγχυση στούς Τούρκους τῆς Ἀμερικῆς προεκάλεσε ἡ περίεργη πρόταση τοῦ Ἀμερικανοῦ ὑπουργοῦ Ἀμύνης (William Cohen) στήν New York Times: Ἡ Τουρκία, ἐκτός ἀπό τήν βελτίωση τῆς οἰκονομίας της, χρειάζεται ἀλλαγή τοῦ προφίλ της γιά νά ἐνταχθῆ στήν Εὐρωπαϊκή Ἕνωση. Ἡ Κωνσταντινούπολη, πρωτεύουσα τοῦ Βυζαντίου, κατελήφθη τό 1453. Ὅμως τό ὄνομά της δέν κατηργήθη. Προσέθεσαν καί τό Ἰσταμπούλ καί ἐχρησιμοποίησαν καί τά δύο. Ὁ Κεμάλ κατήργησε τό πρῶτο. Ἄν τώρα πού ἐπλησίασε τόσο τήν Εὐρώπη ἡ Τουρκία μετωνόμαζε πάλι τήν Πόλη Κωνσταντινούπολη, μιά τέτοια πράξη θά ἀπεδεικνύετο ὠφέλιμη γι᾽ αὐτήν. Ὁ ὑπουργός Οὐίλλιαμ Κόεν, γερουσιαστής τοῦ Ρεπουμπλικανικοῦ κόμματος, εἶναι γνωστός γιά τήν φιλία του μέ τούς Τούρκους καί δέν ἔχει δεχθῆ ὅτι ὑπῆρξε ποτέ σφαγή Ἀρμενίων. Γνωστός καί φιλικός πρός τούς Τούρκους ἡ πρότασή του αὐτή τούς προεκάλεσε μεγάλη ἔκπληξη».

Ὁ φονταμενταλισμός παρ᾽ ὅλο πού ἐπισήμως τοποθετεῖται κατά τοῦ ἐθνικισμοῦ, ἐπιζητεῖ τήν πολιτική ἐξουσία μέσῳ τῆς ἐξάρσεως τοῦ ἐθνικισμοῦ καί ἀκριβῶς σ᾽αὐτό ἐπιδίδεται ὁ Χριστόδουλος. Ἡ ἀναζήτηση τῆς πολιτικῆς καί ὄχι κομματικῆς εξουσίας γύρω ἀπό τό πρόσωπό του ἐξηγεῖ καί τήν ἀρνητική του στάση ἔναντι τῶν παλαιοημερολογιτῶν. Ὅπως εἶχα ἐπισημάνει παλαιότερα, «Βενιζέλος καί Μεταξάκης ὑπῆρξαν συνυπεύθυνοι γιά τήν ἔντονη πολιτικοποίηση καί δυτικοποίηση τῆς Ὀρθοδοξίας πού ἔφθασε στό σημεῖο τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ὀρθοδόξου ἡμερολογίου τό 1923, ἀπόφαση ἡ ὁποία ἔγινε ἔκτοτε τό σύμβολο τῆς θρησκευτικῆς μας παρακμῆς. Μόνη ἐλπίς ἐπανορθώσεως δέν εἶναι βεβαίως ἡ ἀπόσχιση παλαιοημερολογιτῶν ἀπό τό πληγωμένο σῶμα τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀλλά ἡ ἐπαναφορά κάποιαν ἡμέρα τοῦ πατρίου ἡμερολογίου μέ ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἐπαναφορά περιμένουμε ἀπό τόν λαοπρόβλητο ἀρχιεπίσκοπό μας καί ὄχι ἐφαρμογή στούς παλαιοημερολογίτες τῆς παπικῆς τακτικῆς τῆς Οὐνίας. Δηλαδή: συνεχίσατε μέ τό παλαιό ἀλλά ὑπακούσατε εἰς τούς ἐπισκόπους τοῦ νέου. Ἐάν ἐμεῖς οἱ νεοημερολογίτες, μέ θάρρος, ἀναγνωρίσουμε τό λάθος γιά τό ὁποῖο εὐθύνεται ὁ Μεταξάκης, καί ὡς Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐπιστρέψουμε σύσσωμοι στό πάτριο ἡμερολόγιο, τότε σίγουρα οὐδείς θά δυνηθῆ νά σταματήση τόν θρίαμβο τοῦ Χριστοδούλου.

Ἀντ᾽ αὐτοῦ, διαβάζουμε πρός τό παρόν, τίς παρακάτω αἰχμές ἀθηναϊκοῦ ἐντύπου πού κατά τά ἄλλα ὑποστηρίζει τόν Χριστόδου-

λο, καί πού ἠχοῦν ὡς πικρές ἀλήθειες: «Ἄς φροντίσουν ὅλα τά μεγάλα προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας καί μετά φτάνουν στό παλαιό ἡμερολόγιο. Καί ἄς γνωρίζουν τοῦτο: ἑνάμισυ ἑκατομμύριο πιστός λαός - καί ὅταν γράφουμε πιστός λαός, ἐννοοῦμε πιστός λαός- δέν εἶναι καί τόσο εὔκολη ὑπόθεσις. Τώρα, ὅσο γιά τίς ποικίλες τάσεις πού ὑπάρχουν στό χῶρο τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου, φυσικό εἶναι μετά ἀπό τόσες περιπέτειες καί τόσο ἄγριο κυνήγι... Μήπως καί οἱ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου εἶναι ἑνωμένοι καί ἀγαπημένοι; Ἔ... τούς ἀπολαύσαμε στίς πρόσφατες ἐκλογές γιά τήν ἀνάδειξι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Καταλαβαίνουμε τόν πόθο καί τήν ἀγωνία τοῦ νέου ἀρχιεπισκόπου νά κλείση τό θέμα γιά νά φανῆ «νικητής», μιά καί ἡ διδακτορική του μελέτη στό Πανεπιστήμιο ἦταν γιά τό Παλαιό Ἡμερολόγιο, ἀλλά καί φέρεται ὡς μεγάλος πολέμιος καί δέν τό κρύβει. Ἀλλά, μιά καί γνωρίζουμε πρόσωπα καί καταστάσεις, τοῦ λέμε ὅτι ξεκινᾶ μέ λάθος ὄνειρα καί λάθος τακτική. Καί κινδυνεύει, μπροστά στήν πολεμική του νά γίνη ἡ Ἕνωσις ὅλων τῶν τάσεων, ὁπότε τό πρόβλημα θά εἶναι ἀπλησίαστο" (*Νέοι Ἄνθρωποι*, 17 Ἰουλίου 1998, σ. 14).

Ἡ ἐξέλιξη τῶν δυτικῶν ἐκκλησιῶν, λόγῳ ἐλλείψεως διαλεκτικῆς σκέψεως πού τίς καθιστᾶ ἀνίκανες νά ἐπιτύχουν τήν σύνθεση τῶν ἀντιθέτων, ἐπέρασε διαδοχικά ἀπό τήν ἀκραία θέση τοῦ παποκαισαρισμοῦ (οὐλτραμοντανισμός) μέ τήν ἐπιβολή τῆς ἐξουσίας τοῦ πάπα ἐπί τῆς πολιτείας, στήν ἀντίθετη ἀκραία θέση τοῦ καισαροπαπισμοῦ (ἀγγλικανισμός, γαλλικανισμός, πετρισμός στήν Ρωσία, ὀθωνισμός στήν Ἑλλάδα), ὅπου ὁ ἄρχων τῆς πολιτείας εἶναι συνάμα καί ἀρχηγός τῆς Ἐκκλησίας. Τελικά τό ἀντιδιαλεκτικό ἐκκρεμές, ἀνίκανο νά εὕρη ἰσορροπία, συνθλίβεται στίς ἀρχές τοῦ Κ' αἰῶνος, μέ τήν ἀπόσχιση τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τό Κράτος, δηλαδή μέ

τόν χωρισμό Ἐκκλησίας-Πολιτείας. Αὐτές οἱ τρεῖς φάσεις τῆς δυτικῆς ἀνισορροπίας καταλήγουν ἤδη στό πλῆρες ναυάγιο τῆς δυτικῆς κοινωνίας. Καί αὐτό τό ἔκτρωμα τῆς δυτικῆς ἀνικανότητος προσεπάθησε ἡ σημιτική πατούσα τῶν Φράγκων νά τό ἐπιβάλη στό ἀθηναϊκό κρατίδιο μέ τήν λογική ὅτι ἐφ' ὅσον τό ξένο ἀφεντικό μας εἶναι μονόφθαλμο πρέπει κι ἐμεῖς νά βγάλουμε τό ἕνα ἀπό τά δύο μάτια μας γιά νά τοῦ ταιριάσουμε.

Ἀντιθέτως τό ἑλληνικό διαλεκτικό μοντέλο, καί πρό καί μετά Χριστόν, ὑπῆρξε πάντοτε ἡ συναλληλία. Στήν προχριστιανική κοινωνία ὁ Σωκράτης ὑπεστήριζε πώς τό ἰδανικό σύστημα διακυβερνήσεως ἦτο ἡ σύγκλιση φιλοσόφου καί βασιλέως, πνεύματος καί σώματος. Αὐτά τά δύο ἰσομεγέθη σκέλη προήρχοντο ἀπό μία ἀνώτερη κοινή πηγή μέ τήν ὁποία ἐσχημάτιζαν ἕνα τρίγωνο, πού ὠνομάσθη ἀργότερα συναλληλία. Ὁ Σωκράτης προειδοποιοῦσε -στήν *Πολιτεία* τοῦ Πλάτωνος- ὅτι «ἕως ὅτου οἱ φιλόσοφοι (τό πνεῦμα) γίνουν βασιλεῖς (τό σῶμα), ἤ αὐτοί πού σήμερα ὀνομάζονται βασιλεῖς καί ἡγεμόνες ἐπιδοθοῦν στήν φιλοσοφία πραγματικά καί σωστά, καί αὐτά τά δύο πράγματα -ἡ πολιτική ἰσχύς καί ἡ φιλοσοφική σκέψη- σμίξουν καί τά μυαλά τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, πού πρός τό παρόν ἐπιδιώκουν μονάχα τό ἕνα ἤ τό ἄλλο, παραμερισθοῦν βιαίως, *οὔτε τά κράτη οὔτε ὁ ἄνθρωπος δέν πρόκειται νά ἡσυχάσουν ἀπό τά προβλήματά τους*».

Μέ τήν ἐπιβολή τοῦ χριστιανισμοῦ, τό τρίγωνο τῆς συναλληλίας παρέμεινε, μέ δύο ἀντίστοιχα ἰσομεγέθη σκέλη, τήν ἱερωσύνη (πνεῦμα) καί τήν βασιλεία (σῶμα), συνδεδεμένα μέ τήν κοινή πηγή τοῦ Θεοῦ. Ὅταν στόν Δ' αἰῶνα ἐπραγματοποιήθη τό θαῦμα (διότι τότε οἱ χριστιανοί ἦσαν ἀκόμη μειοψηφία) καί ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἐδέχθη -ἀσχέτως γιά ποίους λόγους- νά διακονήση ἐν Χριστῷ τόν

λαό τοῦ Θεοῦ, δηλαδή τήν Ἐκκλησία, ἔπαψε ἀπό ἐκείνη τήν στιγμή νά εἶναι ὁ ἀνεξέλεγκτος ἀπόλυτος θρησκευτικός καί πολιτειακός δυνάστης τῆς Αὐτοκρατορίας. Ἡ πολιτική του διακονία τόν μετέτρεπε σέ ὑπηρέτη τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ἀπό τοῦ ὁποίου ἐξηρτᾶτο ἐφεξῆς ἡ ἀπόλυτη μοναρχία του. Ἔτσι τό κοινωνικό συμβόλαιο τῆς σωκρατικῆς συναλληλίας ἐσυνεχίσθη ὑπό τήν χριστιανική του μορφή. Ἡ χριστιανική αὐτοκρατορία εἶναι τό ἕνα σῶμα τοῦ Χριστοῦ μέσα στό ὁποῖο ὑπάρχουν ἡ ἱερατική διακονία τῆς Ἐκκλησίας (ὡς κλῆρος) καί ἡ πολιτική διακονία τοῦ βασιλέως (ὡς ἀπόλυτος μονάρχης).

Φυσικό ἦταν μέ τήν ἔλευση τοῦ δυτικοῦ ἀνισορρόπου προτύπου πού εἰσήχθη στόν ρωμαίϊκο χῶρο μέ τήν Ἐπανάσταση τοῦ 1821, ἡ συναλληλία νά καταστραφῆ καί νά παραμείνη μόνον ὡς διεφθαρμένη λέξη μέ παραμορφωμένη οὐσία. Διότι φυσικά συναλληλία δέν εἶναι ὁ χωρισμός Ἐκκλησίας καί Κράτους ὅπου ὁ καθένας ἀπό τούς δύο θεσμούς ἔχει τόν δικό του κύκλο δραστηριοτήτων (οἱ ρόλοι Ἐκκλησίας καί Κράτους εἶναι τελείως διακριτοί, ἐπαναλαμβάνει μόνοτονα καί ἀνθελληνικά τό καθεστώς τῶν φραγκοδούλων) καί ὅπου ἡ Ἐκκλησία περνᾶ ὑπό τήν δικαιοδοσία ἑνός ὑπουργείου! Ἔτσι ὁ πρωθυπουργός παραπέμπει συνεχῶς τόν ἀρχιεπίσκοπο πάσης Ἑλλάδος -προφανῶς γιά νά τόν ἐξευτελίση- στόν καθ' ὕλην ἁρμόδιο ὑπουργό Παιδείας καί Θρησκευμάτων! Αὐτή ἡ τρομερή ὑποβίβαση τῆς Ἐκκλησίας εἶχε ἐπιτευχθῆ στήν Σοβιετική Ἕνωση ὅπου καί μετά τήν πτώση τῆς ἀθεΐας ὁ πατριάρχης Μόσχας εἶχε δεχθῆ νά ἐκλεγῆ βουλευτής στήν ρωσική βουλή, τήν Δούμα. Δηλαδή ἡ ψυχή τῆς Ρωσίας σέ θέση πολιτικάντη.

Δέν ἀρνεῖται κανείς ὅτι τό Σύνταγμα τοῦ φραγκοφορεμένου κρατιδίου τῶν Ἀθηνῶν ἔχει καταρρακώσει τήν ἔννοια τῆς συναλληλίας καί ὅτι ἀπό συγκροτήσεώς του μετά τό 1821 ὅλα τά συντάγματα πού τοῦ ἐδόθησαν δέν ἦσαν ἑλληνικά. Ὅπως διεπίστωσε στήν *Καθημερινή* (17.5.1998) ὁ Χρ. Γιανναρᾶς (καί μαζί του καί ἡ «κουτσή Μαρία»): «Τό σημερινό ἑλλαδικό κράτος συγκροτήθηκε ἀπό τήν πρώτη στιγμή γιά νά μήν εἶναι ἑλληνικό». Συνεπῶς προδίδει κανείς τόν ἑλληνισμό μέ τό νά ἀκολουθῆ τά συντάγματα τοῦ κρατιδίου. Περιμένει ὁ ἑλληνικός λαός ἐπαναστατική πράξη ἀπό τόν Χριστόδουλο καί ὄχι προσήλωση στό παρόν Σύνταγμα.

Ὅμως, γιά νά ἐπαναφέρη ὁ Χριστόδουλος ὡς ἐπαναστάτης τήν συναλληλία, πρέπει ὄχι μόνον νά καθαιρέση τό παρόν φραγκικό πολίτευμα, δηλαδή τόν βασιλευόμενο ἤ ἀβασίλευτο κοινοβουλευτισμό (μέ ἤ χωρίς συνταγματική βασιλεία), ἀλλά καί νά ἐγκαθιδρύση τήν ἀπόλυτη μοναρχία τοῦ Βυζαντίου. Διαφορετικά θά ὑποπέση στόν φονταμενταλισμό, πού εἶναι μιά νέα μορφή παποκαισαρισμοῦ, δηλαδή θά ὑποπέση καί πάλι σέ δυτικό πρότυπο.

Ἐπειδή ὁ φονταμενταλισμός εἶναι δυτική ἰδεολογία, συνεπῶς ἀντιδιαλεκτικός, περιέχει ὅλα τά ἀρνητικά χαρακτηριστικά τῶν ἰδεολογιῶν καί δέν δύναται νά ἐξασφαλίση χιλιετῆ ἐπικράτηση ὅπως αὐτό ἔγινε στό Βυζάντιο μέ τό καθεστώς τῆς συναλληλίας. Δηλαδή θά εἶναι ὑποχρεωτικά βραχύβιος. Οἱ ἱστορικοί ἀπό καιρό ἔχουν ἀναλύσει τίς τρεῖς φάσεις κάθε ἐπαναστάσεως δυτικοῦ τύπου, ὅπως ἡ γαλλική τοῦ 1789, ἡ ρωσική τοῦ 1917, ἡ κινεζική τοῦ 1927-49, ἤ ἡ ἰρανική τοῦ 1979. Ἡ πρώτη φάση εἶναι ἀκραία, καταστρέφει μέ ἀστραπιαία ταχύτητα τό παλαιό καθεστώς καί ἐγκαθιστᾶ τό νέο. Ἡ δεύτερη φάση εἶναι ἀντίδραση στήν πρώτη. Ὁ κόσμος ἔχει κουρασθῆ, φρενάρει καί κάνει πίσω. Τό διαπιστώνουμε γιά πολλοστή φορά μελετώντας τό παράδειγμα τῆς χομεϊνικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1979. Μέχρι τήν ἐκλογή τό 1997 τοῦ προέδρου Χαταμί, οἱ ΗΠΑ

ἦσαν ὁ διάβολος. Στίς 7 Ἰανουαρίου 1998, ὁ Χαταμί σέ συνέντευξή του στόν ἀμερικανικό τηλεοπτικό δίαυλο CNN ἀνέλυσε μέ ἐγκωμιαστικά λόγια τόν «ἀμερικανικό πολιτισμό»! Ἐνῷ ἔτριζαν τά κόκκαλα τοῦ μακαρίτη Χομεϊνί, αὐτός ἀνεγνώριζε πώς ὁ θρησκευτικός φονταμενταλισμός εἶναι δυτικῆς καί δή ἀμερικανικῆς προελεύσεως καί τόν ἐνετόπισε στήν ἀπόβαση τῶν Πουριτανῶν στό ἀμερικανικό ἔδαφος στίς ἀρχές τοῦ ΙΖ' αἰῶνος. Ἐκείνη τήν ἐποχή -εἶπε- «ἕνας ἀνώτερος πολιτισμός ἀπεβιβάσθη σ'αὐτόν τόν βράχο [τῆς Μασσαχουσέττης.] Ὁ ἀμερικανικός πολιτισμός οἰκοδομήθηκε ἐπάνω στό ὅραμα, στήν σκέψη καί τούς τρόπους τῶν Πουριτανῶν... πού ἦσαν μία θρησκευτική ὁμάδα ἡ ὁποία ἐκτός τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ, εἶχαν ὡς ὅραμα καί χαρακτηριστικά τήν ἀβασίλευτη δημοκρατία καί τήν ἐλευθερία... Μέ τήν δική μας ἐπανάσταση... ἔχουμε τήν αἴσθηση πώς αὐτό πού θέλουμε -ἐσυνέχιζε ὁ Χαταμί- εἶναι τό ἴδιο μέ αὐτό πού προσεπάθησαν νά πραγματοποιήσουν πρό τεσσάρων αἰώνων οἱ ἱδρυτές τοῦ ἀμερικανικοῦ πολιτισμοῦ. Διά τοῦτο καί αἰσθανόμεθα πνευματική συγγένεια μέ τήν οὐσία τοῦ ἀμερικανικοῦ πολιτισμοῦ». Ἡ τρίτη φάση κάθε ἐπαναστάσεως εἶναι ὁ βοναπαρτισμός ὁ ὁποῖος τείνει νά ἐπικρατήση στήν μετακομμουνιστική Ρωσία.

Παρά τά ἀρνητικά καί μή ἑλληνικά στοιχεῖα τοῦ φονταμενταλισμοῦ, μιά φονταμενταλιστική ἐπανάσταση στήν Ἑλλάδα εἶναι ἄκρως ἐπιθυμητή γιά νά ἐξοντώση τό φραγκικό καθεστώς τοῦ κρατιδίου πού ἐπί 180 χρόνια δέν ἐπιτρέπει στήν Ρωμηοσύνη νά ἐπανασυσταθῆ. Ὁ μεταβατικός ρόλος αὐτῆς τῆς ἐπαναστάσεως καθίσταται στήν προσπάθεια νά σβησθῆ ἀπό τόν χάρτη τό κολωνακιώτικο καθεστώς. Ὅπως καί στό Ἰράν τοῦ Σάχη πού μετά τό 1979 ἄδειασε ἀπό τούς πολιτικάντηδες καί τούς κουλτουριαραίους, οἱ ὁποῖοι ἤ εὑρῆκαν καταφύγιο στίς δυτικές πρωτεύουσες ἤ ἐξετελέσθησαν, ἔτσι

καί στήν Ἑλλάδα συμβουλεύω στούς Κολωνακιῶτες ὁμογαλάκτους τῆς παρέας τοῦ Σάχη, νά ἀγοράσουν τό γρηγορώτερο διαμέρισμα στό Παρίσι γιά νά μήν εὑρεθοῦν θαμμένοι στόν «λόφο τῶν διεφθαρμένων» πού κάθε ἐπαναστατικό καθεστώς στήνει γιά νά ἀναπαύση τούς ἐχθρούς του.

Οἱ ἀκραῖες ἀντιδράσεις αὐτῶν τῶν κύκλων, ἀπό τήν ἐπομένη ἤδη τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου ἀρχιεπισκόπου, πού ἔφθασαν στό σημεῖο νά τόν ἀπειλήσουν μέ θάνατο, ἀποδεικνύει πώς συνειδητοποίησαν πλήρως τόν κίνδυνο. Ἔτσι ὁ Ἀντώνης Καρκαγιάννης ἔγραφε στήν *Καθημερινή* (21.8.1998): «Ὁ ρόλος τοῦ κ. Χριστόδουλου εἶναι ἀσαφής, ἐκτός τῶν πλαισίων τοῦ Πολιτεύματος καί γι' αὐτό καί μόνον καί γιά τίποτα ἄλλο εἶναι ἐπικίνδυνος... Οἱ ἀπόψεις του, κρᾶμα ἀκροδεξιοῦ ἐθνικισμοῦ καί παπανδρεϊκοῦ λαϊκισμοῦ... Ἡ ταύτιση τῶν δύο ρόλων, τοῦ ἀρχηγοῦ ἀκροδεξιοῦ κόμματος, τόν ὁποῖον ἐπιδιώκει καί τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς μιᾶς καθολικῆς κρατικῆς ἤ παρακρατικῆς Ἐκκλησίας προκαλεῖ ἐπικίνδυνες συγχύσεις... Ὅλα αὐτά ἀφοροῦν στή λειτουργία τοῦ Πολιτεύματος, τήν ὁποία ἡ κυβέρνηση καί ὁ πολιτικός κόσμος ὀφείλουν νά διασφαλίσουν καί νά προστατεύσουν». Καί ὁ Ἄλκης Κούρκουλας, στήν ἴδια ἐφημερίδα (2 Σεπτ. 1998), ἀπηχώντας ἀπό τήν Κωνσταντινούπολη τίς θέσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἔγραφε: «Ὁ λόγος πού μᾶς ἀπασχολεῖ [τοῦ Χριστοδούλου], δέν εἶναι ἐκκλησιαστικός λόγος. Πρόκειται σαφέστατα γιά τόν ἰδεολογικό λόγο πού κυριαρχεῖ στίς ἐθνικιστικές-λαϊκιστικές τάσεις οἱ ὁποῖες καταγράφονται στά περιθώρια τοῦ πολιτικοῦ μας συστήματος... Ὁ περίεργος συντονισμός ταλαντώσεων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μέ τό ἀκροατήριό του εἶναι ἐπικίνδυνος. Μπορεῖ νά ἐγκλωβίση τήν Ἐκκλησία στήν ἴδια περίμετρο πού κινοῦνται τά ἐθνικιστικά λαϊκιστικά κινήματα.... Ἡ διολίσθηση τοῦ

ἀρχιεπισκοπικοῦ λόγου στά λαϊκιστικά ἐθνικιστικά στερεότυπα, ἀναπόφευκτα ὁδηγεῖ σ᾽αὐτόν τό δρόμο...᾽Αποκοπτόμενη ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἡ Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἄλλωστε καί οἱ ἄλλες ἐθνικές ὀρθόδοξες ἐκκλησίες πού τή μιμήθηκαν, μετετράπησαν σέ θεραπαινίδες τοῦ ἐθνικισμοῦ... Κάποια ἔνστικτα τοῦ ᾽Αρχιεπισκόπου ἔδειχναν νά ὁδηγοῦν τά πρῶτα βήματα τῆς ἀρχιερατείας του πρός τό Φανάρι. Σύντομα ὡστόσο οἱ μετρήσεις τῶν δημοσκόπων καί ἡ εὐκολία τῆς πολιτικολογίας σάρωσαν τά πάντα».

Τό ρωσικό πέρασμα ἀπό τόν ΙΘ' αἰῶνα στόν Κ', ὑπῆρξε στρωμένο μέ τό ἀδιέξοδο τῆς ἀπελπισίας, ὅπου ἠχοῦσαν ἐδῶ κι ἐκεῖ οἱ βόμβες τῶν ἀναρχικῶν τρομοκρατῶν, μέ μία θολή μελλοντική εἰκόνα σωτηρίας. Καί ὅμως ἡ Ρωσία ἐκβιομηχανοποιεῖτο καί λένε πώς ἄν δέν εἶχε ἐκραγῆ ἡ μπολσεβικική ἐπανάσταση, ἡ χώρα θά ἐγνώριζε τήν καπιταλιστική εὐημερία.

Πόσο κοντά σ᾽αὐτό τό σκηνικό εὑρίσκεται ἡ σημερινή Ἑλλάς! Οὔτε στρατιωτικό πραξικόπημα, οὔτε βάρβαροι διαφαίνονται στόν ὁρίζοντα γιά νά σωθῆ. Πρός ἱκανοποίηση τῶν λογιστῶν, ἀλυσοδεθήκαμε στό κοινό εὐρωπαϊκό νόμισμα. Τά μπιμπίκια τοῦ πρωθυπουργοῦ μας λάμπουν ἤρεμα στόν γερασμένο *Βυσσινόκηπο* τοῦ Τσέχοφ. Ὁ ἑλληνικός λαός, μετά τήν ἀνάκαμψη τοῦ 1940, χάνει συνεχῶς μάχες. Οἱ σωτῆρες, μέ τελευταῖο τόν ᾽Ανδρέα Παπανδρέου, τοῦ ἔχουν βγάλει ὅλα τά δόντια καί τόν ἔχουν παρατήσει ἀπόλυτα φαφούτη. Εἶναι δυνατόν νά ὑπάρχη ἀκόμη κάποιος γιά νά τόν περιπαίξη; Εἶναι δυνατόν ὁ ἀνδρεοπαπανδρεϊσμός νά ἐπανῆλθε μέ τά ράσα τοῦ Χριστοδούλου;

«Ρωτοῦσα φίλο σεβαστό -διηγεῖται στήν γνωστή του ἐπιφυλλίδα ὁ Χρ. Γιανναρᾶς- νά μοῦ πεῖ τήν ἔμπειρη ἐκτίμησή του: Ποιά θεωρεῖ

σημαντικότερη αἰτία τῆς παρακμῆς πού παραλύει ἐμᾶς τούς σημερινούς Ἕλληνες καί σωρεύουμε συνεχῶς συλλογικές ἀποτυχίες. Ἔμεινε γιά λίγο σιωπηλός κι ὕστερα εἶπε: «Τό πρῶτο εἶναι ὅτι κουραστήκαμε. Ζήσαμε πολλούς-πολλούς αἰῶνες καί μέ πολύ μεγάλες δυσκολίες». Τυπική κολωνακιώτικη θέση αὐτοῦ τοῦ φίλου γιά νά ξεχασθῆ τό ἀμερικανικό θηρίο τῆς ᾽Αποκαλύψεως. Ὁ Jacob Heilbrunn, τόν Σεπτέμβριο 1998, ἔγραφε στό ἀμερικανικό The New Republic: «Τό καλύτερο πού ἔχουν νά κάνουν οἱ ΗΠΑ εἶναι νά ἐνθαρρύνουν τήν εἰρηνική διάλυση τῆς Ρωσίας (σέ 89 αὐτόνομες περιφέρειες)... Θά ἐπωφελοῦντο ἀπό τήν ἀποσύνθεση τῆς Ρωσίας διότι θά ἀποκτοῦσαν μεγαλύτερη ἐπιρροή, διαπραγματευόμενες μέ ἐξατομικευμένα κράτη στόν χῶρο τῆς πρώην Ρωσίας, ἐφ᾽ ὅσον θά ἠδύναντο νά τά στρέψουν τό ἕνα κατά τοῦ ἄλλου καί οἱ ΗΠΑ θά εἶχαν ἀκόμη περισσότερη ἰσχύ ἐπ᾽αὐτῶν ἁπλῶς καί μόνον λόγῳ τῆς ἐκτάσεως τοῦ ἀμερικανικοῦ ἐδάφους. Ἕνας κόσμος χωρίς ρωσική ἰσχύ θά βοηθοῦσε ἀφάνταστα στήν διαιώνιση τῆς ἀμερικανικῆς κυριαρχίας στόν κόσμο. Ἤδη οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἰδιοποιήθησαν τήν πρώην ἀνατολικοευρωπαϊκή αὐτοκρατορία τῆς Ρωσίας μέσῳ διευρύνσεως τοῦ ΝΑΤΟ»... Ὡς πότε παλληκάρια;

XV - Ἐπίλογος: Συμβουλές πρός ἐπιδόξους ἐπαναστάτες

Τά τεράστια προπαγανδιστικά ψεύδη τῶν δυτικῶν μέσων μαζικῆς ἐνημερώσεως εἶναι ἁπλῶς συνέχεια βασικῆς μορφῆς τῆς δυτικῆς πνευματικῆς δραστηριότητος βασισμένης στήν πλαστογραφία καί τό ψεῦδος. Ὁ ἱστορικός Ἄρνολντ Τόϋνμπη εἶχε γράψει ὅτι ἀπεχθάνετο τήν Δύση ἐπειδή εἶχε δημιουργήσει ἕναν Χίτλερ. Βεβαίως ὁ Χίτλερ ἦταν ξεπερασμένο πρότυπο δυτικοῦ πολιτικοῦ καί ἡ γκαιμπελική προπαγάνδα ὁμοιάζει μέ παιδικό παιχνίδι σέ σχέση μέ τήν ἐπιθετικότητα τοῦ ἀμερικανικοῦ ψεύδους. Τό ἐπιστημονικό μου ἔργο τό ἀφιέρωσα στήν συστηματική ἀνασκευή δυτικῶν μυθευμάτων σέ σχέση μέ τόν δῆθεν βυζαντινό καισαροπαπισμό, τήν Ὀθωμανική Αὐτοκρατορία, τήν Φιλική Ἑταιρεία, τό Κρυφό Σχολειό, τόν Ρήγα Βελεστινλῆ, τό ἑλληνικό πνεῦμα, τήν δημοκρατία καί ἄλλες ἔννοιες, πού διεδίδοντο μέσῳ τῶν δυτικοποιημένων Ἑλλήνων διανοουμένων.

Παράδειγμα: ἡ προβολή τοῦ Μεγάλου Πέτρου τῆς Ρωσίας ὡς προοδευτικοῦ. Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας Β' ὁ Τρανός, συνηγεμών τῆς Κραταιᾶς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, εἶχε ἀποφανθῆ, μέ ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τό 1593, γιά νά ἀποφευχθῆ ἡ δυτικοποίηση, ὅτι οἱ μητροπολίτες σέ

ὅλη τήν ἔκταση τῆς Αὐτοκρατορίας ἔπρεπε νά ἱδρύσουν σχολεῖα καί νά εἶναι ὑπεύθυνοι γιά τήν παιδεία τοῦ ἑλληνικοῦ μιλλετίου στήν διοικητική τους περιφέρεια. Πέντε χρόνια ἐνωρίτερα εἶχε ἐπισκεφθῆ τήν ἀναδυόμενη στήν Ὀρθοδοξία Ρωσία καί ὡς συνεπής ποιμενάρχης, εἶχε ἀνακηρύξει τόν μητροπολίτη Μόσχας, πέμπτο πατριάρχη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἔτσι ἡ Ρωσία ἐγένετο ἡ ἀγαπημένη κόρη τῆς Ρωμηοσύνης καί ἔπαιρνε ζηλευτή θέση στήν διεθνῆ κονίστρα. Ἀλλά ὁ «Μεγάλος» Πέτρος πού εἶχε κολλήσει τό δυτικό μικρόβιο στήν Εὐρώπη, ὑπεβίβασε τήν χώρα του καταργώντας τό 1721 τό πατριαρχεῖο Μόσχας,καί τό ὀρθόδοξο διαλεκτικό μοντέλο συγκυβερνήσεως Κράτους-Ἐκκλησίας, τήν συναλληλία καί μετετράπη ἀπό διάκονος τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ σέ καισαροπαπικό δυνάστη τῆς Ρωσικῆς Αὐτοκρατορίας, ὅπως καί ὁ βασιλεύς τῆς Ἀγγλίας. Ἀντικατέστησε τό ἀξίωμα τοῦ πατριάρχου μέ ἕνα κυβερνητικό δεκαμελές γραφεῖο πού ὠνόμασε Διαρκῆ Διοικοῦσα Σύνοδο μέ ἕδρα ὄχι πλέον τήν Ἁγία Μόσχα ἀλλά μιά ἀνερχομένη πόρνη τῆς Δύσεως, τήν Πετρούπολη. Ἀρχιτέκτων τῆς θρησκευτικῆς αὐτῆς μεταρρυθμίσεως ὑπῆρξε, ἕνας Ρῶσος θεολόγος, ὁ Θεοφάνης Προκοπόβιτς (1681-1736), πού σάν τόν Βαρλαάμ τόν Καλαβρό, τήν ἐποχή τοῦ Γρηγορίου Παλαμᾶ, εἶναι τό ἀντίστοιχο τῶν σημερινῶν δυτικιζόντων διανοουμένων συνεργατῶν τῆς CIA. Ὁ Προκοπόβιτς ἔγινε οὐνίτης κατά τήν παραμονή του στήν Πολωνία, ἐσπούδασε θεολογία στήν Ρώμη, καί ἐπιστρέφοντας τό 1704 στήν Ρωσία ἐπανῆλθε φαινομενικά στήν Ὀρθοδοξία ὅπου ὁ Πέτρος τόν διώρισε πρύτανι τῆς Ἀκαδημίας. Ἡ κατάπτωση αὐτή τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας διήρκησε μέχρι τό 1906, ὁπότε ὁ παραδοσιακός ὀρθόδοξος τσάρος Νικόλαος Β' ἐκάλεσε ἕνα συνέδριο τῆς Ἐκκλησίας μέ σκοπό νά ἐπαναφέρη τό ἀξίωμα τοῦ πατριάρχου. Ἄν καί ἄθεο τό μπολσεβικι-

κό καθεστώς ἐπανέφερε τό 1918 τήν πρωτεύουσα στήν Ἁγία Μόσχα καί τό 1943 τό ἐπανιδρυόμενο Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας ἀνεγνωρίσθη ἀπό τόν Στάλιν ὡς ὁ μόνος νόμιμος ἀντιπρόσωπος τῶν Ὀρθοδόξων χριστιανῶν τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, καί τοῦ ἐδόθη καί πάλι τό δικαίωμα νά ἔχη ἰδιοκτησία. Συνεπῶς ἄν καί ἄθεος ὁ Στάλιν ἀπεδείχθη πώς ἦτο πιό Ρῶσος ἀπό τόν «Μεγάλο» Πέτρο, πού δέν σημαίνει πώς ἡ ρωσική Ὀρθοδοξία δέν ὑπῆρξε θῦμα τοῦ μπολσεβικισμοῦ (54.000 ὀρθόδοξες ἐκκλησίες τό 1917, 6.500 ἀνοικτές γιά λειτουργία τό 1989). Ἡ κατανόηση τῆς κοινωνίας μας ἐξαρτᾶται ἀπό τήν μή χρησιμοποίηση τοῦ παραμορφωτικοῦ φακοῦ τῆς δυτικῆς ἱστοριογραφίας.

Τό πλέον ὀπισθοδρομικό κατεστημένο, ὄχι μόνον στήν Ἑλλάδα ἀλλά καί στό ἐξωτερικό, εἶναι τό κατεστημένο τῶν καθηγητῶν Πανεπιστημίου. Ὅταν ἐξέσπασε ὁ Μάης τοῦ '68 στό Παρίσι, σχεδόν ὅλοι οἱ καθηγητές,πολλοί ἐξ αὐτῶν δεδηλωμένοι κομμουνιστές ἤ φραστικῶς ἄκρως «προοδευτικοί», ἐξεδήλωσαν τήν μανιώδη ἀντίθεσή τους στά ἐπαναστατημένα νιάτα. Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι ἀπό τά πλέον δυσκίνητα καί ὀπισθοδρομικά καθεστῶτα ὑπῆρξε τό Estado novo πού ἐγκαθίδρυσε στήν Πορτογαλία τό 1933 ὁ καθηγητής πολιτικῆς οἰκονομίας στό Πανεπιστήμιο τῆς Κοΐμπρα, Ἀντόνιο ντέ Ὀλιβέϊρα Σαλαζάρ. Ὁ καθηγητής Κώστας Σημίτης, ἔδωσε καί αὐτός ἔντονα σημεῖα δυσκινησίας στήν ἐπίτευξη τοῦ μοναδικοῦ του στόχου, τοῦ νομισματικοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἐγκλωβισμοῦ. Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τόν θεολόγο καθηγητή Χρῆστο Γιανναρᾶ πού δέν ἠμπόρεσε ποτέ νά ἀποβάλη τήν νοοτροπία τῆς Ἀδελφότητος *Ζωή*, ἀπό τήν ὁποία εἶχε τό θάρρος νά ἀποχωρήση τό 1964. Κατά τήν ἄκρως δικαιολογημένη ἐξέγερση τῶν λυκειοπαίδων, τόν χειμῶνα 1998-1999, ὁ Γιανναρᾶς ἐπέκρινε δριμύτατα τήν ἐπαναστατημένη νεολαία μέ ἀκριβῶς τά ἴδια ἐπιχει-

ρήματα πού εἶχαν χρησιμοποιήσει οἱ Γάλλοι καθηγητές, κατά τῆς παρισινῆς νεολαίας τοῦ Μάη '68 καί τό 1933 ὁ Σαλαζάρ. Ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε, ἐπανάσταση σημαίνει βίαιη ἀμφισβήτηση τῶν νόμων πού θεωροῦμε ἄδικους, κατά τήν ρωμαίϊκη ρήση: «καλύτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωή, παρά σαράντα χρόνια σκλαβιά καί φυλακή». Ἔγραφε λοιπόν στίς 7 Φεβρουαρίου 1999, στήν ἐπιφυλλίδα του, ὁ Γιανναρᾶς τά ἑξῆς ἐκπληκτικά: «Καταλήψεις δημοσίων κτιρίων, ἀποκλεισμός ἀστικῶν ἀρτηριῶν ἤ καί τοῦ ἐθνικοῦ ὁδικοῦ δικτύου. Τό κράτος δέν ἐπεμβαίνει. Ἡ παρανομία ἔχει πάψει νά τιμωρεῖται, εἶναι ἀφορμή διαλόγου μέ τήν ἐξουσία... Ἡ παρανομία ἐμφανίζεται σάν δημοκρατικό δικαίωμα... Στήν Ἑλλάδα σήμερα ἔχουμε ὀξύ καί τραγικό πρόβλημα ἐλευθερίας. Εἴμαστε ὑπόδουλοι στήν τυραννίδα τοῦ διαλόγου πού ἐθελόδουλα τήν ἐξυμνοῦμε».

Ἰσονομία σημαίνει ἰσότητα ὑποχρεώσεων καί δικαιωμάτων ὅλων τῶν πολιτῶν ἔναντι τοῦ νόμου. Εὐνομία σημαίνει πιστή τήρηση τῆς ἰσονομίας. Στό κρατίδιο τῶν Ἀθηνῶν ὅλοι γνωρίζουν πώς οὔτε ἰσονομία οὔτε εὐνομία ὑπάρχει. Καί ὅλοι γνωρίζουν πώς τό μοναδικό ἀφεντικό αὐτῆς τῆς χώρας εἶναι ἡ κραταιά Ἀμερική. Τό ὑπενθύμισε ὁ ὑφυπουργός Οἰκονομικῶν τῶν ΗΠΑ Λῶρενς Σάμμερς, τόν Ἰανουάριο 1999, στό φόρουμ τοῦ Νταβός, ὅπου ὅλοι οἱ πολιτικοί ἡγέτες τοῦ κόσμου, συμπεριλαμβανομένων τῶν Ἑλλήνων, ἀκόμη καί τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, συρρέουν κάθε χρόνο γιά νά πάρουν ἐντολές ἀπό τούς μεγιστάνες τοῦ πλούτου. Εἶπε λοιπόν ὁ Σάμμερς: «Ποτέ ἐδῶ καί πεντακόσια χρόνια, μιά οἰκονομία δέν ἐκυριάρχησε στόν κόσμο σέ τέτοιο σημεῖο, ὅσο σήμερα οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες».

Διαβάζουμε στήν καθημερινή ἑλληνόφωνη ἐφημερίδα τῆς Πόλης, *Ἀπογευματινή*, τῆς 8 Φεβρουαρίου 1999: «Εἰς Ἑλβετίαν ὁ Πα-

τριάρχης μετέβη προσκληθείς εἰς τάς ἐργασίας τοῦ Παγκοσμίου Οἰκονομικοῦ Φόρουμ, τό ὁποῖον ἀπό 29ετίας συνέρχεται κατ᾽ ἔτος ἐν τῇ πολίχνῃ Νταβός. Τό ἑσπέρας τῆς 31ης Ἰανουαρίου ὁ Πατριάρχης ἔλαβε μέρος εἰς δεῖπνον ἐργασίας μέ θέμα τήν κοινωνικήν πλευράν τῆς παγκοσμιοποιήσεως μετ᾽ εἰσηγήσεων ἀπό μέρους Αὐτοῦ, τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Νορβηγίας, τοῦ πρώην πρωθυπουργοῦ τοῦ Ἰσραήλ καί τῆς ἀντιπροέδρου τῆς Βουλῆς τῆς Ἀργεντινῆς, μετά συντονιστοῦ τοῦ Ἐντιμωτάτου κ. William Pfaff, δημοσιογράφου τῆς διεθνοῦς κύρους ἐφημερίδος International Herald Tribune. Τό ἀπόγευμα τῆς Τρίτης, 2 Φεβρουαρίου, ὁ Πατριάρχης ὡμίλησεν εἰς τήν Ὁλομέλειαν τοῦ Φόρουμ, ὁμοῦ μετά τῆς Α.Β.Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Ἄννης τῆς Μ. Βρεταννίας καί ἄλλων προσωπικοτήτων, μέ θέμα τό ἀνθρώπινον πρόσωπον τῆς παγκοσμιοποιήσεως, ἀπαντήσας καί εἰς σχετικάς ἐρωτήσεις. Τό γενικό θέμα τοῦ ἐφετεινοῦ Φόρουμ ἦτο «υπεύθυνος παγκοσμιοποίησις».

Ἡ γνώμη μας εἶναι ὅτι ὁ πατριάρχης μας, ἄν καί συνεπής μέ τήν πολύ σωστή καί συνεχῆ προσπάθειά του νά μήν ἀπομονωθῆ στήν Κωνσταντινούπολη, ἐν μέσῳ ἀλλοθρήσκων, διέπραξε τό λάθος νά δεχθῆ τά φῶτα τῆς δημοσιότητος στό ἄντρο τοῦ παγκοσμίου σατανικοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος τοῦ Νταβός. Ἐγνώριζε βεβαίως ὅτι ἕνας ἀπό τούς συνεργάτες αὐτοῦ τοῦ Φόρουμ ἦτο καί ὁ ἀποβιώσας ἐκείνη τήν ἐποχή βασιλεύς τῆς Ἰορδανίας Χουσεΐν, πού σύσσωμη ὅλη ἡ Δύση ἐτίμησε στήν διάρκεια τῆς κηδείας του στό Ἀμμάν, καί δικαίως, ἐφ᾽ ὅσον τήν ὑπηρέτησε ὄχι ὡς βασιλεύς ἀλλά ὡς ἁπλός ἔμμισθος πράκτωρ τῆς CIA! Οἱ ἴδιες οἱ ἀμερικανικές ἀρχές εἶχαν πρό πολλῶν ἐτῶν ἀποκαλύψει τό γεγονός, δηλώνοντας συνάμα ὅτι καί ὁ ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος ἦτο καί αὐτός στήν μισθοδοσία τῆς CIA. Τόν Φεβρουάριο 1999, καί τό Newsweek καί τό Washington Post ὑπενθύμισαν τήν ἔνδοξη θητεία τοῦ βασιλίσκου αὐτοῦ στήν CIA, ὡς ἀξίου δεκανέα τῆς Αὐτοκρατορίας στήν μακρινή ἐπαρχία τῆς Ἰορδανίας. Ἐπειδή δέ ὁ τοπικός ὑπάλληλος τῆς CIA δέν εἶχε ἐμπιστοσύνη στόν διάδοχο τοῦ Χουσεΐν, τόν ἀδελφό του Χασάν, ἔστειλαν τόν βασιλέα ἑτοιμοθάνατο πίσω στήν Ἰορδανία, γιά νά τόν ἀντικαταστήση μέ ἄλλον πράκτορα τῆς CIA, τόν υἱό του τόν Ἀμπντουλλάχ.

Ὅταν λοιπόν ἡ Ἀμερικανική Αὐτοκρατορία χρησιμοποιῆ ὡς ἁπλούς ἐμμίσθους πράκτορες τῶν μυστικῶν της ὑπηρεσιῶν, βασιλεῖς καί ἀρχιεπισκόπους ἀνά τόν κόσμο, πῶς εἶναι δυνατόν νά μή πιστέψη κανείς ὅτι ἡ ἑλληνική κυβέρνηση παρέδωσε στούς Τούρκους, κατόπιν ἐντολῆς τῆς Οὐασιγκτῶνος καί πολλαπλῶν πιέσεων, τόν ἡγέτη τῶν Κούρδων Ὀτζαλάν, καί πῶς εἶναι δυνατόν ἐπαναστάτης στήν Ἑλλάδα, νά ἐμπιστευθῆ διπλωμάτη, στρατιωτικό ἤ εὐπατζή κάποιου βαθμοῦ, ἐφ᾽ ὅσον ὅλοι τους ἔχουν θητεύσει στίς σχολές τῆς Ἑσπερίας; Ἕνα βαθύ αἴσθημα ἀπελπισίας κατακλύζει τόν νεαρό ἐπαναστάτη ὅταν ἀντιλαμβάνεται πώς δέν ἠμπορεῖ νά ἐμπιστευθῆ κανέναν πού νά ἔχη κάποια θέση ὑπεύθυνη, ἐφ᾽ ὅσον ἀπό τήν νεαρή τους ἡλικία ἡ παγκόσμια Αὐτοκρατορία τούς στρατεύει. Καί ποιός δέν ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ εἰδική παρουσία τοῦ δημάρχου Ἀθηναίων Δημήτρη Ἀβραμόπουλου ἤ ἡ ἀνάληψη τοῦ ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν ἀπό τόν Ἀμερικανό Γεώργιο Παπανδρέου, διαιωνίζει τήν γνωστή πλέον παράδοση ἐξυπηρετήσεως τοῦ ξένου παράγοντος; Σέ τελευταία ὅμως ἀνάλυση, οἱ διάφοροι Ἀβραμόπουλοι δέν εἶναι οὔτε δεξιοί οὔτε ἀριστεροί. Ὁ πολιτικός ἀγώνας ἐναντίον τους γύρω ἀπό τό μέλλον αὐτῆς τῆς χώρας δέν ἔχει νόημα ἐάν δέν εἶναι ἐπαναστατικός, ἐφ᾽ ὅσον *οὔτε μία φορά* δέν ἐξέφρασαν γνώμη γιά τήν γλῶσσα, δηλαδή τήν πνευματική ὑπόσταση τῆς Ἑλλάδος, οὔτε γιά τό δημογραφικό, δηλαδή γιά τήν σωματική της εὐρωστία. Καί ὅμως τό 2050, οἱ ἀριθμοί προβλέπουν πώς τό

σῶμα τῆς Ἑλλάδος θά συρρικνωθῆ ἀπό 10,6 ἑκατομμύρια πού εἶναι σήμερα σέ 8,2 ἑκατομμύρια (ἐξαιρουμένων τῶν μεταναστῶν) ἐνῶ τό σῶμα τῆς Τουρκίας -ἐφ' ὅσον δέν διαμελισθῆ- θά γιγαντωθῆ, ἀπό τά 64 ἑκατομμύρια πού εἶναι σήμερα, σέ 100 ἑκατομμύρια!

Ὅταν ἐκυκλοφόρησε τό 1911, στά πρόθυρα τῶν Βαλκανικῶν πολέμων, τό συνταρακτικό γιά τό μεγαλειῶδες παρελθόν τῆς Ρωμηοσύνης, μυθιστόρημα τῆς κόρης τοῦ Αἰγυπτιώτου μεγαλοαστοῦ Ἐμμανουήλ Μπενάκη, τῆς Π. Σ. Δέλτα, *Τόν Καιρό τοῦ Βουλγαροκτόνου*, οἱ κατέχοντες ἐπίστευαν στήν ἔννοια τοῦ ἔθνους. Ὁ δυτικός ἰμπεριαλισμός δέν εἶχε ἀκόμη ἐξαφανίσει τούς Ἕλληνες ἀστούς τῆς Αἰγύπτου καί ὁ Ἐμμανουήλ Μπενάκης, φλεγόμενος γιά τήν Ἑλλάδα, εἶχε τόν σημαντικώτερο ἐξαγωγικό οἶκο βάμβακος τῆς Αἰγύπτου. Βέβαια, τό μυθιστόρημα ἐβασίζετο στήν ξένη διανόηση καί ἡ Π. Σ. Δέλτα ἐσημείωνε στήν ἀρχή τοῦ βιβλίου της πώς «στό ἱστορικό μέρος αὐτοῦ τοῦ βιβλίου ἀκολούθησα πιστά τό λαμπρό ἔργο τοῦ κ. G. Schlumberger, τή *Βυζαντινή Ἐποποιΐα*. Ὅλοι πρέπει νά εὐγνωμονοῦμε τό μεγάλο αὐτό σοφό πού ἀνέστησε μιά ἀπό τίς ἐνδοξότερες ἐποχές τῆς ἱστορίας μας. Ἐγώ καί ἀτομικά τόν εὐχαριστῶ ἐγκάρδια, γιά τίς συμβουλές καί τίς ἐνθαρρύνσεις πού μοῦ ἔδωσε σέ φιλικές συνομιλίες μέ τόση προθυμία καί καλοσύνη». Ὁ Ἕλλην ἐπίστευε τότε, ὅπως ἐξηγοῦσε καί ὁ ἱστορικός Γεώργιος Βεντήρης, ὅτι χάριν τῶν κεφαλαίων πού εἶχαν ἐπισωρεύσει οἱ ντόπιοι ἀστοί, σύντομα ἡ Ἑλλάς θά εἶχε τούς ἰδικούς της πανεπιστημιακούς ἐπιστήμονες. Δυστυχῶς διεψεύσθη. Σήμερα, τό παρασιτικό ἑλληνικό κράτος ἔχει ἀνωτάτη παιδεία τοῦ ἐπιπέδου τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Τομπουκτοῦ καί ἡ σημαντικώτερη ἐξαγωγή τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας, εἶναι ἡ ἐξαγωγή φοιτητῶν: 35,8% τῶν νέων, ἔναντι 3,6% γιά τήν Ἱσπανία! Δηλαδή, ἐνῶ μετά ἀπό δύο χιλιάδες

χρόνια οἱ Ἑβραῖοι ἐπανηύραν τήν πατρίδα τους, ἐμεῖς εἴμεθα σήμερα ὁ μόνος λαός πού ἀπώλεσε οἰκειοθελῶς τήν ἰδική του.

Τό παρασιτικό ἑλληνικό κατεστημένο ὑποστηρίζει μέ τόν πλέον φανατικό τρόπο τόν παγκοσμισμό. Μέχρι τήν πτώση τοῦ κομμουνιστικοῦ στρατοπέδου τό 1989, τό διεθνές δίκαιο ἐβασίζετο στήν ἀρχή τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας καί ἡ Δύση κατεδίκαζε τό κομμουνιστικό δόγμα περιορισμένης κυριαρχίας πού εἶχε ἐπιτρέψει τήν σοβιετική ἐπέμβαση στήν Οὐγγαρία τό 1956 καί στήν Τσεχοσλοβακία τό 1968. Μετά τό 1989, οἱ ΗΠΑ καί οἱ παραφυάδες των τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης κατήργησαν τελείως τό Διεθνές Δίκαιο, τήν ἔννοια τοῦ κυριάρχου κράτους - ἐκτός τοῦ ἰδικοῦ τους- καί ἐπεμβαίνουν μέ τήν πολιτική βία καί τόν στρατό τους ὅπου θέλουν μέ τό ἔτσι θέλω. Στό ὄνομά μας, ἐφ' ὅσον εἴμεθα μέλη τοῦ ΝΑΤΟ καί τῆς ΕΕ, ἀσελγοῦν καθημερινά πάνω στά βιασμένα σώματα τῶν πρώην κυριάρχων κρατῶν. Οὐσιαστικά, σύσσωμη ἡ ἀμερικανική σκέψη εἶναι σήμερα μαρξιστική, διότι ἀποδέχεται ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ ἔθνους ἔχει ξεπερασθῆ, ὅτι ἡ πάλη τῶν τάξεων εἶναι ὁ ἐπιθυμητός μοχλός τῆς Ἱστορίας. Χρησιμοποιεῖ τήν μαγική λέξη restructuring (ἀναδιάρθρωση) στίς συνεχεῖς συγχωνεύσεις καί αὐτοματοποιήσεις ἑταιρειῶν, γιά νά πετάξη στίς λεωφόρους τῆς ἀνεργίας ἑκατομμύρια ἀνθρώπων πού θυσιάζει στόν βωμό τῆς ἀποτελεσματικότητος τῆς οἰκονομίας, δηλαδή στήν συσσώρευση σέ μερικά αἱματοβαμμένα χέρια ἀπό τούς βιασμούς τῶν ἐθνῶν, τεραστίων περιουσιῶν καί στήν αὐξάνουσα πτώχευση ὅλων καί μεγαλυτέρων μαζῶν τοῦ πλανήτου. Οἱ Εὐρωπαϊστές χαίρονται γιά τήν οἰκοδόμηση μιᾶς κοινωνικῆς Εὐρώπης, βλέποντας μέ ἱκανοποίηση τούς ἀγρότες καί τούς ἐργάτες τῶν κρατῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως νά διαδηλώνουν μαζί στίς Βρυξέλλες κατά τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀστικῆς τάξεως, πραγματοποιώντας ἔτσι τήν πάλη τῶν τάξεων στό ὑπερεθνικό ἐπίπεδο.

Ἡ λενινιστική προσπάθεια τοῦ 1919 παγκοσμίας ἐπαναστάσεως εἶχε ἀποτύχει. Ἀπό ἐκείνη τήν στιγμή τό τέλος τῆς προσπαθείας ἦτο πλέον ζήτημα χρόνου καί αὐτό ἐπῆλθε τό 1989. Ἡ οἰκοδόμηση τοῦ ἀντισυστήματος τοῦ κομμουνισμοῦ σέ μιά χώρα, μέ στόχο τήν κατεδάφιση τοῦ προϋπάρχοντος παγκοσμίου συστήματος τοῦ καπιταλισμοῦ, ἀπεδείχθη ἀνέφικτος, διότι τό ἀντισύστημα αὐτό μοιραίως ἐχρησιμοποιήθη γιά τήν οἰκοδόμηση ἑνός καί μόνου ἔθνους, τῆς Ρωσίας, μέ ἐξάπλωση αὐτοκρατορικῶν κτήσεων στήν περιφέρεια. Τά δύο συστήματα, τοῦ κομμουνισμοῦ καί τοῦ καπιταλισμοῦ εἶναι τόσο ἀντιφατικά, ὡς νερό καί λάδι, ὥστε οἱαδήποτε εἰρηνική συνύπαρξη (κατά τήν ἀφελῆ τοποθέτηση τοῦ μακαρίτου Χρουστσώφ) εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατη. Τό ἕνα πρέπει ὑποχρεωτικά νά καταστρέψη τό ἄλλο. Ἡ οἰκοδόμηση τοῦ ἀντισυστήματος ἔπρεπε νά εἶχε ἀρχίσει μόνον μετά τήν ἐξουδετέρωση, πανταχοῦ ἐπί τῆς γῆς τοῦ ἀντιπάλου συστήματος. Τό βλέπει αὐτό κανείς στίς σχέσεις ἐργασίας ὅπου ὁ καπιταλισμός προωθεῖ συστηματικά τήν πάλη τῶν τάξεων. Μέ τήν πτώση τοῦ παγκοσμίου ἀντιπάλου, ἤρχισε ἡ ἐξάρθρωση τῶν ἐργατικῶν συνδικάτων σέ ὅλον τόν πλανήτη καί ἡ μετατροπή μονίμων θέσεων σέ ἔκτακτες ὥστε νά ἐπιτευχθῆ γιά τόν ἐργοδότη τό μάξιμουμ κέρδος, στό ὄνομα τῆς ἀνταγωνιστικότητος τῆς ἐπιχειρήσεως. Δηλαδή καλεῖται ὁ ἐργαζόμενος νά συνεισφέρη, ὅσο τό δυνατόν, στήν ἀποδοτικότητα τῆς εταιρείας χωρίς νά λάβη τίς περισσότερες φορές μέρος στά κέρδη. Τυπικό παράδειγμα εἶναι ἡ ἐπιχείρηση ταχυφαγείων Μακντόναλντ, ἀνά τόν κόσμο, πού χρησιμοποιεῖ συστηματικά ἔκτακτο προσωπικό, χωρίς κοινωνική κάλυψη καί ἀντιτίθεται μετ᾽ ἐπιμονῆς στήν ὀργάνωση συνδικάτων ἀπό τούς ὑπαλλήλους της.

Ἡ δεύτερη αἰτία γιά τήν ἀποτυχία τοῦ ἀντισυστήματος, ἐκτός τῆς λανθασμένης ἀποφάσεως οἰκοδομήσεώς του σέ μία μόνον χώρα,

ἦτο ἡ ἐπίσημη καί ἀγωνιστική ἀθεΐα, πού ἔδωσε καταστροφικά ἀποτελέσματα. Ἄλλωστε ἡ ἀθεΐα εἶναι αὐτή πού θά καταστρέψη τελικά καί τό ἀντίπαλο σύστημα τοῦ καπιταλισμοῦ. Φυσικά ὁ πόλεμος δέν ἔχει καθόλου τελειώσει μεταξύ τῶν δύο συστημάτων, ἀπό τήν φοβερή ἧττα τοῦ ἀντισυστήματος τό 1989. Εἶναι σάν τόν ἀγῶνα τῶν δύο τελευταίων αἰώνων τῶν Κούρδων κατά τοῦ Ὀθωμανικοῦ καί κατόπιν τοῦ τουρκικοῦ κράτους. Τίς φοβερές καί ἐπανειλημμένες ἧττες ἀκολουθοῦν νέες ἐξεγέρσεις, ἀλλά μέ νέες μορφές, ἐφ᾽ ὅσον τά αἴτια τῶν ἐξεγέρσεων δέν ἔχουν ἐξαφανισθῆ. Ἔτσι ἡ σύλληψη τοῦ Ὀτζαλάν εἶναι ἁπλῶς μιά ἀνάπαυλα γιά τό ἀντίπαλο στρατόπεδο τῶν Τούρκων. Τό προαναφερθέν θεώρημα εἶναι τό Α καί τό Ω τῆς ἱστορικῆς ἐπιστήμης.

Ἡ αἰχμή τοῦ δόρατος τοῦ κοινωνικοῦ ἀγῶνος κατά τοῦ καπιταλισμοῦ στόν ΙΘ' αἰῶνα καί στό πρῶτο ἥμισυ τοῦ Κ', ὑπῆρξαν οἱ ἐργάτες τῆς βαρειᾶς βιομηχανίας καί εἰδικά οἱ μεταλλουργοί, οἱ θρυλικοί metallos. Ἐθεωροῦντο οἱ πλέον μορφωμένοι μεταξύ τῶν ἐργατῶν καί οἱ πλέον συνειδητοποιημένοι στίς ταξικές μάχες. Γι᾽ αὐτό καί συνεκρότησαν τήν ἀφρόκρεμα τῶν κομμουνιστικῶν καθεστώτων. Σήμερα ἡ βαρειά βιομηχανία τοῦ σιδήρου, ἔχει ἐν πολλοῖς ἀντικατασταθῆ μέ τήν βιομηχανία τῆς πληροφορικῆς, δηλαδή τῶν ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν. Ἐνῷ ἡ ἀνεργία μαστίζει τίς δυτικές κοινωνίες, ὁ μόνος τομεύς ὅπου προσφέρεται ἐργασία σέ σημαντικό ἀριθμό εἶναι στήν πληροφορική. Τά silicon valleys, καί τά τμήματα πληροφορικῆς τῶν τεχνικῶν σχολῶν καί τῶν πανεπιστημίων, συγκροτοῦν τήν βιομηχανία ὑψηλῆς τεχνολογίας (high-tech) τῶν ὑπολογιστῶν. Στήν βάση αὐτῆς τῆς βιομηχανίας συγκροτεῖται ἕνα νέο μορφωμένο προλεταριάτο πού ἔχει ἤδη τόν ἥρωά του: τόν μαθηματικό, πανεπιστημιακό καθηγητή - τρομοκράτη Θεόδωρο Καζύνσκι,

τόν ἀποκαλούμενο Παμβομβιστή. Τό νέο αὐτό προλεταριάτο πού ἐξαπλώνεται καί στόν Τρίτο Κόσμο, ἐμφορεῖται ὄχι ἀπό μαρξισμό, ὅπως συνέβαινε ἄλλοτε, ἀλλά ἀπό μυστικό θρησκευτικό πνεῦμα. Ἔτσι συναντοῦμε μεταξύ τους, στήν Ἰνδία, Ἰαπωνία, Ἰράν, Σαουδική Ἀραβία, ΗΠΑ, Τουρκία, ἐνθουσιώδεις ἰνδουϊστές, βουδδιστές, μουσουλμάνους, ἀλεβῆδες, καί χριστιανούς ἀποφασισμένους νά χρησιμοποιήσουν τό ὅπλο τῆς τεχνολογίας πού ἔχουν στά χέρια τους, γιά νά ἐπικοινωνήσουν μεταξύ τους καί νά καταστρώσουν σχέδια ἀνατινάξεως τοῦ σατανικοῦ καπιταλιστικοῦ παγκοσμισμοῦ.

Οἱ δυτικές ὑπηρεσίες πληροφοριῶν στρατολογοῦν τούς νέους ἐπιστήμονες καί τεχνικούς στά πανεπιστήμια γιά νά κατασκοπεύσουν καί νά κλέψουν τήν γνώση παντοῦ στόν κόσμο καί ἔτσι νά ἐξασφαλίσουν χρηματικά κέρδη καί πλήρη ὑποδούλωση τῶν λαῶν τῆς γῆς. Εἰδικά οἱ ΗΠΑ ἔχουν μετατραπῆ σέ τεραστία σχολή κατασκοπείας. Μαθαίνουν στά παιδιά νά γίνονται καταδότες ἀπό μικρά καί τούς ἐξασκοῦν στήν κατασκοπεία ἀπό τό νηπιαγωγεῖο! Φυσικά ἡ νοοτροπία τοῦ καταδότη πού ἡ Δύση εἶχε ἀναπτύξει στήν χιτλερική νεολαία καί πού εἶναι συμφυής μέ τήν προτεσταντική ἠθικιστική νοοτροπία, θεωρεῖται σέ ὅλες τίς παραδοσιακές κοινωνίες ὡς μεγάλη ντροπή. Ἡ παιδική γωνιά τῆς CIA στό διαδίκτυο, ἐξηγεῖ ὅτι ἐφ᾽ ὅσον «ὡρισμένες χῶρες δέν διαμοιράζονται τίς πληροφορίες τους μέ τίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες» ἡ CIA ὑποχρεοῦται νά εὕρη ἡ ἴδια αὐτά τά μυστικά τῶν ἄλλων χωρῶν, πολιτικά, οἰκονομικά, στρατηγικά ἤ ἐπιστημονικά. Τό διαδίκτυο προσθέτει ὅτι ὁ τέλειος κατάσκοπος πρέπει «νά ἔχει ἀνοικτό πνεῦμα καί νά εἶναι γενναῖος καί πειθαρχημένος, νά ἀποδέχεται τόν σκληρό νόμο τῆς ἀνωνυμίας, νά εἶναι ἱκανός νά προσαρμόζεται σέ ὅλες τίς καταστάσεις καί πρό παντός στίς πιό ἐπικίνδυνες».

Ὁ στρατηγός ντέ Γκώλ εἶχε δίκαιο πού ἀντετίθετο στήν εἴσοδο

τῶν Ἄγγλων στήν ΕΟΚ, διότι θά ἐγίνοντο, ὅπως καί ἔγιναν, ἡ πέμπτη φάλαγγα τῶν Ἀμερικανῶν στήν Εὐρωπαϊκή Κοινότητα. Ἡ μεγαλύτερη τῶν 13 ἀμερικανικῶν ὑπηρεσιῶν ἀσφαλείας, εἶναι ἡ NSA (National Security Agency), ἡ ὁποία ἐλέγχει ἕνα σύστημα παρακολουθήσεως ὁλοκλήρου τοῦ πλανήτου μέ ἀπόδοση δύο ἑκατομμυρίων ἐλεγχομένων συνδιαλέξεων τό λεπτό. Οἱ Ἀμερικανοί, ἀφοῦ κρατήσουν γιά τόν ἑαυτό τους ὅ,τι τούς ἐνδιαφέρει, διανέμουν τίς ὑπόλοιπες ὑποκλοπές μόνον στούς Ἀγγλοσάξωνες, ἤτοι στήν Ἀγγλία, τόν Καναδᾶ, τήν Νέα Ζηλανδία καί τήν Αὐστραλία. Ἕνα περιοδικό πού δέν ἐμφανίζεται στό διαδίκτυο, εἶναι τό πλέον σίγουρο μέσο γιά μεταφορά πληροφοριῶν, μακρυά ἀπό τήν ἀγγλοσαξωνική ἀδιακρισία, ὅπως εἶναι καί ἕνα ἁπλό γράμμα, ἐφ᾽ ὅσον σήμερα δέν ἀνοίγονται πλέον οἱ φάκελοι ἀλληλογραφίας. Ἀντιθέτως τά κινητά τηλέφωνα, τά μηνύματα μέσῳ διαδικτύου Internet (Web), τά ἠλεκτρονικά ταχυδρομεῖα E-mail, τά τηλέτυπα telex καί τά τηλεαντίγραφα (τηλεομοιότυπα) fax, ὅλα καταγράφονται ἀπό τήν NSA. Ἡ ἐπιλογή καί ταξινόμηση τῶν ἑκατομμυρίων στοιχείων γίνεται ἀπό ἕνα σύστημα ὑπολογιστῶν βάσει λέξεων-κλειδιά. Ἀρκεῖ νά γράψη ὁ χειριστής τήν λέξη Ὀτζαλάν γιά νά καταγραφοῦν στίς ἠλεκτρονικές μνῆμες ὅλες οἱ συνδιαλέξεις καί τά μηνύματα πού ἀναφέρονται στόν Κοῦρδο ἡγέτη. Ἡ φοβερή πίεση πού γίνεται στά γραφεῖα μας, ἐδῶ στόν Καναδᾶ, γιά νά χρησιμοποιοῦμε ὅλοι E-mail, δέν ἔχει μόνον ἐμπορικό στόχο: βγάζουμε τά ροῦχα μας καί ἐμφανιζόμεθα ὁλόγυμνοι. Π.χ. ἡ NSA παρηκολούθει τήν ἑταιρεία Τόμσον τῆς ὁποίας οἱ Γάλλοι ἐπιχειρηματίες εἶχαν λαδώσει Βραζιλιανούς γιά νά τούς πωλήσουν ραντάρ καί μέ τήν παρακολούθηση ἐπέτυχε νά δοθῆ τό συμβόλαιο στήν ἀμερικανική Ρεϊτέον, ἀνταγωνίστρια τῆς Τόμσον. Ποῦ εἶναι οἱ παλαιοί νόμοι πού ἐπροστάτευαν τό

ἀπόρρητο τῆς ἀλληλογραφίας; Συγκρίνατε τούς ταλαίπωρους ἀστυνομικούς τοῦ παρελθόντος μέ τούς 20.000 ὑπαλλήλους τῆς NSA, στίς ΗΠΑ, πού καταναλώνουν δισεκατομμύρια δολλάρια τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ, καί βασίζονται σέ ἕνα τεράστιο δίκτυο πρακτόρων ἀνά τήν ὑφήλιο!

Ἡ παγκοσμιοποίηση δίδει ὅμως στούς ἐπαναστάτες τήν δυνατότητα νά χρησιμοποιήσουν καί αὐτοί τούς ἠλεκτρονικούς ὑπολογιστές, νά ἀντεπιτεθοῦν καί ἴσως κάποιαν ἡμέρα νά δυνηθοῦν νά κτυπήσουν θανάσιμα τήν Λερναία Ὕδρα τοῦ καπιταλισμοῦ. Οἱ ἀγωνιστές αὐτοί εἶναι γνωστοί μέ τό ὄνομα κυβερνοτρομοκράτες καί παγώνουν τό αἷμα τοῦ παγκοσμίου ἰμπεριαλισμοῦ. Ἰδιαιτέρως ἡ Βόρειος Ἀμερική δαπανᾶ τεράστια ποσά καί ἔχει βάλει σέ ἐπιφυλακή στρατιωτικές δυνάμεις γιά νά ἀποφευχθῆ κάθε ἐνδεχόμενο. Σύμβουλοι τοῦ προέδρου Κλίντον τόν εἶχαν προειδοποιήσει πώς οἱ ΗΠΑ δύνανται νά ὁδηγηθοῦν στό χάος ἀπό μιά ὁμάδα κυβερνοτρομοκρατῶν οἱ ὁποῖοι μέσῳ τῶν ὑπολογιστῶν θά παρέλυον τά ἀεροδρόμια, τά ἀμυντικά συστήματα καί τά χρηματιστήρια.

Ἡ εἰρωνεία εἶναι ὅτι μία ὑπερδύναμις πού κατέχει ὅλα τά μέσα κατασκοπείας γιά νά σέ παρακολουθῆ καί στό κρεβάτι σου, τρέμει ἕναν ἀόρατο ἐχθρό, πού μέ τήν σφενδόνη τοῦ Δαυΐδ, σέ μιά ἔρημο μέ ἕνα φορητό ὑπολογιστή δύναται νά προκαλέση κυβερνοπόλεμο καί νά κτυπήση κατακούτελα τόν καπιταλιστικό Γολιάθ. Τό 1998, σέ προεδρική ἐντολή ὁ Κλίντον εἶχε δηλώσει: «Ἐπειδή ἡ οἰκονομία μας βασίζεται ὅλο καί περισσότερο στούς ὑπολογιστές, οἱ μή συμβατικές ἐπιθέσεις στήν τεχνολογική μας ὑποδομή καί στά συστήματα πληροφοριῶν δύνανται νά βλάψουν σοβαρά καί τήν στρατιωτική μας ἰσχύ καί τήν οἰκονομία μας». Ἤδη ἔχουν ἐμφανισθῆ τέτοιες ἐπιθέσεις στά στρατιωτικά συστήματα ἀσφαλείας τῶν ΗΠΑ.

Ἡ γνώμη μου εἶναι πώς ὁ ἀγώνας μόλις ἀρχίζει καί θά πάρη ἀκόμη ἀρκετό χρόνο μέχρι πού νά κτυπηθῆ θανάσιμα ὁ Γολιάθ. Ἀλλά ὅπως καί στόν ΙΘ' αἰῶνα ὁ Μάρξ ἐπίστευε πώς ἡ παγκόσμια ἐπανάσταση θά ἐξεδηλώνετο στίς πλέον βιομηχανικές χῶρες τῆς Δύσεως ὅπου εὑρίσκοντο συγκεντρωμένοι οἱ περισσότεροι βιομηχανικοί ἐργάτες, ἔτσι καί σήμερα ἡ νέα παγκόσμια ἐπανάσταση ἔχει περισσότερες δυνατότητες νά ἐπιτύχη στίς ΗΠΑ, ὅπου συγκεντρώνεται καί τό πολυπληθέστερο δυναμικό ἐργατῶν πληροφορικῆς, ἄν καί τελικά δέν ἀποκλείεται νά μᾶς ἔλθη καί πάλι ἀπό τόν Τρίτο Κόσμο. Πάντως, ἐπαναστάτες ὅλου τοῦ κόσμου γιά νά συμβάλετε στό καταστροφικό μεγάλο βράδυ πού θά θέση τέλος στήν Λερναία Ὕδρα τοῦ καπιταλισμοῦ, εἰδικευθεῖτε μαζικά στήν πληροφορική, διεισδύσατε σέ ὅλα τά πόστα τῶν ἠλεκτρονικῶν συστημάτων καί ἀφήσατε τούς καθηγητές σας νά «τυρβάζωνται περί πολλά».

Συγγράμματα τοῦ Δημήτρη Κιτσίκη
(*Ἐξαιροῦνται οἱ 80 μελέτες του πού ἐδημοσιεύθησαν σέ ἐπιστημονικά περιοδικά*)

1. *Propagande et pressions en politique internationale. La Grèce et ses revendications à la Conférence de la Paix, 1919-1920* – Paris, Presses Universitaires de France, 1963, 537 σελίδες.

2. *Yunan propagandası* – Istanbul, Meydan Neşriyat, 1964, 381 σελίδες. (2η ἔκδοση: Istanbul, Kaynak Kitaplar), 1974, 262 σελίδες.

3. «La Grèce électorale», στό ὑπό τήν ἐπιμέλεια τῶν Stein Rokkan καί Jean Meyriat, *International Guide to Electoral Statistics*, Paris, Mouton, 1969, 351 σελίδες.

4. «La question chypriote», Encyclopaedia Universalis – Paris, vol. 4, 1969.

5. «De la Grèce byzantine à la Grèce contemporaine», *Encyclopaedia Universalis* – Paris, vol. 7, 1970.

6. «Information et Décision. La Grèce face à l'invasion allemande dans les Balkans, 1940-1941», στό *La Guerre en Méditerranée* – Paris, Centre national de la Recherche scientifique, 1971, 792 σελίδες.

7. «Nationalisme dans les Balkans: Etude comparée des révolutions turque de 1908 et grecque de 1909», *The Canadian Historical Association. Historical Papers 1971.*

8. *Le rôle des experts à la Conférence de la Paix. Gestation d'une technocratie en politique internationale* – Ottawa, Editions de l'Université d'Ottawa, 1972, 227 σελίδες.

9. *«Evolution de l'élite politique grecque»*, στό ὑπό τήν ἐπιμέλεια τῆς M. B. Kiray, *Social Stratification and Development in the Mediterranean Basin* – Paris and The Hague, Mouton, 1973, 290 σελίδες.

10. *Ἡ Ἑλλάς τῆς 4ης Αὐγούστου καί αἱ Μεγάλαι Δυνάμεις. Τά ἀρχεῖα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν, 1936-1941* – Ἀθήνα, Ἴκαρος, 1974, 164 σελίδες (2η ἔκδοση: Ἀθήνα, Ἐλεύθερη Σκέψις, 1990, 183 σελίδες).

11. «Greece», στό ὑπό τήν ἐπιμέλεια τοῦ Kenneth E. Naylor, Balkanistica – Ann Arbor, Slavica Publishers, 1974, 189 σελίδες.

12. «Eleuthère Vénizélos», στό ὑπό τήν ἐπιμέλεια τοῦ καθηγητοῦ στήν Σορβόννη François Crouzet, *Hommes d'Etat célébres* – Paris, Editions Mazenod, 5ος τόμος, 1975.

13. *Omphalos, Poème* – Paris, Pierre Jean Oswald, 1977, 64 σελίδες.

14. *Ἑλλάς καί ξένοι, 1919-1967.* Ἀπό τά ἀρχεῖα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν – Ἀθήνα, Ἑστία, 1977, 223 σελίδες.

15. *Συγκριτική Ἱστορία Ἑλλάδος καί Τουρκίας στόν 20ό αἰῶνα* – Ἀθήνα, Ἑστία, 1978, 314 σελίδες (2η ἔκδοση συμπληρωμένη: Ἑστία, 1990, 357 σελίδες. 3η ἔκδοση: Ἑστία, 1998, 357 σελίδες).

16. «Grande Idée et hellénoturquisme. Essai d'interprétation nouvelle de l'histoire néo-grecque», Actes du IIe Congrès international des Etudes du Sud-Est européen, 1970 - Athènes, Association internationale des Etudes du Sud-Est européen, 1978, tome III, 556-IV σελίδες.

17. *Ὀμφαλός, Ποίημα* – Ἀθήνα, Κέδρος, 1979, 62 σελίδες.

18. «Greece: Communism in a Non-Western Setting», στό ὑπό τήν ἐπιμέλεια τοῦ D. E. Albright, *Communism and Political Systems in Western Europe* – Boulder (Colorado), Westview Press, 1979, XXII, 379 σελίδες.

19. *20 Asırda Karşılaştırmalı Türk-Yunan Tarihi* – Istanbul, Türk Dünyası Araştırmaları Dergisi, II-8, 1980, σελίδες 97-144. (Τουρκοελληνική Συγκριτική Ἱστορία στόν Κ' αἰῶνα).

20. *Ἱστορία τοῦ ἑλληνοτουρκικοῦ χώρου ἀπό τόν Ἑ. Βενιζέλο στόν Γ. Παπαδόπουλο, 1928-1973* – Ἀθήνα, Ἑστία, 1981, 364 σελίδες (2η ἔκδοση συμπληρωμένη: Ἑστία, 1995).

21. «The Turkish-Greek War, 1919-1922, in World Perspective», International *Conference on Ataturk. Proceedings* – Vol. 2, doc. 43, Istanbul, Boğaziçi University Press, 1981.

22. «Bulgaria in Balkan History between the Two World Wars», *Pervi Mejdunaroden Kongres po Bulgaristika Dokladi* (Πρῶτο Διεθνές Συνέδριο Βουλγαρικῶν Σπουδῶν), Σόφια, Βουλγαρική Ἀκαδημία Ἐπιστημῶν, 1982.

23. L'Orocc, dans l'âge de Kali. Poème – Sherbrooke (Québec), Naaman, 1985, 46 σελίδες, εἰκονογραφημένο.

24. L'Empire ottoman – Paris, Presses Universitaires de France, 1985, 128 σελίδες. (Συλλογή «Que sais-je?», ἀριθ. 2222). 2η ἔκδ. 1991, 3η ἔκδ., 1994.

25. «L'espace ottoman dans l'esprit de Charles de Moüy, dans la deuxième moitié du XIXe siècle», στό ὑπό τήν ἐπιμέλεια τοῦ H. Batu, *L'Empire ottoman, la République de Turquie et la France* – Paris-Istanbulé, Isis, 1986, 704 σελίδες.

26. «Κύπρος 1955-1959: Τριτοκοσμική συνειδητοποίηση καί ἐπιπτώσεις ἐπί τῆς Ἑλλάδος», *Ἑταιρεία Κυπριακῶν Σπουδῶν. Πρακτικά Β' Διεθνοῦς Κυπριολογικοῦ Συνεδρίου* – 3ος τόμος, Λευκωσία, 1987, 675 σελίδες.

27. *Greek Synthetic Thought. An Opposition to Western Divisive Thought of the Renaissance* – San Francisco, Bhaktivedanta Institute, 1988, 12 σελίδες.

28. *Ἱστορία τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, 1280-1924* – Ἀθήνα, Ἑστία, 1988, 244 σελίδες (2η ἔκδ., 1989, 3η ἔκδ. ἐπηυξημένη, 1996, 316 σελίδες).

29. «Populism, Eurocommunism and the Communist Party of Greece», στό ὑπό τήν ἐπιμέλεια τοῦ M. Waller, *Communist Parties in Western Europe* – Oxford, Blackwell, 1988, XII-284 σελίδες.

30. «Le degré de puissance de l'Empire ottoman, au cours de la première guerre mondiale», στό ὑπό τήν ἐπιμέλεια τοῦ J. - C. Allain, *La Moyenne Puissance au XXe siècle* – Paris, Institut d'Histoire des Conflits contemporains, 1988, 402 σελίδες.

31. El Imperio otomano – México, Fondo de Culturea Económica, 1989, 160 σελίδες.

32. *Ὁ Ἄνδυς στόν καιρό τῆς Καλῆς. Ποίημα* – Ἀθήνα, Ἑστία, 1989, 48 σελίδες. (Εἰκονογράφηση Γεωργίας Καμπάνη).

33. «Les Turcs et la mer Egée: essai de géohistoire», στό ὑπό τήν ἐπιμέλεια τοῦ J. Thobie, *Turquie, Moyen-Orient, Communauté européenne* – Paris, L'Harmattan, 1989, 398 σελίδες.

34. «Dimitri Kitsikis, œuvre poétique», στό ὑπό τήν ἐπιμέλεια τοῦ H. Bouraoui et J. Flamand, *Ecriture franco-ontarienne d'aujourd'hui* – Ottawa, Les Editions du Vermillon, 1989, 440 σελίδες.

35. *Ἡ τρίτη ἰδεολογία καί ἡ Ὀρθοδοξία* – Ἀθήνα, Ἀκρίτας, 1990, 357 σελίδες. (2η ἔκδοση, Ἑστία, 1998, 357 σελίδες).

36. «Ὀθωμανική Αὐτοκρατορία», καί «Τουρκία», *Παγκόσμια Ἱστορία* – Ἀθήνα, τόμος Β', Ἐκδοτική Ἀθηνῶν, 1990, 432 σελίδες.

37. *Le paradis perdu sur les barricades. Poème* – Athènes, Akritas, 1993, 70 σελίδες. (Εἰκονογράφηση τῆς Τούρκισσας ζωγράφου Mürşide Içmeli).

38. «The Spreading of Western Satanism in Islamic and Orthodox Societies», *First International Symposium on Orthodoxy and Islam 1990, Athens* – Tehran, Iran, Center for International Cultural Studies, 1994, 176 + 126 σελίδες.

39. «Les anciens calendaristes, depuis 1923, et la montée de l'intégrisme en Grèce», στό ὑπό τήν ἐπιμέλεια τοῦ P. Y. Péchoux, *Grèce: identités, territoires, voisinages, modernisations,* εἰδικό τεῦχος τῶν CEMOTI, ἀρ. 17, 1994, 352 σελίδες.

40. «Le concept de relations internationales et le service diplomatique ottoman au XXe siècle», στό ὑπό τήν ἐπιμέλεια τοῦ Amy Singer, *Aspects of Ottoman History* – Jerusalem, The Hebrew University - Magnes Press, 1994, 332 σελίδες.

41 *The Old Calendarists and the Rise of Religious Conservatism in Greece* – Etna, California, Center for Traditionalist Orthodox Studies, 1995, 42 σελίδες.

42. «Faith as Seen by Jean-Jacques Rousseau and its Impact on Westernized Third World Societies», *Second International Symposium on Orthodoxy and Islam 1992, Athens* – Tehran, Iran, Center for International Cultural Studies, 1995, 205 σελίδες.

43. «Alevism as a Link between Orthodoxy and Islam», *Third International Symposium on Orthodoxy and Islam 1994, Tehran* – Tehran, Iran, Center for International Cultural Studies, 1995, IV-97 σελίδες.

44. *Πτώση. Ποίημα* – Ἀθήνα, Ἀκρίτας, 1996, 78 σελίδες. (Εἰκονογράφηση Γεωργίας Καμπάνη).

45. O *Império otomano* – Porto, Portugal, Rés Editora, 1996, 156 σελίδες.

46. «Ἡ εὐρωπαϊκή σκέψη τοῦ Παναγιώτη Κανελλόπουλου», *Νέα Ἑστία. Ἀφιέρωμα στόν Παναγιώτη Κανελλόπουλο, 1902-1986* – Ἀθήνα, Ἑστία, 1996, 350 σελίδες.

47. *Türk-Yunan Imparatorluğu. Arabölge gerçeği ışığında Osmanlı tarihine bakış – Istanbul, Iletişim Yayınları,* 1996, 214 σελίδες. (Τουρκοελληνική Αὐτοκρατορία. Μία ἐξέταση τῆς ὀθωμανικῆς ἱστορίας ὑπό τό πρῖσμα τῆς Ἐνδιάμεσης Περιοχῆς).

48. *Ἐνδιάμεση Περιοχή* – Τριμηνιαῖο περιοδικό πού ἐκδίδεται καί διευθύνεται ἀπό τόν Δημήτρη Κιτσίκη, ἀπό τό φθινόπωρο τοῦ 1996.

49. *Osmanlijsko carstvo* – Βελιγράδι, Γιουγκοσλαυΐα, Ἐκδόσεις Πλάτων, 1998, 127 σελίδες.

50. «Ἐνδιάμεση Περιοχή καί Ἑλληνισμός: ἀνθρωπογένεση καί ἀνθρωποσυντέλεια», στό ὑπό τήν ἐπιμέλεια τοῦ Ἀνάστου Δημητροπούλου, *Πρακτικά τοῦ Β' Παγκοσμίου Πανηλειακοῦ Συνεδρίου* – Ἀρχαία Ὀλυμπία, 1998, 443 σελίδες.

51. «Δημήτρης Κιτσίκης, Λέσβιος ποιητής», στό ὑπό τήν ἐπιμέλεια τοῦ Κώστα Γ. Μισσίου *Ἀνθολόγιο Λεσβίων ποιητῶν* – Μυτιλήνη, 1998, τόμος δέκατος, 774 σελίδες.

52. «The Intermediate Region: A Common Civilization between the Adriatic Sea and the Indus River», *Dialogue of Civilizations?* – Tehran, Iran, 1999, 77 σελίδες.

53. «Multiculturalism in the Ottoman Empire: The Alevi Religious and Cultural Community», στό ὑπό τήν ἐπιμέλεια τῶν Pierre Savard καί Brunello Vigezzi, *Multiculturalism and the History of International Relations from the 18th Century up to the Present* – Milano, Editioni Unicopli & Les Presses de l'Université d'Ottawa, 1999, LXXX-541 σελίδες.

54. «Women in Christian and Muslim Families», *Woman and Family in Christian Orthodoxy and Islam* – (Fourth International Congress on Orthodoxy and Islam, Athens, 1997) – Athens, Publications of the Greek - Iranian League, 1999, 59 σελίδες.

55. «Géopolitique de la Région intermédiaire», *Société Générale du Canada. Académie des Lettres et des Sciences humaines. Présentations* – Ottawa, vol. 52, 1999, 143 σελίδες.

56. *Osmanskata Imperija* – Σόφια, Βουλγαρία, Ἐκδόσεις Κάμα, 2000, 168 σελίδες.

57. «Ἡ Ἐνδιάμεση Περιοχή», στό ὑπό τήν ἐπιμέλεια τοῦ Κ. Κούρου, *Γεωπολιτική καί Ἑλλάδα* - Ἀθήνα, Ἔσοπτρον, 2001, 279 σελίδες.

58. *Τό Βυζαντινό πρότυπο διακυβερνήσεως καί τό τέλος τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ* - Ἀθήνα, Ἔσοπτρον, 2001, 261 σελίδες.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΣΟΠΤΡΟΝ *Βιβλία για έναν καλύτερο κόσμο*

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΚΡΟΠΟΛΗ *ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ*
ΜΥΗΣΗ ΣΤΗΝ ΑΓΝΩΣΤΗ ΠΛΕΥΡΑ ΤΟΥ ΠΙΟ ΙΣΧΥΡΟΥ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΑ ΤΟΠΟΥ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ. Αποκλειστικές φωτό και ντοκουμέντα!

NLP ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΤΗΤΑ *PETER WRYCZA PH. D.*
ΜΙΑ ΝΕΑ ΟΠΤΙΚΗ ΣΤΗΝ ΕΞΙΣΟΥ ΝΕΑ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΝΕΥΡΟΓΛΩΣΣΙΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΥ.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΦΥΠΝΙΣΗ *BONNIE GREENWELL PH. D.*
ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΠΕΡΙΓΡΑΦΕΙ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΥΕΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΩΣ ΤΙΣ ΨΥΧΟΣΩΜΑΤΙΚΕΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΑΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΚΟΥΝΤΑΛΙΝΙ.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΙ ΝΕΚΡΟΙ *ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΠΑΚΟΥΡΟΣ*
ΜΙΑ ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ ΘΡΗΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ ΑΔΩΝΙΔΟΣ

ΧΕΡΙΑ ΟΛΟ ΦΩΣ *BARBARA ANN BRENNAN*
ΕΝΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΠΟΥ ΜΑΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΟΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ.

ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΛΛΑΔΑ *ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΟΥΡΟΣ*
ΚΑΤΑΞΙΩΜΕΝΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ ΠΑΡΑΘΕΤΟΥΝ ΤΙΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗ ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΣΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΣΚΑΚΙΕΡΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΕ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΩΝ "Ε" *ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΟΥΡΟΣ*
ΜΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΗ ΕΡΕΥΝΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ ΚΑΙ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΠΕΡΙΒΟΗΤΗΣ ΟΜΑΔΑΣ "Ε"

ΔΥΝΑΜΗ, ΟΙ 48 ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ *ROBERT GREENE*
Η ΑΡΤΙΟΤΕΡΗ ΜΕΛΕΤΗ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΠΟΤΕ ΕΚΠΟΝΗΘΕΙ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΚΑΙ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΚΑΤΟΧΩΝ ΤΗΣ. ΟΙ 48 ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ, ΑΙΩΝΙΟΙ ΚΑΙ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΙ, ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΠΟΣΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΤΡΙΩΝ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΧΡΟΝΩΝ.

ΚΩΔΙΚΟΣ: ΓΕΝΕΣΙΣ *JOHN CASE*
• ΜΙΑ ΑΛΥΣΙΔΑ ΑΠΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ • ΕΝΑ ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΣΤΗΝ ΠΡΟΗΓΜΕΝΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ ΚΛΩΝΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ • ΜΙΑ ΜΥΣΤΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΜΕ ΥΠΟΠΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ
ΤΡΙΑ ΕΚΡΗΚΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΣΕ ΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΥΠΟΤΑΓΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΝ *ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ*
• ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ • ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΛΗΘΟΥΣ • ΕΥΓΟΝΙΚΗ • ΚΛΩΝΟΠΟΙΗΣΗ • ΥΠΝΩΣΗ ΚΑΙ ΥΠΟΒΟΛΗ • ΥΠΟΣΥΝΕΙΔΗΤΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ • ΜΑΓΕΙΑ • ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ • ΕΜΦΥΤΕΥΜΑΤΑ • HAARP • ECHELLON • ΝΕΑ ΤΑΞΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ • ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΩΝ UFO

Η ΙΕΡΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ *ΝΙΚΟΣ Β. ΛΙΤΣΑΣ*
Η ΠΡΩΤΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΗ ΚΑΙ ΕΓΚΥΡΗ ΜΕΛΕΤΗ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΙΕΡΗΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ. ΕΝΑ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΕΡΓΟ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ.

ΖΩΤΙΚΑ ΨΕΜΑΤΑ - ΑΠΛΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ *DANIEL GOLEMAN*
ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΣΗΜΟ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ «ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ», ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΑΠΑΤΗΣ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ *DALAI LAMA & HOWARD CUTLER, M.D.*
ΕΝΑΣ ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΖΩΗΣ, ΑΠΑΥΓΑΣΜΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΛΥΧΡΟΝΗΣ ΑΣΚΗΣΗΣ ΤΟΥ ΚΟΡΥΦΑΙΟΥ ΗΓΕΤΗ ΤΟΥ ΘΙΒΕΤΑΝΙΚΟΥ ΒΟΥΔΙΣΜΟΥ

ΑΠΟΡΡΗΤΟΣ ΦΑΚΕΛΟΣ: ΚΟΙΛΗ ΓΗ *ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ*
ΑΠΟΡΡΗΤΕΣ ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΕΡΕΥΝΕΣ, ΜΥΣΤΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ, ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΠΡΟΗΓΜΕΝΑ ΟΝΤΑ, ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΥΝΩΜΟΣΙΕΣ, ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ, ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΑΚΡΩΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ, ΠΟΥ ΜΑΣ ΦΕΡΝΟΥΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΥΣ ΜΕ ΜΙΑ ΝΕΑ, ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΤΗΣ ΓΗΣ

ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΘΗΝΑ & ΑΤΤΙΚΗ *ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ*
ΑΠΙΣΤΕΥΤΕΣ ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ ΚΑΙ ΧΑΡΤΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΓΕΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ • ΜΥΣΤΙΚΑ ΣΠΗΛΑΙΑ • ΚΕΝΤΡΑ ΔΥΝΑΜΗΣ • ΑΝΕΞΗΓΗΤΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ • ΜΟΝΑΔΙΚΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ

ΚΒΑΝΤΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΤΗΤΑ *DR. STEPHEN WOLINSKY*
Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΗ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΠΟΥ ΣΥΝΔΥΑΖΕΙ ΤΗ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΚΒΑΝΤΙΚΗ ΦΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ *DAVID ICKE*
ΠΟΙΑ ΚΕΝΤΡΑ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΚΙΝΟΥΝ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ, ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΜΑΣ ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ • ΣΕ ΠΟΙΟΥΣ ΘΑ ΣΤΗΡΙΧΘΕΙ Η ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΗ ΑΦΥΠΝΙΣΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΓΝΩΣΗΣ *ISAAC DAVID SHAMAYA, PH.D. - CAROLYN SHAMAYA, M.A.*
41 ΕΝΟΡΑΣΕΙΣ ΠΟΥ ΜΑΣ ΒΟΗΘΟΥΝ ΝΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΝΟΜΟΙ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ *DAN MILLMAN*
ΑΠΛΕΣ, ΔΥΝΑΤΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΠΟΥ ΘΑ ΑΛΛΑΞΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

50 ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ-ΚΛΕΙΔΙΑ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ *R. EINSMAN & M. WISE*
ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΣ ΤΑ ΠΙΟ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΤΟΥ ΚΟΥΜΡΑΝ, ΠΟΥ ΠΑΡΕΜΕΝΑΝ ΚΡΥΜΜΕΝΑ ΓΙΑ ΠΑΝΩ ΑΠΟ 35 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥΣ

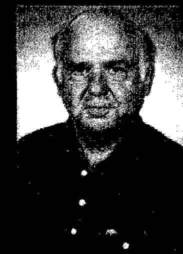
ΟΙ ΠΕΤΡΕΣ ΤΟΥ ΜΕΣΣΙΑ *IRVING BENIG* • BEST SELLER
ΕΝΑ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΟΥ ΣΑΣΠΕΝΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

ΟΙ ΕΠΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ *DEEPAK CHOPRA*
ΕΝΑΣ ΟΔΗΓΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΕΤΕ ΟΛΕΣ ΣΑΣ ΤΙΣ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ *Dr. IRVING OYLE*
• Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΕΥΞΗΣ ΚΡΙΣΙΜΩΝ ΑΛΛΑΓΩΝ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ
• Η ΘΕΩΡΗΣΗ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΧΙΛΙΕΤΙΑΣ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗ *DAN MILLMAN* • BEST SELLER
ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ Θ' ΑΛΛΑΞΕΙ ΤΗ ΖΩΗ ΣΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ *DAN MILLMAN*
ΤΟ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ Β' ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ *«ΔΡΟΜΟΥ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗ»*

Ὁ Δημήτρης Κιτσίκης εἶναι ἱστορικός, καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὀττάβας, τακτικό μέλος τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Καναδᾶ ἀπό τό 1999 καί ποιητής. Ἐγεννήθη τό 1935 στήν Ἀθήνα. Ἐσπούδασε Ἱστορία τῶν Διεθνῶν Σχέσεων στήν Σορβόννη, ὅπου ἔλαβε καί τό διδακτορικό του. Σταδιοδρομία: ἐντεταλμένος ἐρευνῶν στό Ἰνστιτοῦτο Ἀνωτ. Διεθνῶν Σπουδῶν Γενεύης, στό Ἐθνικό Ἵδρυμα Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν Παρισίων, στό Ἐθνικό Κέντρο Ἐπιστημονικῶν Ἐρευνῶν Γαλλίας· ἐπισκέπτης καθηγητής στό πανεπιστήμιο Λαβάλ τοῦ Κεμπέκ, στό ΕΚΚΕ καί στό Deree College στήν Ἀθήνα, στό Πανεπιστήμιο Μπογάζιτσι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, στό Πανεπιστήμιο Μπιλκέντ Ἀγκύρας· σύμβουλος τοῦ Κ. Καραμανλῆ· κυβερνητικός διαπραγματευτής στήν Κύπρο καί στήν Τουρκία (1975)· ἐπίσημος προσκεκλημένος τῆς κινεζικῆς (1958, 1974) καί τῆς ἰρανικῆς (1990) κυβερνήσεως· ὀργανωτής τοῦ ἑλληνοϊρανικοῦ διαλόγου· σύμβουλος ἐπί τῶν ἑλληνοτουρκικῶν σχέσεων τοῦ προέδρου τῆς Τουρκίας Τουργκούτ Ὀζάλ (1990 - 1992). Εἶναι ἐπινοητής τῆς θεωρίας τῆς "Ἐνδιάμεσης Περιοχῆς", τῆς "Ἀνατολικῆς Παρατάξεως" καί τοῦ "Ἑλληνοτουρκισμοῦ" καί ἱδρυτής τοῦ κλάδου τῆς φωτοϊστορίας. Ἐτιμήθη μέ τό πρῶτο βραβεῖο Ἰπεκτσί. Ὁμιλεῖ ἕξι γλῶσσες καί ἔχει συγγράψει πλῆθος μελετῶν καί ἄρθρων. Τά προηγούμενα βιβλία του, πού ἀφοροῦν κυρίως στό ζήτημα τοῦ ἑλληνοτουρκικοῦ χώρου καί τῶν ἑλληνοτουρκικῶν σχέσεων, ἔχουν ἐκδοθῆ ἀπό τό «Βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἑστίας», καί στά ἀγγλικά, γαλλικά, ἰσπανικά, πορτογαλικά, σερβικά, βουλγαρικά καί τουρκικά. Εἶναι ἐκδότης τοῦ τριμηνιαίου περιοδικοῦ "Ἐνδιάμεση Περιοχή" ἀπό τό 1996.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΙΤΣΙΚΗΣ

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΠΡΟΤΥΠΟ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΥ

...Παρά τά ἀρνητικά καί μή ἑλληνικά στοιχεῖα τοῦ φονταμενταλισμοῦ, μία φονταμενταλιστική ἐπανάσταση στήν Ἑλλάδα εἶναι ἄκρως ἐπιθυμητή γιά νά ἐξοντώση τό φραγκικό καθεστώς τοῦ κρατιδίου πού ἐπί 180 χρόνια δέν ἐπιτρέπει στήν Ρωμηοσύνη νά ἐπανασυσταθῆ. Ὁ μεταβατικός ρόλος αὐτῆς τῆς ἐπαναστάσεως συνίσταται στήν προσπάθεια νά σβησθῆ ἀπό τόν χάρτη τό "κολωνακιώτικο" καθεστώς. Ὅπως καί στό Ἰράν τοῦ Σάχη πού μετά τό 1979 ἄδειασε ἀπό τούς πολιτικάντηδες καί τούς κουλτουριαραίους, οἱ ὁποῖοι εὗρῆκαν καταφύγιο στίς δυτικές πρωτεύουσες ἤ ἐξετελέσθησαν, ἔτσι καί στήν Ἑλλάδα συμβουλεύω στούς Κολωνακιῶτες ὁμογαλάκτους τῆς παρέας τοῦ Σάχη, νά ἀγοράσουν, τό γρηγορώτερο, διαμέρισμα στό Παρίσι γιά νά μήν εὑρεθοῦν θαμμένοι - συμβολικά τουλάχιστον - στόν "λόφο τῶν διεφθαρμένων" πού κάθε ἐπαναστατικό καθεστώς ἀνεγείρει γιά νά ἀναπαύση τούς ἐχθρούς του. Τό ρωσικό πέρασμα ἀπό τόν ΙΘ΄ αἰῶνα στόν Κ΄, ὑπῆρξε στρωμένο μέ τό ἀδιέξοδο τῆς ἀπελπισίας, ὅπου ἠχοῦσαν ἐδῶ κι ἐκεῖ οἱ βόμβες τῶν ἀναρχικῶν τρομοκρατῶν, μέ μία θολή εἰκόνα σωτηρίας. Καί ὅμως ἡ Ρωσία ἐκβιομηχανοποιεῖτο καί ὥδευε πρός τήν καπιταλιστική εὐημερία. Πόσο κοντά σ' αὐτό τό σκηνικό εὑρίσκεται ἡ σημερινή Ἑλλάς! Οὔτε πολεμικές ἐμπλοκές, οὔτε βάρβαροι διαφαίνονται στόν ὁρίζοντα γιά νά σωθῆ. Πρός ἱκανοποίησιν τῶν "λογιστῶν" ὁ οὐρανός εἶναι σκεπασμένος μέ τήν μολύβδινη πλάκα τοῦ κοινοῦ εὐρωπαϊκοῦ νομίσματος. Τά μπιμπίκια τῶν πρωθυπουργῶν μας λάμπουν ἤρεμα ἐπάνω στόν γερασμένο *Βυσσινόκηπο* τοῦ Τσέχοφ. Τελευταία ἐλπίδα προβάλλει ὁ Ρωμηός ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Ὑπό τήν ἔννοια αὐτή τό παρόν βιβλίο καθίστατα[ι] μανιφέστο τοῦ ἑλληνικοῦ φονταμενταλισμοῦ.

ISBN 960-7228-82-0